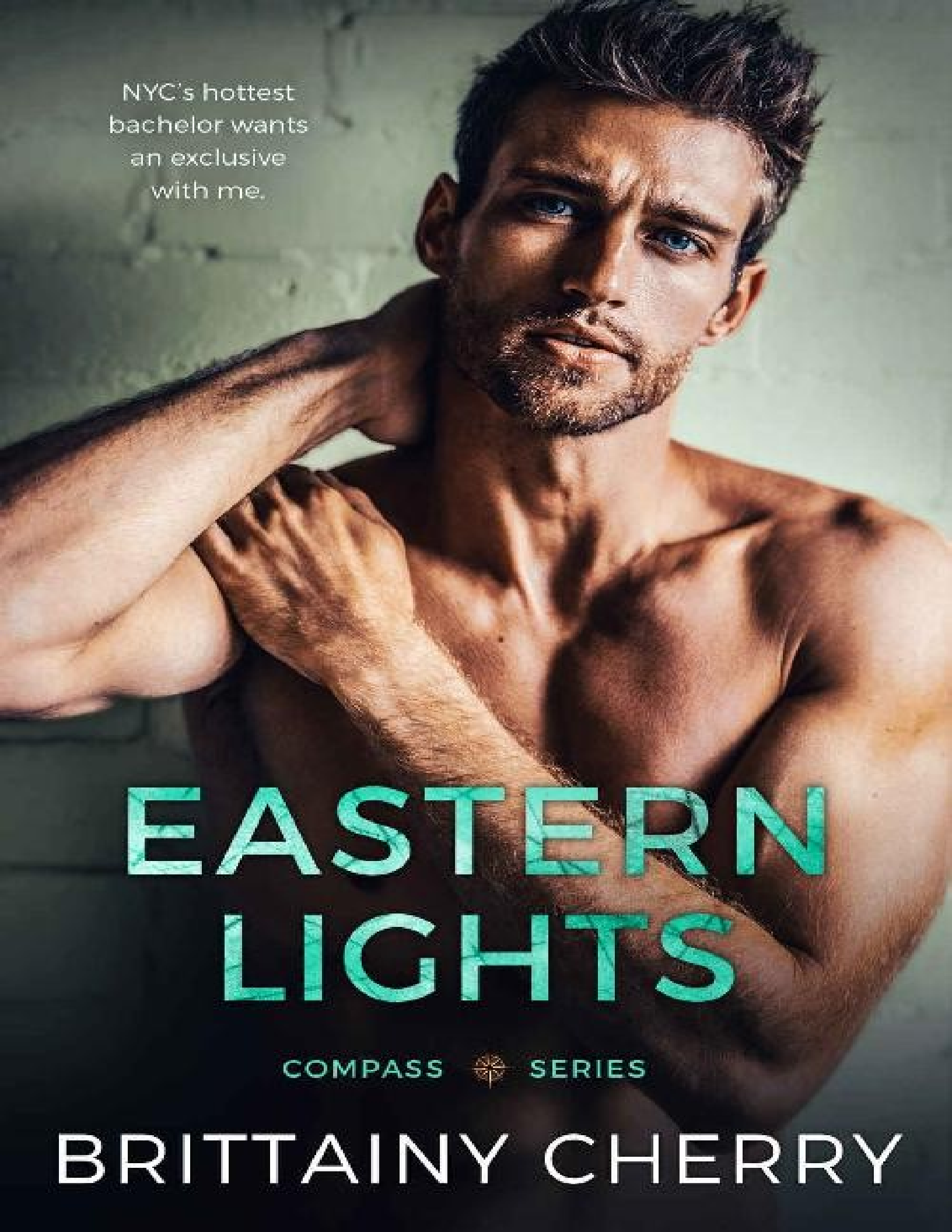

NYC's hottest bachelor wants an exclusive with me.
EASTERN LIGHTS
COMPASS SERIES
BRITTAINY CHERRY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DOĞU IŞIKLARI

BRITTAINY CHERRY

Doğu Işıkları

Tarafından: Brittainy

Cherry **Doğu Işıkları**

Doğu Işıkları
Copyright © 2021 by Brittainy Cherry
Tüm hakları saklıdır.

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yazarının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Bu e-Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayımlanmıştır: Brittainy C. Cherry
2021 BCherry Books, INC
brittainycherry@gmail.com

Düzenleme: Editör C. Marie, Editing for Indies'den Jenny Sims, My Brother's Editor Düzeltme: Virginia Tesi Carey
Kapak Tasarımı: Hang Le
Fotoğrafçı: Michelle Lancaster
Kapak Modeli: Heath Hutchins

Vellum ile oluşturuldu

Yalnız olanlara:
İçinizde o kadar güçlü bir sevgi bulursunuz ki, yalnız olduğunuzda bile yalnızlıktan uzak olursunuz.

İÇİNDEKİLER

Alıntı

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

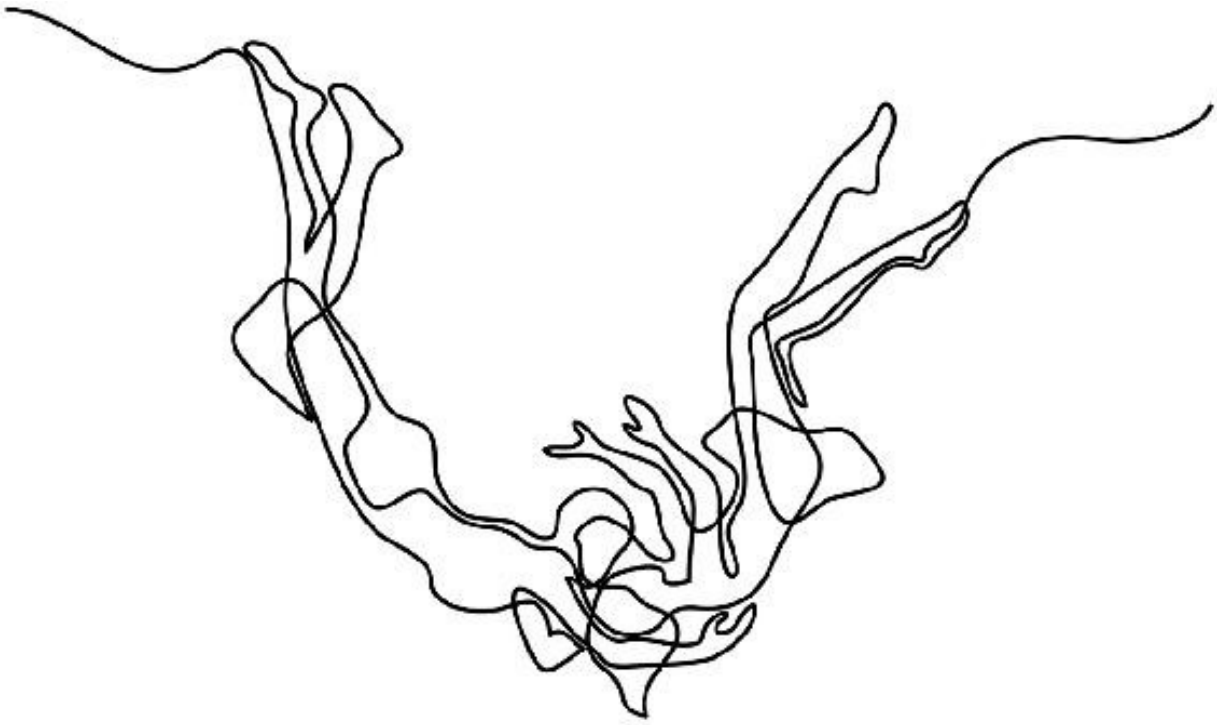
Bölüm 24

Bölüm 25

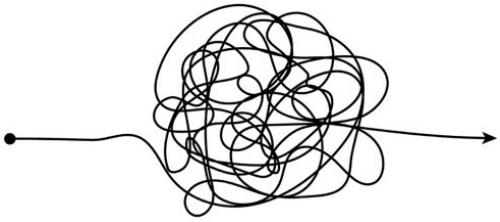
Bölüm 26

Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Sonsöz
Epilog İki
Pusula Serisi
Elementler Serisi
Brittainy C. Cherry tarafından da
Teşekkür
Yazar Hakkında
Yazardan Bir Not:

"En korkunç yoksulluk yalnızlık ve sevilmediğini hissetmektir."
-Rahibe Teresa

PROLOGUE

Connor
On yıl önce On
yedi yaşında

HER BÜYÜK HİKÂYE bir varmış bir yokmuş ile başlar. Büyük bir hikaye olmasına bile gerek yoktu. Vasat olanlar da aynı şekilde başlardı. En azından benimki böyle başladı.

Bir zamanlar, genç bir çocuk en çok değer verdiği kişiyi kaybetmekten ölesiye korkuyormuş.

Bir zamanlar bir öğretmenim bana hayatta insanın ne kadar uğraşırsa uğraşsın asla hazırlanamayacağı iki şey olduğunu öğretmişti. Bu iki şey aşk ve ölümdür.

Hiç romantik bir aşk yaşamamıştım ama bir çocukla ebeveyni arasındaki aşkı bilirdim. Ölüm korkusunu da bu aşk sayesinde yaşamıştım. Sanki son birkaç yıldır, birdenbire ortaya çıkan bir keder havuzunda yüzüyordum. Buna hiç hazırlıklı değildim. Hayatımın son birkaç yılında arama motorum hiçbir çocuğun düşünmek zorunda kalmaması gereken düşüncelerle doluydu.

Tek ebeveyniniz vefat ederse ne olur?

Bir kişinin üçüncü evre kanserden kurtulma olasılığı nedir?

Deneysel tedavi masraflarını karşılamak için ne kadar para kazanmanız gerekiyor?

Neden tüm insanlar kanser için aynı tedaviyi almıyor?

Anneme faturalarda yardımcı olmak için başvurmaya çalıştığım işlerin sayısından bahsetmiyorum bile. Geçimimi sağlamak için kendi şirketlerimi bile kurdum. Annem bu kadar çok çalışmamdan nefret ederdi. Ben de kanser olmasından nefret ediyordum. Buna eşit bir nefret anlaşması diyebiliriz.

Dünyanın geri kalanı için cesur bir yüz takındım, her zaman olduğum gibi sevimliydim. Küçük kasabamdaki herkes iyi bir kahkahaya, iyi bir arkadaşa ya da harika bir çalışana ihtiyaç duyduklarında bana gelebileceklerini biliyordu. Bir tür çalışkan sınıf palyaçosu olmaktan gurur duyuyordum. Buna ihtiyacım vardı, çünkü eğer aptal ya da işkolik değilsem, fazla düşünüyordum. Ve eğer fazla düşünürsem, boğulurdum.

Acımı hiç kimseye göstermedim. Ne kadar kötü yaralandığımı bilirlerse benim için endişelenirler diye düşündüm. Kimsenin benim için endişelenmesine ihtiyacım yoktu.

-Özellikle de annem. Zaten yeterince derdi vardı ve ihtiyacı olan son şey benim onun için endişelenmemdi. Yine de bu onun benim için endişelenmesine engel değildi. Konu çocukları olduğunda anneler böyle yapar diye düşünüyorum. Endişelenirler.

İlişkimiz birbirimizi kontrol ettiğimiz sonsuz bir döngü gibiydi. Annem bu anlamda benim suç ortağımdı - birbirimizin endişeleri için endişelenirdik. Yıka, durula, tekrarla.

Doktorun muayenehanesinin lobisinde beklerken annem "Benimle gelebilirsin," dedi. "Her iki seferde de her adımda yanımda oldun, bu yüzden ne olursa olsun benimle birlikte ofiste olmanı istiyorum."

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. İçeri girmek istemesem bile onu asla yalnız bırakmazdım.

Bekleme salonunun naftalin ve nane şekeri gibi kokmasından nefret ederdim. Yıllar önce anneme ilk kanser teşhisi konulduğunda, onunla birlikte doktorun muayenehanesine geldiğimde ceplerimi bu şekerlerle doldururdum. Şimdi ise sadece kokuları bile kusma isteği uyandırıyordu.

Kemoterapinin işe yarayıp yaramadığını ya da kanserin tüm vücuduna yayılıp yayılmadığını görmek için annemin son test sonuçlarını almak üzere Dr. Bern'i görmeyi bekliyorduk. Söylemeye gerek yok, stres seviyem tavan yapmıştı.

"Bayan Roe? Artık geri gelebilirsiniz," dedi bir hemşire bize doğru gülümseyerek. Annem serseri babamdan yıllar önce boşanmış olmasına rağmen

soyadını kullanmaya devam etti. Ona soyadını değiştirmesini söylemiştim, ama o bana bu soyadına sahip olmanın en iyi şey olduğunu söyledi - ben. Ayrıca, soyadlarımızın aynı olmasıyla hala birbirimize bağlı olmamızı seviyordu.

Annem böyle yumuşak biriydi.

Muayenehaneye girdiğimizde her şeyin bana bu kadar tanıdık gelmesinden nefret ettim. Hiç kimse bir doktorun muayenehanesine aşina olmak zorunda kalmamalıydı. On, on bir ve on iki yaşlarımdayken o bekleme odasında oturmaktan nefret ediyordum. Aynı şeyi on beş, on altı ve on yedi yaşlarımda tekrar yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

On üç ve on dört yaşlarımı, mutluluğumun gerçekten mutlu olduğu ve üzüntümün geceleri beni neredeyse hiç ziyaret etmediği harika yıllar olarak adlandırdım. Geleceğim için, annemin geleceği için tek istediğim daha fazla harika yıllardı.

Bizi o ofise getiren anılar yüzünden içimde biriken sinirden nefret ediyordum. Berbat sandalyelerden sert aydınlatmaya kadar o binayla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Halıda muhtemelen doksanlı yıllarda konulmuş lekeler vardı ve Dr. Bern'in iki yüz yaşından büyük olma ihtimali yüksekti. Yine de adam yüz yaşından bir gün bile fazla göstermiyordu. Bunun için onu takdir etmeliydim.

Annem bu konuda hiç şikayet etmedi. Aslında hiçbir şeyden şikâyet etmezdi. Sadece sigorta şirketleri ilgilenmese bile onu gözeten bir doktoru olduğu için minnettardı. Zengin insanlar için nasıl bir şey olduğunu merak ederdim. Hastane bekleme odalarında cappuccino makineleri var mıydı? İçinde soğuk içecekler olan mini buzdolapları var mıydı? Tedavi olmadan önce sigorta kartları soruluyor muydu?

Devlet yardımı aldıklarını öğrendiklerinde resepsiyon görevlisi onları baştan aşağı süzdü mü?

Kanser onların bedenlerini yoksulların bedenlerini terk ettiğinden daha mı hızlı terk etti?

Paradan gelseydik annemin hayatı ne kadar farklı olurdu? Oturduk.

Midem bulandı.

"Olumlu şeyler düşün," dedi annem, diz kapağımı sıkarak, sanki şüphe ve öfke içinde olduğumu biliyormuş gibi. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Zihnimin benden uzaklaştığını nasıl anladığını da bilmiyordum ama o her zaman biliyordu. Sanırım bir anne hediyesi.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?" diye

sordum. "İyiyim."

Annemle ilgili bir şey var; iyi olmasa bile yalan söyler ve iyi olduğunu söylerdi, çünkü beni strese sokmak istemezdi. Bunu hiç anlamamıştım. O kadın ikinci kez kansere yakalanmıştı ve hala benim iyiliğim için kendisinden daha fazla endişeleniyordu.

Sanırım anneler de biraz öyle - kurtarılmaya muhtaç olsalar bile süper kadınlar.

Dr. Bern'in muayenehanesinde bize katılmasını beklerken saatin tik takları çok gürültülü bir şekilde işliyordu. Tırnaklarımı çiğnediğim için tırnaklarım daha kısa olamazdı ama umurumda değildi. Annemin tahlil sonuçlarını öğrenene kadar hiçbir şeye odaklanamazdım.

"Doğum günü karnavalı için heyecanlanıyor musun?" Annem beni kolumdan dürterek sordu. On sekizinci yaş günü şenliğimin çok abartılı ve saçma olacağından bahsediyordu ama doğrusu? Hayır, heyecanlı değildim. Sonuçlar gelene kadar, onun iyi olacağını bilene kadar da heyecanlanmayacaktım.

Neyse, yalan söyledim. Gülümsedim, çünkü buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. "Evet, çok heyecanlıyım. İnanılmaz olacak. Kasabadaki herkes geliyor. Jax'i bile uğramaya ikna ettiğimi düşünüyorum."

Jax benim patronumdu ve ben de onun en iyi arkadaşı olarak da bilinen baş belasıydım. Kasabadaki çoğu insan bu huysuz adamı anlamazdı ama ben anlardım. Hayatta eline boktan bir el verilmişti ama iyi bir kalbi vardı.

Jax'le ilgili olan şey, kanka olduğumuzu tam olarak bilmemesiydi, çünkü gerçeklerin ortaya çıkması konusunda biraz yavaştı, ama bu fikre alışmıştı. Fantastik bir mantar gibiydim, insanların üzerinde büyürdüm.

"Tabii ki gelecek. Seni seviyor." Annem de aynı fikirdeydi çünkü Jax'in yüzündeki sinirli ifadeye rağmen onun beni ne kadar sevdiğini görebiliyordu.

Ya da ikimiz de delicesine inkar ediyorduk.

Dr. Bern odaya girdi ve hareketlerine bakarak düşüncelerini değerlendirmek için elimden geleni yaptım. Kötü haber vermeye mi geliyordu yoksa iyi haber vermeye mi? Göğsünde bir ağırlık var mıydı, yok muydu? O öğleden sonra şeytan mı yoksa melek mi olacaktı?

Onu okuyamadım.

Midem bulanıyordu ve tek istediğim elinde tuttuğu kâğıtlarda ne yazdığını öğrenmekti.

"Merhaba. Gecikme için özür dilerim." Dr. Bern'in kaşları birbirine iyice kenetlenmişti ve yüz hatlarında her zamanki acımasız ifadesi ağır basıyordu.

Omuzları her zaman kamburdu ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Kötü haberleri vardı.

Kanser gitmemişti.

Aynı mı kalmıştı? Annemin vücudunda farklı yerlere mi yayılmıştı? Ölüyor muydu? Daha ne kadar yaşayacaktı? Onunla daha kaç gün geçirebilecektim? Üniversiteden mezun olduğumu görecek miydi? Başarılı olduğumu görecek miydi?

Anneme baktım, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım, neden ağladığından, neden dağıldığından emin değildim. Dr. Bern'e baktım, biraz dalmış olduğumu fark ettim, annemle, insanımla, en iyi arkadaşımla dünyada ne kadar zamanım kaldığını düşündüm.

Evet, on yedi yaşında bir çocuktum ve en iyi arkadaşım annemdi. Bahse girerim diğer pek çok pislik de annelerini iki kez acı verici kanser savaşlarında kaybetmiş olsalardı aynı şekilde hissederlerdi.

Acı.

Göğsüm.

Sanki bir yarı kamyon üzerime bastırıyor, hava dalgalarımın ciğerlerime hava girmesini engelliyor gibiydi. Nefes alamıyordum. Annem ağlıyordu.

Nefes alamıyordum ve annem

ağlıyordu. Ben de ağlamak istedim.

Sertçe yutkunup güçlü olan olmaya çalışırken gözyaşlarımın gözlerimin arkasına oturduğunu hissettim. Güçlü olan ben olmalıydım; evin erkeği olmak bu demekti - kalbinizin bir acı birikintisine dönüştüğünü hissettiğinizde bile sağlam olmak demekti.

"Duydun mu Connor?" Annem titreyen ellerini dua pozisyonuna getirerek konuştu.

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım ve bir an için bir umut ışığı gördüğümü sandım. Gözyaşları akmaya devam ederken dudakları yukarı kıvrılmıştı. Bakışlarım Dr. Bern'e kaydı ve gözlerimi onunkilere kilitlediğim anda sandalyeme geri oturdum.

Bakışlarında annemle aynı umut kırıntıları vardı ve gülümsüyordu. Dr. Bern'in ağzını bu şekilde eğebileceğini bile bilmiyordum. Geçmişte ondan aldığım her şey karamsar ve kasvetliydi ama şimdi acayip bir şekilde gülümsüyordu.

"Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz?" Doktorun ağzından çıkan kelimeleri duymadan önce umut diyarına dalamayacak kadar temkinli hissederek mırıldandım.

Masasında öne doğru eğilmeden önce gözlüklerini çıkardı, bana var olduğunu bilmediğim o gülümsemeyi verdi ve "Her şeyi aldık Connor. Annenin hastalığı iyileşti."

Sandalyeme yığıldım ve tüm iyi duyguların aynı anda göğsüme çarptığını hissettim. Ezici bir mutluluk deneyimi her bir parçamı ele geçirdi.

Kanser gitmişti, annem iyiydi ve hayatımın en kötü yıllarından sonra nihayet yeniden nefes alabiliyordum.

"Anne?"

"Evet, Connor?"

"Seni lanet olası Disney World'e götürüyorum."

"Dil, Connor."

"Üzgünüm anne."

1

Aaliyah
Günümüz

"Pekala, depresif, emo kız titreşimleri bu kadar. Aaliyah. Şu haline bir bak. Tepeden tırnağa berbat görünüyorsun. Bok gibi yiyorsun, o kadar ki ayak bileklerin bile yağlanıyor," dedi Sofia, tiksintiyle başını sallayarak. Kendini daha iyi hissetmek için bir oda arkadaşının sana ne kadar boktan göründüğünü söylemesi gibisi yoktu.

Yanıt olarak homurdandım.

Gözlerini devirdi. "Gördün mü? Seni aldatan bir adam için haftalarca ağlarsan böyle olur işte. Kelimenin tam anlamıyla bir aldatıcının yasını tutuyorsun. Bu utanç verici. Şimdi, kaldır kıçını. Cadılar Bayramı'ndayız. Sarhoş olacağız."

Beni koltuktan kaldırıp Kırmızı Başlıklı Kız kostümü giydiren konuşma buydu. Sofia ve ben aslında arkadaş bile değildik. Birkaç aydır birlikte yaşıyorduk ve birbirimize tamamen zıttık. O bir parti kızıydı, ben ise evde çizgi roman okumayı tercih ederdim. Son birkaç haftadır, sayfaları ıslatan gözyaşları yüzünden eskisi kadar net okuyamıyordum.

Sofia bana acıdı. Biliyordum, çünkü şu sözleri söyledi, "Lanet olsun. Senin zavallı kıçına gerçekten acıyorum." Bu konuda çok açık sözlüydü.

O gece beni kızlar gecesi için dışarı sürükledi ve on dakika içinde bir tuvalet kabininde öpüşecek bir adam bulup beni terk etti.

Ondan başka bir şey beklememeliydim. Benim için neredeyse bir yabancıydı ama yine de en yakın arkadaşımdı.

Hüzünlü bir hayat hikayesinden bahsediyoruz, Aaliyah.

Çok kalabalık bir odada garip bir şekilde yalnız hissederek rahatsız bir şekilde ayakta durduktan sonra, biraz temiz hava almak için Oscar's Bar'ın dışına çıkmıştım. Son yirmi dakikadır telefonuna cevap vermeyen Sofia'yı aramaya çalıştım. Sofia'nın meşhur kaybolma numarası. Muhtemelen onu birkaç gün göremeyecektim ama elinde bir paket sigara, bir yığın çılgın hikâye ve piyango bileti almak için yirmi dolar isteğiyle rastgele apartmanda yeniden ortaya çıkıyordu.

Thor'un Kaptan Amerika'yı yontulmuş çenesinden yere serişine tanık olurken Ekim esintisi tenime değdi. Eğer bu bir tür iç savaş değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Gözlerimin önünde gelişen tüm durumu izledim. Tek başıma hava almak için dışarı çıktığımda kendimi hep garip hissederdim çünkü dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyim yoktu. New York sokaklarında yalnızken asla cep telefonum yüzümde durmazdım çünkü rastgele bir psikopatın gelip beni öldürme fikrinden hoşlanmıyordum.

En azından benim aklım hep oraya giderdi. Eğer geceleri telefonumla uğraşırsam, öldürülürdüm - hikâyenin sonu. Aşırı aktif bir hayal gücünden muzdarip olduğumu biliyordum ama elimde değildi. Muhtemelen *Criminal Minds*'ın çok fazla bölümü bunun suçlusu.

Ne zaman dışarı çıksam, sigara içen biri olmayı diliyordum. Keyif için değil, ayrıca kalbimin ve ciğerlerimin sigara içme alışkanlığını kaldırabileceğinden şüpheliydim, ama dışarıdayken ellerimle bir şeyler yapmayı tercih ederdim. Sigara içenler dışarıda tek başlarına olduklarında her zaman rahat görünürlerdi çünkü bir şeylerle meşgul olurlardı. Benimse tek yapabildiğim insanları izlemekti ve Thor'un Kaptan'ın suratına yumruğunu indirmesini izlerken bir mücevhere rastladım.

Wonder Woman da oradaydı - gerçi bu kadınla ilgili harika bir şey yoktu. Benden sonra bardan Kaptan çıktı ve New York sokaklarında telefon görüşmesi yapmaktan korkmuyor gibiydi, muhtemelen

Bir erkeğin taciz ve saldırıya uğrama olasılığının bir kadına kıyasla daha düşük olduğu gerçeği. *Şükret, Kaptan.*

Cep telefonunu çıkardı ama Thor'un bağırarak Wonder Woman'a küfrettiğini duyunca dikkati dağıldı. Küfür etmekten kastım, aklına gelen her kötü terimi kullanmasıydı. Fahişe. Sürtük. Orospu. Sürtük.

Wonder Woman'ın sırtı binaya dönüktü, Thor ona sözlerini tükürürken, en korkutucu şekilde vücudunun üzerinde geziniyordu. Zaten küçük bir kadındı ama Thor'un etrafını sarması onu daha da küçük gösteriyordu. Dizleri bükülürken omuzları öne doğru yuvarlandı ve kendisine atılan iğrenç sözleri içine çekti.

Bazı erkeklerden ve kadınlara nasıl davranabileceklerini düşünmelerinden nefret ediyordum.

Kaptan yavaşça cep telefonunu kulağından indirdi ve benim de garip bir şekilde içine girdiğim durumun daha fazla farkına varmaya başladı. Daha hiçbir şey olmadan içimde oluşan gerginliği hissettim.

Thor, Wonder Woman'ı tuğla duvara doğru itti.

"Hey!" diye bağırdım. Wonder Woman hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca telaşla dik durdum. Adamı geri itti ve kadın daha konuşamadan adam yumruğunu kadının yüzüne indirdi. Midemde bir bulantı dalgası oluştu. Ona vurmamıştı. Ona tokat atmadı. Hayır, elini yumruk haline getirdi ve doğrudan kadının yüzüne doğru savurdu.

Daha önce kimsenin yumruklandığını görmemiştim ve o gece iki kişinin yumruklandığını gördüm. Filmlerdeki gibi bir şey değildi ve beni düşündüğümden çok daha fazla etkiledi. O yüzünü tutup ağlarken, ben de kendi çene çizgimde bir sızı hissettim.

Ona doğru ilerlerken tekrar konuşmak için dudaklarımı araladım ama kendimi onların hikâyesine dahil edemeden Kaptan Amerika sahneye çıktı.

"Ondan uzak durun!" diye bağırarak ikiliye doğru yürüdü. Güneyli aksanı vardı. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyordum ama şaşırtmıştı. Güneyli tınısı olan derin, dumanlı bir ses.

"Sen kendi işine baksan nasıl olur?" Thor ağzını şapırdattı, sarhoş ve kavgacı olduğu belliydi.

"Bir kadına elini sürdüğünde bu beni ilgilendirir," diye karşılık verdi Kaptan. Geri adım atmıyor, Thor'la göğüs göğüse çarpışıyordu.

Söyle ona, Yüzbaşı! Zihnimde neşelendim.

"O benim malım. Ona ne istersem yapabilirim," dedi Thor.

Senin *mülkün* mü? Ne lanet bir trol. Yani, kim böyle konuşur ki? Bu süper kahraman ne tür bir gezegenden geliyordu da bunun normal olduğunu düşünüyordu? Asgard'ın kahramanından çok Loki gibi davranıyordu.

"Sen iyi misin?" Kaptan, kendisiyle konuşan cahil adamı görmezden gelerek Wonder Woman'a sordu.

"Ona yaklaşma," diye tısladı Thor, kadının bileğini sıkıca kavradı ve tüm vücudunu arkasına savurdu, kadın takılıp düştü. Sert bir gümbürtüyle beton kaldırıma çarptı. Düşüşünü durdurmaya çalışan elleri yere sürtünerek muhtemelen derisini çiğ çiğ kesti. Derisinin parçalandığı düşüncesi beni rahatsız eden bir ürperti yarattı.

Erkek arkadaşı iyi olduğundan emin olmak için ona doğru bakmadı bile ama Kaptan baktı. Ona yardım etmek için hamle yaptı ama Thor'un yumruğu yüzüne çarpınca durdu.

Midem yine düğümlendi. İkinci bir kişinin yumruklanmasını izlemek ilkinden daha kolay değildi. Önümde olup bitenleri izlerken göğsüm yanıyormuş gibi hissediyordum. Beni en çok şaşırtan şey, o kadar çok insanın orada yaşanan gergin anı fark etmeden geçip gitmesiydi.

Kaptan ayağa kalkmadan önce biraz tökezledi. Kızın ayağa kalkmasına yardım etmeye gitti, ancak kız onun elini tutmak yerine tamamen dengesiz bir şekilde tepki verdi.

"Benden ve erkek arkadaşımdan uzak dur, pislik!" diye tısladı, ayağa kalktı ve kementiyle onu kırbaçladı. Sanki onu tacizci pislik arkadaşından kurtarmaya çalışmıyormuş gibi adama defalarca vurdu.

Ne kadar ironik.

Kırbaç sesi o kadar agresif ve yoğun geldi ki kendimi resmin içine zorladım ve kadının elinden kırbacı kapıp yolun kenarına fırlattım.

"Sana yardım etmeye çalışıyordu!" Olan biten her şeyden iğrenerek havladım.

Kan çanağına dönmüş gözleriyle bana baktı ve gözlerini öyle bir devirdi ki, bu dramatik olay yüzünden görüşünün bozulmamasına şaşırdım.

"Kapa çeneni, olur mu? Hadi, Ronnie. Gidelim," dedi Wonder Woman ve Thor'un elini kendi elinin içine aldı. Bir kolunu kadının etrafına doladı ve

sanki delicesine zehirli bir ilişki içinde değillermiş gibi şakağından öptü. Yemin ederim, uzaklaşırken bile adımlarında biraz sıçrama vardı.

Cadılar Bayramı gariptir.

Keşke Mario da orada olsaydı ve tüm bunlara benimle birlikte tanık olsaydı. Bu durumla nasıl başa çıkacağını merak ediyordum. *Eminim yardım etmek için devreye girerdi. Bahse girerim kendine has bir süper kahraman olurdu. Bahse girerim-*

Bekle, hayır. Siktir et onu.

Neden tam o anda eski erkek arkadaşım Mario'yu düşünüyordum? Sarhoş muydum? Hayır, sadece üzgündüm. Üzgün ve sarhoş düşüncelerimin bazen birbirinin yerine geçmesi komikti.

Kaptan başının yan tarafını ovuşturarak, "Kahretsin," diye inledi. Amerika'nın sevgilisi gerçekten dayak yemişti. Barın girişine doğru yürümeye başladı ve ben de benim için tamamen karakter dışı bir şey yaptım - bir dakika içinde ikinci kez kendimi başka birinin dünyasına soktum.

"Hey, bunu düşürdün," diye seslendim, cep telefonunu ve kalkanını düşürdüğü yere doğru eğilerek. Eşyalarını aldım ve çenesine masaj yapmaya devam ederken ona doğru yürüdüm. Güzel bir çene hattıydı, Kaptan Amerika'nın sahip olacağını hayal edebileceğiniz türden: tanrısal bir mükemmellik noktasına kadar yontulmuş.

Bana döndü ve nefesim boğazımda düğümlendi. Çok güzeldi. Erkeklerin muhtemelen güzel olarak görülmek istemediklerini biliyordum ama onu ancak bu şekilde tarif edebilirdim. Hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahipti, sanki okyanus onun ruhunun tam içine yerleşmeye karar vermiş gibiydi. Dudakları küçük bir aşk tanrısı fiyonkuyla dolgundu ve sakalları bakımlıydı. Ne yazık ki sol gözü yediği yumruk yüzünden şişmeye başlamıştı ama bu onun yakışıklılığından hiçbir şey eksiltmiyordu. Eğer bir süper kahraman olmasaydı, Calvin Klein reklamında oynayabileceğinden neredeyse emindim.

"Hissettiğim gibi görünmeliyim." Kıkırdadı ve eşyalarını benden alırken başını salladı.

"Pardon, ne dedin?"

"Bana bakma şeklin, kıçıma tekme yemiş gibi göründüğümü açıkça ortaya koyuyor, ki bu... şey, doğru. Bunu gördün mü?"

"Her saniye." Kollarımı vücuduma sardım ve üzerime vuran hafif soğuğu görmezden gelmeye çalıştım. Çok üşümeden içeri girmem gerekiyordu. "Bilgin olsun, Thor bir pislikti ve senin yaptığın asilceydi."

Kollarını uzattı ve sırıttı. "Takım elbiseyle birlikte geliyor." Gözünün etrafına hafifçe dokunduğunda gülümsemesi bir anlığına kayboldu. "Yine de, aklımda, bu durum farklı bir şekilde sona erecekti."

"Dur tahmin edeyim: Aklınızda, kadın onu tacizci bir adamdan kurtardığınız için size minnettar mıydı?"

"Evet, o çizgide bir şey."

Bir kaşımı kaldırdım. "Buralardan değilsin, değil mi?" Güldü.

"Aksanın ele veriyor mu?"

"Hayır, o durumda yardım etmeye çalışmış olmanız bunu yaptı. Çoğu New Yorklu başını öne eğmez ve kendi şeridinde kalır."

"Kendi şeridimde kalma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım. Ayrıca, annem böyle boktan bir şey görüp yürümeye devam ettiğimi bilse beni öldürürdü."

Nedenini bilmiyordum ama anne deyişi hoşuma gidiyordu. Gerçekten Güneyli bir çocuktu.

"O an peri masallarındaki gibi geçmediği için üzgünüm."

"Sorun değil." Gülümsedi. "Belki bir dahaki sefere olur." Gülümsemesi bir şekilde gözlerini eskisinden daha parlak hale getirmiş gibiydi. Başparmağını burnuna götürdü ve bana doğru başını salladı. "Teşekkürler, Red."

"Kırmızı mı?"

Bana doğru işaret etti. Kendime baktım ve yavaşlığımdan dolayı gözlerimi devirdim. Sağ-Kırmızı, Kırmızı Başlıklı Kız'daki gibi.

"Oh, doğru. Senin sayende, Kaptan, iyilik yapan." *İyilik yapan mı? Sesin daha ezik çıkabilir mi, Aaliyah?*

Gözleri vücudumda aşağı yukarı gezinirken gülümsemeye devam etti, istilacı bir şekilde değil, sadece genel olarak beni not ediyormuş gibi. Her şey çok çabuk oldu ve ben zerre kadar saygısızlık hissetmedim çünkü benim gözlerim de ona aynı şeyi yapmıştı.

Sonra mavileri benim kahverengilerime kilitlendi. "Sence sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu, morarmış gözleriyle. Kıçının tekmelenmesini izledikten sonra bana bir içki teklif etmesi için gereken güven miktarı ilham vericiydi. Eğer tam tersi olsaydı, metroda yaralarımı sarıyor ve hayatımın geri kalanında insanlarla iletişim kurmaktan kaçınıyor olurdum. Belki de benim kötü adam orijin hikayem de böyle başlardı - New York'ta bir barın önünde Wonder Woman ve Thor tarafından dövülerek.

Ama Kaptan? Hayır. Hala her zamanki gibi kendinden emin görünüyordu.

İçki daveti konusunda bir an tereddüt ettim. Bir yandan, karşı cinsle etkileşimde bulunmak yapmak istediğim şeyler arasında en alt sıralarda yer alıyordu. Öte yandan, diğer seçeneğim eve gidip şarap içmek ve Taylor Swift çalıp Mario'yla eski fotoğraflarımıza bakıp eski mesajları okurken ağlamaktı.

"Oh, Kaptan." Ona doğru yürüdüm ve sırtını sıvazladım. "Sana bir içki ısmarlayayım. Buna benden daha çok ihtiyacın var."

2

Aaliyah

İçki tercihi viskiydi, bu da bana göründüğünden çok daha yaşlı olduğunu düşündürdü. Benim yaşımdaki hangi erkek sek viski içerdi ki? Tanıdığım çoğu erkek bira ya da bulabildikleri en ucuz içkileri içerdi. Benim içkim Long Island'dı çünkü ben vahşi bir çocuktum. İçkinin parasını ödemek için elimi çantama attığımda, bir şekilde barmene hesabı onun hesabına yazdırmıştı bile.

"Hey!" diye karşı çıktım, ona sert bir bakış attım.

Omuz silkti. "Kusura bakmayın. Benim geldiğim yerde güzel bayanın içkisini erkek öder."

Bana güzel dedi, ben de fark etmemiş gibi davrandım. "1918 gibi bir yerden geliyorsunuz, efendim. Zaman değişti."

"Demek Kaptan Amerika ıvır zıvırını biliyorsun."

"Ben bir çizgi roman ineğiyim. Bunun da ötesinde, bir Chris Evans evresi geçirdim - ki dürüst olmak gerekirse, hala içindeyim."

"Seni suçlayamam. O adamın kıçını hiç gördün mü?"

"Bu Amerika'nın kıçı," diye şaka yaparak içkimi kaldırdım. "Bunun için teşekkürler ama bil diye söylüyorum, bana içki ısmarlamış olman sana hiçbir şey borçlu olduğum anlamına gelmez. Ne zamanımı, ne ilgimi, ne de bedenimi."

Güldü ve başını salladı. "Bunu açıkça belirttiğin için teşekkür ederim. Bana bir içki ısmarlarsan bu her iki taraf için de geçerli olur mu?"

"Oh, hayır." Başımı salladım. "Bana zamanını, dikkatini ve bedenini vermek zorundasın."

"Bu çok saçma görünüyor."

Omuz silktim. "Kuralları ben koymuyorum. Sadece onlara uyuyorum. Bu arada, kaç yaşındasın?"

"Yirmi beş. Sen?"

"Yirmi iki. Yaşlı olduğunu söyleyebilirim çünkü sek viski içiyorsun."

Güldü. "Senden sadece üç yaş büyüğüm." "Üç yıl

içinde bir insanın hayatında çok şey değişebilir."

"Haksız değilsiniz. Üç yıl önce muhtemelen viski içmiyordum ama bir süre sonra bana pahalı kadehler dolduran yaşlı beylerle iş anlaşmaları yapmaya başladım. Yani, adapte oldum."

"Viskiyi gerçekten seviyor musunuz, yoksa sadece size sevmeniz söylenen bir şey mi?"

"Ah, neyin gerçekten bir insanın seçimi olduğu ve neyin çevrelerine göre onlar için seçildiği konusundaki eski soru." İşaret parmağını çenesine vurdu. "Sanırım hoşuma gidiyor çünkü hoşuma gidiyor."

"Sanırım toplumun sizi tanıştırdığı şeylerin içinde büyümek de mümkün."

Gözleri kısıldı ve sanki benimle ilgili bazı sırları ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi bana baktı. Gözlerini kırpıştırdı ve içkisini kaldırmak için arkasını döndü, sonra bakışları tekrar bana döndü. Bir an için, tıklım tıklım dolu barın ortasında duran tek ikimizmişiz gibi hissettim. Bir an için kendimi onun gözlerinde kaybettim; ta ki Koca Kuş bana çarpıp beni gerçeğe döndürene kadar.

"Bunları birlikte içmek için bir masa bulmak ister misin?" diye sordu, çok dikkatliydi. Kuş bana çarptığında bile gözlerini kaçırmadı. Bana odaklanmaya devam etti ve benim de dikkatimi ona vermemi kolaylaştırdı.

Cadılar Bayramı gecesi herhangi bir barda boş bir masa bulmanın neredeyse imkânsız olduğunu bildiğimden, "Bu kalabalık yerde bir masa bulabilirsen, seninle iki içki içerim," diye şaka yaptım.

Kaşlarını kaldırdı ve bana neşeli bir sırıtış attı. "Meydan okuma kabul edildi.

Beni takip edin."

Dediğini yaptım ve barın etrafında bir değil, iki değil, üç kez döndük. Her tur başarısız oldu. Kendimizi barın envanterini tuttuğu üst kata çıkan bir merdivenin yanında bulduk. Kaptan ellerini çırptı

birlikte merdivene doğru yürüdü ve oturdu. Kendisine katılmam için açık bir davet olarak altındaki basamağı okşadı.

"Bu tam olarak bir masa değil," dedim Long Island'ımı yudumlarken. "Bu da meydan okumada başarısız olduğun anlamına geliyor."

"Bir masayı masa yapan tam olarak nedir?" diye sordu. "Bir kadın ya da erkeğin zihninde yarattığı ve sonra da herkese anlattığı uydurma bir kavram."

Güldüm. "Eğer bu şekilde bakarsan, her şey uydurma bir kavramdan ibaret."

"'Gerçekler yoktur, sadece yorumlar vardır. Bunu Nietzsche söylemiş." Oturmamı işaret etti, ben de oturdum çünkü açıkçası bu adamı eğlenceli buluyordum. Haftalardır eğlendiğimi hissetmemiştim. Gerçekten hissettiğim tek şey üzgün ve yalnızlıktı. Kısa bir süreliğine de olsa farklı bir şeyler hissetmek iyi geldi.

"Filozofları sever misin?" diye sordum. Friedrich Nietzsche'den bahsettiğini anlamama şaşırmış gibiydi ama bunu yüksek sesle söylemedi.

"Üniversiteyi bırakmadan önce bir felsefe dersi almıştım. Bu benim hayatımı değiştirdi ve büyükleri takip ederek gerçekleri aramak için derin bir havuza düştüm. Bilirsiniz, Platon, Nietzsche, Aristo, Sokrates. Herhangi biri üzerinde inekleyebilirim."

İnek bir erkekte seksi bir şeyler vardı. Bu iki kavramın birbirini yok etmesi gerekirmiş gibi görünüyordu, ama ne yazık ki seksi inek burada kalmaya devam eden bir şeydi.

"Tamam. Aristoteles hakkında inek gibi konuş," diye ısrar ettim ve bir yudum almadan önce bardağımı ona doğru eğdim. "Bana ondan en sevdiğin alıntılardan birini söyle."

Biraz daha dik oturdu, meydan okumadan memnun olmuştu. "'Umut uyanıkken görülen bir rüyadır.'"

Kelimelerin ağzından çıkış şeklini sevdim. Sadece sözcükleri değil, onlarla ve onları ilettiği kişiyle kurduğu bağ da hoşuma gidiyordu. Kaptan benimle sanki o anda var olan tek kişi benmişim gibi konuşuyordu ve bu gerçek tüylerimi diken diken ediyordu.

Umut uyanıkken görülen bir rüyadır.

"Hiç uyanıkken rüya görüyor musun?" Ben sordum.

Gülümsedi ve içkisini yudumladı. "Umarım öyledir." Sakalının kenarını kaşıdı ve burnunu hafifçe oynattı. "Filozoflardan alıntılarla konuşmak beni kendini beğenmiş bir pislik gibi gösteriyor. Yani, ben

Sanırım kötü şakalar konusunda da eğitimli olduğumu bildirmek için uygun bir zaman."

Güldüm. "Kanıta ihtiyacım olacak."

Bana doğru eğildi ve o gözleri kalbimin birkaç kez atmasına neden oldu. "Ketçap neden kızardı?"

"Bilmiyorum. Neden?"

"Salata sosunu gördü."

Yüksek sesle güldüm ve inanamayarak başımı salladım. "Haklısın, bu kötü bir şaka."

"Denizkızı neden deniz kabuğu
giyiyordu?" "Anlat."

"B-kabuklarını aştı."

Noktaları birleştirmem biraz zaman aldı ama birleştirdiğimde kahkahayı patlattım. "Gerçekten de kafanda böyle rastgele alıntılar ve kötü espriler var, değil mi?"

Şakağına vurdu. "Bu kafanın içi çok korkutucu bir yer. Burada sahip olduğum işe yaramaz gerçeklerin sayısı dehşet verici, ama sanırım pek çok iyi bilgiye de sahibim, burası dengeli bir yer."

"Bunu şimdiden görebiliyorum."

"Kötü şakalar beni daha az gösterişçi bir pislik mi yaptı?"

"Evet, seni biraz aptal yapmışlar ama bu yıl aptalların moda olduğunu duydum."

Rahatlayarak başını sildi. "İyi, çünkü aksi takdirde boku yerdim."

Ben ona gülümsedim, o da bana karşılık verdi. Birkaç dakika boyunca tek yaptığımız birbirimize sırıtmak oldu ama sessizlik rahatsız edici değildi. Sanki onunla sessiz olmak normalmiş gibi tatmin edici hissettirdi.

Sonra tekrar sohbete daldık ve bu da normal geldi.

Pek çok şey hakkında konuştuk ama beni en çok şaşırtan şey çok gülüyor olmamdı. Tanrım, en son ne zaman bu kadar özgürce ve açıkça güldüğümü hatırlayamıyordum.

"Siz ikiniz bu basamaklara oturmasanız olmaz mı?" dedi bir çalışan, elinde kirli tabaklarla dolu bir tepsiyle önümüzde dururken.

Hemen boş bardaklarımızla ayağa kalktık ve yoldan çekildik. Çalışan, insanların ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve onu suçlayamazdım. Cadılar Bayramı kalabalığı ele avuca sığmıyor olmalıydı.

"İçkilerimiz bitti," diye gözlemledi Kaptan bardağını sallayarak
Ha
va. "Çok yazık. Seninle konuşurken iyi vakit geçiriyordum."

"Keşke bir içki daha almanın bir yolu olsaydı," dedi, elini sallayarak.
Kafa.

Sırıttım. "Eğer bir içki daha içersek, parasını ben ödeyeceğim. Eğer, ve, ya da ama yok."

"Seninle konuşmaya devam etmeme izin vermenin tek yolu içkiyi ısmarlamansa, cüzdanımı teslim ediyor ve her şeyi sana bırakıyorum."

Aferin oğlum.

İçtiğim kokteylin vücudumu iyi anlamda biraz rahatlattığını hissedebiliyordum ama bu sefer içki tercihimin su olacağını biliyordum. Her alkollü içkiden sonra su içmek konusunda çok katı bir kuralım vardı. Asla sarhoş olmak için dışarı çıkmazdım. Benim iyi vakit geçirme anlayışım, üzerimde gezinen hoş bir vızıltıya sahip olmaktı. Kendimi hala kendim gibi hissediyordum, ama daha yüksek bir versiyonumu.

Bara doğru yürüdük ve ben içkileri sipariş ettim. Kaptan'ın ödeme yapamamaktan duyduğu hayal kırıklığını fark ettim ama bu konuda şikâyet etmedi ya da benimle tartışmadı. Bir yanım benimle neden bu kadar çok konuşmak istediğini anlayamıyordu. Diğer bir yanım ise belki de benim onunla konuşmam kadar onun da benimle konuşmasının kolay olduğunu düşündü.

Belki o da bu zahmetsizlikten hoşlanıyordu.

"Şimdi fark ettim... son otuz dakikayı konuşarak geçirdik ve ben senin adını bile bilmiyorum, Red."

Göğsüm biraz gerildi. Ben de aynı şeyi fark etmiştim ama bu benim için eğlenceli bir şeydi. "Bana adını söyleme, ben de sana benimkini söylemeyeceğim. Bence bunu yaptığımızda konuşmamızın büyüsü kaybolacak. Bu onu... gerçek kılacak ve dürüst olmak gerekirse, hayatımın bu noktasında pek gerçek bir şey yapamıyorum."

Kaşlarını kaldırdı ama ismimi söylemem için ısrar etmedi. "Tamam, sana Kırmızı diyeceğim."

"Ve sen de benim için Kaptan'sın. Kısaca Cap, tabii ki. I-"

"Vay anasını!" Kaptan havladı, bakışlarını benden ayırdı, içkilerimizi aldı ve odanın soluna doğru fırladı, beni orada şaşkın ve kafası karışmış bir şekilde bıraktı. Hareketlerini takip ettiğimde, iki Tinker Bells ve bir Peter Pan tarafından boşaltılan bir kabine kaymasıyla durum daha da netleşti. Kaptanın o noktayı sahiplenme şekli beni gülümsetti. A

Göğsünü kabartıp yanındaki koltuğu sıvazlarken yüzünde belli bir gurur ifadesi vardı.

Yürüdüm ve kabine girdim, garip bir yanım daha da yaklaşmak istese de aramızda biraz boşluk bıraktım.

"Birbirimizin adını öğrenmediğimize göre, gecenin sonunda numaranı alamayacağım gibi bir hisse kapıldım."

Başımı salladım. "Muhtemelen hayır, hayır."

"Tamam. Yani bu gece söyleyeceğimiz her şey muhtemelen birbirimize söyleyeceğimiz son şeyler olacak."

"Evet."

"Yani..." Bana doğru eğildi ve gözleri merakla parlarken başparmağını alt dudağına götürdü. "Bu yıl başına gelen en mutlu şey neydi?"

Güldüm. "Bu büyük bir soru."

"Büyük soruları şimdi sormam gerekiyor, çünkü bir daha sorma fırsatım olmayacak. Bence hayatta önemli olan, büyük soruları elinize bir fırsat geçtiğinde sormaktır."

Oturduğum yerde biraz kıpırdandığımda midem sinirden titriyordu. Benden bu akşam için ona açık bir kitap olmamı istiyordu ve çoğu zaman düşüncelerim kilitli bir günlük gibiydi. Anahtarı sadece bendeydi ve asla kimseyle paylaşmazdım. Dürüst olmak gerekirse, kimse düşüncelerimi okuyacak kadar ilgili görünmüyordu.

Ama yine de ona söyledim. Vızıltıdan mı yoksa onun ilgisinden mi bilmiyorum ama açıldım ve paylaştım.

"Hayalimdeki işte staj yaptım. Çok düşük ücretli ve az takdir edilen bir staj ama artık kapıdan içeri adımımı attığıma göre belki dergide kıdemsiz bir editör olma yolunda ilerleyebilirim diye düşündüm."

"Kıdemsiz bir editör mü? Yani sen bir yazar mısın?"

"Bir yazar özentisi. Gazetecilik diplomamı alıyorum ve bir gün kıdemli bir editör pozisyonuna gelmeyi umuyorum."

"Yapacaksın."

Bu iki kelimeyi o kadar emin bir şekilde söyledi ki neredeyse ona inanacaktım.

"Bilemiyorum. Çok rekabetçi bir sektör, özellikle de New York'ta."

"Seviyor musun? Yazmayı?"

"Evet."

"O zaman rekabetçi yapının bir önemi yok. Eğer bir hayaliniz varsa, onun için savaşın."

"Diğer insanlar da aynı hayal için mücadele ediyor."

Koltuğa yaslandı ve kolunu koltuğun üstüne koydu. "Başkalarının senin hayalini gerçekleştirmeye çalıştığını düşünürsen, enerjini önemsiz şeylere harcarsın. Aklındaki tek gayrimenkul sen ve hayalin olmalı. Hayat kısa. Başkalarının ne yaptığına bakacak vaktimiz yok. Bu bizi kaderimizden saptırır."

Gülümsedim. "Senin de kendine ait bir hayalin olmalı."

Barın etrafına bir göz attı ve başını salladı. "Hiç bu binanın çatısına çıktın mı?"

"Hayır, asla."

"En iyi manzaralardan birine sahip. Buraya haftada en az bir kez nefes almak ve zihnimi boşaltmak için gelirim." Ayağa kalktı, içkisini kaldırdı ve elini bana doğru uzattı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu kabini almak için kalabalığın arasından buldozerle geçtin ve bana çatıda durmak için bundan vazgeçeceğini mi söylüyorsun?"

"Bazen ruhunuz size hareket etmenizi söylediğinde hareket etmeniz gerekir," diye yanıtladı.

"Bunu hangi filozof söylemiş?"

Alt dudağının kenarını ısırdı ve omuz silkti. "Ben yaptım."

Etkileyici.

Elini tekrar bana doğru uzattı. "Hadi ama. Bana güveniyor musun?"

"İnsanlar 'Bana güveniyor musun?' diye sorduğunda, bu onlara anında güvenmemi sağlıyor.

çok daha az."

"Güzel, olması gerektiği gibi. Ben tamamen bir yabancıyım. Güven kazanılır ve ben bunu kazanmadım. Yine de sana çatıyı göstermek istiyorum."

Aptalca olduğunu biliyordum ama yine de gitmek istedim.

Elini tutarken sütyenimdeki biber gazını o gece çıkarmak zorunda kalmamak için dua ettim. Avuçlarımız buluştuğu anda, sanki elini tutmak uzun zamandır yaptığım en doğal şeymiş gibi, sistemime bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Kalabalık alanda beni çekiyordu ve arada sırada birbirine bağlı ellerimize bakıyordum. Ayrıldıktan sonra küçük şeyleri özlüyorsunuz: diğer yarınızla gülmeyi, sarılmayı, el ele tutuşmayı.

El ele tutuşmanın ilişkide çok küçük bir başarı gibi hissettirmesi komikti, ancak gittiğinde bunu kelimelerden daha çok özlüyordunuz.

Barın arka tarafındaki bir kapıya ulaştık ve elimi onunkinden çektiğimde kırmızı bayrak alarmım çaldı. Kapıyı açtı ve yukarı baktık

Günlerce devam edecekmiş gibi görünen merdivenler. "Önden buyurun," dedi merdivenlere doğru başını sallayarak.

"Oh, hayır." Başımı salladım. "Sana arkamı dönerek o merdivenden çıkmamın imkânı yok. Dürüst olmak gerekirse, bu fikir bana büyük bir seri katil titreşimi veriyor."

Gözlerini kısmıştı. "Bana güveniyor musun?" "Hayır."

"Güzel." Gülümsedi ve ben bir aptaldım çünkü bir parçam bu gülümsemeye güveniyordu. Ted Bundy'nin bu şekilde başarılı olduğunu sanıyordum.

Ne kadar sapkın bir düşünce, Aaliyah. Daha da çarpık olan şey, o lanet merdivenden çıkacağımı bilmemdi.

"Önce ben gideceğim ve senden birkaç adım önde olacağım, böylece kendini daha güvende hissedersin" dedi. Gözleri endişeyle bana baktı. "Eğer bu konuda rahatsan. Aksi takdirde geri dönüp bir masa bulmaya çalışabiliriz."

Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin; ben bir asi değildim. Yasaları çiğnemedim, otorite sahibi kişilere karşılık vermedim ve metroda her zaman yaşlılara yerimi teklif ettim. Ama nedense bu merdivenden çıkmak bana yasakmış gibi geliyordu.

"Oraya çıkmamıza izin var mı?" Biraz gizli gibi görünen merdivene başka kimsenin bakmadığını fark ederek sordum.

"Evet, öyleyim. Sen sadece benim artı-birim olacaksın." "Neden oraya çıkmana izin veriliyor?"

"Bu binanın sahibi olan adamla çalışıyorum." "Ne tür bir iş yapıyorsunuz?"

Sırıttı ve ellerini havaya kaldırdı. "Red, eğer rahatsızsan buraya çıkmak zorunda değiliz. Ya da Tommy'yi çağırıp seni rahatlatmasını sağlayabilirim."

"Tommy kim?"

"Barın sahibi." "Onunla mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Tommy binanın sahibi değil ama benimle çalışan yatırımcı ile birlikte çalışıyor."

Gözlerimi kıstım ve gergin bir alışkanlıkla başparmağımın ucunu usulca çiğnedim. Tekrar bakışlarımla buluşmadan önce gözleri parmağımı takip etti.

Boğazımı temizledim. "Tommy'ye sorsak ne kadar sinirlenirdin?"

Güldü ve başını salladı. "Daha önce binanın önünde dayak yedim ve sen bana bir içki ikram ettin ve beni en çok güldüren olaydan sonra

Hayatımın en aşağılayıcı anı. Bu gece beni kızdıracak bir şey yapabileceğinden şüpheliyim, Red. Gel hadi."

Beni barın arkasındaki ofise doğru götürmek için elini tekrar uzattı ve elini bir kez daha elime aldım.

Bana geri verene kadar onun dokunuşunu özlediğimi bile bilmiyordum.

Bir adamın masasının arkasında oturduğu ve bizi fark ettiğinde ayağa kalkmak üzere olduğu ofise geçtik.

Bakışları Kaptan'ınkilerle buluştu ve konuşmaya başladı. "Hey oradaki-" "Adımı söyleme!" Kaptan panik içinde ellerini sallayarak bağırdı.

Tommy şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Tamam... uh... ne oldu dostum? Kalabalığa yardım etmek için geri dönmeliyim."

"Evet, tabii ki. Sadece bir soru soracağım, çatıya çıkabilir miyim?"

Tommy kıkırdadı. "Ne zamandan beri izin istiyorsun?"

Kaptan bana doğru eliyle işaret ederek, "Bir arkadaşımı yukarı götürmek istiyorum," dedi.

"Yemin ederim, eğer Kırmızı Başlıklı Kız'ı bu binanın tepesinde becerirsen, seni öldürürüm."

Benim yanaklarım kızardı ama Kaptan'ınki kadar değil, o da kırmızının güçlü bir tonuna dönüştü. "Dostum, konu bu değil. Ona manzarayı göstermek istiyorum."

"Küçük bir sürtük gibi hayallere daldığın manzara," diye şaka yapan Tommy, Kaptan'ın daha da parlak bir renge bürünmesine neden oldu. İkisinin etkileşimini izledikçe endişem azalmaya başladı. "Devam et ve onu al. O alan benden çok senin." Bana baktı. "Orada ineklik yaparsa özür dilerim. Adam eziğin teki."

Kaptan güldü ve Tommy'nin sırtını sıvazladı. "Ben de seni seviyorum Tom." Kaptan bana döndü ve sanki bir sonraki hamlemi bekliyormuş gibi sorgulayıcı bir bakış attı.

Başımı salladım ve gülümsedim. "Hadi gidelim."

O döner merdivenleri çıkmak kalbim için bir egzersizdi. Zirveye ulaştığımızda, ki bu epey zaman aldı, sanki maraton koşmuş gibi nefes alıyordum. Kaptan hiç yorulmuş gibi görünmüyordu, bu da süper güçlerinden kaynaklanıyor olmalıydı.

"Spor salonunda StairMaster'ı daha çok kullanmalıyım," dedim nefeslerim ağır ağır girip çıkarken.

"O makine bir şeytan çocuk," diye açıkladı elini çatıya çıkan kapı koluna koyarken. "Hazır mısın?"

"Evet."

Kapıyı açtı ve dışarıya adım attığımızda bir nefes nefese kaldım.

"Aman Tanrım," diye haykırdım nefesimi verirken, geceye bakıyordum. O kadar yüksekteydik ki, zirveye ulaşmak için aslında kaç adım attığımıza şaşırmıştım. Bulunduğumuz noktadan her şeyi görebiliyordunuz. Tüm New York şehri, gece gökyüzünün fon oluşturmasıyla aydınlanmıştı.

Nefes kesiciydi. Bu kadar yüksekten her şey çok çarpıcı görünüyordu. "Vay canına," diye fısıldadım.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Kaptan, elimi elinin içine alarak. Bunu her yaptığında, dokunuşundan biraz daha hoşlanıyordum.

Çatının kenarına taşındık ve gözleri tutkuyla açılmış bir şekilde kalabalık şehri işaret etti.

"İşte bu, yapmak istediğim şey bu. Emlak dünyasında olsam da, bu benim en büyük hayalim değil. Benim en büyük hayalim yaratmak. Yaratmak ve inşa etmek istiyorum. Şuradaki gibi binalar satın almak ve onları alt sınıf için lüks apartman dairelerine dönüştürmek istiyorum. Düşünsene Red. Bu kadar göz ardı edilen insanlar için lüks bir şey yaratmak ne kadar çılgınca olurdu?"

"Bu harika bir fikir ama çok paraya mal olmaz mı?"

"Evet." Ellerini birbirine çırptı ve bütün gece olduğundan daha fazla gülümsedi. "İşte bu yüzden tonla para kazanma görevindeyim. Tonla param olduktan sonra birazını kaybetsem de umurumda değil. Hiçbir şeyi olmadan büyüyen insanlara geri vermek istiyorum. Binaların yanı sıra seralarımız da olabilir, böylece toplum yaz ve sonbahar mevsimleri boyunca kendi bahçelerinden ürün toplayabilir. Topluluk bahçeleri pek çok hayatı değiştirebilir ve kurtarabilir. Bu harika olur. Tesislerde, ebeveynleri iki ya da üç işte çalışan çocuklar için onları beladan uzak tutacak aktiviteler olabilir. Ayrıca, ünitelerde yalnız kalmak isteyen bekar ebeveynler için derin küvetler de olabilir." Gözlerini şehrin ışıklarına dikti ve ellerini başının arkasına dayadı. "Bunu çok istiyorum. Sadece insanlara yardım etmek istiyorum."

Tutkusu gözlerinin tam arkasında duruyordu. Bana söylediği her kelime doğrudan ruhunun derinliklerinden geliyordu. Hayalinden bahsettiğinde kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum.

Bu bana hayattaki hedeflerim için yeterince büyük düşünmediğimi düşündürdü. "Bence bu çok güzel bir rüya," diye yorumladım yanında dururken. Fark ettiğini sanmıyordum ama ona biraz daha yaklaşmıştım çünkü yaydığı sıcaklık.

"Olacak," dedi, saf bir mutlulukla başını sallayarak. "Ve çok güzel olacak."

"Bu rüyayı görmene ne sebep oldu?"

Bana doğru baktı ve sonra çakıl taşlı yere oturdu. Ben de hemen yanına oturdum. Dizlerini büktü ve kollarını dizlerine doladı. "Yoksul büyüdüm. Annem tek ebeveyndi ve hemen hemen hiçbir şeyimiz yoktu. Kanser olduğunu öğrendiğinde durum daha da kötüleşti."

"Aman Tanrım, çok üzgünüm."

"Sorun yok," dedi ve dizimi hafifçe dürttü. "O iyi. Tanrı'ya şükür yıllardır iyileşme sürecinde. Ama evimizde, hayatımızda çok fazla konfor olmadan mücadele ederek büyümek beni bu konuda tutkulu hale getirdi. Genç yaşta nasıl acele edeceğimi, kendim ve annem için ihtiyacım olanı elde etmemi sağlayacak şekilde nasıl hareket edeceğimi öğrendim. Ama çoğundan daha şanslı olduğumun farkındayım. İnsanların birbirine yardım ettiği küçük bir kasabada yaşıyordum ve sanırım pek çok insan benim için üzülüyordu, bu yüzden rastgele girişimcilik çabalarıma destek verdiler. Benim büyüdüğüm yerde insanlar birbirleriyle ilgilenirdi."

"Yani New York'un tam tersi." Güldü. "Tam

tersi."

"Bunun asil bir davranış olduğunu düşünüyorum. Ben bu sokaklarda yokluk içinde büyüdüm, bu yüzden fiziksel ve zihinsel olarak dengede kalmak için mücadele etmenin ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Bunu bir çocukla yapmayı hayal bile edemezdim."

"Çoğu zaman annemin bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Süper kahraman sanırım."

"Aileden geliyor olmalı. Kaptan Amerika'nın annesinin nasıl biri olduğunu merak etmeden duramıyorum," dedim kollarımı bacaklarıma dolayarak.

"Onun Wonder Woman'a benzediğini söyleyebilirim, ancak söz konusu kadın tarafından kıçıma tekmeyi yediğim için artık pek hayranı değilim."

Gülümsedim. "Annene çok yakınsın."

"Serseri gibi konuşmak istemem ama o benim en iyi arkadaşım."

Bu kalbimi sırıttı. Ana kuzusu. "Peki ya baban?"

Enerjisi daha kasvetli bir tona dönüştü. Başını iki yana salladı. "Beleşçi. Ben çocukken annemi aldattıktan sonra kaçtı."

"Onu bulmayı hiç denediniz mi?"

"Hayır. Gerçek bir erkek olsaydı beni bulmaya çalışırdı diye düşündüm. Hayatımın on sekiz yılını aynı yerde oturarak geçirdim. Nerede olduğumu biliyordu.

ve hala gelmedi." Parmaklarıyla oynamaya başladı, görünüşe göre gergin bir alışkanlıktı ya da rahatsız olduğunda yaptığı bir şeydi.

Onun bu yönünü seviyordum - bu kadar kısa bir süre içinde farklı katmanlarını görmüş olmam. Onu mutlu, tutkulu ve kasvetli görmüştüm. Bir şekilde bu onu o akşamki süper kahraman kişiliğinden daha insani yapıyordu.

"Peki ya sen? Ailenle ilişkin nasıl?"

Sorunun geleceğini biliyordum ama yine de buna tam olarak hazır değildim. Yirmi iki yıldır buralardaydım ve hala insanların bana ailem hakkında soru sormasına hazır değildim. Bunun nedeni konudan duyduğum rahatsızlık değildi. Uzun zaman önce başıma gelenleri ve nasıl büyüdüğümü kabullenmiştim. Ancak beni en çok rahatsız eden şey, başkalarına anlattığımda bana attıkları acıyan bakışlardı. Sanki bir ailem olmamasının sebebi onlarmış gibi suçluluk duygusuyla dolup taşıyorlardı.

"Koruyucu aile sistemi içinde büyüdüm. Ailemi hiç tanımadım."

"Ah." Bir an durakladı ve ellerine baktı. Tekrar bana baktığında, söz konusu keşiften sonra başkalarının gözlerinde görmeye alıştığım o acıma duygusu yoktu. Onun yerine, "Bu seni nasıl etkiledi?" diye sordu.

Yaptığı yorum beni çok şaşırtmıştı. Koruyucu aile sisteminde büyüdüğümü öğrendikten sonra daha önce kimse bana böyle bir şey sormamıştı. Çoğu insan bana klişe özürler diledi ve ardından en büyük sevgiyi hak ettiğimi söyledi. Hayatta kendi ailelerimizi yarattığımızdan ve başlangıcın sonla eşit olmadığından bahsettiler. Hepsi iyi ve adil yanıtlardı. Beni hiç rahatsız etmediler.

Kaptan'ın sözleri beni biraz farklı etkiledi. Ağır bir soru gibi geldi ama aynı zamanda çok dürüst bir soruydu. Hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim.

"Gerçek mi yoksa güzel bir yalan mı?" diye sordum.

Bana dönmeden önce şehrin ışıklarına doğru baktı. "Gerçek. Her zaman gerçek."

"Bana bir tutam bağımlılık serpiştirilmiş güven sorunları verdi. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama sanırım çoğu insandan daha fazla aşk hayali kuruyorum. Romantik bir aşk bile değil, her türlü aşk. Arkadaşlarımdan sevgi, profesörlerimden, patronumdan sevgi ve hayranlık. İnsanların benden hoşlanmasını, beni sevmesini istiyorum. Çünkü kafamın bir yerinde, sizi değerli bir insan yapan şeyin sizi seven insanların sayısı olduğu fikrine bağlıyım."

"Sen insanları memnun eden birisin."

"En uç noktaya kadar. Üniversite birinci sınıfta ilk tarih sınavımdan kalmıştım ve bütün hafta sonu ağlamıştım. Ertesi Pazartesi, profesörün çalışma saatleri sırasında ona yaban mersinli kek götürdüm çünkü bir keresinde en sevdiği kek olduğunu söylemişti. Kaldığım için özür diledim ve bana ne dediğini asla unutmayacağım. Bana baktı ve sınavda başarısız olmamın hiçbir şekilde başarısız olduğumun bir göstergesi olmadığını söyledi. Hayatımdaki tek bir başarısızlığın beni başarısız yapmayacağı fikriyle hâlâ mücadele ediyorum."

"Kendine çok yükleniyorsun Red."

"Nereden biliyorsun? Benimle daha bir saat önce tanıştın."

"Bence yeterince yakından bakarsanız, bir insanı tanıştığınız ilk birkaç dakikaya dayanarak tanıyabilirsiniz."

"Yaptığın şey bu mu? İnsanları mı okuyorsun?"

"Evet. İçinde bulunduğum sektör için kullanışlı oluyor. Emlak söz konusu olduğunda müşterilerimin kim olduğunu hızlı bir şekilde kavramam gerekiyor, böylece onlara hangi kişiliği sunmam gerektiğini biliyorum."

"Herkese farklı bir maske mi takıyorsun? Kulağa yorucu geliyor."

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Herkes düzenli olarak farklı maskeler takar. Bazı insanlar sadece bunun farkında değil. Ayrıca, maskeleri aynı kişinin farklı versiyonları olarak düşünmeyi seviyorum. İnsanlar karmaşık ve karmaşıktır. Bir maskeden çok daha fazlasıyız."

O konuştukça, bu geceden sonra onun sözlerinden daha fazla yararlanamayacağım gerçeğinden daha çok korkuyordum.

Başparmağını burnunun kenarında gezdirdi. "Güzel yalan neydi? Evlatlık sisteminde olmanın seni nasıl etkilediğine dair soruma mı?"

"Oh." Biraz daha dik oturdum ve ona kocaman, sahte bir gülümseme verdim. "Yetiştirilme tarzımın hayatım üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Kendi hayat hikayelerimizi yarattığımıza inanıyorum. Geçmiş bizi tanımlamaz."

"Bunun senin gözünde bir yalan olduğunu görüyorum."

Geceye bakmak için döndüm. "Bu muhtemelen çok yakından baktığın anlamına geliyor."

"Elimde değil. Sana bakmak uzun zamandır yaptığım en iyi seçim gibi geliyor."

İçime gönderdiği kelebeklerle oynamaya çalışarak güldüm. "Bu bütün kızlara söylediğin bir söz mü?"

"Hayır, ama seni nasıl kızarttığını görünce başlayabilirim," diye şaka yaptı.

"Daha çok çabalaman gerekecek. Yüzüm kızarmıyor, sadece yanaklarım soğuk."

Endişeyle kaşlarını kaldırdı. "İçeri girebiliriz. Biraz-"

"Şikayet etmiyorum. Sadece kızardığım gerçeğini örtbas etmek için bir yalan bulmaya çalışıyorum."

"Çok güzelsin."

Gözlerimi devirdim ve ani açıklamasına güldüm. "Kapa çeneni. Zaten yüzüm kızardı. Daha derine inmeye gerek yok."

"Hayır, ciddiyim. Sen çok güzelsin. Görünüşünden bahsetmiyorum bile, onlar da çok güzel. Ruhunu kastediyorum. Bu çok güzel."

Kendimi kaydırıp bacaklarımı simit gibi çaprazlarken bir utangaçlık dalgası beni buldu. "Beni tanımıyorsun bile."

"Dediğim gibi, insanları okumakta iyiyimdir."

"Bu konuda yetenekli olan tek kişi sen değilsin. Ben de insanları izlemekle övünen, içine kapanık biri olarak büyüdüm. İnsanları okumayı genç yaşta öğrendim."

"Öyle mi?"

"Öyle. Bu, izleyerek edindiğim bilgilerle birleşince
Criminal Minds, ve şey, ben neredeyse profesyonel bir insan okuyucusuyum." "Tamam, Red." Doğrudan bana döndü ve bacak bacak üstüne attı.
ona. Merakla kaşlarını kaldırırken dizlerimiz birbirine sürtündü. "Oku beni."

Ellerimi birbirine sürttüm. "Oyun başlasın. Tamam." Gözlerim vücudunda geziniyor, tüm varlığını inceliyordu. Omuzları rahattı. Kostümünün içinden görünen pazu kaslarından da anlaşılacağı üzere fit biriydi. Güzel bir boyu vardı-

Paketine bakma, Aaliyah. Kaptan Amerika'ya bakmayı kes.

Gözlerimi hızla alt bölgesinden tekrar yüzüne, kendini beğenmiş bir sırıtış ve neşe dolu gözlerle dolu yüzüne çevirdim. Beni kesinlikle paketlediği şeye bakarken yakalamıştı ve içimde oluşan utanç duygusu bir mağaraya girip ölmek istememe yetmişti.

Ama yine de onu okuma teklifini geri çeviremezdim.

"Çok fazla egzersiz yapıyorsunuz. Formda kalmak için değil, bir tür kaçış olarak. Günlük hayatınız telaşlı ama bunu umursamıyorsunuz. Meşgul olmayı seviyorsun çünkü bu seni fazla düşünmekten alıkoyuyor. Ancak yalnız kaldığınızda kendinizi yalnız hissediyorsunuz, bu yüzden başka bir şeye odaklanmak için spor salonuna gidiyorsunuz. Bir işkoliksiniz ve anneniz muhtemelen size mola vermenizi söylüyor. Azimli ve tutkulusunuz, ancak bazen başaramayacağınızdan korkuyorsunuz

Hayal ettiğin her şeyi. Olacaksın ama. Bu benim seni okumam değil. Sadece biliyorum."

Gülümsed

i. Hoşuma

gitti.

Devam ettim. "Sen insan sarrafısın. Cazibeniz ve karizmanız sayesinde insanlar sizi hemen seviyor. Biriyle iletişim kurduğunuzda, gerçekten ona odaklanıyorsunuz. Cevap vermek için değil, size söylenenleri gerçekten duymak için dinliyorsunuz. Bir hayat öğrencisisiniz ve ev ödevlerinizi düzenli olarak yapıyorsunuz. Ve anneni özlüyorsun. Bunu söyleyebilirim çünkü ondan bahsettiğinizde, o aklınıza geldiğinde gülümsemenizin düştüğü anlık bir ara oluyor. Bazen ona bakmak ve tekrar yakın olmak için eve geri taşınmayı düşünüyorsunuz. Sonra aynı yaşam havuzunda oturarak dünyayı değiştiremeyeceğinizi fark ediyorsunuz." Ellerimi birbirine çırptım. "Oh! Ve sen bir Aslan burcusun."

Sert bir parmakla beni işaret etmeden önce gözlerini bir an için bana dikti. "Okunmaktan hoşlanmadığım ortaya çıktı."

"Merak etme, çoğu insan muhtemelen seni okumayacak. Ben sadece yetenekliyim." "Aslan burcu olduğumu nereden bildin?"

"Oh, bu en kolayıydı - azimli kişiliğinizden ve kolay yaklaşımlı kişiliğinizden. Artı, güzel saçların da bunu belli ediyordu."

Parmaklarını kumral saçlarında gezdirdi ve sırıttı. "Sence ben iyi saçlı Kaptan mıyım?"

"Kafanıza girmesine izin vermeyin efendim."

"Çok geç, egom çoktan şişti. Şimdi seni okuyabilir miyim?"

"Bir kitap gibi."

Ellerini birbirine sürttü ve keyifle başını salladı. "Pekâlâ. Bu gece dışarı çıkmayı tam olarak istemedin ama yalnız kalma fikri daha üzücü bir düşünceydi. Yakın zamanda ağır bir şey yaşadın, belki de bir ayrılık. Ağzının köşesinin seğirmesi bana haklı olduğumu düşündürüyor. Terk edilme sorunlarıyla mücadele ediyorsunuz, bu yüzden hayatınızdakilere bu kadar sıkı tutunmaya çalışıyorsunuz. Yine de, hayatınızdaki insanlar az sayıda ve çok uzakta. Bırakın kalbinize girmesini, birinin dünyanıza girmesine izin vermeniz bile çok fazla güven gerektiriyor. Ama onları içeri aldığınızda, asla gitmemeleri için dua edersiniz."

Ne kadar isabetli bir karar verdiğine dair rahatsızlığım tüm sistemimde vızıldamaya başladı ama bunu belli etmek istemedim çünkü devam etmesini istiyordum.

Bana baktığında ne gördüğünü bilmenin neden önemli olduğunu bilmiyordum ama bilmem gerekiyordu.

Devam etti. "Sevmeye karar verdiğinizde, bunu sonsuza dek sürecek bir şey olarak görürsünüz. Geçmişte yanınızdan ayrılan insanlar bile, onlardan kurtulmak için ne kadar uğraşırsanız uğraşın, kalbinizde hala bir yer tutuyor. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorsunuz, ama aynı zamanda kendi yeteneklerinizi de küçümsüyorsunuz. Hayalini kurduğunuz başarıyı hak etmediğinizi düşünüyorsunuz çünkü bir başkası buna daha layık olabilir. Hayvanları seviyorsunuz. Bunun gerçekten doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama kesinlikle senden böyle bir his alıyorum. İnsanların mücadele ettiğini veya acı çektiğini görmekten nefret ediyorsunuz ve dünyayı daha iyi hale getirmek istiyorsunuz, ancak bunu nasıl yapacağınızdan tam olarak emin değilsiniz. Korku filmlerini seviyorsun ama bir battaniyenin altına saklanıyorsun." Bu beni gülümsetti. "Kendine çok yükleniyorsun. En derin acılarını kendine saklıyorsun. Arkadaşlarının senin için endişelenmesinden endişe ediyorsun, bu yüzden onlara yük olmak istemediğin için acının derinlerine inmelerine izin vermiyorsun. Oh"-ellerini diz kapaklarıma koydu ve bana doğru eğildi-"ve sen bir İkizler burcusun. Bunu söylüyorum çünkü bildiğim tek burç bu. Astroloji hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Güldüm. "Balıklar buraya."

"Ah, güzel gözleriyle tanınıyor olmalılar."

"İltifat etmeyi bırak."

"Onları hak etmeyi bırak." Elleri hâlâ dizlerimin üzerindeydi ve görünüşte nazik bir dokunuşla tutuşturduğu kıvılcımlardan haberi yoktu. "Nasıl yaptım?"

"İyi iş çıkardınız ama bir konuda yanıldınız." "Öyle

mi?"

"Korku filmi izlerken yastığın *ve* battaniyenin altına saklanırım, sadece battaniyenin değil."

"Yeterince yakın." Bana doğru bakıp alt dudağını dişlerken şakacı bakışı biraz değişti. "Demek yakın zamanda bir ayrılık oldu."

"Yaklaşık beş hafta önce benden ayrıldı."

"Ne göt ama."

"Evet, ama onu seviyorum. Keşke geçmiş zaman diyebilseydim ama işte buradayız. Oda arkadaşım Sofia bir erkeği unutmanın en iyi yolunun başka bir erkeğin altına girmek olduğunu söylemişti ama şu anda bunu düşünemiyorum bile. Yapmak istediğim son şey başka biriyle yatmak."

"Artı, seks kırık bir kalbi onarmaz ve lanet olsun!" Ellerini birbirine vurdu ve zıplayarak yerden kalkıp ayakta durdu. Birden

Yüzündeki sırıtış çok büyüktü ama ani değişimine neyin sebep olduğunu anlamamıştım. "Anladım, Red! Sana yardım etmek için ne yapabileceğimizi biliyorum."

Bir kaşımı kaldırdım ve ayağa kalktım. "Kafam karıştı."

"Biliyorum, biliyorum, deli olduğumu düşüneceksiniz -ki belki de öyleyimdir- ama mesele şu: Kalp kırıklığından vurarak kurtulamazsınız. Aşk böyle işlemez. Aşk fiziksel bir bağ değildir; duygusal bir bağdır. Ayrıca, ayrılıklardan sonra insanlar zihinlerinde iyi anıları kötü anılardan daha fazla canlandırır ve bir şekilde başarısız olduklarını düşünmeye başlarlar, oysa gerçekte kötü olan muhtemelen her zaman iyi olandan daha ağır basmıştır. Siz sadece iyiyi elinizde sıkı sıkı tuttunuz çünkü sonuçta çok azdı. Aksi takdirde, iyiler sizi bir arada tutmaya yeterdi."

Gerçekleri söylemesinden nefret ediyordum. Geçtiğimiz haftalar boyunca tek yaptığım Mario'yla birlikte geçirdiğimiz güzel zamanları tekrarlamak olmuştu. Zihnim, geçmiş ilişkimde benim için dünyalara bedel olan anların döngüsüne takılıp kalmıştı.

Sadece bir avuç iyi anı vardı, yine de onları tekrar tekrar oynadım ve olduklarından daha büyük hissettirdim. Mario en azını yapmakta ustaydı ve ben bu gerçeği sanki bir tanrıymış gibi kutladım. Bana vasat bir sevgi vermesi onun suçu değildi. Bunu kabul etmek benim hatamdı.

"Peki ne demek istiyorsun?" diye

sordum. "Kadere inanır mısın?"

Kıkırdadım. "Sakın bildiğini söyleme."

"Bence her şeyin bir nedeni vardır, nedeni hemen gün gibi açık olmasa bile. Belki de bu yüzden bu gece tanıştık Red, çünkü öyle olması gerekiyordu. Belki de eski sevgilini unutmana yardımcı olabilmem için yollarımızın kesişmesi gerektiği için gözüme yumruk yemem ve kementle kırbaçlanmam gerekti."

"Nasıl?"

"Bir aşkı atlatmanın en iyi yolu, başka biriyle daha güçlü bir bağ kurmaktır. Bu yüzden size Cadılar Bayramı aşk hikayenizi sunuyorum." Sanki mantıklı bir şey söylüyormuş gibi başıyla selam verdi.

Kıpırdamadan durdum, her zamanki gibi kafam karışmıştı. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Belli ki, çünkü bana zihinsel bir çöküş yaşıyormuşum gibi bakıyorsun -ki bu muhtemelen doğru." Boğazını temizledi ve ellerini göğsünün üzerinde düzeltirken daha uzun durdu. "Senden bana aşık olmanı istiyorum."

Kıs kıs güldüm. "Pardon, ne dedin?"

"Güneş doğmadan önce seni kendime aşık etmem için bana bir şans ver" -telefonuna baktı- "beş saat kadar. Gece yarısını geçti. Seni kendime aşık etmem için bana o saatleri ver. O zaman bu aşk hikâyesini güzel bir notla bitiririz. Trajik kalp kırıklıkları, zor anlar ya da ilişki mücadeleleri yok. Aldatma ya da skandal yok. Sadece aşık olan iki insan, sonra hayat ya da bizim durumumuzda sabah onlara veda ettirdi."

"Gerçekten iki insanın beş saat içinde aşık olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti ve elini bana doğru uzattı. "Denemek ister misin?"

Hayır demeliydim. Onun çılgın fikrine gülüp geçmeli ve geceyi çatıda bitirmeliydim ama eve gitmek istemiyordum. Yalnız kalmak istemedim. Ama en önemlisi, birkaç saat bile olsa Kaptan'la daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Ona aşık olmam için gerçek bir şans olmasa bile, sadece mutlu hissetmek için daha fazla zaman şansı olsa bile.

Mutluyum.

Kendimi mutlu hissettim.

O gece beni bulana kadar mutluluğu ne kadar özlediğimi bile bilmiyordum.

Ben de her deli kızın yapacağını yaptım. Elini tuttum ve önümüzdeki beş saat içinde aşık olma fikrini kabul ettim.

Parmaklarımı kendi parmaklarıyla kavradı ve beni kendine doğru çekti. Tanıştığımızdan beri en yakın durduğumuz andı ve gözlerimin içine bakışı kelebeklerin yoğunlaşmasına neden oldu. Benim 1.80'lik boyumun üzerinde gezinirken 1.80'in üzerinde olmalıydı ve bu topuklu ayakkabılarla böyleydi. Bana bakışı kendimi önemli hissettirdi, sanki bu çılgın planına sahip olduğu her şeyi verecekmiş gibi.

"Tak, tak," dedi insanlığın bildiği en şapşal sırıtışıyla. "Kim var orada?"

"Aşık olacak mısın?"

"Kime aşık olacaksın?" "Bana."

3

Aaliyah

Gecenin geri kalanında bir süper kahramana aşık olmayı kabul ettiğime göre zihinsel bir çöküş yaşamadığımdan TAM OLARAK emin değildim. Bütün bu durum en iyi şekilde tuhaf görünüyordu. Bu kadar kısa bir süre içinde birine aşık olma potansiyeli, içimde belli bir heyecan yarattı.

Neredeyse gerçek dışı görünüyordu, bu da konsepti çok daha ilgi çekici hale getiriyordu. Mario'ya onu sevdiğimi söylemem on aydan fazla sürmüştü. Sevgiyi öyle kolay kolay vermezdim. Kaptan bunu biliyordu, çünkü beni okurken bundan bahsetmişti. Beni bu kadar kısa sürede kendisine aşık edebileceğine inanmasını ilginç bulmuştum.

İyi ki hiç uyumayan bir şehirde yaşıyorduk çünkü saat gece yarısını geçmiş olsa da katılabileceğimiz pek çok macera vardı.

"Peki, şöyle yapsak nasıl olur: Birbirimizi götüreceğimiz iki yer seçelim. Biri sevdiğimiz bir yer, diğeri de diğerinin seveceğini düşündüğümüz bir yer. Birbirimizi tanımak için daha derinlere daldıkça tüm bu anları birbirimizle paylaşırız," diye önerdi Kaptan.

"Kulağa hoş geliyor. İlk kim gidiyor?"

"Önce bayanlar."

"Ah evet, şu Güneyli misafirperverliği."

"Konu kadınlara saygı duymak olduğunda bunun arkasındayım." Ellerini birbirine sürttü. "Peki, ilk olarak ne var?"

Seveceğini düşündüğüm bir yer bulmak için zaman ayırmak istedim, bu yüzden kişisel favorilerimden biriyle başlamanın en iyisi olduğunu düşündüm. Ayrıca, guruldayan midem ilk gezinin bir çeşit yemek içermesi gerektiğinin açık bir göstergesiydi.

"Aç mısın?" diye sordum.

"Her zaman yiyebilirim."

Sırıttım, onu en sevdiğim yemek için şehirdeki en sevdiğim yere g ö t ü r e c e ğ i m için heyecanlıydım. "Grant's Wings'i hiç duydun mu?"

"Asla."

"Pekala dostum, seni bir ziyafet bekliyor. Hadi metroya binelim ve gidelim." Kendi metro kartım olmasına rağmen, Kaptan onun kartını benim için okuttuğundan emin oldu. Normal bir günde metroya binmek bir şeydi, ama Cadılar Bayramı gecesi metroya binmek tamamen farklı bir deneyimdi.

Yan yana bir çift koltuk bulacak kadar şanslıydık ve insanları izlemek kıyaslanamazdı. O kadar çok farklı kostüm, o kadar çok yaratıcılık ifadesi vardı ki, başka tarafa bakmak neredeyse imkansızdı. Çoğu zaman kendi işime bakan bir profesyoneldim ama o gece herkesi içeri almak istedim.

Kaptan bana doğru eğilerek, "Sanırım benim için kazanan tek gecelik ilişki," diye fısıldadı. Sol tarafıma baktığımda komodin şeklinde bir kutu taşıyan ve başında bir abajur olan bir adam gördüm. Kutuyu kaplayan kumaşın üzerinde 'tek gecelik ilişki' yazıyordu ve üzerine prezervatifler atılmıştı.

Kıs kıs güldüm. "Bilmiyorum, mısır gevreği katili beni çağırıyor gibi." Sağ tarafımı işaret ettim, kırmızı lekelerle kaplı bir tişört giyen bir adam vardı, üzerinde mini mısır gevreği kutuları vardı ve plastik bıçaklar bu kutuların içinden geçiyordu.

"Oh, tamam, iyi bir yarışmacı. Ama sanırım ikimiz de kedi kulaklarının biraz tembelce olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi?"

"Kesinlikle, ama onları gururla takıyor. Bunun için onu suçlayamam." Durağa geldiğimizde, pizza dilimi gibi giyinmiş yaşlı bir kadın metroya bindi. Kaptan tereddüt etmeden ona yerini vermek için ayağa kalktı ve önümüzde duran direğe tutundu.

Yanıma oturdu ve karnımın gurultusunu duydu. Ellerimi kızgın karnıma dayadım ve ona gülümseyerek gürültü için sessizce özür diledim.

Parmağıyla işaret ederken sert bakışları içime işledi. "Sakın beni yemeye kalkma, seni psikopat," diye uyardı. İlk başta şaka yaptığını düşündüm ama dramatik bir şekilde bana sırtını döndü ve sinirli bir şekilde ofladı. Sonra durmadan kendi kendine mırıldanmaya devam etti.

Tam zamanında kafamı kaldırdığımda Kaptan'ın patlamak üzere olan kahkahasını tuttuğunu gördüm.

"Kapa çeneni," diye bağırdım ve o da arkasını dönüp kendini kontrol edemeyerek yüksek sesle kıkırdamaya başladı. Oturmamı teklif eden rastgele kaba bayana bile sinirlenemedim. Kaptan'ın kahkahası bana dünyadaki diğer her şeyi unutturdu.

Gülüşüne bayıldım, sanki içten içe gıdıklanmış gibiydi. Kahkahası, sizde de kıs kıs gülme isteği uyandıran türdendi.

Durağa geldiğimizde, oturduğum yerden kalkmama yardım etmek için bana elini uzattı. Sonra pizzacı kadına döndü. "Kusura bakma seni yiyecekti," dedi ve koluna vurmama neden oldu.

Pizzacı kadın cevap verdi, "Çünkü o bir psikopat." Sonra da akılsızca mırıldanmaya devam etti.

Sadece New York'ta.

Metrodan indiğimizde elimi bıraktı ve büyük bir endişeyle bana baktı. "O kadını neden yiyecektin Red? Kötü kurtla biraz fazla takıldığın için mi? İnsanları yemek daha çok onun tercih ettiği bir yol gibi görünüyor. Ayrıca, eğer beni şişmanlatmak için en sevdiğin yere götürmeyi düşünüyorsan, bilmeni isterim ki yağ bakımından oldukça zayıfım. Tamamen kaslıyım."

Bir inek gibi esnedi ve ben de bir kız öğrenci gibi kızardım.

Elbette aptalca ve dramatik davranıyordu, ama tanrım, pazu üzerine pazuları onun tamamen kaslı olduğu konusundaki fikrini oldukça kanıtlıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Eğer bir Marvel karakterini yiyecek olsaydım, bu kesinlikle sen olmazdın."

Gözleri kısıldı. "Bekle, ne? Beni seçmez miydin?" diye sordu, kırılmış gibi görünüyordu.

"Seni yemediğim için üzgün müsün?"

Sokakta yürürken biraz yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Şey, sayılır. Yani, ne olacak ki? Önce kimi yemek istersin?"

"Gerçekten yamyam olmam hakkında mı konuşuyoruz?"

"Kesinlikle öyleyiz. Hadi itiraf edin, kimi yiyorsunuz?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Muhtemelen Thanos."

"*Thanos?!*" diye bağırdı ve birkaç seyircinin bize doğru bakmasına neden oldu. Tabii ki hemen başka tarafa baktılar çünkü New York.

"Bağırmayın. İnsanlar bakıyor!" Onu yanından dürterek fısıldadım.

"Bakıyor olmalılar!" diye bağırmaya devam etti. "Az önce Thanos'u yiyeceğini söyledin!"

"Dedim ve bunun arkasındayım. Elbette, gezegenin yarısını öldürmeye çalışan bir süper kötü adam, ama daha büyük bir adam, bu da tüketecek daha fazla et anlamına geliyor. Artı, ben daha koyu et severim."

"O koyu et değil, Red. O lanet olası mor."

"Sadece onun benim seçimim olduğunu söylüyorum. Yamyamlığımı size açıklamak zorunda değilim."

Başını ileri geri sallayarak sıcak bir nefes verdi. "Dünyanın en nefret edilen kötü adamını en iyi süper kahramana tercih etmen beni iğrendiriyor."

Yüksek sesle güldüm. "Dünyanın en iyi kahramanı mı? Kendini övme."

"Ne?!" Yine soluk soluğa kaldı, sesi hâlâ gün gibi açıktı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Ben Kaptan Amerika'yım! İyilik yapan!"

"Evet, ama bu sizi en iyi yapmaz. Ahlaki pusulanız sık sık yolunuza çıkıyor. Her zaman iyi olamazsın. Ama endişelenme, en azından en iyi süper kahramanlar arasında ilk ondasın."

"Ne dediğini anlıyorum ama bu yaralı kalbimi rahatlatmıyor."

"Seni yemeyeceğimi söyleyerek duygularını incittiysem özür dilerim."

"Sorun yok. Seni affediyorum. Hayatta herkes iyi seçimler yapmaz ama bu yürüyüşe devam etmeden önce bir şeyi bilmeni istiyorum." Ellerini omuzlarıma koydu, adımlarımı durdurdu, güzel mavi gözlerini benimkilerle kilitledi ve bana bütün akşamki en ciddi tonunu verdi. "Senin canını cehenneme kadar yerim."

Sözleri kafamın içinde ve alt bölgemde kaynarken içimi bir sıcaklık havuzu doldurdu. "Bu cinsel bir gönderme mi?"

"Ne dedin? Hayır. Tek söylediğim seni seve seve yiyebileceğim." Kendini beğenmiş bir sırıtışla kaşlarını kaldırdı. "Seni... bütün... gece... yerim."

Onu kendimden uzaklaştırdım ve yürümeye devam ettim. "Sinir bozucusun."

"Belki de beni susturmak için yemelisin."

Grant's Wings'in önünde durduğumuzda, "Hayır, seni susturmak için besleyeceğim," diye açıkladım. "Grant's'a hoş geldiniz. Burası, dostum, tüm hayallerin gerçekleştiği yerdir." Sanki Disney World'e giden yolu bulmuşuz gibi küçük restoranı işaret ettim.

Kaptan'ın yüzünde şapşal bir ifade vardı ve ne zaman şapşal bir ifade takınsa aklından saçma sapan bir şey geçtiğini çabucak öğreniyordum.

İçimi çektim. "Ne oldu?"

"Yok bir şey, yok bir şey. Sadece bana arkadaş dedin." "Tanrım. Kafana takma."

"Değilim. Yani, öyleyim ama değilim. Tek söylediğim, birbirimize tamamen yabancı olmaktan çıkıp arkadaş olmaya başladığımız." Kolunu omuzlarıma doladı ve beni sıkıca kavradı. "Ve herkes bilir ki her büyük aşk hikâyesi arkadaşlıkla başlar. Harry ve Sally'ye sor."

Üç farklı türde kanat sipariş etti ve kemiksiz kanat istediğinde çok gücendim. "Kemiksiz kanat" tavuk nugget için kullanılan bir parolaydı. Ona bir kanadın kemiğinden tüm etin nasıl başarılı bir şekilde çıkarılacağını öğretirken beni izledi ve sonra onu emdim, kemiği tek bir hareketle tamamen temizledim.

Kemikle ilgilenmeme tanık olan Kaptan'ın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. "Bunun benim için cinsel bir deneyim olmaması gerektiğini biliyorum, ama lanet olsun, bu oldukça cinsel bir deneyimdi."

Sırıttım ve omuz silktim, bir kanat daha kaptım ve eti kemiklere doğru ittim. "Ne diyebilirim ki? Ağzımı iyi kullanırım."

Gözleri merakla açıldı. "Bu cinsel bir gönderme mi?" diye sordu, restorana girmeden önce ona sorduğum soruyu kullanarak.

"Ne dedin? Hayır. Tek söylediğim emme konusunda iyi olduğum." Sözlerimin ardından tavuk kanadını emerek temizledim, sonra parmak uçlarımı yavaşça yaladım, her seferinde bir tane, çok, çok yavaşça çünkü izlediğini biliyordum.

"Sen tam bir baş belasısın," dedi başını inanmazlıkla sallayarak. "Bütün gece beni yemekten bahseden adam söylüyor bunu." "Touché, Red. Tuş."

Süper kahraman kostümünü belinin altından hafifçe düzeltti ve ben de bu küçük hareketlerimin onda bir şeyler uyandırmış olabileceğini düşünmeden edemedim. Nedenini bilmiyordum ama bu fikir beni gülümsetti. Sadece lanet bir tavuk kanadı yiyerek bile olsa onu tahrik edebildiğim fikri hoşuma gitmişti.

Kanatlarını yemeye devam etti, belli ki cinsel yorumları fazla ileri götürmek istemiyordu ve "Burayı ne zaman buldun?" diye sordu.

"Tanrım, yıllar oldu. Sanırım kaçıp buraya geldiğimde on beş yaşındaydım."

"Özür dilerim, ne? Kaçtın mı?"

"Evet. Bir süre kötü bir eve yerleştirildim. Başa çıkılması kolay bir çocuk değildim ama çok zalimlerdi. Beni aşağıladıkları bir geceden sonra kaçtım. Grup evine de geri dönmek istemedim. Nereye gittiğimi ve ne yaptığımı bilmiyordum ama sahip olduğum birkaç eşyayı bir sırt çantasına doldurdum ve oradan ayrıldım. Bir süre sokaklarda dolaştım. Bir geceyi bir binanın arkasındaki yangın merdiveninin altında uyuyarak geçirdim.

"Ertesi gün, korkmuş ve yalnız hissederek bu caddede bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Sonra dükkanın dışında duran Grant ile karşılaştım. Bana aç olup olmadığımı sordu. Açlıktan ölüyordum, o da beni yanına aldı ve karnımı doyurdu. Ertesi hafta da aynısını yaptı ve hemen şuradaki kulübede uyumama izin verdi. Bana battaniye, yastık ve her şeyi getirdi. Yemek için geldiğim ilk geceden sonra benimle hiç konuşmadı bile. Bu sanki konuşulmayan bir bağ gibiydi."

"Bu inanılmaz."

Başımı salladım. "Harikaydı. Aslında bana ilk çizgi romanlarımı alan oydu. İlk hafta geçtikten sonra benimle tekrar konuştu, bana en sevdiğim çikolatalı krepleri yaptıktan sonra yanıma oturdu. Yemeği ağzıma tıkıştırırken, 'Eve gitme vakti geldi' dedi. Ona bir evim olmadığını söyledim. Bana grup evine geri dönmem gerektiğini söyledi. Eğer bunu yaparsam bana bir iş verecek ve üniversiteye gönderecekti. Güldüm çünkü üniversiteye gidebileceğimi hiç düşünmemiştim. Notlarım etkileyici değildi ve hiçbir zaman azmetmeye değer bir şeyim varmış gibi hissetmemiştim. Ona kendime inanmadığımı söyledim."

"Ne dedi?"

Hafifçe güldüm ve iki elimle sardığım su bardağına baktım. Parmaklarım yoğuşmadan ıslanmıştı, serinliyordu.

Grant'i düşündükçe sistemimden atıyordum. "Kendime inanıp inanmamamın önemli olmadığını söyledi. Ben kendim nasıl yapacağımı öğrenene kadar bana inanacaktı."

"Ve o da bunu takip etti mi?"

"Evet. O adam sayesinde gelecek bahar mezun oluyorum. Hayatımı ona borçluyum."

Gülümsedi ama sonra biraz soldu. "Onun harika olduğunu söylemiştin... geçmiş zaman."

"Geçen yıl kötü bir araba kazası geçirdi. Hayatta kalamadı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Hayal bile edemezdim."

"O benim neredeyse..." Grant'i düşünürken sesim biraz çatallaştı. "Neredeyse ailem."

"Hayır, o senin ailendi. O her zaman senin ailen olacak."

Gülümsedim. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Her hafta mezarına gider ve ona çizgi roman okurum. Garip bir gelenek ama beni çizgi romanlara alıştıran oydu ve hep birlikte okurduk. Bu yüzden hala ona bu şekilde tutunmaya ve beni duymasa bile onunla sohbet etmeye ihtiyacım var."

"Muhtemelen yapabilir."

"Umarım öyledir. Hayatınızı sonsuza dek değiştirecek insanlarla tesadüfen karşılaşmanız da çok tuhaf."

Öne doğru eğildi ve ellerini bardağın etrafındaki ellerimin üzerine koydu. "Hayatımı değiştireceksin, Red." Sözlerini şaka yapar gibi söylememişti. Hayır, o kadar içten söylemişti ki, bir şekilde dokunuşu tuttuğum bardaktan daha soğuktu.

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Hiç içinizde bir his var mı?" "Çoğunlukla bu kanatları yedikten sonra. Ben buna gaz diyorum."

Güldü ve bu ses içimi eritti. Bir yanım onun önünde gaz hakkında konuştuğuma inanamıyordu. Diğer yarım ise bunun tamamen doğal olduğunu düşünüyordu. Bu adamda ne vardı? Karşısında otururken kendim olmak neden bu kadar kolay geliyordu?

Sormadan, kemikli kanatlarımdan birini almak için uzandı ve ben de eline bir şaplak attım.

"Ne yapıyorsun sen?" Dehşet içinde bağırdım. "Kemiği içinde olan bir kanat denemek istedim."

"Kemikli kanat sipariş etmeliydin. Dürüst olmak gerekirse, kemiksiz kanat sipariş ettiğinizde sizi sessizce yargıladım. Benim uzman tecrübeme

göre, onlar kanat değil. Onlar büyük tavuk nugget'ları."

"Sen profesyonel bir kanat yiyici misin?"

"Evet ve sakın alay etmeyin. Bu unvanı gururla taşıyorum."

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Özür dilerim. Bir kadını ve yemeğini asla rencide etmek istemem."

Sandalyeme geri oturdum, ne zaman bırakacağını bildiği için memnuniyetle gülümsedim. En azından ben öyle sanıyordum. Tam onun yenilgisiyle rahatladığım anda öne doğru eğildi ve sepetimdeki kanatlarımdan birini kaptı. Gururla havada salladıktan sonra, geri almayacağımı belirtmek için yaladı.

"Sen bir pisliksin," dedim ölüm bakışlarıyla ona doğru

bakarak. "Yakında seveceğin bir pislik."

"Nefesini tutma."

"Buna cesaret edemem. Sonunda tavuk kanadımla boğulurum."

Gözlerimi devirdim ve iç çektim. "En azından bir şampiyon gibi ye. Benim tekniğimi kullan ve yukarıdaki cennete yemin ederim ki o kemiğin üzerinde herhangi bir et bırakırsan, senin için geliyorum."

"Ama baskı yok, değil mi?" Güldü. Sonra bana baktı. "Cesaret mi, cesaret mi?" diye sordu.

"Doğruluk mu cesaret mi demek istiyorsun?"

"Evet, ama sana geri adım atma ve gerçeği seçme şansı vermek istemiyorum. Yani, cesaret mi cesaret mi?"

Nefesimin altında kıs kıs güldüm. "Hmm... Sanırım ben cesaretle gideceğim."

"Pekala. Bu tavuk kanadını soyarken benimle göz teması kurmanı istiyorum."

"Sen delisin."

"Evet, ama cesaret etmeyi kabul ettin, işte buradayız."

Bakışlarını benimkilere kilitlemeden önce Kaptan Amerika göğüs kaslarını biraz salladı. Tanrım, gözleri. Evren onunki gibi gözler yaratmamalıydı. Arkalarında kimsenin sahip olamayacağı kadar büyük bir güç vardı.

"Aynen senin yaptığın gibi yapacağım," diye

uyardı. "Daha azını beklemiyorum."

Kanadı peçetesinin üzerinde dik tutarak başladı ve sonra yavaşça, yavaşça, yavaşça eti kemiklerden aşağı doğru iterek hepsini dibinde yakaladı. Sonra kanadı ağzına götürdü ve önünde duran ranch havuzuna indirmeden önce diliyle buffalo sosunu yaladı. Kanadı tekrar ağzına götürdü ve kaşlarını kaldırarak

Kalçalarımın istemsizce titremesine neden olan hınzırca bir sırıtış. Dudaklarını ayırdı ve eti ağzına götürdü, hepsini emdi, dili kemikleri yalayarak ağzına ilk girişte gözden kaçmış olabilecek sosu temizledi.

Sonra kemikleri yere bıraktı ve işaret parmağını tamamen ranch kabına daldırdı. Çıkarıp her tarafına damlamasına izin verdikten sonra ağzına götürdü ve yavaşça, cinsel bir şekilde emdi - ve aman tanrım, anında ikizlere hamile kaldım.

Tek yapmak istediğim başka t a r a f a bakıp kızaran kızımı saklamaktı ama cesaret cesarettir ve o tavuk kanadı yemekten kalçalarımı titretirken göz temasını hep sürdürdüm.

"Saçmalıyorsun," dedim, kanadı emip temizlemeyi bitirdikten sonra bakışmamızı kestim. Suyumdan büyük bir yudum aldım, yaşanan dramatik olaylardan dolayı içimi soğutmaya çalışıyordum.

Güldü. "Sanırım bu yönümü seviyorsun."

Bu doğru. Bu yönünü seviyorum.

Oturduğum yerde kıpırdandım, konuşmayı meydana gelen tuhaf cinsel ama cinsel olmayan durumdan uzaklaştırmaya çalıştım. "Yani..." Sesim çatallaştı. "Bir sonraki durağımız neresi?"

Islak bir bez aldı ve ellerini temizlemeye başladı. "Oh, bu iyi bir tane, aslında harika bir tane ve yüzde yüz sadece senin için."

4

Connor

İnsanları mutlu etmeye çalışmak gibi açıklanamaz bir ihtiyacım vardı. Bir insanın mutluluğunun kendi sorumluluğu olduğunu anlıyor muydum? Evet, anlıyordum. Bu beni insanları söz konusu mutluluğa doğru yönlendirmeye çalışmaktan alıkoydu mu? Hiç de bile.

Genel olarak mutlu-şanslı bir adam olmakla gurur duyuyordum. Elbette, her zaman iyi bir ruh halinde değildim ve berbat günlerim ve gecelerim oldu - sonuçta hala insandım - ama günün sonunda, mutluluğumun hayatımda ön planda tutulması gereken bir şey olduğunu biliyordum. Kendimi diğer yola çok fazla kaymış hissettiğimde, ayağımı bulmak için kendimi iyi hissettiren şeyler yaptım. Beni iyi hissettiren şey, başkalarının da iyi hissetmesini sağlamaktı. Başkalarının gülümsediğini görmek beni mutlu ediyordu. Birinin daha iyi bir yarına sahip olabileceğini bilmek çok ödüllendirici bir şeydi çünkü

Bugün benimle yolları kesişti.

Beklemediğim şey, Kırmızı Başlıklı Kız'ın o akşam bana yaşattığı deneyim nedeniyle yarınki mutluluğumun nedeni olacağı gerçeğiydi. Önümüzdeki günlerde aklımdan defalarca geçeceği gerçeğini çoktan kabullenmiştim.

Adamım... o kadın.

Aşığım, aşığım ve bunu kimin bildiği umurumda değil!

Tamam, aşk değildi. Ama bu kızdan hoşlanmıştım. Kentucky'den New York'a taşındığımdan beri pek çok havalı insanla tanışmıştım. İnsanlarla iç içe olmaktan gurur duyardım. Başkalarıyla birlikte olmak benim parladığım yerdi. Doğruyu söylemek gerekirse, tek başıma pek iyi değildim. Yalnız kaldığımda düşüncelerim yalnızlaşıyor ve uğraşmak istemediğim yerlere gidiyordu. Bazıları buna kaygı diyordu ama ben 'kafamdan siktir git' diyordum. Bu nedenle insanlarla iç içe çok zaman geçirdim. Eğer bir toplantı varsa, onun bir parçası olmak istedim. Sözlükte dışa dönük kelimesine bakın, orada kulaktan kulağa sırıtan sevimsiz bir fotoğrafım olurdu.

Red'in farklı olduğunu hissettim. Onu barın dışında ilk gördüğümde, içerideki kalabalıktan uzaklaşıp hava almak için dışarı çıktığını söyleyebilirdim. Kalabalığın içinden her geçişimizde biraz ürperiyor, hatta ben ona rehberlik ederken elimi biraz daha sıkıyordu. Benim kadar dışa dönük değildi ve bu hoşuma gidiyordu. Ne kadar sakin olduğunu, çabalamadan bile ne kadar derin göründüğünü sevdim.

Dediğim gibi, ondan hoşlandım.

Ayrıca, sohbet sırasında keşfettiğim tüm özelliklerinin dışında, çok güzeldi. Siyah saçları uzun ve kabarıktı, dudakları dolgundu ve gülümsediğinde yanaklarının altın sarısı ışıltısı ortaya çıkıyordu. Vücudunun sevdiğim her yerinde kıvrımlar vardı ve tanrım, gülümsemesinden bahsetmiş miydim? Evet, bahsettim ama bir kez daha bahsetmeye değerdi. En üzgün insanı bile birkaç dakikalığına mutlu edebilecek bir şekilde gülümsüyordu. Beni içine çekti ve başka tarafa bakmamı neredeyse imkânsız hale getirdi.

Gün doğmadan aşık olmak gibi çılgınca bir fikrimi kabul ettiğinde bir yanım şok olmuştu ama içimden bir ses bar kapandıktan sonra onu bir daha asla görememe ihtimaliyle yüzleşmek istemiyordu. Eğer kısıtlı bir zamanımız varsa, bunu bir barda içki içmek dışında deneyimlerle doldurmak istiyordum.

Sabaha kadar bana numarasını vermesini umdum mu? Evet.

Yapmamasını da umuyor muydum? Ayrıca evet. Şu anki hayat durumumun ne olduğunu biliyordum: En çılgın hayalleri gerçekleştirmeye çalışan bir işkoliktim. Son birkaç yılda elde ettiğim başarı, zihnimde yaşayan imparatorluğu kurmak için yaptığım fedakârlıklardan kaynaklanıyordu. Bu da kişisel ilişkilerin radarımda olmadığı anlamına geliyordu. Erkek arkadaşım yoktu.

ve eğer Red'e hak ettiği zamanı ve ilgiyi veremeyeceksem, onun zamanını boşa harcamayacaktım.

Ama lanet olsun... Bu gece en sevdiklerimden biri olmaya başlamıştı. Hiç en sevdiğiniz anılarınızdan biri olacağını bildiğiniz bir anı yaşadınız mı? Cadılar Bayramı gecesi benim için tam da böyle bir geceye dönüşüyordu. Hiçbir Cadılar Bayramı gecesinin o gece yaşadığım durumla boy ölçüşemeyeceğinden neredeyse emindim.

İşin en çılgın kısmı ne?

Hala adını bilmiyordum.

"Nereye gittiğimize dair bana herhangi bir ipucu verecek misin?" diye sordu sokaklarda yürürken. Queens'e giden bir metroya binmiştik ve neler olup bittiği konusunda kafasının karışık olduğu belliydi. New York'taki ilk oda arkadaşıma beni onu götüreceğim yere yönlendirdiği için teşekkür etmeliydim ve hoşuna gitmesi için dua ediyordum.

"Merak etme, neredeyse geldik. Hemen köşeyi dönünce." Biraz titrediğini gördüm ve bir elimi sırtının alt kısmına koyarak onu sıcak tutmaya yardımcı olmak için kendime doğru çektim. Gece bitmeden, giyebileceği bir palto bulabileceğim bir mağaza aramam gerekiyordu. Üşüdüğünden şikayet etmedi ama küçük bedeninin donduğu açıktı.

Şaşkınlıkla bana doğru eğildi ve kolumu ona dolamama izin verdi. Sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi, sanki benim dünyama ait olduğunu bilmediğim kayıp bir yapboz parçasıymış gibi bana yaslandı.

En azından geçici olarak.

Bir oyun salonunun önünde durduğumuzda nefes nefese "Olamaz," dedi. Bir kaşını kaldırdı. "Atari salonlarını sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Sen söyleyene kadar bilmiyordum, ama sana göstereceğim şey tam olarak bu değildi, bu yüzden bunu çifte kazanç haline getiriyor. Hadi, içeri girelim."

UpDown, insanların aynı anda hem içki içip hem de ineklik yapabildikleri bir bar oyun salonuydu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde o gece mekan tıklım tıklımdı. Tatil olmayan bir gecede bile UpDown'a girmek için her zaman sıra olurdu.

Sıraya girdik ve büyürken en sevdiğimiz video oyunları hakkında konuşurken onun yapboz parçası benimkine bağlı kaldı. Onunla küçük sohbetler çok zahmetsizce geldi ama çok büyük hissettirdi. Bana söylediği her kelimeyi aldım ve dikkatle dinledim. Ayrıca onun küçük tavırlarına da dikkat ettim. Hoşnut olmadığında burnunu kırıştırması, heyecanlandığında omuzlarını nasıl salladığı.

Gülümsediğinde iki gamzesinin nasıl derinleştiğini, ne zaman müzik çalmaya başlasa bilinçsizce kalçalarını nasıl salladığını.

Sonunda atari salonuna girdiğimizde, Red'in gözlerinin açıldığını ve küçük bir hareket yaptığını görünce gülümsemekten kendimi alamadım. Sonra o kahverengi gözler bana döndü, hala parlıyordu.

"Bir şey çalabilir miyiz?"

"Ne istersen hayatım. Birkaç jeton getireyim."

Bir saat boyunca oyun oynadık, tilt makinelerinden eski tip *Simpsonlara* kadar her türden oyun. Hata yaptığında güler ve küfrederdi. Bir oyunda beni her alt ettiğinde -ki bu sık sık olurdu- heyecanla zıplar, döner ve reverans yapardı. Kazanmasına izin verdiğimi söylemek isterdim ama bu yalan olur. O kadar iyiydi.

Bu kızda beni en çok şaşırtan şey, bir şekilde aynı anda hem seksi hem de sevimli olmayı başarabilmesiydi. Onda ve hareket tarzında çok çekici bir şeyler vardı ama aynı zamanda çok da sevimliydi.

Seksi ve tatlı-sütlü birini tanımlamak için kullanılan kelime nedir? Cexy? Kahretsin, ne diyeceğimi bilemedim, ama o her şeyi tamamen kapsıyordu.

Saatime baktım ve tilt makinesinin başında dururken arkasından eğildim. "Saat neredeyse sabahın üç buçuğu," dedim ona, biraz midem bulanmış gibi hissederek. Tüm bu farklı aktiviteleri yaparak geceyi geçirme planım vardı ama metro seyahat süresi ve şehrin her zamankinden daha yoğun olması nedeniyle zaman bizim tarafımızda değildi. Sabaha yaklaştıkça zamanı dondurmayı daha çok istiyordum. Ondan daha fazlasını, bizden daha fazlasını, her ne isek onu istiyordum.

"Yola çıkmadan önce sana bu yerin diğer kısmını göstermek istedim," diye açıkladım. Eğildiğimde vücudum onun sırtına baskı yaptı ve bir an için onun da bana doğru eğildiğini, vücudunun benimkinin içine girmesine izin verdiğini düşündüm. Gece ilerledikçe bedenlerimiz birbirlerine daha yakın olmanın yollarını buldular, sanki manyetik bir çekim bizi birbirimize zorluyordu.

Aldırmadım. Bana yakın olması hoşuma gidiyordu.

"Saat şimdiden üç buçuk mu oldu?" diye sordu bana doğru dönüp kaşlarını çatarak. Bu gerçeklikten ikimizin de hoşnut olmadığını bilmek güzeldi.

"Evet. Hadi, seni buranın en güzel yerine götüreyim." Elini tuttum ve bizi boşluğa doğru götürmeye başladım. Üzerinde parlayan büyük bir C harfi olan bir kapı vardı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Bana seni hatırlatan kısım burası." Kapının kolunu tuttum ve iterek açtım. O anda kendimi sanki Noel Baba'ymışım ve Red'in en çılgın hayallerinin kilidini açmışım gibi hissettim. Kapının ardında rafları ve masaları çizgi romanlarla dolu kocaman bir oda vardı. Kasiyerin masasındaki camın arkasında özel koleksiyoncu baskıları bile vardı.

"Aman Tanrım." Gördükleri karşısında şaşkına dönmüştü. "Bunlar...?"

"Evet."

"Ben...?"

Gülümsedim. "Evet."

Beni itti ve odaya daldı, Marvel bölümüne koştu. Oda eski kulüp ışıklandırmasından parlıyordu ve havalı bir şekilde rüküş hissettiriyordu, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Duvarlardan birini halı kaplıyordu ve duvarın karşısında farklı evrenlerden süper kahramanların dev posterleri vardı.

Onun sevdiği bir şeye dokunmuş gibi görünmekten duyduğum memnuniyetle kollarımı kavuşturdum. Çizgi roman yığınlarını karıştırırken gülümsemesi hoşuma gitmişti. Önünde durduğu koridora doğru yürüdüm ve ben de onları karıştırmaya başladım. Bizi ayıran tek şey çizgi romanların bulunduğu kutuydu ve açıkçası bu, sevdiğimden daha fazla yer kaplıyordu.

"Gerçek mi, hakikat mi?" diye
sordu bana. Kaşlarımı
kaldırdım. "Gerçek."

"Hayatınızın en mutlu günü neydi?"

"Annemin kanserinin tamamen geçtiğini ikinci kez öğrendiğimde." "Bu en iyi seçim."

Daha fazla katılamazdım. "Gerçek
mi, hakikat mi?" diye sordum.

"Gerçek."

"Son ilişkiniz neden bitti?"

Çizgi romanları karıştırırken bir an durakladı ve bir anlık acısının gözünün önünden geçtiğini gördüm. Cevap vermeden önce başını biraz salladı. "Onu beni aldatırken yakaladım. Sonra ona aşık olduğu için benden ayrıldı."

"Tekrar, pislik."

"Evet. Ama yine de... benden ayrıldı. O çıplakken orada durduğuma ve benden ayrılmasına izin verdiğime inanamıyorum. Hep böyle anlarda sert kadın moduna girip kendimi kaybedeceğimi düşünürdüm. Bir ya da iki lamba kırar, mahrem yerlerine tekme atardım ama onun yerine

Orada öylece durdum ve kabul ettim. Sonra beş hafta boyunca ağladım." Daha dik durdu. "Aslında bugün ağlamadığım ilk gün."

"Büyümeyi kutluyoruz," dedim alkışlayarak.

"Eminim bunun beni kalp ağrımdan uzaklaştırmanla bir ilgisi vardır, bunun için sana teşekkür ederim."

"Hâlâ üzgünsün."

Başını salladı. "Evet. Ama bugün daha az üzgünüm."

"Bu da yarın daha az üzgün olabileceğin anlamına geliyor."

"Evet. Sadece ayrılıklar insanın kendisiyle ilgili her şeyden şüphe etmesine neden oluyor. Onun için nasıl daha iyi olabileceğimi, Monica yerine nasıl onun kahramanı olabileceğimi düşünüp duruyorum." Öğürür gibi bir yüz ifadesi takındı. "Tanrım, Monica-ne kadar aptalca bir isim. Buna inanabiliyor musunuz? Monica'ya aşık oldu ve ondan sanki sonsuza dek mutlu olacakmış gibi bahsetti. Bunca zamandır onun kahramanı oydu ve ben de onun hikâyesindeki başrol kadını olduğumu düşünüyordum. Bunca zaman boyunca aslında sadece basit bir baristaydım, kimsenin hatırlamadığı bir yan karakter. Bilmiyorum, belki de hayattaki rolüm budur. Belki de kaderimde insanların ana hikayelerinde arka planda bir karakter olmaktan fazlası yoktur. Ben sadece kahraman ve kadın kahramana kahvelerini veren kızım."

"Buna gerçekten inanıyor olamazsın."

Omuzlarını silkti ve başka bir şey söylemedi.

Çizgi romanlarını karıştırmaya geri döndü ve sevdiği bir şey bulduğunda gözleri sevinçle parladı. Onu göğsüne doğru tutup sarıldığında tüm ruh hali değişti. "Bunu görüyor musun?!" diye sordu heyecanla.

"Tam olarak göremiyorum çünkü onu ölümüne sıkıyorsun."

Bana göstermek için çevirdi ve işte oradaydım - yani ben değil, benim alter egom. "Kaptan Amerika, 1950 baskısı. Bu bir mücevher."

"Al şunu. Senin için alacağım."

"Hayır. Bunu yapmak zorunda
değilsin."

"Biliyorum. Ben de istiyorum. Hazır başlamışken kendin için de bir koleksiyon oluştur."

"Kaptan-"

"Lütfen, Red." Sesim yalvarıyormuşum gibi çıkıyordu. Yalvarıyordum çünkü o çizgi romanlara bakarken gözlerinin sevinçle parlaması, onun hissetmesini istediğim bir şeydi. "Biliyorum 1918'den farklı bir zamandayız, ama bunu senin için yapmak istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü o sensin."

"Benim neyim bu kadar özel?"

Yüz yüze durmak için ona doğru yürüdüm ve yanağından sarkan bir tutam saçı yavaşça alıp kulağının arkasına yerleştirdim. "Seninle ilgili her şey özel."

"Seni ne korkutuyor?" diye sorarak beni şaşırttı ve açıkça konuyu ondan bana çevirdi.

"Oh, pek çok şey. Yılanlar. Uçaklardaki türbülans. Önemli toplantılara geç kalmak. Kangurular."

"Kangurular mı?"

"Sen hiç kanguru dövüşü gördün mü? Thor'un kanguruyla kıyaslanacak bir yanı yok."

"Yeterince adil, ama daha az yüzeysel korkular umuyordum. O yüzden tekrar soruyorum. Sizi ne korkutuyor?"

Kaşlarım birbirine çatıldı. Korkularım hakkında sık sık yüksek sesle konuşmazdım. Bir şeyi kelimelere döktüğünüzde, kafanızın içinde kilitli tuttuğunuz canavarlara ses verdiğinizde, kafeslerinin açıldığına ve hayata geçirilebileceklerine inanırdım.

Yine de Red bana karşı açıktı, bu yüzden o da aynı saygıyı hak ediyordu. Belki fısıldarsam korkularım sadece onun kulak zarında kalırdı. "İnsanları hayal kırıklığına uğratmak," diye itiraf ettim. "Annemin kanserinin geri gelmesi
ve onun bu yüzden ölmesi. Değer verdiğim insanları kaybetmek. Bu hayattan bir etki yaratamadan ayrılmak."

Gülümsedi. Küçüktü ama göğsümde kocaman hissettirdi. Büyük gülümsemeleri harikaydı, beni yanlış anlamayın ama o küçük, neredeyse gizli sırıtışları güneşin birkaç saat daha batmamasını istememe neden oldu.

"Peki ya sen?"

"Asla bir aileye sahip olamamaktan korkuyorum... yalnız ölmekten." "Görünüşe göre ikimiz de ölüm fikrinden korkuyoruz, ha?"

Kahverengi gözleri biraz neşeyle parlıyordu. "Bunun için felsefi bir sözün var mı?"

"Hmm. 'Seni endişelendiren şey, sana hakim olur.' John Locke. İşte bu yüzden," diye açıkladım, kutuları biraz daha karıştırarak. "Korkularım hakkında çok sık konuşmam. Onları ne kadar beslerseniz, o kadar büyürler. Evet, korkularım ve endişelerim var ama bundan daha fazla umudum da var."

Bir an durdu ve bana baktı. Sanki içimdeki bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi gözleri benimkileri aradı.

Bana sor Red, sana sırlarımı anlatayım.

Çizgi romanlarını göğsüne bastırarak daha uzun dururken vücudu dikleşti. "Seveceğini düşündüğüm bir sonraki yer için seni nereye götürmek istediğimi biliyorum."

Bir kaşımı kaldırdım ve saatime baktım. "Gün ışığına yaklaşıyoruz."

"Şey..." Etrafımda dolaştı ve boştaki elini bana doğru uzattı. "Acele etsek iyi olur."

"DİLEK ALLEYİ?" Çok iyi aydınlatılmış bir ara sokağın sonunda durduğumuzda kaşlarımı kaldırarak sordum.

Kostüm giymiş insanlar ara sokakta duruyor, sohbet ediyor, konuşuyor ve post-it kağıtlarına bir şeyler yazıyorlardı. Kanalizasyon giderlerinden çıkan duman insanların sigaralarına karışıyor ve eşsiz bir hava yaratıyordu. Mekânı dolduran kahkahalar güçlüydü, ama sonra etrafıma baktım ve yalnız olan, çevrelerindeki diğerlerinden daha kasvetli, daha kalbi kırık görünen bir ya da iki kişiyi fark ettim. Kendi yazılarını yazıp uzaklaşmadan önce duvarlardaki post-it'lere bakıyorlardı.

"İnsanlar buraya dileklerini yazıp duvara yapıştırmak için geliyor. Umutlarımızı yazabileceğimizi ve onları dünyaya duyurmak için buraya bırakabileceğimizi düşündüm. Korkularınızdan bahsetmekten hoşlanmadığınızı söylemiştiniz, bunu anlıyorum ama dileklerinizden bahsetmek..." Durakladı ve burnunu kırıştırdı. "Bu ezikçe mi? Sıkıcı olup olmadığını bana söylemekten çekinmeyin."

Güldüm. "Bu ezikliğin tam tersi. Bu inanılmaz." Duvara doğru yürüdüm ve kollarımı kavuşturarak tuğlalara bırakılmış dileklerden bazılarını okudum.

Bazı dilekler maddi şeylerdi: pahalı arabalar, pahalı oyunlar, cüzdanlar.

Diğerlerinin dilekleri biraz daha derindi.

Eski sevgilimin beni tekrar sevmesini istiyorum.

Zehirli ilişkilerden kurtulmak

istiyorum. Bir yuva istiyorum.

Kanser için bir tedavi diliyorum.

Bunu iliklerime kadar hissettim.

Red'e baktım, o da kelimeleri okuyordu. Kâğıt parçalarının üzerinde yazan her bir kelimeyle kişisel bir bağ kuruyormuş gibi ellerini kalbinin üzerinde tutarak onları içine çekişini sevdim.

"Hazır mısın?" Ona sordum, kullanılmayan Post-it Notları yığınına doğru yürüdüm ve kullanmamız için bir bloknot ve bir kalem aldım.

Derin bir nefes aldı, duvardan uzaklaştı ve başını salladı. "Hazır."

"Kaç tane yazabileceğiz?"

"Üç bana büyülü bir sayı gibi geliyor."

Üç dilek. Üç dileğim olsaydı, onları nasıl kullanırdım?

Bir numara: Annemin kanserinin asla geri gelmemesini diliyorum.

İkincisi: Hiçbir çocuğun aç kalmamasını, barınaksız ya da sevgisiz kalmamasını diliyorum.

Üç numara:

Alt dudağını ısırıp post-it'in üzerine bir şeyler karalarken derin düşüncelere dalmış olan Red'e döndüm. Arada bir durup dudağını ısırıyordu. Onun dur-kalk yazma sürecini izlemeden duramıyordum. Onunla ilgili her şeyi çok çekici buluyordum.

Son post-it'ime geri döndüm ve son dileğimi karaladım.

Üç numara: Bunun gibi daha çok gece. Red ile daha çok gece.

Notları tuğla duvara astık. Muhtemelen bir noktada uçup gideceklerini biliyordum. Bir noktada yuvarlanıp yırtılacaklarını da biliyordum. Ama o anda dileklerimizi atmosfere bırakmak çok güçlü hissettirdi.

Red benim notlarıma doğru yürüdü, ben de onunkilere doğru yürüdüm. Uzun ömür diledi, aşk diledi ve daha fazla zaman diledi.

Ben de daha fazla zaman dilemekten kendimi alamadım. O akşam onunla geçirdiğim her saniye, hayatımdan önemli bir şeyin yavaş yavaş buharlaşıp gittiğini hissettiriyordu. Orada, eski sevgilisini unutmasına yardımcı olmak için onu kendime aşık etmeyi umuyordum ve orada, güneş doğduktan sonra yanında kalmayacak bir kıza çabucak aşık oluyordum.

Kendimizi ne durumlara sokuyoruz, Con.

Bana dönmeden önce yüksek sesle "Red'le daha fazla gece" dedi. "Benimle daha fazla gece geçirmeyi mi diledin?"

"Evet. Seninle daha fazla gece."

Biraz güldü ve elleriyle oynadı. "Bu çok komik," dedi duvarı işaret ederek. "Çünkü biraz hile yaptım ve dördüncü bir nota yazdım."

Avucundaki yapışkan notu çıkardı ve bana uzattı. "Ben de senin için diledim."

Kelimeleri okudum: *Daha fazla Kaptan Amerika.*

Sırıttım ve elimi enseme götürdüm. "Benden biraz daha mı?"

"Senden daha çok." Hay sikeyim.

Kalbim.

Orada olduğunu her zaman biliyordum ama bu şekilde atabileceğini, milyonlarca havai fişeğin aynı anda patlayarak bir başyapıta dönüşebileceğini bilmiyordum.

Elimi ona doğru uzattım. "Dans et benimle."

"Ne?" Kıkırdadı. Tanrım, onun kıkırdamasına bayılıyordum. "Müzik yok."

"Umurumda değil. Sadece benimle dans et."

Bana elini uzattı ve ben de onu kendime doğru çektim. Kollarını boynuma dolayıp başını göğsüme yaslarken vücutlarımız yavaşça sallanıyordu.

"Kalp atışlarını hissedebiliyorum," dedi bana.

Şimdi, beni yanlış anlamayın, ben bayat bir adamdım. Konu mısır ustası olmaya geldiğinde, sürünün lideriydim. Ama tam bir mısır gibi davranmak ve hissettiği kalbin onun için attığını söylemek istemedim.

Ama dürüst olalım... O kalp onun için atıyordu.

"Mario benimle hiç dans etmedi. Bunun aptalca olduğunu söyledi," dedi bana. Bana o adam hakkında anlattığı her şey ondan daha fazla nefret etmeme neden oldu.

"Dans etmeyi sever misin?" diye sordum. "Evet. Bayılırım."

"Bana bir söz verebilir misin, Red?"

"Evet."

"Bir daha asla seninle dans etmeyen bir adama aşık olma."

Başını göğsüme yaslamadan önce bir an için bana baktı. "Kaç kere aşık oldun?"

"Kelimenin normal anlamıyla mı? Asla."

"Ne demek istiyorsunuz? 'Normal anlamda' mı?"

Sırıttım. "Benim hiç kız arkadaşım olmadı. Bu nedenle, normal bir erkek kızla tanışır, erkek ve kız birbirlerini durmadan görür, durmadan konuşur ve delicesine aşık olur türünden bir aşk hikayem hiç olmadı."

"Eğer bir kadını hiç sevmediysen, hiç aşık olmamışsın demektir. Bu kadar basit."

Gülümsedim. "Bu konuda sana katılmıyorum. Keşke o kadar kolay olsaydı. Ama ben aşkı her zaman hissediyorum. Ben buna aşk anları diyorum, bir insanla bağlantı kurduğum küçük ya da büyük anlar. En çok küçük aşk anlarını seviyorum. Mesela elleriniz doluyken bir kişinin size kapıyı açmak için acele etmesi gibi. Ya da küçük bir çocuğun gülme krizine girmesi ve kıkırdamasını durduramaması. Yaşlı bir çift el ele tutuşarak yürüdüğünde. Bunlar aşkı hissettiğim anlar. İşte o anlarda sırılsıklam aşık oluyorum. Aşkın parıltılarını seviyorum."

"Bak, ne dediğini anlıyorum, ama bir saniye dürüst olabilir miyim?" "Ben dürüstlükten beslenirim."

Dansımızı durdurmak için biraz geri çekildi ve yüzünü buruşturdu. "Tüm bunları söylediğinde, %99'um sana inanıyor, ama diğer %1*'im de 'Bu kulağa büyük* bir *fuckboy* olayı gibi geliyor' diyor," diye şaka yaptı.

Güldüm ve başımı salladım. "Evet, sanırım bu şekilde görebilirsin. Dürüst olmak gerekirse, bu yüzden bu gecenin sadece bu gece olmasını istedim. Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyor muyum? Kesinlikle istiyorum. Ama sana hak ettiğin sevgiyi ve zamanı verebilecek durumda olmadığımın da farkında mıyım? Evet, farkındayım. Kariyerime o kadar odaklanmış durumdayım ki, bir kadının hak ettiği adil eşitliği sağlayacak donanıma sahip değilken, onun hayatında saygılı bir şekilde yer alamam."

Bir kaşını kaldırdı. "Yani temel olarak, insanların zamanını boşa harcamamaya çalışıyorsun."

"Bu dünyada sınırlı bir zamanımız var. Birinin zamanını boşa harcarsam yazık olur."

"Bunu söylemen hiç de erkekçe değil."

Kıs kıs güldüm. "Mümkün olduğunca erkek gibi davranmamaya çalışıyorum." "Kaptan mı?"

"Evet?"

"Tekrar dans edebilir miyiz?"

Saniyeler içinde yine kendi müziğimizle sallanmaya başladık.

"Yani bu bir tane olabilir, değil mi?" diye sordu.

"Ne olmak?"

"Bir aşk parıltısı."

İleri geri hareket ederken çenemi başının üstüne yasladım. "Seninle geçirdiğimiz bütün bu akşam aşkın parıltılarından başka bir şey değildi."

Wish Alley'de kendi müziğimizle dans ederek geçirdiğimiz zamandan sonra, ikimiz de zamanın tükenmekte olduğunu fark ettik ve onu sevdiğim bir yere götürme sırası bendeydi.

"Olay şu. Şehirdeki pek çok yeri seviyorum ama seninle başladığımız gecenin başına dönmek istiyorum. Belki barın çatısında şehrin üzerinde güneşin doğuşunu izleyebiliriz diye umuyordum," diye teklif ettim.

"Kendimi kötü hissediyorum. Çizgi roman dükkânında ineklik yaparak çok fazla zaman harcamışım gibi hissediyorum. Şimdi beni sevdiğin bir yere götürmek için yeterli zamanın yok" diye açıkladı.

"Bu gece sevdiğim yerler seninle gittiğim yerlerdi. Bu gece her neredeysen, orayı sevdim."

Kızardı ve eğer bu aşkın nasıl hissettirdiğine dair küçük bir örnek değilse, aşkın gerçekte ne olduğunu bilmek istemiyordum. Çünkü göğsümdeki his o kadar büyük bir sevinçle doluydu ki kalbimin patlayacağını düşündüm.

"Çok tatlı konuşuyorsun, Kaptan."

"Bence hoşuna gidiyor, Red."

"Seviyorum," diye itiraf etti. "Gecenin her anını sevdim. Gözünün morardığı an hariç" dedi ve gözümün etrafındaki boşluğa hafifçe dokundu. Kıçıma tekme yediğimi neredeyse unutmuştum.

Bana kelimenin tam anlamıyla acımı unuttururken hikayesinin kahramanı olduğunu düşünmemesi ne kadar komik. Bunu ancak bir başrol oyuncusu yapabilir.

"Biz oraya vardığımızda bar kapanmış olmayacak mı?" diye sordu.

"O konuda endişelenmeyin. Birkaç bağlantım var, hatırladın mı? Tabii bana aşık olmanı sağlayacak başka bir şey yapmak istemiyorsan. Bora Bora'ya hızlı bir gezi falan ayarlayabilirim," diye şaka yaptım.

"Hayır." Güldü ve başını salladı. "Sanırım sana aşık olmamın en iyi yolu sadece senin yanında olmak."

Bu kez okul çocuğu gibi kızarma sırası bendeydi. "Çok tatlı konuşuyorsun, Red."

"Sadece bana aşık olmanı istediğim için."

Kahretsin, Red... İşe yarıyor.

5

Aaliyah

Başladığımız bara varmadan önce kahve içmek için durduk. Kulüp çoktan kapanmıştı ve içeride sadece temizlik yapan işçiler kalmıştı. Dışarıda kaldığımızı anladığım anda kalbim biraz durdu ama Kaptan cep telefonunu çıkarıp bir arama yaptığında kalbim yeniden atmaya başladı.

"Hey, Tommy! Benim. Evet, barın dışındayım. Anahtarlarımı içeride unutmuşum. Beni içeri alır mısın?" Durakladı, sonra alt dudağını ısırdı. Biraz utangaçlaştı ve bu çok sevimliydi. "Hayır, Tommy. Çatıda seks yapmayacağım." *Durakladı.* "Biliyorum! Peki, şuna ne dersin? İki hafta önce konuştuğumuz gelecek sezon için kombine biletleri sana vereceğim." *Duraklama.* "Evet, tamam. Tamam ama seninle bir maça gelmeme izin vereceğine söz verirsen." *Duraklama.* "Çok teşekkür ederim efendim. Anlaştık."

Birkaç saniye içinde Tommy kapının önünde durdu ve içeri girmemiz için kilidi açtı. "Anahtarlarını burada bıraktığına inanamıyorum," dedi. "İçeri kendin girmeliydin."

Kaptan eğildi ve poposuna şaplak atmadan önce yanağını defalarca öptü. "Biliyorum. Aptalca bir hataydı. Teşekkürler, Tommy!"

"Evet, evet. Muhtemelen bu gece senden önce gitmiş olacağım, o yüzden kapıyı kilitler misin?"

"Tamamdır."

Kaptan elimi tuttu ve beni artık boş olan alana doğru çekti. İlerlerken, daha önce tıklım tıklım dolu bir odada bulunmamıza rağmen etrafımızda kimsenin olmaması garip hissettirdi. Bu, o gece zamanımızın nasıl tükenmekte olduğunun bir başka örneğiydi; saatimiz kararıyordu.

Beni daha önce Tommy ile buluştuğum ofise götürdü ve masadan anahtarlarını aldı. Kapının arkasında asılı duran ceketi de aldı ve omuzlarıma yerleştirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Mola. Neden buranın anahtarı sende olsun ki? Ve neden kilitlemene izin verdi? Neyi kaçırıyorum?"

"Ah." Boynunun arkasını ovuşturdu ve omuz silkti. "Binanın sahibi benim."

"Özür dilerim, ne?!"

Sırıttı ve elimi tutarken gamzesi derinleşti. "Hadi, gidelim."

Merdivenleri tırmanmaya başladık ve merdivenlerin yarısında göğsüm sıkışmaya başladı. Nefes nefese kalmaktan nefret ediyordum. Çok iyi durumda olmadığımı biliyordum ama kalbimin normalden daha hızlı attığını hissediyordum. Gurur duyduğumdan daha fazla mola verdim ama Kaptan beni yargılamadı. Ben adımlarımı durdurduğumda, o da kendi adımlarını durdurdu.

Merdivenleri çıkarken yolun dörtte üçünde "Spor salonuna dönmem gerek," diye şaka yaptım. Elimi göğsüme dayadım ve kalp atışlarımın yoğunlaştığını hissettim. Her nefes bir öncekinden daha derindi. Bana karşı sabırlı davrandı. Merdivenleri çıkarken adımlarını bile yavaşlattı.

Zirveye ulaştığımızda oturacak bir yer bulduk, güneşin doğuşuna bakarak sonumuzun başlangıcını bekliyorduk. Nefes alış verişlerimi kontrol ederek normal bir hıza getirmeye çalıştım. Konuşmak istiyordum ama kendimi toparlayana kadar bunu yapamayacağımı biliyordum.

O zaman geldiğinde Kaptan'a baktım. "Yani... bu binanın sahibi siz misiniz?"

"Evet, bu ve birkaç tane daha," dedi sanki yirmi beş yaşında birinin söylemesi normal bir şeymiş gibi kayıtsızca.

"Pardon, ne dedin? Çoğul bina sahibi misiniz? Tam olarak ne iş yapıyorsunuz?"

"Oh... bir sürü farklı şey."

Ve işte kalp atış hızım yine artıyor.

"Bu mafyadan birinin söyleyeceği bir şeye benziyor ve eğer akşamı mafyadan biriyle geçirdiysem, gerçekten tüm hayat seçimlerimi yeniden gözden geçireceğim. Aman Tanrım, daha önce birini öldürdün mü? Katil misin sen?"

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle olsaydım, yeni tanıştığım birine söyler miydim sence?"

Yeterince adil.

Korku seviyemin düşük olduğunu fark etmiş olmalı ki güldü. "Kendi emlak şirketimi işletiyorum ve bir yatırımcıyım. On sekiz yaşımda New York'a taşındığımdan beri kıçımı yırtarak çalışıyorum ve bunun karşılığını aldım diyelim."

"Vay anasını. Zengin misin sen?"

Kıs kıs güldü. "Zengin olmak iddia etmesi çok zor bir şey. Bir insanı zengin yapan nedir ki?"

"Banka hesabınızda bir milyon dolardan fazla para var mı?" Açıkça sordum. Tereddüt etmesi benim için yeterli bir cevaptı. "Vay anasını! Sen zenginsin!"

"Önemli bir şey değil."

"Dedi zengin adam. Aman Tanrım, bu gece içkilerinizi bana ısmarladığınıza inanamıyorum! Ve tavuk kanatlarını!"

"Hey şimdi! Ödemeyi ben teklif ettim!"

"Bana milyoner olduğunu söylemeliydin, o zaman ödemene izin verirdim," diye şaka yaptım. "Tezgâhın arkasındaki o son derece nadir çizgi romanı bana satın almanı istemeliydim."

Ayağa kalkmaya başladı. "Yani, belki o tarafa geri dönebiliriz ve-"

"Kapa çeneni." Kolundan tutup onu tekrar aşağı çekerken güldüm. "Sadece şaka yapıyorum."

"Bir dahaki sefere, senin için getiririm."

"Keşke bir dahaki s e f e r e olsaydı," dedim düşünmeden. Gökyüzüne bakmadan önce bir süre bana doğru baktı.

"Garip olan ne biliyor musun Red? Hâlâ buradasın ve ben seni şimdiden özledim."

Ben gülümsedim, o gülümsedi ve birlikte gülümseyişimizi sevdim.

Bir çizgi roman çıkardı ve bana okumaya başladı. Sayfaları çevirmeden önce başparmağı üst dudağına sürtündü ve ben

yaptığı her hareketi izliyordum. O anda kalbim gecenin geri kalanında onun için atmaya karar verdi. Muhtemelen ertesi sabaha kadar da.

Ne yazık ki güneş doğmaya başlamıştı ve bu güzelliğin sona ermesinden nefret ediyordum.

Güneşten nefret ediyordum. Onunla birkaç saat daha geçirebilmem için programını bir günlüğüne değiştirememesinden nefret ediyordum. Yorgun hissetmem gerekirdi ama hissettiğim tek şey üzüntü oldu. Hava aydınlandıkça ben daha da üzülüyordum.

Bir yabancı bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar önemli hale gelmişti?

"Bana tekrar hatırlatın, neden bir yabancıya aşık olmamıza izin vermiyoruz?

yarın ve ondan sonraki gün de" dedi, sesi alçak ve titrekti. O da kurduğumuz her türlü bağın yaklaşan sonu hakkında daha endişeli olmaya başlamıştı.

İçimi çektim. "Çünkü sen bir imparatorluk kurmakla meşgulsün ve ben de önceki ilişkimin yükünü ve güvensizliğini bu kadar hızlı bir şekilde yeni bir ilişkiye girecek kadar atamamış bir kızım."

"Ah, evet. Gerçeklik."

"Buradan nefret ediyorum," diye şaka yaptım, gözlerimin arkasındaki duyguları ısırarak bastırdım. Birlikte paylaştığımız gece gibi daha fazla gece arzuluyor muydum? Evet. İkimizin de daha fazlası için gerçekten hazır olmadığımızı anlıyor muydum? O da evet. Bu geceye kadar doğru insanla yanlış zamanda karşılaşılabileceğine hiç inanmamıştım.

"Birkaç söz vermemiz gerekiyor," dedi Kaptan çizgi romanı yere bırakırken. Benimle yüz yüze oturmak için döndü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bu gece özeldi ve hiçbir şekilde, hiçbir biçimde uğursuzluk getirmek istemiyorum. Yollarımızın tekrar kesişmesi fikrini seviyorum, kaderin bir yazı tura atarak bu tesadüfi karşılaşmayı sağlaması. Bu yüzden bu gece gittiğimiz yerlerden uzak durmalıyız. Evreni bizi bir araya getirmesi için zorlayamayız. Bir şekilde yollarımızın tekrar kesişeceğine dair yıldızlara güvenmeliyiz."

"Peki ya yapmazsak?"

Avucumu yukarı çevirdi. "Peki o zaman Red" -a v u c u m u öptü, sistemimde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu- "hayatımın en mutlu gecesi için teşekkür ederim."

Gözlerim yaşardı çünkü o da aynısını yapmıştı - bana kelimelerden daha çok ihtiyacım olan en mutlu deneyimi yaşatmıştı.

Ellerimi tutmaya devam etti ve şimdi iç içe geçmiş olan parmaklarımıza baktı. "Sana bir itirafta bulunacağım."

"İtiraf mı?"

"Evet. Bana beş saat içinde aşık olmayacağını biliyordum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Seni sevmediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordum. Aşık olma konusunda yarattığımız meydan okumayı tartışmamıştık bile. Sadece son beş saati gülerek, derinlere dalarak ve birbirimize bağlanarak geçirmiştik. Dürüst olmak gerekirse, o konuyu açana kadar her şeyi unutmuştum.

"Hayır, bilmiyorum." Omuz silkti. "Ve bu benim için sorun değil çünkü bir art niyetim olabilirdi."

"Peki neydi o?"

"Tek yapmak istediğim seni mutlu etmek, kalbin ne kadar acırsa acısın mutluluğu yeniden bulabileceğini hatırlatmaktı. Hayatta neşe bulacak kadar kendini sevebilirsin. Yenilmiş hissettikten sonra tekrar ayağa kalkabilirsin. Seni bana aşık etmenin imkansız olduğunu biliyordum - yani, ben sadece Kentucky'li bir adamım - ama seni kendine yeniden aşık etmenin mümkün olduğunu da biliyordum. Çünkü bu tür bir aşk asla çok uzağa gitmez."

"Bu gece sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğini sanmıyorum."

"Bu duygu her iki taraf için de geçerli, Red. Ama yarın yine unutursun diye, bu gece seninle ilgili sevilmeye değer şeylerin bir listesini çıkardım." Boğazını temizledi ve görünmez cebinden bir kâğıt parçası çıkarıyormuş gibi yaparak okudu. "Hoşnut olmadığında burnunu kırıştırma şeklin. Kimse bakmıyorken dans edişin. Çizgi romanlar hakkında inekleme şeklin seni sevmenin her saniyesine değer. Bir şeyleri derinden hissetme şeklin, bu bir armağan. Dünyadaki pek çok insan duygularına kapalı ve onlardan kopuk. Duygularınız içinizde yüksek sesle yaşar - iyi ve kötü olanlar - bu da sizi dengeli kılar. Gülümseme şeklinizi sevmelisiniz. Bu gülümseme tüm sevgiyi hak ediyor. Ve gözleriniz, insanları içlerine çekişleri ve nezaketle dolu oluşları. Muhtemelen sevginizi hak etmeyen başkalarını sevme şeklinizi. Yaşam tarzınız. Nefes alışınız. Tüm bunların dışında, var olduğun için sevilmeyi hak ediyorsun. Sadece varlığınız bile sevilmeniz için yeterli bir sebeptir."

Ve aynen böyle, düştüm.

Onu sevdim - en azından o an için.

O gece bireyleri tekil anlarda sevmenin mümkün olduğunu öğrendim. Dünyanın aynı hizaya geldiği saniyeler olabileceğini öğrendim.

Vücudunuzun tamamen yabancı birine karşı sevgiyle dolmasına neden olan bir an yaratmak için mükemmel. Aşkın parıltılarını keşfetmiştim.

Artık yakındık, o kadar yakındık ki alınlarımız birbirine yaslanırken neredeyse kucağına oturacaktım. Kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekerek vücudunun içine girmeme izin verdi. Bu his hoşuma gitmişti. Bu hissi şimdiden özlemiştim.

"Seni sevecek olan kişi için üzülüyorum," diye fısıldadı, dudakları neredeyse benimkilere değecekti. "Onlar senin onlara vereceğin sevginin büyüklüğüne asla layık olamayacaklar."

Gözlerimi kapattım. O nefes alırken, ben nefes verdim. Bedenlerimiz aynı şeyi yaparken nefeslerimiz birbirine karıştı. Gitmesine izin vermek istemiyordum çünkü bu, o gece yaşadığım rüyadan uyanmak ve gerçekliğe geri dönmek anlamına geliyordu.

Onun var olmadığı bir gerçeklikte yaşamak istediğimden emin

değildim. "Güneş doğdu," dedi usulca.

"Evet."

"Bırakmanın zamanı

geldi." "Biliyorum."

Yine de bir süre daha birlikte donup kaldık. İkimiz de birbirimizi öpmemek için çaba sarf ederken güneşin tenimizi öpmesine izin verdik. Dudaklarımız yeterince yakındı ama pes edersem uzaklaşamayacağımı biliyordum.

Ayağa kalktığımızda ağlayacak gibi oldum ama aynı zamanda çok büyük bir huzur da hissettim.

"Bilgin olsun Red, sen barista değilsin," dedi güneş arkamızda yükselmeye devam ederken. "Sen tuhaf en iyi arkadaş değilsin ve kırk beşinci sayfadaki rastgele bir kadın da değilsin. Sen ana karaktersin. Günden güne, başroldeki kadın sensin. Ve benim için, sen kaçan kişisin."

Ona sarıldım. Ona doğru koştum ve sıkıca sarıldım çünkü o andan sonra bana artık o kadar da yabancı gelmeyen bu yabancıyı daha fazla tutamayacağımı biliyordum. O bana daha sıkı sarıldıkça ben de ona sarıldım ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Sanki bana diğer herkesten daha fazla değer veriyormuş gibi, sanki bana her şeyini vermiş gibi sarıldı ve Tanrım, her şeyi yeterliydi.

Kendime yeniden aşık olmanın ne demek olduğunu hatırlatması için tanımadığım birine ihtiyacım olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım başımı göğsüne yaslarken. Eğildi ve başımın üst kısmını öptü.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı. "Bana bir söz verebilir misin?" "Evet."

"Bir dahaki sefere bir ilişkiye girdiğinizde, hak ettiğinizden daha azına razı olmayın."

Gülümsedim. "Söz veriyorum."

"İçimde tekrar karşılaşacağımıza dair garip bir his var, bunu bir kenara yazın," dedi, yollarımızın tekrar kesişme olasılığı konusunda umutlu görünüyordu.

"Kadere bu kadar mı inanıyorsun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ben sadece bize inanıyorum."

"Bunun üzerine bahse girmeye ne dersin? Eğer tekrar buluşursak, sana bir dolar öderim. Eğer buluşmazsak... o zaman sana bir dolar bile ödemem," diye şaka yaptım.

"Pekâlâ. Anlaştık. Ancak geçen her yıl, hesaba bir dolar daha ekleyeceksiniz."

"Gerçek bir iş adamı gibi konuştun." "Eğer bir şey varsa, ben tutarlı biriyim."

O gece yollarımızı ayırdık ve kalbimin kırık parçaları onun nazik sözleriyle geçici olarak iyileşti. Hüzünlü ruhumu boşalttı ve tekrar sevgiyle doldurdu.

Metroyla eve dönerken ellerimi göğsüme dayamış, kalp atışlarımı hissediyordum. Çok derinden kırılmış gibi görünen kalbim yeniden atmaya başlamıştı ve uzun zamandır ilk kez iyi olacağımı hissediyordum. Metrodan çıktığımda, beni bir geceliğine ana karakter yapan yabancının düşünceleri aklımdan geçerken derin bir nefes aldım ve soğuk havayı içime çektim.

Saçma göründüğünü ve ertesi sabah muhtemelen gerçeğe uyanacağımı biliyordum ama kafamın içinde dolaşan düşüncenin bir şekilde doğru olduğundan neredeyse emindim. O gece bir adama aşık olmuştum ve adını bile bilmiyordum. Ama dokunuşunu biliyordum. Kahkahasını. Kalbini.

O günden sonra hayatıma devam ederken bana verdiği hissi hatırlayacaktım.

Onun sevgi parıltılarını asla unutmayacağım.

ERTESİ HAFTA da aklımdan çıkmadı. Stajım boyunca yüzümde daha fazla gülümsemeyle ilerledim ve çalıştığım her gün

Kahve dükkânında bireyler için kahve hazırlarken kendimi havada süzülüyormuş gibi hissettim.

"Affedersiniz, kahvem için fazladan birkaç küp şeker alabilir miyim? Ve belki bir de tarçınlı rulo," diye sordu bir kadın C&C Café'nin tezgâhında dururken. Beni Cadılar Bayramı gecesine dair düşüncelerimden koparıp gerçekliğe geri dönmeye zorladı.

Bana attığı sıcak sırıtışa gülümsedim. Son birkaç haftadır buranın müdavimlerinden biriydi, hayatımda gördüğüm en çarpıcı kahverengi gözlere sahip olan güzel bir Siyah kadındı. Bu gözler bana baktığında, sanki gününün en güzel anlarından biri bana bakmakmış gibi, çok misafirperver görünüyordu - neredeyse Kaptan'ın bana baktığı gibi. Bazı insanların böylesine nazik, şefkatli gözlerle doğmuş olması aklımı başımdan alıyordu.

"Tabii ki! Sizi arayayım, hemen masanıza getireyim," dedim ve klavyeye rakamları tuşladım.

"Teşekkür ederim" - isim kartıma baktı, sonra tekrar bana döndü
- "Aaliyah. Çok güzel bir isim."

Gülümsedim. "Teşekkürler."

Köşedeki masasına geri dönüp oturdu ve bir roman çıkardı. Son bir haftadır aynı kitabı okuyordu: Alice Hoffman*'ın Sihrin Kuralı*. Her hafta yeni bir kitap getirir, sayfaların derinliklerine dalar giderdi.

Chai çayını ve tarçınlı çöreğini getirdiğimde gözlerini sayfadan ayırmadı. Bazen romanlarına kendini kaptırmış gibi görünürdü ama bu sefer ilgisini çekmekten çok daha fazlası vardı. Aklına gelen her kelimenin içinde eriyor, sayfaları hızla çeviriyordu.

"İyi bir tane olmalı," dedim siparişini masaya koyarken.

Başını kaldırdı ve kitabı yere bıraktı. "Aman Tanrım, çok güzel bir kitap. Ben bir kitap kulübünün üyesiyim ve bu bizim en son okuduğumuz kitap."

"Oh, çok eğlenceli! Ben de çok okurum."

"Öyle misin?" Bir kaşını kaldırdı. "Ne tür kitaplardan hoşlanırsın?"

"Şahsen çizgi romanlar, ama zaman zaman gerilim kitaplarına da
dalıyorum." "Çizgi roman mı?" diye sordu şaşırarak. "Bu eğlenceli."

"Beni bilirsin. İyi bir zevkim var," diye şaka yaptım. "Keyfinize bakın ve bir şeye ihtiyacınız olursa-"

Göğsüm biraz sıkıştığında durakladım. Dizlerim bükülmeye başladığında her şey aceleyle durdu. Nefes nefese kalmaya başladığımda ellerim göğsüme doğru uçtu. Kalbim mantıksız bir hızla çarpıyordu ve yere düştüğümde etrafım hızla iş arkadaşlarım tarafından sarıldı.

Dudakları hızla kıpırdıyordu ve ben zor nefeslerimi kontrol etmeye çalışırken gözlerindeki korkuyu gördüm. Gözlerimi kapattım ve iyi bir şey olmadığını biliyordum. Kalbim sanki yanıyormuş gibi hissediyordum. Sanki göğsümün içinde paramparça oluyor ve onu boğuyor gibi görünen zincirlerden kurtulmaya çalışıyordu.

Göğsümdeki ağrının geçmesinden başka bir şey istemediğim için bir noktada kendimden geçtim.

Üzerimde parlayan parlak ışıklarla uyandım. Kollarım makinelere bağlıydı ve bir hemşire elinde bir şeyler doldururken sırtı bana dönük duruyordu.

"Ne oldu?" Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde pamuk ağzımla sordum. Durumu kavramaya çalışırken hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Noktaları birleştirmeye çalışırken zihnimde her şey çok bulanık görünüyordu.

Flaşlar.

Hastaneye gelmeden önce yaşadığım anları hatırladım ama hiçbiri aşk anları değildi. Hayır...

Acı anları, korku anları, ölüm anları yaşadım.

Hemşire kocaman, parlak bir gülümsemeyle bana doğru döndü. "İşte buradasın. Konuştuğunuzu duymak güzel. St. Peter Hastanesi'ndesiniz. Aramamı istediğiniz bir aileniz var mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Sadece ben varım. Ne oldu?"

Gülümsedi, bana doğru yürüdü ve elimi tutarak hafifçe sıktı. "İyileşeceksin. Kalbinle ilgili komplikasyonlar yaşadın ve-"

"Komplikasyon mu?!" Kelime seçiminden dolayı paniğe kapılarak sordum ve gözlerine vuran endişe, haberi vermek için doğru kişi olmadığını açıkça ortaya koydu.

"Doktorunuza ulaşayım da size her şeyi açıklasın, tamam mı? Sizin için cevaplarla geri döneceğim."

"Ne zamandır buradayım?" Sadece hafifçe kıpırdayarak sordum ama omurgamda yoğun bir acı hissettim.

"Yaklaşık on iki saat."

"Ne?!" Daha dik oturarak tükürdüm, dehşete kapılmıştım. O kadar uzun süredir mi baygındım? Neler oluyordu?

"Doktor birazdan burada olur."

Beni kendi başıma oturmaya bıraktı, başıma gelenlerden korkuyordum. Ekrandaki sayılara, hayati değerlerime baktım. Ellerim nemli ve tam olarak neler olduğunu anlamaya çalışırken zihnim dönüyordu. Hatırladığım son şey işte olduğumdu ve sonra her şey karardı.

Doktorun gelmesi kırk beş dakikadan fazla sürdü ve beni endişe dolu düşüncelerden başka bir şeyle baş başa bırakmadı.

"Merhaba, Aaliyah. Ben Dr. Brown. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Doktor yarım bir sırıtışla içeri girdi ve beni daha önce karşılayan hemşire de dahil olmak üzere birkaç kişi onu takip etti. "Olan biten her şey hakkında kafanızın biraz karışık olduğunu duydum."

Kollarımı koruyucu bir duruşla vücuduma sardım çünkü duygusal olarak açıkta kalmış hissediyordum ve kendime verdiğim sıkı sarılmaya ihtiyacım vardı. "Evet. Neden burada olduğumu anlamıyorum."

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"İşte olduğumu ve sonra b a y ı l d ı ğ ı m ı hatırlıyorum. Burada uyandım.

Tek bildiğim bu."

Yatağımın yanına bir sandalye çekti ve ellerini kavuşturdu. Yüzündeki kasvetli ifade beni endişelendirdi.

"Ne oldu?" Panik içimi sıkarak sordum. "Bu senin

kalbin."

"Ne demek istiyorsun? Ne demek bu benim kalbim?"

Yüzünü buruşturdu ve sanki bir sonraki sözlerine hazırlanıyormuş gibi bir kez başını salladı. "Kalbiniz şu anda iflas ediyor. Kanınız, oksijenli kanı akciğerlerinizden kalbinize taşıyan pulmoner damarlarda birikti. Bu da kalbinizin kan akışını karşılayamadığı ve akciğerlerinize sıvı sızmasına neden olduğu anlamına geliyor. Bu durum konjestif kalp yetmezliği olarak teşhis edilir."

"Aman Tanrım." Ellerimi göğsüme koydum, söylediği şeyden dehşete düşmüştüm. Bana bu sözleri söylerken zihnim dönmeye başladı. Kalbimin iflas ettiğini mi söylemişti? "Bu ne anlama geliyor? Nasıl düzelteceğiz? Daha yirmi iki yaşındayım. Bu hiç mantıklı değil. Ben sağlıklıyım. Her zaman sağlıklıydım. Aman Tanrım, ölüyor muyum? Ne yapacağım ben? Nasıl-"

Doktor bana "Sakin ol... Sorun yok," dedi ve rahatlatıcı bir elini ön koluma koydu.

Gözlerimde yaşlar oluşurken kolumu tuttuğu yerden çektim. "Bana kalbimin iflas ettiğini söyledikten sonra sakin ol diyemezsin! Aman Tanrım. Böyle bir şey olamaz. Ne yapacağız? Ben ne yapacağım?"

"Bunun korkutucu bir teşhis olabileceğini anlıyorum, ancak durumunuzu yönetmenize yardımcı olacak bir plan oluşturacağız. Kullanabileceğimiz farklı ilaçlar var.
-"

"Yönetmek mi, tersine çevirmek mi?" Ben araya girdim.

Gözleri kaşlarını çatmasından daha ağır bakıyordu ve bundan sonra iyi bir şey gelmeyeceğini biliyordum. "Geldiğiniz aşamada, durumu yönetmek ve daha kötüye gitmediğinden emin olmak en iyi seçeneğimiz."

Bu da başıma gelenlerin geri dönüşü olmadığı anlamına geliyordu. Her şey birbirine ekleniyordu.

Şişmiş ayak bilekleri. Yorgunluk. Nefes darlığı... Kalbim ne kadar zamandır atmakta zorlanıyordu?

Doktor konuşmaya devam etti, anlayamadığım kelimeler kullandı ve anlamam gereken kelimeleri de araya sıkıştırdı. Ama bunların hiçbiri kalıcı değildi çünkü ben tek bir gerçeğe takılıp kalmıştım: Kalbim, doğduğum günden beri göğsümün içinde taşıdığım, beni hayata bağlayan ve var olmamı mümkün kılan kalbim kırılıyordu.

Kalbim kırılıyordu ve onu tekrar bir araya getirmenin bir yolu olmadığından korkuyordum.

Bir dakika.

Tüm dünyamın değişmesi için sadece bir an yetti. Hayatımın geri kalanında benimle birlikte yaşayacak bir teşhis. Bu ne kadar sürecekti? Benim için ne kadar zaman kalmıştı? Ve göğsümün arkasında bu yaklaşan kıyamet saati işlerken başarmak istediğim her şeyi başarabilecek miydim?

Eve gittim ve dizüstü bilgisayarımı çıkarıp kalp yetmezliği hakkında daha fazla bilgi aramaya başladım. Derinlere daldım ve araştırmalarımın sonunda nasıl yüzleşeceğimden emin olamadığım bir korku hissettim.

Beş yıl.

Konjestif kalp yetmezliği teşhisi konulan bireylerin yalnızca yarısı beş yılı geride bırakabilmiştir. Yüzde 10'u ise on yıl yaşayabilmiştir.

On yıl.

On yıl sonra sadece otuz iki yaşında olacaktım. Zaman.

Bu kadar trajik olmasaydı, zamanın nasıl işlediği neredeyse komik olurdu.

Altı hafta önce, beni asla gerçekten sevmeyen bir adam yüzünden kalbim kırılmıştı. Bir hafta önce, bir yabancı bana nasıl seveceğimi hatırlatmıştı.

kendim. Sonra o öğleden sonra kalbimin gerçekten kırıldığını anladım.

Gerçek bir kırık kalbin, bir erkeğin bana verebileceği acıdan daha fazla acı vermesi ne tuhaf.

O gece yas tuttum. Kaçıracağım tüm hayat için yas tuttum. Gelecekteki hedeflerimi ve hayallerimi kaybettiğim için üzüldüm. Otuzuncu yaş günümü asla kutlayamayacağım fikrine üzüldüm. Kederimle gerçekten oturmak için kendime ihtiyacım olan tüm zamanı tanıdım ve beni bir süreliğine tamamen yutmasına izin verdim.

Bir süre üzgün ve depresif kaldım. Sofia ruh halime dayanamadı, enerjisini düşürdüğümü söyledi, bu yüzden kalbimi öğrendikten kısa bir süre sonra taşındı. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Sessizlik sırasında kaygım yeni zirvelere ulaştı. Yine de her gün uyandım. Keşke bunun ne büyük bir lütuf olduğunu anlayabilseydim.

Bazı korkunç gecelerden ve daha sert günlerden sonra, elimden geldiğince kendimi toparladım. Derin bir nefes aldım ve her gün beni uyandırmak için tenime dökülen güneş ışığına minnettar olmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Yollarımızın kesişmesini önlemek için Kaptan'a ziyaret etmeyeceğimi söylediğim bir yere döndüm, ancak bir Post-it üzerine başka bir dilek yazmak için Dilek Sokağı'na geri dönmem gerekiyordu. Bu seferki dileğim basitti.

Daha fazla zaman diledim.

6

Aaliyah
İki yıl sonra

Annem hakkında bildiğim gerçeklerin sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Aslına bakarsanız iki parmak: Beni onun doğurduğunu ve bana adımı onun verdiğini biliyordum. Beni dünyaya getiren kadın hakkındaki bilgim bu kadardı. Geri kalan her şeyi, yıllar boyunca kendime anlattığım milyonlarca kurgusal hikayeyle zihnimde uydurdum. Örneğin, belki gözlerimi ya da burnumu ondan almıştım. Belki de bana çok yakında aramızdan ayrılacak olan müzisyen Aaliyah'ın adını vermişti, bu yüzden gençlik yıllarım boyunca onun film müziklerini dinledim ve annemin bana bir şarkı ithaf edip etmeyeceğini merak ettim.

Hayali annem brunch'ı çok severdi, bu yüzden her hafta yeni bir brunch mekânı bulurdum ve o da seyahat etmeyi çok severdi. İstediğim gibi seyahat etmek için ne çok zamanım ne de param vardı ama evdeki masamın üzerinde Yunanistan, İspanya ve Bora Bora'nın fotoğraflarının olduğu bir hayal panosu asılıydı. Sahte annem baharatlı şeylerden nefret ederdi, Brüksel lahanasına dayanamazdı ve nasıl severdi? Muhtemelen canını acıtacak kadar çok seviyordu. Beni o kadar çok sevdi ki gitmeme izin verdi.

En azından kendime söylediğim yalanlar bunlardı.

Düşüncelerimde, siyah mürekkebe batırılmış sıkı saç tutamları vardı. Gülüşü bulaşıcıydı, öyle bir gülüştü ki çıkardığı seslerden zevk alan başkaları da kıkırdardı. O da dans ederdi - benim gibi zayıf bir şekilde, ama ah, vücudu nasıl da sallanırdı. Bazen, onun Afrika kraliyet ailesinden olduğunu ve Hollywood'un ikinci sınıf aktörlerinden biriyle yaşadığı ilişkiden sonra beni terk etmek zorunda kaldığını düşünürdüm. Bir Roma tatilinde tanışmışlar ve birkaç gün içinde birbirlerine aşık olmuşlardı. Sonra adam A listesinde bir yıldız olma hayallerinin peşinden gitmek için onu geride bırakmıştı.

En azından ergenlik dönemim boyunca kendime anlattığım hikayeler bunlardı. Artık yirmili yaşlarımın başında olduğum için onunla ilgili çok fazla hikaye yaratmadım. Çoğu zaman onu sadece hayatımda büyük bir olay olduğunda, yanımda bir annem olmasını dilediğimde düşündüm. Son zamanlarda hayatımın nasıl şekillendiğini görse ne hissederdi diye merak ederdim. O öğleden sonra yaptığım seçimlerle gurur duyup duymayacağını merak ettim.

Aklını başına topla, Aaliyah, ve kendine gel.

"Ciddi olamazsın," dedi Maiv, sanki dünyanın gelmiş geçmiş en aptal kadınıymışım gibi bana bakarak. "Burada, *Tutku Dergisi'nde*, aklı başında her insanın uğruna cinayet işleyeceği bir pozisyondaki işini bırakıyorsun, bunun için- pardon, nedenini tekrar açıkla," dedi, sözlerimi hatırlamaya çalışıyormuş gibi elini başına doğru sallarken.

"Nişanlımla evlenmek için. Yakın zamanda tam zamanlı olarak Kaliforniya'ya taşınacağımızı öğrendim ve evleneceğimiz için yeni evlilerle aynı yerde olmanın en iyisi olacağını düşündüm," diye açıkladım midem düğümlenirken.

Cevabımı onaylamaması ve dudaklarını ters çevirmesi kusma isteği uyandırdı. Bir bakışıyla beni yaramazlık yapan bir çocuk gibi hissettirmişti. Gerçekte, yaptığım tek yaramazlık aşık olmaktı.

Maiv Khang dehşet vericiydi. New York'un en başarılı kadınlarından biriydi, ancak tamamen soğukkanlı ve okuması zor biriydi - ki bu ironikti çünkü kişinin hayattaki tutkusunu takip etmesiyle ilgili bir dergi yönetiyordu. Sporculara, bilim insanlarına, politikacılara, sosyal işletmelere, restoranlara vs. yer veriyorduk. Arkasında bir tutku olan her şey hakkında en üst düzey makaleler yazıyorduk. Böyle bir işi yürüten birinin, ne bileyim, kendisinin de biraz tutkulu olacağını düşünürsünüz.

Maiv değil ama. Her zaman boş görünürdü. Hayattan sıkılmış. Dergide harika bir iş çıkardı ama insan ilişkileri berbattı.

Maiv'in saçları griydi ve her zaman mükemmel bir topuz şeklinde geriye doğru toplanırdı. Her gün en pahalı mücevherlerini takardı ve yetmişli yaşlarında olmasına rağmen *Passion* için çalışan herkes onun şirketi kızı Jessica'ya devretmek için CEO pozisyonundan asla istifa etmeyeceğini varsayardı. Jessica sağlam bir Prens Charles iken, o Kraliçe Elizabeth gibi olabildiğince sıkı tutunmaya istekliydi.

"Yani bir adamın yanında ev kadını olmak için dünyanın en iyi dergisindeki işini mi bırakıyorsun?" diye sordu, ama bu daha çok küçümseyici bir ifade gibi geldi.

"Sadece bir adam için değil, Jason için, nişanlım için."

"Gençsin. Bu ne, üçüncü nişanlın mı? Dördüncü mü?"

Bakışlarındaki ciddiyeti görene kadar kıs kıs güldüm. Boğazımı temizledim ve koltuğumda kıpırdandım. "Aslında benim ilkim."

Gözlerini tekrar devirdi ve elini yine reddetmek için salladı. "Sana evlenme teklif eden ilk erkek için asla işini bırakma. İkinci ya da üçüncü için de. Yedinci belki, ama bu onun statüsüne bağlı."

Belirsiz bir şekilde gülümsedim ve omuz silktim. "Sanırım Jason'la bu şansı değerlendireceğim."

Güldü.

Evet. Maiv yüksek sesle güldü; bu sesi çıkarabildiğini bilmiyordum. "Ne zamandır bir ilişkiniz var?" diye sordu.

"Bir buçuk yıla yaklaşıyoruz."

Gülme krizine girmesi neredeyse ağlamama neden olacaktı. Taktik onun güçlü yanı değildi.

Lütfen tanıdığım ve korktuğum o gülmeyen patrona geri dön.

"Bu senin hayatın. İstediğin tüm hataları yapmakta özgürsün, ama unutma, her hata bir alın kırışıklığına dönüşür ve botoks pahalıdır." Bana el salladı ve önünde duran her neyse onu okumaya geri döndü.

"Tamam... ama söylemek istediğim bir şey daha var." Evrak işlerinden başını kaldırdı ve ilgisiz bir kaşını kaldırdı. "Birkaç hafta içinde Kaliforniya'ya taşındığımda ev hanımı olmayacağım. Başka bir gazeteci pozisyonu arayışındayım. Bana bir tavsiye mektubu yazabilir misiniz diye soracaktım?"

"Artık ofisimi terk etseniz iyi olur."

"Tamam, peki." Belli ki bir saniye fazla kaldığım sandalyeden hızla kalktım. Uzaklaşırken, onunla yüzleşmek için geri döndüm. "Umarım

Maiv, bana şirketinde çalışma fırsatı verdiğin için çok onur duyduğumu ve sana minnettar olduğumu biliyorsun. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi iş ve hayatımın deneyimi oldu ve-"

Beni susturmak için elini kaldırdı, gözlüklerini çıkardı ve burnunun kenarını sıktı. "Anlamıyorsun, değil mi?"

"Neyi alayım?"

"Burada çalışmaya başladığında bana *Passion*'da çalışmanın hayattaki en büyük hayalin olduğunu söylemiştin ve bunu iki yıldan daha az süredir tanıdığın bir adamın muhtemelen ortalama büyüklükteki aleti için bir kenara atıyorsun. Onun için hayallerinden vazgeçmek konusunda ne hissedeceğini sordu mu?"

"Hayır."

"O zaman ikinizin de hayallerinin gerçekleşmesi için bir yol bulmaya bile çalışmayan bir adamla evliyken hayallerinizin daha ileri gitmesini beklemeyin."

Orada öylece durdum, tamamen sessizdim ve sözleri karşısında şaşkına dönmüştüm.

Tekrar evraklarına baktı ve boğazını temizledi. "Davetiyemin postada kaybolduğunu da varsayıyorum."

"Davetiniz... doğru. Evet, tabii ki. Davetiyeniz kesinlikle postada kaybolmuş."

"O zaman masada bir yerim olduğundan emin olsan iyi olur. Bilgileri asistanıma gönderin. Artı bir kişiye ihtiyacım yok ama ben de katılacağım."

"Neden?"

Ürkütücü bir yavaşlıkla başını kaldırıp bana baktı ve kaşlarını kaldırarak beni tekrar konuşmaya zorladı.

"Bu harika bir haber," dedim ağzımdan çıkan "neden "i değiştirmeye çalışarak.

"Neden hâlâ ofisimdesin?"

"Doğru. Tabii ki. Güle güle."

Ne diyeceğimi bilemeden ve nasıl hissetmem gerektiğinden emin olamadan şaşkın bir şekilde oradan ayrıldım. Maiv az önce kendini benim düğünüme mi davet etmişti? Geleceğini söylemiş miydi? Tanrım, oturma planı çoktan yapılmıştı. Değiştirmek için aramam gerekecekti. Neyse ki, işten hemen sonra, Maiv'i sorunsuz bir şekilde çizelgeye yerleştirmeme yardım edeceği müstakbel kayınvalidemin evine gidiyordum.

Eğer kendi anneme sahip olma şansım olsaydı, tıpkı Marie Rollsfield gibi olmasını isterdim. Onunla ilk tanıştığımda oğlundan, onu beş yaşındayken kocasıyla birlikte nasıl evlat edindiklerinden çok bahsetmişti. Ona oğlumun harika bir kadın tarafından evlat edinildiği için ne kadar şanslı olduğunu söyledim ve bu yorumumun gözlerini nasıl yaşarttığını asla unutamam.

"Harika bir kadın değilim ama iyi bir anne olmaya çalışıyorum," diye açıkladı gözlerindeki duyguları silerek.

Ben aynı fikirde değildim. Nazik, sevgi dolu ve biyolojik olarak kendilerinden olmayan bir çocuğu evlat edinmeye istekli olan herkes benim gözümde bir kahramandı. Walter ve Marie gibi sevgi dolu ebeveynler tarafından evlat edinilmek için canımı verirdim.

Bay ve Bayan Rollsfield benim en sevdiğim türden bir aşk hikayesiydi. Bir önceki yaz evliliklerinin otuzuncu yılını kutlamışlardı ama onlara baktığınızda hâlâ balayı döneminde olduklarını düşünürdünüz. Her zaman bu kadar yüksek sesle seven iki insan görmemiştim. El ele tutuşmalarından alın öpücüklerine kadar Marie ve Walter'ın ilişkileri rüyaların gerçeğe dönüşmüş haliydi.

Marie beni Noel yemeği için davet edene kadar Jason'la tanışmamıştım. Marie ikimizden de daha iyi hatırlıyordu ama ben Rollsfield'ların evinde olduğumu ve kendimi oraya ait hissettiğimi hatırlıyordum.

Bazen Jason'ın ailesini onu sevdiğimden daha çok sevip sevmediğimi merak ederdim. Özellikle de annesi Marie'yi. Anne sevgisinin tanımıydı ve beni kollarını açarak ailelerine kabul etti. Hala kafede çalıştığım dönemde, kriz geçirdiğimde benim için 911'i arayan kişi oydu ve o andan itibaren kalbimde özel bir yeri oldu. Ondan sonra, dikkatimi sağlık durumumdan uzak tutmak için Marie'nin kitap kulübüne katıldım ve gittikçe yakınlaştık.

Jason'ın ve benim aşk hikâyemizin en güzel yanı ne mi? Sadece bir nişanlı bulmakla kalmadım, aynı zamanda bana her zaman ailelerinin bir parçasıymışım gibi hissettiren iki özverili müstakbel kayınvalideye de sahip oldum. Kollarını açarak karşılanmak her zaman hayalini kurduğum bir şeydi; bir aileye sahip olmak, güçlü bir birimin parçası olmak ve birbirimizle paylaşabileceğimiz gelenekler yaratmak. Örneğin, Marie ve ben hâlâ haftalık kahve buluşmalarımızı sürdürüyorduk. Ben de her zaman onları dört gözle beklerdim. Eğer bir anneyle büyüyebilseydim, Marie gibi bir anne hayal ederdim.

"Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum!" Gelinliğim için son provamı yaptırırken oturma odasında durduğumuzda Marie ciyakladı.

Düğünle ilgili her ayrıntı Marie ve tuttuğu düğün planlama ekibi tarafından halledilmişti. Gerçekten önemsemediğim tüm ayrıntılar konusunda bana yol gösterdi.

Tek istediğim, her zaman tek istediğim koridorda yürümek ve önemli olan tek iki kelimeyi söylemekti: "Evet".

Düğün gününün tüm girdisi çıktısı umurumda değildi. Sonrasında gelen sonsuz mutluluğu önemsiyordum.

Aşırı hevesli Marie'ye gülümsedim. Son birkaç gündür Cumartesi gününün heyecanıyla hoplayıp zıplıyordu. "Ben de inanamıyorum." Aynaya baktım, benim için özel olarak tasarlanmış beyaz elbiseye bakarken her kelebeğin oluştuğunu hissettim.

Marie ve Walter gelinliğin masraflarını karşılamışlardı. Tüm tören ve resepsiyon masraflarını karşılamışlardı. Eğer bana ve cüzdanıma kalsaydı, adliyeye ikinci el bir dükkândan aldığım bir elbiseyle giderdim.

"Walter'la birlikte bu düğün için yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem az Marie. Tüm bunları hak etmiyorum."

Terzi elbisemin eteklerini düzeltmeyi bitirdiğinde bana doğru yürüdü. Marie avuçlarını yanaklarıma koydu ve benimle her zaman paylaştığı o parlak gülümsemesini takındı. "Sen dünyayı hak ediyorsun, Aaliyah. Ailemize katılmanın kalbime neler yaptığını asla anlayamayacaksın. Sen Rollsfield'ların ihtiyacı olan ışıktan başka bir şey değilsin ve yakında aynı soyadını paylaşacağız."

Kollarına düştüm ve ona sıkıca sarıldım. Benden uzaklaştığında gözlerinden akan yaşlara güldüm. "Henüz ağlamaya başlayamazsın. Hâlâ düğün gününe yetişmemiz gerekiyor."

Bana doğru küçümseyici bir el salladı. "Sanırım tüm hafta sonu boyunca berbat durumda olacağımı kabul etmemiz gerekecek. Neyse ki su geçirmez makyaj malzemesi ve tüm akşam için çalışan bir makyaj sanatçısı var."

Oturma odasındaki büyük aynada kendime bakarken derin bir nefes aldım. Aklımdan milyonlarca duygu geçiyordu ama sadece bir tanesi ön plandaydı. O da bunca yıldan sonra nihayet benden daha büyük bir şeyin parçası olacağım gerçeğiydi.

Sonunda bir ailem olacaktı. Sadece bu
bile gözyaşlarımı tutamamama neden
oldu.

"Alo?" diye bir ses beni bakışlarımdan ayırdı. "Anne!
Babam nerede? Onu arayıp duruyorum-"

Arkamı döndüğümde Jason'ın elinde bir smokinle bana baktığını görünce bağırdım. "Aman Tanrım! Git buradan! Düğünden önce beni gelinlikle göremezsin!" Saklanmak için kanepenin arkasına geçerek emrettim.

"O aptal geleneklere gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" Jason başparmağını burnuna sürterek konuştu. "Kalk artık, Aaliyah. Ben zaten gördüm." "Hayır!" dedim. Saklandığım için kendimi aptal gibi hissediyordum ama gelinliğe bir kez daha bakmasını istemiyordum. Çok batıl inançlı falan değildim ama inandığım bir şey vardı ki o da gelini düğünden önce görmenin uğursuzluk getirdiğiydi. düğün günü.

Neyse ki Marie de benimle aynı fikirdeydi. "O haklı! Ne yapıyorsun, Jason? Sana uğramadan önce aramanı söylemiştim."

"Yaptım. Babamın ve senin telefonların sessizde. Ayrıca Aaliyah'ınki sesli mesaja düştü. Dinle, ben sadece babamın cumartesi için smokinini bırakmaya geldim."

"Onu fuayeye koy ve sonra git. Yarın provada görüşürüz," dedi Marie ona.

Jason'ın bütün bunları düşününce gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. Batıl inançlar söz konusu olduğunda hiçbirine inanmazdı.

"Her neyse. Ben gidiyorum." Uzaklaşmaya başladı ve sonra omzunun üzerinden bana doğru baktı. "Aaliyah?"

"Evet?"

Genişçe sırıttı. "Kıçın o elbisenin içinde şişman görünüyor."

Marie, kapıyı arkasından çarparak hızla uzaklaşan oğluna bir kanepe yastığı fırlatırken, "Bu dili başka yerde kullan," dedi.

Marie ben dik dururken bana baktı ve gülümsemesinin sıcaklığı sırıtmama neden oldu. "O haklı, biliyorsun. Uğruna ölünecek gibi görünüyorsun."

7

Connor

Haftalardır iyi bir gece uykusu çekmemiştim ve aşırı korumacı annem endişelenmişti.

Ona uyumadığımı bile söylemedim, ama o her zaman bunu anlayabiliyor gibiydi.

"Gerçekten daha fazla uykuya, Connor Ethan'a ve bir kız arkadaşa ihtiyacın var," derdi hep. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde neredeyse her konuşmanın içine kız arkadaş kelimesini sokmayı başarıyordu. Bu konuda yetenekliydi.

Annem yalnız öleceğime ikna olmuştu. Hatırlatmak için beni her hafta arardı. Çok fazla şarap içtiği günlerde FaceTime üzerinden ağlardı. Bana sık sık işkolik olduğumu ve yeterince izin kullanmadığımı hatırlatırdı. Bu konuda haksız da sayılmazdı. Her gün kendimi tüketecek kadar çalışıyordum.

Bazen günlerimi yıllar gibi hissediyordum. Hayatımın pek çok yönüyle gurur duyuyordum ama işkolik olmak bunlardan biri değildi. Bazen dünyada kendime bir isim yapmak için bu kadar zorlamasaydım benden ne olacağını merak ederdim. Sonra yine, eğer kendimi zorlamasaydım, dünyaya verebileceğim şekilde geri veremezdim. Her fedakârlık kendi olumsuzluklarını da beraberinde getirir.

Bir başkasının hayatını biraz daha kolaylaştırmaya yardım edeceksem uzun gün ve geceleri kabul ederdim. Yine de uzun günleri atlatabilmem için birkaç büyük kahve içmem gerekiyordu.

"Sizin için öğleden sonra raporlarım ve kahvem var Bay Roe, yani eğer meşgul değilseniz. Çünkü eğer meşgulseniz, meşgul olmadığınız bir zamanda geri gelebilirim ve demek istediğim - eğer meşgul değilseniz, gelen aramalar ve e-postalar hakkında sizi bilgilendirebilirim..."

"Yavaş ol Rose," dedim, ofisimin kapısında dikilen ve topuklu ayakkabılarının içinde titreyen gergin kıza doğru bakarak. "Şu an güncellemeler için mükemmel bir zaman."

Rose daha çocuk sayılırdı. Bunu söylemek garip geliyordu çünkü o on dokuz yaşındaydı, ben ise yirmi sekiz, yani aramızda sadece dokuz yıl vardı ama dokuz yıl önceki adam olmadığımdan emindim.

Roe Emlak'ta yeni stajyerdi ve zavallı kızın sinirleri çoğu zaman onun yoluna çıkıyordu. Yine de umursamadım. Hepimiz bir yerden başlamak zorundaydık ve ben onun sürçmelerine ve aksiliklerine katlanmaya hazırdım. Herkes hayatta bir şansı hak eder.

Ayrıca, haftada sadece iki kez öğleden sonra geliyordu, bu yüzden çok fazla zarar veremezdi.

Rose bir nefes alıp odaya girdi, kendi ayaklarına takılıp düştü ve ofis sandalyelerimden birinin arkasına tutunarak kendini yakaladı. Dik durdu ve elindeki kahveyi masamın kenarına koymadan önce boğazını temizledi. Neyse ki dökmedi çünkü kafein almaya çok ihtiyacım vardı.

Evraklarına baktı ve konuşmaya başladı. Şirket için çalışma konusunda hala gergin olsa da, her geçen hafta daha rahat olmaya başladığını söyleyebilirdim çünkü sesi eskisi kadar titremiyordu. İlerleme.

"Dört dergi kendileriyle röportaj yapman için sana büyük tekliflerle ulaştı," diye açıkladı.

"Ben röportaj yapmam."

"Evet. Doğru. Ama özel bir kapak için yüklü miktarda para teklif ediyorlar ve-"

"Ben röportaj yapmam," diye tekrarladım. Gözü korkmasın diye de gülümsedim.

O da bana yarım bir gülümseme verdi ve devam etti. "Annen aradı ve bu kadar çok çalışmayı bırakman gerektiğini söyledi."

"Not edildi. Sonraki mesaj?"

"Takım elbiseleriniz kuru temizlemecide hazır, öğleden sonra onları alıp bu akşam ofise getireceğim. Biliyorum, bugün gelmeden önce almam gerekiyordu ama geciktiler ve gerçekten çok üzgünüm. Bu gece burada olduklarından emin olmak için kesinlikle daha sonra çalışacağım."

"Onları bu gece geri almak için endişelenme. Eve dönerken onları alabilirim."

Kaşlarını çattı. "Hayır, gerçekten. Sorun değil. Ben sadece..." Derin bir iç çekmeden önce durakladı. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Rose."

"Evet?"

"Her gün harika bir iş çıkarıyorsun. Kendine bu kadar yüklenme."

"Sadece... bu fırsat benim için büyük bir fırsat Bay Roe. Genç ve gergin olduğumu biliyorum ve muhtemelen bu pozisyon için daha iyi birini işe alabilirdiniz. Bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum."

"Ki öylesin. Yaptığın şeyi yapmaya devam et, iyi olacaksın."

Rahatlama hissiyle omuzları biraz düştü. İyi oldu. Çalışanlarımın benim yanımda gergin olması fikri hoşuma gitmiyordu. Ben büyük bir kötü kurt değildim. Aksine, benim için çalışan herkesin sanki büyük bir aileymişiz gibi kendilerini evlerinde hissetmelerini isterdim.

Umarım yola gelirdi. Güven kazanmak iki yönlüdür.

"Tamam, teşekkür ederim." Bir an durakladı ve alt dudağını dişledi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Başka bir şey var mı?"

"Dergilerden biri size çok para teklif etti.
Çok fazla demek istiyorum. Yüz bin doların üzerinde bir miktar."

Miktar hakkında konuşurken gözlerindeki dolar işaretlerini görebiliyordum. Aptal gibi görünmek istemem ama o kadar parayı uykumda bile kazanabilirdim. Ve kazanamasaydım bile, yine de bir dergi makalesi yazmak istemezdim.

Göz önünde olmanın bir insanın ruh sağlığına ve gerçek işlerine neler yapabileceğini görmüştüm. Dünyaya hayatınızla ilgili bir bakış açısı vermekten iyi bir şey çıkmaz. İlk başta sizi severler, belki, evet, ama size düşman olmak için bir nedene ihtiyaç duydukları anda, sözlerinizi çarpıtır ve size şeytan derler.

Ben biraz gizemli olduğum için hayat daha kolaydı. Tek yapabildikleri varsayımda bulunmaktı ve başkasının hayatı hakkında varsayımda bulunmaya vakti olan birinin kendi hayatını dolu dolu yaşamadığı açıktı. Ben o dünyaya, dedikodu dünyasına ait değildim. New York'a taşındığımdan beri dedikodu alışkanlığının lisede kalmadığını öğrenmiştim. Altmışlı yaşlarında hâlâ insanlar hakkında ileri geri konuşan kişilerle yolum kesişmişti. Ne zaman böyle bir şey olsa, sol sahneden çıkardım.

Ne kadar az drama, o kadar mutlu bir hayattı benim için. Rose'un ağzı bir kez seğirdi ve ben de sırıttım. "Bana başka ne teklif ettiler Rose?"

"*People* dergisinin yaşayan en seksi erkek kapağı! Ve aman Tanrım, Bay Roe, bunu sadece ünlüler için yapıyorlar! Gerçek ünlüler için! Ryan Reynolds ve Idris Elba gibi! Bu çok havalı. Rüya gibi."

Güldüm. "Bu kadar mı?" "Kesinlikle."

"Peki bu adamlar yaşayan en seksi erkek unvanına sahip olmaktan ne kazanıyor?" Sanki söz konusu fırsatın ne büyük bir onur olduğunu anlamadığım için aptalmışım gibi bana baktı. "Yaşayan en seksi erkek" unvanı! Kelimenin tam anlamıyla bu unvanı ömür boyu elinde tutacak."

"Vay canına. Kulağa her ne kadar harika gelse de, sanırım bunu pas geçeceğim. Ama teşekkür ederim ve lütfen her yayın organına onur duyduğumu ama nazikçe teklifleri geri çevirdiğimi bildirin."

"Peki, tamam Bay Roe." Durakladı ve bir kaşını kaldırdı. "Bu gece takımları benim almamı istemediğinize emin misiniz?"

"Olumlu. Teşekkürler Rose."

Ofisimden çıktı ve tam çıkarken Damian yüzünü buruşturarak içeri girdi.

"İyi günler Damian," dedi Rose.

Sanki onun varlığını fark etmemiş gibi yanından geçip gitti. Ne bir merhaba, ne bir selam, hiçbir şey. Tamamen ve tamamen sessiz bir tepki.

Rose çok çekici bir kızdı ve Damian da onunla aynı yaştaydı, sadece bir yaş küçüktü. Ofisteki diğer erkekler gibi onun da Rose'a ilgi duyacağını düşünmüştüm ama Damian hiç ilgilenmiyor gibiydi.

Yine de Damian'ın normali çoğunlukla buydu. Başka hiçbir insanı umursamama konusunda son derece başarılıydı. O ve ben birbirimizin tam zıttıydık. O buz gibi soğuktu, bense sıcaklığımla tanınırdım.

Yine de benim için aileden biriydi. Damian'la iki yıl önce bir program kapsamında akıl hocalığı yapacak bir çocuk ararken tanışmıştım ve hayatımda gördüğüm en huysuz on altı yaşındaki Damian'la eşleştirilmiştim. Uzun bir süre onun kötü davranışlarını kişisel olarak algıladım ama sonra bunun bir savunma mekanizması olduğunu fark ettim. Evlatlık sisteminde evden eve savrularak büyümüş, hiçbir zaman istikrarlı bir hayat bulamamıştı, bu yüzden kendini etrafındaki herkese kapatmıştı. Derinlere inen güven sorunları vardı. Beni kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı, çünkü hayatı boyunca pek çok insan onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Bir şey zor olduğunda pes etmeyen sinir bozucu bir orospu çocuğu olmam onun için çok kötü.

Son iki yıldır onun hayatındaydım ve yakın zamanda da çıkmayı düşünmüyordum. Bana üniversiteye gitmeyi düşünmediğini söylediğinde, ona benim için çalışabileceği bir iş ayarladım. Herkesin üniversite hayatı için yaratıldığına inanmıyordum ama Damian'ın çok zeki olduğunu ve fırsat verilirse harika şeyler yapabileceğini biliyordum.

Meğer o benim en iyi çalışanlarımdan biriymiş - huysuzluğu ve her şeyiyle.

"Rose'a iyi günler demedin," dedim masamın karşısındaki sandalyeye oturmak için hareket ettiğinde. Rose'un aksine, ofisime girişinde hiçbir gerginlik yoktu. Kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu.

"Neden ona merhaba diyeyim ki?"

"Çünkü seni ilk o karşıladı."

"O sahte, boktan bir çalışan. Ondan hoşlanmıyorum." "Adil olmak gerekirse, kimseden hoşlanmıyorsun."

Cevap vermek için dudaklarını araladı ama sözlerimde gerçekten başka bir şey olmadığını anlayınca sustu.

"Sahte olduğunu düşündüren ne?" Ben sordum.

"Tüm o sakar, kekeme, masum kız rolleri. Bunu sadece senin yanında yapıyor. Siz etrafta yokken, flört etmekle ve bakacak herhangi bir kişinin yüzüne göğüslerini itmekle meşgul."

"Asla olmaz. O iyi bir işçi."

İç çekti. "Dünyadaki herkesin iyi bir insan olduğuna inanmak zor olmalı."

"Jason Rollsfield'ın iyi bir insan olduğunu düşünmüyorum."

"Tebrikler Connor. Bu gezegendeki yedi milyar insandan bir tanesini bile sevmiyorsun," dedi alaycı bir tavırla. "Ama yine de ondan nefret ediyorsun ve yine de ona iş veriyorsun. Şok edici. Rose'un geçmişini

bilseydin-"

"Hayır!" Ellerimi havaya kaldırarak bağırdım. "Bana anlatma. Bana ne zaman bir insanın geçmişinden bahsetsen, ona bakış açım değişiyor."

"Olması gerektiği gibi."

Damian'a mezar kazıcı derdim. Daha önce hiçbir insanda görmediğim bir yeteneği vardı: Herkesin ve her şeyin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarma yeteneği. İnsanların derinlerde gömülü olduğunu düşündüğü sırları açığa çıkarabiliyordu. Ortaya çıkaramadığı tek sır, muhtemelen en çok arzuladığı sırlardı

-Biyolojik ailesinin hikayesi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onların izini asla bulamamıştı. Bunun onu her gün yiyip bitirdiğini biliyordum.

Onunla tanıştığımızda, hayatıma girmeden önce tanıdığım insanların kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaması için ona söz verdim. İş ortaklarımın iskeletlerini bilmeme gerek yoktu. Zengin insanlar çok garip şeyler yaparlar.

Damian her zamanki gibi tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Siyah takım elbise, siyah kravat, siyah ayakkabılar. Onunla tanıştığımdan beri her gün tamamen siyah giyinirdi. Ruhu gibi en sevdiği renk olduğunu söylerdi.

Onun emo eğilimlerine gülümsemekten kendimi alamadım.

Aynı zamanda bir defans oyuncusu gibi yapılıydı. Boyu 1.80'in üzerindeydi ve kas üstüne kas yapmıştı. Yakışıklı bir adam olduğunu söyleyecek kadar dar görüşlü değildim. Sürekli yüzünü buruşturmasaydı kadınlar ona bayılırdı. Eğer soğuk kişiliği olmasaydı, kadınlar her zaman onun peşinden koşardı.

"Neyse, kötü haberlerim var," dedi başparmağını burnuna sürterek.

"Birincisi, sana günün şakasını anlatamadım."

Bana boş boş baktı. "Şu anda ciddi misin?"

"Son iki yıldır sana her gün bir fıkra anlatıyorum. Tabii ki ciddiyim."

"Sana kötü haberi verdikten sonra şaka havasında olmayacaksın."

Masamdan kalktım ve ellerimi ceplerime soktum. "İşte tam da bu yüzden size şakayı şimdi anlatmalıyım."

İç çekti ve omuz silkti. "Tamam, her neyse. Git hadi."

"Karma adındaki yeni restoranı duydun mu? Menü yok.

-"Hak ettiğini buldun." Bacağımın yan tarafına vurarak kıs kıs güldüm. "Anladın mı? Karma mı? Sen hak ettiğini al-"

"Anlıyorum. Komik olmaktan çok uzak."

"Bir gün seni güldüreceğim. Sözümü unutma." "Nefesini

tutma. Şimdi sana boktan haberleri söyleyebilir miyim?"

Başımı salladım.

Kaşları çatıldı ve söylemek üzere olduğu şeyin kötü olacağını anlayabiliyordum. Toplantılarımız sırasında Damian'ın kaşları ne zaman yaklaşsa, ondan iyi bir şey gelmiyordu.

"Brooklyn'deki emlak işi suya düştü."

Kendimi enayi yumruğu yemiş gibi hissederek masamın kenarına doğru ilerledim. Neşenin her santimi vücudumdan buharlaştı. "Ne demek düştü? Onu elimizde tutuyorduk. Her şey tamamlanmıştı. Üstelik bizden başka kimsenin haberi bile yoktu."

"Biliyorum. Nasıl oldu bilmiyorum ama binayı başka bir alıcıya satmaya karar verdiler."

"Kim?"

"Söylemediler."

Lanet olsun. Damian haklıydı, o haberden sonra keyfim hiç yerinde değildi.

"Yine de öğreneceğim," dedi Damian kararlı ve kendinden emin bir şekilde. "Evet, teşekkürler."

Elbette yüzünü buruşturdu ve sandalyesinden kalktı. Tekrar omuz silkerken gri gözleri benimkilere kilitlendi. "Şakan biraz komikti," dedi kuru bir ifadeyle, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışarak.

"Yalan söylemek zorunda değilsin, Damian." "Pekâlâ. Hiç de komik değildi."

Ellerimi yüzüme sürdüm ve iç çektim. "Mülkü kimin satın aldığını öğrendiğinde bana haber ver." Masama geri döndüm ve oturdum. "Cuma akşamı yemekli partiye geliyor musun?"

"Hak etmediği bir işe girmesini kutlamak için iliklerime kadar nefret ettiğim bir pisliğin akşam yemeğine mi geleceğim? Sanırım gelmeyeceğim. Batı yakası bölümünü yönetmesi için o pislik kadar beceriksiz birini neden işe aldığınızı bile bilmiyorum. Ben ondan daha iyi bir iş çıkarabilirim. O bir şaka."

Yeni iş ortağım Jason hakkında yanılıyor muydu? Hayır. O hayatımda gerçekten katlanamadığım tek kişiydi. Bu şımarık pislikle ilgili her şey beni rahatsız ediyordu. Ama babası, oğlunu benimle iş ortağı olarak işe alırsam düşük gelirli lüks mülkler inşa etme hayalimde bana ortak olmayı teklif ettiği için mi Jason'a bu fırsatı veriyordum? Evet.

Jason önümüzdeki haftalarda Roe Real Estate West Coast'un başına geçecekti ve benim bu konudaki endişelerim tavan yapmıştı. O Cuma gecesi,

Jason için bir kutlama yemeği düzenliyorduk ve ben de anahtarları ona teslim edecektim. Bu Jason'ı iyi göstermek için bir fotoğraf fırsatıydı, muhtemelen ailesinin fikriydi, çünkü Jason çoğu zaman güven fonu aptalı olduğu için basında yer alıyordu.

Son iki yıl içinde, parti hayvanı tavırlarını evcilleştirmiş gibi görünüyordu, ancak bu, işimin bir bölümünü yönetmesi konusunda ona güven duyduğum anlamına gelmiyordu. Yine de babasına bir şans verecek kadar saygı duyuyordum.

Walter Rollsfield dünyanın en zengin adamlarından biriydi ve genç yaşımda bana yatırım yapan ilk kişiydi. O zamandan beri benim için bir baba figürü gibiydi. Diğer yandan oğlu? Gittiği her yerde bir felaket bırakan lanet olası bir karmaşa. Jason'ı işe almakla ilgili korkularım vardı ama umudum, zaman içinde diğer her şeyden sıkıldığı gibi bu işten de sıkılacağı ve bu pozisyon için gerçek bir lider bulabileceğimdi. Ayrıca, hayalimdeki mülkleri inşa etmek için hem Walter'ın hem de benim cüzdanım olacaktı.

Jason'ı almak bir riskti, ama daha büyük risk, Walter'ın bir sonraki iş girişimim için desteğini kaybetmekti - bu da bana o öğleden sonra mülkü kaybettiğim için ne kadar tedirgin olduğumu hatırlattı. Keşke Brooklyn hayalime kimin engel olduğunu bilseydim. Öğrendiğim an, ortalığı ayağa kaldıracaktım.

NE BOKTAN BIR GÜN.

Havamdaydım. Damian bana kayıp eşya haberini verdiğinden beri moralim bozuktu. O kadar kötü bir ruh hali ki, en sevdiğim şeylerden herhangi birinin beni huysuzluğumdan kurtarabileceğinden şüpheliydim. Ne zaman moralim bozuk olsa, iki şeye ihtiyacım olurdu: Annem ve Cheetos.

Yüzümü Cheetos Puffs ile doldurduktan sonra, cep telefonumu aldım ve huysuz olduğumda benimle kalpten kalplere konuşmaya istekli olan tek kadını aradım. Hızlı aramada bir numaram.

"Hey, tatlım. Nasıl gidiyor?" Annem telefonuma cevap verdiğinde sordu.

Sandalyeme geri oturdum ve inledim.

O da bu iniltinin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

"Oh, tatlım, çok üzgünüm. Sana tavuk ve köfte yapmak için New York'a uçmamı ister misin? Şu anda yalnız olmamalısın."

Neredeyse teklifini kabul edecektim. Ne diyebilirdim ki? Ben bir ana kuzusuydum ve onunla konuşmak her zaman başarısızlıkların daha az sert görünmesini sağlardı.

"Ben iyiyim anne. Sadece bu gece evimden bir parça hissetmek istedim."

"Kısa bir ziyaret için eve gelmeye ne dersin?" diye ısrar etti. "Kentucky seni özlüyor."

On sekiz yaşımdan beri New York'taydım ve geçen ay yirmi sekiz yaşıma girdim. Geçen her günle birlikte New York bana daha çok evim gibi gelmeye başladı. Eksik olan tek şey annemin sevgisi ve yemekleriydi.

"Birkaç hafta içinde ziyaret için oraya gideceğim. O zamana kadar yapacak çok işim var."

İnleme sırası ondaydı ve ben de bu inlemenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. "Çalış, çalış, çalış," diye yakındı. "Hiç yapmak istemiyor musun

Oyun zamanı mı?"

"Oyun size gelir getirmez," dedim.

"Ama sana önemli şeyler getiriyor. Biriyle yuva kurmanın zamanı gelmedi mi sence? Belki bana birkaç torun verirsin. Ya da bu noktada büyük bir kürk bebeği bile kabul edebilirim. Her zaman evinde ve ofisinde kapalı kalamazsın Connor. Gerçek hayatı deneyimlemek için kendini ortaya koymalısın."

Annemin neredeyse her zaman benim bir numaralı yerim olduğunu söylemiştim ya? Sadece iş dışında bir hayatım olmadığı için beni azarladığında biraz kayardı.

Ben aile babası olmak için yaratılmadım. Buna uzun zaman önce, kendimi işime vermeyi seçtiğimde karar verdim. Sadece yirmi sekiz yaşındaydım ama seksen yaşında ölene kadar çalışmış bir adamın gelirine sahiptim. Hayatımın son on yılını imparatorluğumu kurmak için çok çalışarak geçirmiştim. Bu yetenekle birlikte, ilişkiler ve aile gibi diğer bazı şeyleri bırakmak zorunda kaldım. Bunun için zamanım yoktu. Hayatıma bir kadın sokup ona her şeyimi vermemek benim için bencillik olurdu. En azından insanlara sunduğum saçma sebep buydu. İşin gerçeği, ilişkiler beni korkutuyordu. Birine her şeyini verip bir gün onu elinden almak mı? Hayır, teşekkür ederim. İlgilenmiyorum.

"Seni anlıyorum anne." Konuyu geri çekmesini sağlamak için yalan söyledim.

"Bunu beni susturmak için söyleme Connor Ethan. Ciddiyim. Önemli şeyler için zaman ayırın. Kanseri iki kez yendikten sonra

önemli şeylerin ne anlama geldiğini. Para her şey değildir."

"Ama bu kadar yeter," diye şaka yaptım. "Gerçekten anne. Seni anlıyorum. Kendimi ortaya koymak için çalışacağım."

"Yalancı."

Ne diyebilirdim ki? Beni iyi tanırdı.

"Anneni dinle Connor. Zamanın sona erdiğinde devredeceğin kimse yoksa bir imparatorluğa sahip olmanın ne anlamı var?"

"Zaten her şeyi bağışlayacağım hayır kurumları var, yani her şeyimiz hazır." İç çekti ve kendimi kötü hissettim.

"Connor Ethan, anneni üzme. Bana işle ilgili olmayan en az bir şey yapacağına söz ver. Önümüzdeki birkaç hafta içinde bir hobi bulacaksın."

"Anne-"

"Söz ver bana! Hayatım üzerine!"

Bunu yapmasından nefret ederdim. Bana hayatı üzerine söz verdirmesinden nefret ederdim çünkü bu sözü asla bozamayacağımı bilirdim. Annenizin kanserle savaşını iki kez izledikten sonra, onunla birlikte küçük bir banyoda ucuz bir elektrikli tıraş makinesiyle kafanızı defalarca tıraş ettikten sonra, annenizin hayatının ne kadar önemli olduğunu anladınız.

Eğer sözümü tutmaya niyetim olmasaydı, onun hayatı üzerine asla söz vermezdim. Sesindeki çaresizlik neredeyse dayanılamayacak kadar acı vericiydi. Yalnız kalmamdan endişeleniyordu.

Bazen ben de bu konuda endişeleniyordum. Yalnızlığımla mücadele etmek için bazı geceler işe geç kalıyor, spor salonunda saatler geçiriyor ya da dünyanın dört bir yanından insanlarla *Call of Duty* oynuyordum. Kanada'da on beş yaşında bir çocuk gece yarısından sonra size sik yalayıcı küçük orospu diyene kadar değerli bir hayat yaşamamıştınız.

Umarım annelerini o pis ağızlarıyla öpmemişlerdir. "Söz veriyorum," diye yemin ettim. "Lanet olsun, seni aramamalıydım." "Kibar ol Connor," diye azarladı.

Viskimi yudumladım. "Üzgünüm anne."

"Gitmem gerek, tatlım. Danny beni geç bir randevu için alacak." Sandalyemde daha dik oturdum. "Bir dakika. Danny mi? Danny de kim?!"

"Tatlım, şimdi konuşamam. Seni seviyorum; yakında konuşacağız! Seni yarın arayacağım. Öptüm!" Ve telefonu kapattı.

Danny de kimdi?

Saniyeler içinde Kentucky'deki Jax'e bir mesaj gönderdim. New York'a taşınmış olsam da, o benim dünyadaki en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Neler olduğunu anlamama yardım edebileceğini biliyordum.

Connor: Danny de kim?

Jax: Senden de haber almak güzel.

Üzgünüm. Selam, Jax. Kennedy nasıl? Çocuklar nasıl? Hava nasıl? Danny de kim?!

Jax: Dil, Connor.

Evet, evet, evet. Annem Danny ile randevusu olduğunu söyledi.
Kim bu adam?

Jax: Bu küçük kasabadaki diğer herkesin aksine, ben başkalarının işine karışmam.

Connor: Annem dışarıda pisliklerle çıkamaz.

Jax: Danny pislik değil.

Demek onu tanıyorsun! Bana her şeyi anlat. Seni arayacağım.

Jax: Beni arama Connor. Telefonda konuşmaktan nefret ediyorum.

En iyi arkadaşınla bile mi?

Jax: Sen benim kankam değilsin.

Connor: Espri anlayışın metin aracılığıyla olması gerektiği kadar iyi görünmüyor.

Doğru.

Bana şu Danny denen adam hakkında tek bir detay söyle, seni rahat bırakayım.

Jax: Yemin mi edeyim?

Connor: Annemin üzerine.

Jax: İyi. O çalışkan bir çalışan.

Connor: Ne?! Bu adam senin için mi çalışıyor?! İhanet diyarında bu da ne?!

Jax: Dinle, annenle tanışması benim suçum değil, annen bana bir peyzaj işinde yaptığı unlu mamullerden getirmişti. Tesadüfen Danny de benimle oradaydı ve onun unlu mamullerini beğendi.

Connor: Umarım limonlu barlarından bahsediyorsundur, kişisel unlu mamullerinden değil.

Jax: Kesinlikle kişisel unlu mamullerinden bahsediyor. Görünüşe göre Danny onun cinnabuns'larını çok seviyor.

Bunun komik olduğunu düşünüyorsun ama değil. Şimdi benim tatlı masum annemin Danny adında rastgele bir adamla cinsel ilişkiye girdiğini düşünmek zorundasın!

Jax: Annenin seks yaptığını düşünmemi mi istiyorsun?

Connor: Ne? Hayır. Dur. Yapma bunu.

Jax: Artık çok geç. Görüntüler çoktan kafamda.

Umarım Kennedy seni boşar.

Jax: Sence tatlı Rebecca alt mı üst mü?

Bu konuşma bitmiştir. **Jax:** Acaba rol yapmayı seviyor mu? **Connor:** Kapa çeneni.

Jax: Hep anlattığın o kötü tak-tak şakaları gibi. Rebecca tak-tak der, Danny kim var orada diye sorar ve bam! Yüzüne oturan Rebecca'dır.

Umarım cehennemde yanarsın.

Jax: Bronzlaşmak işime yarayabilir. İyi geceler, evlat.

Jax'le beni daha da strese sokan bir konuşmadan sonra, tatlı annemin nasıl olup da Danny adında bir herife bulaştığını merak etmeye başladım.

8

Aaliyah

Hiçbir şey tamamen yabancılarla dolu bir odaya girmek kadar endişe verici olamaz. Beni dehşete düşüren ölümcül bir durumun içine sokulduğum o eski *Testere* filmlerinde olsaydım, tanımadığım insanlarla çevrili bir odada olurdum. Bana baktıklarında ne düşünüyorlardı? İlk izlenimleri neydi? Benden hoşlandılar mı? Garip mi görünüyordum?

Bir de söz konusu toplantıdan sonra eve gidip her konuşmayı tekrar tekrar düşündüğüm, acaba biri sözlerimi yanlış mı anladı ya da aptalca bir şey mi söyledim diye merak ettiğim eğlenceli bir alışkanlığım vardı. Sadece bir saattir ortalıkta dikiliyordum ve avuçlarım tüm bunların baskısıyla terlemeye başlamıştı bile.

Olmak istemediğiniz bir yerdeyken neden bir saat on saat gibi geliyordu?

"Peynir de!" dedi bir fotoğrafçı, gözümün içine kamerasını tutup bir sonraki kurbanına doğru aceleyle uzaklaşmadan önce. Görüşümü geri kazanmak için birkaç kez gözlerimi kırptım ve onun sözlerini düşündüm.

Peynir.

Ugh.

Tam o anda ağzımda kızarmış, kalçalarım için kötü, ruhum için iyi bir peynir olması için neler vermezdim. Küçük bir dilim tatlı patatesi ağzıma yerleştirirken mozzarella çubuğundan sızan peyniri hayal ettim. Üzerinde tuhaf kokulu bir peynir, ceviz ve kızılcık vardı. Garson bana üstüne serpilen yeşilin biberiye olduğunu söyledi ama ben onun çimen olduğundan emindim.

Tatlı patates crostini ısırıkları demişti ama aslında sadece süslü çöpler yediğimi biliyordum.

Çok süslü bir kız değildim. Hiç olmadım, hiç de olmayacağım. Hiçbir zaman iyi bir kanat ve patates kızartmasından daha fazlasına ihtiyaç duymadım. En azından teşhisimden önce durum böyleydi. Bir önceki yaz kalp nakli listesine alındığımdan beri alkolü hayatımdan tamamen çıkarmıştım ve durumum nedeniyle kızartılmış bir şey yemeyeli iki yıl olmuştu. Tüm hayatımı baştan aşağı yenilemek zorunda kalmıştım.

"Bir tane daha ister misiniz?" diye sordu garson kız ve ben de sinirli bir iç çekişle aceleyle uzaklaşmasını sağladım.

Surat asmak istememiştim. Hiçbir zaman sağlam bir poker suratına sahip olmamıştım. Tüm gerçek duygularım ve hislerim gözlerimden ve dudaklarımın kıvrımlarından parlardı. Kızgın, sinirli ya da iğrenmişsem, etrafımdaki herkes bunu anlayabilirdi.

Bu özelliği annemden alıp almadığımı merak ettim. Bir şeyden hoşnutsuz olup olmadığını, hoşnutsuzluğunun burnunun köprüsünde kırışıp kırışmadığını merak ettim. Eğer mutluysa, gözleri böyle özel bir şekilde parlıyor muydu?

Kalbime yerleşmesine izin vermeden önce onun düşüncesini kendimden uzaklaştırdım. Yapmak istediğim son şey, mutlu olması gereken bir olay sırasında kendimi üzmekti. Bu nedenle, ağır düşünceler kesinlikle yasaktı.

Derin bir nefes alarak önümdeki odayı inceledim.

Nişanlımın Roe Real Estate West Coast'taki yeni pozisyonunu kutlamak için düzenlenen yemeğe yüzden fazla kişi katılmıştı. Bu onunla birlikte katıldığım ilk iş etkinliğiydi ve çok korkmuştum. Jason'ın ailesi dışında kimseyi tanımıyordum.

Yemek son derece gösterişliydi. Daha doğrusu bir galaydı. Jason'ın parasının yetmesi dışında hiçbir neden yokken her şey çok abartılıydı.

Bunu karşılayabilirdik.

Jason parasına para dememden nefret ediyordu ama günün sonunda para onundu. O son derece başarılı bir iş adamıydı ve ben de annesinin iki yıl önce tanışıp oğluna tanıttığı genç editördüm.

Marie'nin kurduğu fırtınalı bir romantizm.

Doğru, sadece bir buçuk yıldır çıkıyorduk ama daha uzunmuş gibi geliyordu. "Salatalık ısırıkları?" diye sordu bir kadın, elindeki tepsiyi yüzüme doğru iterek.

sadece kırmızı biber serpilmiş salatalık parçaları.

Belli ki burnum kırışmıştı. "Hayır, ben iyiyim."

Galalarla ilgili sorun yiyecek eksikliği ve içki bolluğuydu. Etrafımdaki herkes içiyordu, ben hariç. Ama ben bağırsaklarımdaki alkolü emmek için karbonhidrat kullanmaya inanan biriydim ve o kişilerden bazılarının bir ya da iki ekmek kâsesinden faydalanabileceğinden emindim.

Kokteyller ve trüflü

patates kızartması. Viski

ve pizza.

Bira ve peynir kızartması.

Aman Tanrım.

Patates kızartmasından bahsetmiş miydim? O anda koca bir tabak patates kızartması için neler vermezdim ama o gece The Lily'nin menüsünde bunların hiçbiri yoktu. Neredeyse hiç yiyecek yoktu, sadece aşırı pahalı ısırık büyüklüğünde mezeler vardı.

Belki de zengin insanlar böyle zengin kalıyordu - yemek yemiyorlardı, bu yüzden yemeğe para harcamalarına gerek yoktu.

İki el kalçalarıma indi ve bedenim dokunuşun içinde eridi. Daha konuşmadan o olduğunu anlamıştım. Jason her zaman seksapele batırılmış dumanlı gül ağacı gibi kokardı. Yüzümü ona döndüm ve kaşlarını çattığını gördüğümde kalbim birkaç kez çarptı, bu da benim kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Bu gece yengeç titreşimlerin çok güçlü," diye fısıldadı bana doğru eğilerek. "İnsanlar konuşuyor, senin kibirli göründüğünü söylüyorlar."

"Özür dilerim. Beynim kapanıyor. Havayla hayatta kalamam." Ellerimi göğsüne koydum ve ona en iyi köpek yavrusu bakışlarımı attım. "Biraz uzaklaşıp gerçek yiyecek bulabilir miyiz?"

O cevap veremeden, elinde bir tepsi çiğ et olan bir kadın yanımıza geldi. "Bir tane ister misiniz?" diye sordu.

"Tabii, pişirdikten sonra," diye cevap verdim.

Jason güldü ama bu onun eğlenerek attığı kahkaha değildi. Bu onun sinirli kahkahasıydı. Bana dönmeden önce o kişiye teşekkür etmedi. "Çok aşırısın, Aaliyah."

Haksız değildi. Bazen dramatik olabiliyorum. "Yiyecek eksikliği dışında her şey harika, değil mi? Etkinlik çok iyi geçti. Seninle çok gurur duyuyorum."

Jason gülümsedi. "Evet, keşke benden başka insanlarla da konuşabilseydin."

"Bütün gece ailenle konuştum!"

"Sanırım ikimiz de bunun kendini ortaya koymak sayılmayacağını biliyoruz. Aaliyah... insanlarla konuşmalısın." Jason burnunun kenarını sıkarak içini çekti. Yorulmuştu. Nasıl yorgun olmasındı ki? Son zamanlarda Jason'ın varsayılan modu yorgundu. Son birkaç aydır Los Angeles'taki emlak şirketini çalıştırmak için durmadan çalışıyordu. Stresin ötesindeydi ve ona işinin neleri gerektirdiğini sorsam cevabı tam olarak anlayabileceğimden emin değildim. Tek bildiğim her zaman meşgul olduğuydu. Bu da sabah erken kalkmak ve gece geç yatmak anlamına geliyordu. Erkenci kuş uçuşları ve redeyes. Yoğun demlenmiş kahve ve acı verecek kadar sert viski.

Bazen onun için endişelenirdim. Tüm büyük iş adamlarının yaşadığı tükenmişlikten endişeleniyordum. Yine de bana her zaman iyi olduğunu söylerdi, iyi olmadığı belli olduğu günlerde bile.

Eğlenceli, özgür ruhlu Jason son zamanlarda oyun oynamak için pek ortaya çıkmıyordu ve ben de onun elimden kayıp gittiğini hissettiğimde ona daha sıkı sarılmadığım için kendime kızıyordum. İlk çıkmaya başladığımızda çok enerjik ve hayat doluydu. Ancak birlikte yaşamaya başladıktan sonra sanki bir yabancıyla yaşıyormuşum gibi hissetmeye başladım. Benimle çok kısa konuşuyordu ama sonra iş yoğunluğundan dolayı olduğunu söyleyerek özür diliyordu.

"Sosyalleşme konusunda ne hissettiğimi biliyorsun," diye açıkladım parmaklarımla oynayarak.

Başını salladı. "Evet, sadece arkadaşlarınla." "Aynen öyle. Ross, Rachel, Phoebe..."

"Aaliyah." Jason sanki yaramazlık yapan bir çocukmuşum gibi adımı söyledi ve ben de sesindeki hafif tınıdan baskı hissettiğini anlayarak başımı salladım. "Benim için önemli olan pek çok insan bu gece burada ve hayatımdaki en önemli kişiyle etkileşime geçmelerinin önemli olduğunu düşünüyorum."

"Tamam, tamam. On dakika temiz havaya ihtiyacım var. Sonra geri gelip mükemmel bir gelin adayı olacağım."

"Kulağa hoş geliyor."

"Gitmeden önce, bana bir söz verebilir misin?" "Ne istersen."

"Bu gece burada işimiz bittikten sonra gerçek bir yemek yiyebilir miyiz? Belki ekmek sepeti olan bir yere?"

Gerçek kahkahasını attı ve bu beni mutlu etti. "Oh, Liyah." Dudaklarını alnıma götürüp bir öpücük kondurmadan önce ağzı benimkinin üzerinde gezindi. Sesi alçaktı, söylediği kelimelerle tam olarak uyuşmayan bir tatlılıkla doluydu. "Karbonhidrat yememen gerektiğini biliyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?" Yorumuyla şaşkına dönmüş bir halde sordum. "Tanrım, yapma bunu," diye inledi.

"Ne yapmayayım?"

"Duygusallaşma."

"Sen neden bahsediyorsun? Yemek yememle ilgili o garip şeyi söyledin ve-"

"Şimdi olmaz, Aaliyah," diye fısıldadı ses tonundaki sertlikle. "Benim etkinliğimde anlamsız tartışmalarımızdan birine girmeyeceğim. Bunun mutlu bir olay olması gerekiyordu. Duygularınla bunu mahvetme."

"Sadece söylüyorum... bu kaba bir yorumdu."

"Kaba mı yoksa dürüst mü? Geçen gün elbisenin içinde kıçının şişman göründüğünden bahsetmiştim."

Kaşlarımı çattım, kendimi son derece mahcup hissediyordum. Bunun bir iltifat olduğunu sanmıştım.

Verdiği her nefesten likör kokusu yayılıyordu. Jason'ı seviyordum ama içtiği zamanki halini sevmiyordum. Bazı geceler onun gerçekte kim olduğunu bilip bilmediğimi merak ederdim. Alkolün onu gerçekleri söyleyen biri mi yaptığını yoksa sadece yalan söyleyen birine mi dönüştürdüğünü merak ediyordum. Ona sanki tamamen yabancıymış gibi bakıyordum. Son birkaç haftadır küçümseyici davranışlarını giderek daha fazla fark ediyordum.

Geçtiğimiz altı hafta boyunca, bir yabancıyla yatağa girdim. Bir yıldan uzun bir süredir birlikteydik, ancak birbirimizin yanına taşınalı sadece altı hafta olmuştu. Aşk hikayemiz gökkuşakları ve kelebeklerle başladı. Ben Jason Rollsfield'a takıntılıydım, o da bana takıntılıydı. O zamanlar

Ta ki evimi bırakıp onun yanına taşınana kadar. Taşındıktan sonra sanki Beyaz Atlı Prensim Canavar'a dönüşmüştü.

Yaptığım her şey onu kızdırıyordu. Ne zaman beni küçümsese, lafı evirip çeviriyor ve bir şekilde sözlerini bağlamından kopardığımı söylüyordu. Bana eskisi kadar sık sarılmıyor, beni eskisi gibi okşamıyordu. Geçen her gün daha fazla kopukluk hissettim ve bu beni çok endişelendirdi.

Bana söylediğinden daha fazla içiyordu. Birbirimizin yanına taşınmadan önce hiç bahsetmediği kadar geç saatlere kadar dışarıda kalıyordu. Annesi bana yeni iş taahhütleri ve yaklaşan Kaliforniya'ya taşınma nedeniyle bunaldığını söyledi, ki bunu anlıyordum. Sadece böyle hissediyorsa bana söylemesini diledim, annesine değil.

Kaba yorumlarına cevap veremeden önüme baktı. "Henüz iş ortağımla tanışmadın. Connor, buraya gel," dedi Jason, birini işaret ederek.

Kime seslendiğini görmek için başımı kaldırdım ve hayatımda tanık olduğum en mavi gözlerle karşılaştığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kaptan Amerika.

Takım elbiseli.

Gözlerimiz kilitlendiği anda nefesim kesildi. Bir an için onun da gözlerinin farkına vardığını düşündüm ama gözlerini kırpıştırdığında gözleri kayboldu. Bakışları yumuşadı ve elini bana doğru uzattı.

"Merhaba, Aaliyah, değil mi? Ben Connor. Tanıştığımıza memnun oldum."

Ellerimiz birbirini sıkarken göğsüm ağrıyordu. Gözleri hâlâ hatırladığım kadar maviydi ama gülümsemesi geçmişte olduğundan biraz daha kırık görünüyordu.

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama ilk başta hiçbir ses çıkmadı... Jason garip bir şekilde boğazını temizleyip beni dürtünceye kadar.

Gülümsedim. "Merhaba, evet. Tanıştığımıza memnun oldum Connor."

Connor.

Steve Rogers olmasa bile bu ismi çok sevmiştim.

Connor'a benziyordu. Tatlı, nazik, kibar.

Jason içkisini yudumladı ve Connor'a doğru işaret etti. "Bu adam yüzünden birkaç hafta içinde Kaliforniya'ya gidiyoruz. Buna inanabiliyor musunuz? Ben kendi emlak şirketimi yönetiyorum."

Connor küçük bir sırıtışla, "Tam olarak senin sayılmaz," dedi. "Daha çok bir takım işi."

"Evet, şimdilik, koca oğlan. Ne kadar iyi yönettiğimi gördükten sonra işi kısa sürede bana devredeceğinden eminim," diye şaka yaptı. "Ayrıca, zaten diğer yatırımlarınla meşgulsün. Memnuniyetle elinden alırım."

Connor güldü ama soğuk geldi. Kahkahasının bu kadar soğuk gelebileceğini bilmiyordum. "Roe Emlakçılık benim ilk göz ağrım. Onu asla başkasına vermem," dedi ve bunda ciddi olduğu belliydi.

Jason'ın bu fikri neden ortaya attığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Kendisine verilen bu fırsat için minnettar olmalıydı ama yine de içki içiyordu. Jason ne zaman çok içse kişiliği biraz değişirdi. Ayıkken onu biraz daha fazla severdim.

Kaptan-Connor'a bakmaktan kendimi alamıyordum. Görünüşe göre son iki yıl ona iyi gelmişti. Daha yapılı görünüyordu, saçları mükemmel bakımlıydı ve çok hoş bir sakalı vardı. O geceye katılanların çoğundan on kat daha iyi bir takım elbise giymişti ve gözleri...

Gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Görünüşe göre ikimiz de başka tarafa bakamıyorduk ve bu konuda ne düşüneceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Kalbim göğüs kafesime çarparak hızlanmaya başladı ve Jason'ın garipliğimi fark etmesini önlemek için bakışlarımı Connor'dan uzaklaştırdım. "Şey, seninle tanıştığıma memnun oldum Connor. Ama aslında temiz hava almaya gidiyordum. İzninizle."

Acele etmeden önce Jason'a sıkı bir gülümseme verdim, kendi ayaklarıma takıldım ve neredeyse yüksek topuklu ayakkabılarımla yüzüstü düşüyordum. Birkaç saniye içinde bir çift kol beni yakaladı ve o mavi gözleri bir kez daha görmek için başımı kaldırdım. Connor düşmemi engelleyince vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Beni tutarken yanaklarımdaki sıcaklığı hissettim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, hâlâ telaşlıydım.

Beni ayağa kaldırdı ve gülümsedi. Bu daha gerçekçi geldi, geçmişte ondan hatırladığım türden bir gülümsemeydi. "Sorun değil." "Bazen biraz sakar oluyor," diye yorum yaptı Jason, bize doğru yürürken. "Adımlarına biraz daha dikkat et, olur mu Aaliyah? Acil servise gitmek zorunda kalmak istemiyorum," diyerek Connor'a dönmeden önce şaka yaptı. "Sana bir içki getirmeme ne dersin? şeyler?"

Bu, Connor ne kadar aşağılandığımı görmeden önce uzaklaşmaya devam etmem için bir işaretti.

Ne yazık ki odadan çıkamadan Jason'ın bazı ortakları tarafından pusuya düşürüldüm ve başımı daha fazla eğmediğim için kendime küfrediyordum.

Jason'ın iş düzeyinde tanıdığı biriyle ilk kez bir gece geçiriyordum ve hepsi de beni şaşkına çevirmişti. Kendimi yersiz hissettim, bir bakıma yüz karasıydım. Bana farklı gözlerle bakıyorlar ve benimle sanki yaşayan en saf insanmışım gibi konuşuyorlardı. Sadece bu da değil, aynı zamanda yüzlerinde gülümsemelerle sinsi bir tavırları vardı.

"Evet, Amanda," dedi bir kadın bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Aaliyah," diye düzelttim, bana verdikleri sahte gülümsemeyi onlara da verdim. "Oh, evet, üzgünüm, o son kızdı. Aaliyah, Jason'ı görmek güzel. normal vücut tipine sahip biriyle. İnsan ancak bu kadar çok süper modelle çıkabilir." Dudaklarını büzdü ve şeytani suç ortağı da ona katıldı.

Bir kez başını salladı. "Umarım bu evlilik son ikisinden daha uzun sürer!"

Herkes gülmekten kırıldı.

"Bence sonunda bir yuva kurmayı düşünmesi iyi bir şey. Yine de biraz aceleye gelmiş gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?" diye sordu bir başka kadın.

Adam tekrar içeri atladı. "Ne derler bilirsiniz, Jason'ın düğünlerden daha hızlı atladığı tek şey boşanmadır."

Hepsi yine kahkahalarla gülüyor, hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı.

Ben.

"Özür dilerim, ben de tam gidiyordum-" Araya girmeye çalıştım ama sahip olmak.

"Kaç yaşındayım demiştin Alice?" diye sordu ilk kadın.

Ben.

"*Aaliyah*," diye tısladım, kızgınlık içimi dolduruyordu. "Ve ben yirmi yaşındayım-

dört."

"Oh, çok genç! Yemin ederim, Jason onları her seferinde daha da gençleştiriyor," diye yorum yaptı. Kendimi savunmak için dudaklarımı araladım ama adam benden önce konuşmaya daldı.

"Aferin sana, Aaliyah. Yeni Amerikan rüyasını yaşıyorsun. Jason ile para artık bir sorun değil ve siz Z kuşağı çocuklarının çalışmak istemediğini biliyorum. Hiç blog açmayı düşündünüz mü? Belki bir YouTube kanalı?" Alaycı kahkahaları buraya ekleyin.

"Aslında o dünyanın en büyük dergilerinden birinin çalışanı Wayne, senin aksine hâlâ ailenle yaşıyor," dedi tanıdık bir ses, sohbete katılarak.

Marie'yi görmek için döndüğümde hissettiğim rahatlık astronomik boyutlardaydı.

Yargılayıcı kalabalığa dönmeden önce bana göz kırptı. "Ve Ruby, kocanın iflas başvurusunda bulunduğu doğru değil mi? Belki de kendi bahçende zaten taşlar varken taş atmamalısın."

Ruby oflayıp pufladı ama Marie'ye yanıt olarak hiçbir şey söylemedi. Kraliçe arının kim olduğu belliydi ve Marie Rollsfield tahtın tepesinde oturuyordu. Kraliyet ailesi gibi duruyordu ve zorbalar sanki onunla aynı havayı solumaya layık değilmiş gibi geri çekiliyorlardı.

"Sana bir tavsiye aşkım," dedi Marie, en parlak gülümsemesiyle bana dönerek. "Köylülerin gözünü korkutmasına asla izin verme. Sen onların olmayı hayal edebileceğinden çok daha fazlasısın."

"Jason'ın dünyasının bu iş tarafına pek de uygun olmadığımı çabucak öğreniyorum."

"Güzel," diye kabul etti. "Bu insanlar hayvan. Senin bu dünyaya uyum sağlamaya ihtiyacın ya da isteğin yok." Bana yandan sarıldı. "Ama ailemize uyum sağlıyorsun ve önemli olan da bu. Hep bir kızım olsun istemiştim."

Benim de bir anne olmayı ne kadar çok istediğimi bilseydi.

"Peki ya Jason'ın iş ortağı Connor? O da iyilerden biri mi?" Bu konuda soğukkanlı görünmeye çalışarak ama nasıl bir iş insanı olduğunu merak ederek sordum.

"Bu dünyadaki en samimi insanlardan biri. O iyi bir insan - ki bu bizim dünyamızda pek sık rastlanan bir şey değil. İşin karanlık tarafının onu henüz ezmemiş olmasına biraz şaşırdım ama o her zaman pireyi deve yapıyor gibi görünüyor. Görünüşe göre köşesinde melekler var. Jason'ın onunla çalışmasına sevindim. Jason yaşça büyük olsa da Walter ve ben Connor'ın ona akıl hocalığı yapmasını umuyoruz. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var. Onun yardımıyla Jason büyük işler başarabilir."

Gülümsedim, Connor'ın iki yıl önce onunla yollarımız kesiştiğinde olduğu kadar iyi bir insan olduğunu bilmek beni memnun etti.

Marie kolumu hafifçe dürttü ve fısıldadı, "Şimdi sırtlanlar gelip tekrar saldırmadan önce git temiz hava al."

Gülümsedim. "Hava almak için koştuğumu nereden bildin?"

"Tatlım, unutma, bir zamanlar ben de sendim - insanların beni görünüşüm, ten rengim ve maddi yetersizliğim nedeniyle yargıladığı bilinmeyen bir dünyaya getirilen bir yabancı. Zaman zaman birkaç hızlı kaçışa ihtiyaç duyduğumu hatırlıyorum. Eğer sola giderseniz, çatı katına çıkan asansöre binin. Manzara çok güzel. O molaları verdiğinizde görünmez tacınızı güçlendirin, kim olduğunuzu hatırlayın ve artık yanınızda koca bir ekip olduğunu unutmayın."

9

Connor

Eğer insan canlısı tanımına baksaydınız, benim kulaktan kulağa gülümseyen bir resmimi bulurdunuz. Dışa dönüklüğümle ve her türden insanla tanışmayı sevmemle övünürdüm. Süper güçlerimden biri de herkesle ve herkesle ortak bir zemin bulma yeteneğimdi - Jason-Rollsfield hariç. Bir kişiyi küçümsemem söz konusu olduğunda, listemin en başında o vardı. Dürüst olmak gerekirse, listedeki tek kişiydi.

Bu dengesiz asabi adam kısa bir süre önce bendeniz tarafından Batı Yakası bölümümüzün başına getirilmişti. Neyse ki artık New York'ta olmayacaktı ve son birkaç aydır olduğu gibi onunla sık sık karşılaşmak zorunda kalmayacaktım, ancak onu Kaliforniya'ya götüreceğini bilmek tüm sistemime sessiz bir öfke gönderdi.

Onun gibi bir pislik nasıl olmuştu da onun gibi bir kadını elde etmişti?

Onu.

Kırmızı.

Kırmızım.

Benim değil ama yine de.

Aaliyah'ın onun olduğu gerçeği içime yerleştikçe düşüncelerim ıstırapla dolup taşmaya başladı. Daha da kötüsü, Aaliyah'ı nasıl

Ayağı takıldığında irkildi. Hayal kırıklığına uğramış gibi orada durmuş ve sonra iyi olup olmadığını sormak yerine pasif-agresif bir şekilde onu yere bırakmıştı.

Böyle bir muamelenin normal olduğunu nasıl düşünebilmişti? Hayatta Jason gibi birinden daha fazlasını hak ettiğini elbette biliyordu. İçkilerimizi beklerken onunla birlikte barda durdum ve bir sürüngen gibi gözlerim odanın dört bir yanına dalıp onu aradı. Bir grup varlıklı kişiyle birlikte duruyordu, Aaliyah'ın fazla iyi olduğu kişiler. Her birini tanıyordum. Hepsi yılandı ama Aaliyah onların tuzağından kaçamayacak kadar iyi görünüyordu.

Onlarla ilgilenirken omuzlarında ağırlaşan tereddütlü rahatsızlığı fark ettim ve ani koruma hissim tavan yaptı. Ona doğru bir adım attım ama Marie'nin duruma müdahale ettiğini gördüğüm anda durdum. Bu gerçekleştiği anda Aaliyah'ın omuzları gevşedi ve dudaklarına gerçek bir gülümseme yayıldı.

İyi. Daha rahat görünüyordu. Şerefsiz oğlunun aksine Marie iyi bir insandı. Farelerin nasıl kaçıştığına bakarak Aaliyah'ı savunduğunu anladım. Hepsi gittiğinde, sanki Aaliyah'ın gözlerine ışık geri geldi ve bir kez daha parlamaya başladı.

Aaliyah.

Onun için ne mükemmel bir isim. Çok uygun ve güzeldi. Çok güzeldi, hatta iki yıl öncesine göre çok daha güzeldi. Artık ombre olan uzun saçları mikro örgüler halindeydi ve altın tellerle örülmüştü. Altın rengi yüksek topuklu ayakkabılarıyla uzun kahverengi bacaklarını öne çıkaran yüksek yırtmaçlı, daracık siyah saten bir elbise giymişti. O topuklarla neredeyse göz göze geliyorduk.

Gözleri.

Hâlâ o zamanki kadar güçlüler.

"Beni duydun mu?" Jason sırtımı sıvazlayarak sordu.

Bakışlarımı Aaliyah'tan ayırdım ve Jason'dan içkiyi almak için döndüm. Aaliyah'a bakarken yüzümde farkında bile olmadığım gülümseme ona baktığımda buharlaştı.

"Pardon, ne diyordunuz?" Umurumda olmamasına rağmen sordum. Bakışlarımın tekrar ona dönmesini istiyordum. Onunla konuşmak istiyordum. Nasıl olduğunu sormak istedim. Gezegendeki yedi milyar insan arasından neden onu seçtiğini sormak istiyordum.

"Solundaki mavi elbiseli bombayı fark ettin mi dedim?" dedi o tarafa doğru başını sallayarak.

Baktığı kişiyi görmek için döndüm ve gözlerim ona takıldığı anda gözlerimi oymak istedim. "Bu Rose, yeni stajyerim ve sadece on dokuz yaşında. Daha yaşını bile doldurmadı."

"Ama yaşı tutuyor." Sırıttı ve beni kolumdan dürtükledi. "Şunu söylemeliyim ki, yaşlı Jason'ın eline fırsat geçse o kadının peşinden koşardı."

"O bir kız, kadın değil. Yaşı biraz genç, sizce de öyle değil mi?"

Omuz silkti. "Daha gençlerle de çıktım." Durakladı ve ellerini havaya kaldırdı. "Her zaman en az on sekiz yaşındaydılar. Ben sürüngen değilim."

Beni kandırabilirdi.

"Ayrıca, onu kendim için işaret etmiyordum. Ben mutlu bir adamım. Onu senin için işaret ediyordum, koca adam. Ayrıca o senin stajyerin, eminim seni memnun etmek için her şeyi yapacaktır." Beni tekrar dürttü ve yumruğumu suratına çarpmak istedim.

Tanrım, Red. Neden o?

Gözlerimi devirdim ve Rose'dan başka tarafa baktım. "Bu iğrenç, profesyonellik dışı ve tamamen haddini aşan bir davranış Jason. Umarım batıya gittiğinde şirketi bu şekilde yönetmeyi planlamıyorsundur."

"Whoa, whoa, whoa. Sakin ol, dostum. Sadece şaka yapıyordum. Söylentilere bakılırsa pek kimseyle çıkmıyormuşsun. Sadece kankan olmaya çalışıyordum."

Sarhoştu, şimdiden biraz tökezliyordu ve birkaç kadeh daha içerse her zamanki gibi dağılacağını söyleyebilirdim.

"Ben iyiyim, Jason."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Pekâlâ. Sen bilirsin." Bir kez daha Rose'a doğru baktı ve gözlerinin Rose'un vücudunda aşağı yukarı hareket edişini izledim. Ne pislik bir herifti. Onu izlediğimi fark etti ve sırıttı. "Sadece bakıyorum, dokunmuyorum."

Uzaklaştı ve benden uzaklaştığı anda bakışlarım Aaliyah'a geri döndü - en azından olduğu yere, ama şimdi gitmişti. Onu bulmak için etrafa bakındım ama hiçbir yerde bulamadım.

"Birini mi arıyorsun?" diye bir ses beni arayışımdan kopardı. Döndüğümde Walter'ın yüzünde bir gülümsemeyle bana yaklaştığını gördüm. Walter ve Marie Jason'ı evlat edindikleri için onun yüz özelliklerinden hiçbirini paylaşmıyorlardı, buna şükrediyordum. Eğer Walter oğluna benzeseydi, onu sürekli yumruklamak isterdim.

"Hayır. Sadece olayı inceliyorum. İyi gidiyor gibi görünüyor."

"Fotoğrafların Jason kafayı bulmadan önce çekilmiş olmasına şükrediyorum."

Kıs kıs güldüm. "Sen de fark ettin, ha?"

"Hep öyle yaparım. Bunun Kaliforniya'ya gittiğinde nasıl bir performans sergileyeceğini gösterdiğini düşünmenizi istemiyorum. Mesai saatleri dışında zaman zaman dağılıyor ama iş sırasında aklı başında."

Walter'ın kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildim; beni mi, kendini mi?

Walter'ın oğlu hakkında ne kadar hatalı olduğu konusunda yorum yapmak yerine gülümsedim ve yalan söyledim. "Çok endişeli değilim."

"Güzel. Ayrıca, düğünden sonra eski alışkanlıklarını bırakıp Aaliyah'ın hak ettiği gibi bir koca olacağından eminim."

Düğün.

Yeryüzünün yüz karası Jason'ın bir şekilde Red'i müstakbel karısı olarak bulduğu gerçeğini hâlâ aklım almıyordu. Onu hak etmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir erkeğin onu hak ettiğinden emin değildim. Çok uzun zaman geçmesine rağmen, o gece bana hissettirdiklerini unutmamıştım. Cadılar Bayramı'ndaki kaçış gecemizden sonra haftalarca o kızla ilgili rüyalar görmüştüm.

Kaçan kişi.

Gerçekten mi? Yoğun ruh bağımız ve derin, anlamlı konuşmalarımızdan sonra Jason'la mı oldu? *Jason'la*. Jason Rollsfield. Küresel ısınmanın bir efsane olduğunu düşünen adam. Washington Anıtı'na işeyen adam. Bir polis memurunun poposunu ellediği için birkaç gece hapiste yatan adam.

Evet, seçtiği adam buydu.

Tanrım, Red. Jason'la anlaşmaman gerektiğini sana daha iyi öğrettik.

İçinde bulunduğu duruma nasıl düştüğünü anlamaya çalışmaktan kendimi alamıyordum ama işte buradaydık.

"Düğünden bahsetmişken... Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi Walter. Elini kırlaşmış sakallarına götürdü ve yuvarlak gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. "Aaliyah ve Jason törende sağdıç ya da nedime bulundurmamaya karar verdiler ama bir gece önce gelin ve damadın birbirlerini görmemeleri gerekiyor. Şimdi, normalde Jason'ın geceyi yalnız geçirmesi konusunda bir şey düşünmezdim, ancak zaman zaman kaygılandığını biliyorum ve büyük gününden önceki gece korkmasını istemiyorum. Düşünüyordum da, belki o gece seninle kalabilir? Biraz erkek erkeğe vakit geçirebilirsiniz."

Walter'ın benden tam olarak ne istediğini anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırptım. "Ona tasma takmamı mı istiyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse mi? Evet. Bu seferkini mahvetmesini istemiyorum. Son iki Vegas kazası düğünü adında kötü bir iz bıraktı ama Aaliyah farklı. O iyi bir kız ve Jason için gerçekten iyi olabilir. Bunu benden sana bir senet olarak düşün Connor. Eğer bunu benim için yaparsan, ben de senin için bir şey yaparım."

Ve onun için çok zehirli olabilir.

"Bunu yapabilirim. Sorun değil," diye kabul ettim, Walter gibi birinden alacağım bir senedin işe yarayacağını biliyordum.

"Ayrıca Brooklyn'deki emlak rezaletini de duydum. Yine de bir dahaki sefere onları yakalayacağız."

Bir kez başını salladıktan sonra uzaklaştı ve beni viskimi yudumlamam için yalnız bırakarak kalabalığın arasına daldı. Sohbet etmek için birkaç kez durduruldum ve aklım sadece tek bir şeye odaklanmış olsa da sohbet ettim: Kırmızı.

Onu çatıda buldum.

Gece geç saatlerde esen rüzgâr teninde gezinirken gözleri kapalıydı. Çatıda başka insanlar da vardı ama ben onlara aldırmıyordum. Kafamda, yakınımda duran tek kişi oydu.

Çok güzel görünüyordu. Baktığımdan değil, ama lanet olsun, bakıyordum. Çöp poşeti giyip çıksa yine de yaşayan en güzel kadın olabilirdi.

Bunu düşündükçe, bir sonraki hafta koridorda yürüyüp Jason'la evlenecek olması beni daha da mantıksız bir şekilde sinirlendiriyordu. Alacakaranlık kuşağında mıydım?

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Ona doğru yürümek için yeterli cesareti toplamadan önce birkaç dakika tereddüt ettim. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, bana iki dolar borcun var," dedim sırtı bana dönükken. Arkasında kimin durduğunu görmek için döndüğünde irkilmiş görünüyordu. Benim olduğumu fark ettiği anda gözleri yumuşadı ve gülümsedi.

Nefes verirken "Merhaba," dedi.

Gülümsedim. "Merhaba."

Takım elbise ceketimi çıkarmaya başlarken ona doğru birkaç adım attım, sonra ceketi omuzlarına yerleştirdim. Kollarını kolların içine soktu ve ceket ona doğru sarktı, belli ki çok büyüktü ama bir şekilde tam olarak doğru bedendi.

"Teşekkür ederim," dedi. Sesi hatırladığımdan daha tatlıydı ve ben onun oldukça tatlı olduğunu hatırlıyordum. Kollarını küçük bedenine doladı ve gülümsemeye devam etti. Dolgun dudaklarından yumuşak bir iç çekiş döküldü. "Merhaba," diye tekrarladı.

Kıkırdadım ve birkaç adım daha yaklaşarak başımı salladım. "Merhaba."

"Yani..." Topuklu ayakkabılarıyla bir ileri bir geri sallanıyordu. "Bu garip, değil mi?"

"Çok." Gözlerimi ona diktim. "Bir gün evreni kandırmak ve bizi tekrar buluşmaya zorlamak için Jason'la ortak olacağımı bir şekilde biliyor muydun?"

Güldü ve bu çok hoşuma gitti. "Şaşırtıcı bir şekilde, hayır. Bu senin yıllar önce bahsettiğin kader meselesine benziyor."

Aaliyah'ı Jason'la eşleştirerek hayatıma geri getirmeye karar verdiğine göre kaderin hastalıklı bir mizah anlayışı olmalı.

"Nasıl-" "Nasıl
hayat-"

Aynı anda konuştuk ve sonra birlikte gergin bir şekilde kıkırdadık.

Ellerim ceplerime kaydı ve hissettiğim gerginlikten kurtulamadım. Neden onun yanındayken gergindim? Neden kalbim her an göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum?

Başıyla bana doğru işaret etti.

"Önce sen." "Hayır, bayanlar her
zaman önce gelir."

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ Güneyli bir
centilmen." "Bazı şeyler asla değişmez."

"Beni rahatlatan bir gerçek." Bir tutam saçını kulağının arkasına attı ve her biri bana bir sonraki nefesimi verecekmiş gibi hareketlerini izledim. "Nasılsın?"

"Güzel, güzel. Aynı ole, aynı ole."

"Hep iş, hiç oyun yok mu hala?"

Kıkırdadım. "Her şey ne kadar değişirse, o kadar aynı kalıyor." Çatı korkuluğuna doğru yürüdüm, ellerimi korkuluğa dayadım ve geceye baktım. New York'un koşuşturma sesleri yüksekliğini korurken şehrin ışıkları canlıydı. Bu seslerin bu kadar yüksek olacağını hiç düşünmemiştim.

Aşık olduğum bir şey. Aaliyah da geceye bakarken bana katıldı.

"Peki ya sen?" Ben sordum. "Sen nasılsın? Tüm hayallerin gerçek oldu mu?"

"Hepsi değil ama ben daha yakınım. Şirketimde kıdemsiz editör oldum. Kıdemli editöre bir adım daha yaklaştım ama..." Sözleri kesilirken yüzü kasvetli bir hal aldı.

"Ama ne?"

Omuz silkti. "Geçenlerde iki hafta önceden haber verdim. Jason'ın Kaliforniya'daki pozisyonu almasıyla birlikte o tarafa taşınacağız, bu yüzden işime devam edemedim."

"Bu senin hayalindeki iş, değil mi? O şirkette?"

"Evet. Ama... bir süper kahramanın bana öğrettiği gibi, iki dünyanın da en iyisine sahip olamazsınız. Ben de rüya kariyer yerine rüya aileyi seçtim."

Bu sözleri inanmak istiyormuş gibi söyledi ama hafif ses tonu bana inanmadığını düşündürdü. Ya da belki de sadece hüsnükuruntu idi. Nedenini bilmiyordum ama Jason gibi onu hayal kırıklığına uğratacağına hiç şüphe olmayan bir adam için gelecek şansını bir kenara attığını düşünmek tüylerimi diken diken ediyordu. Zamanla beni de hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum ama bu, gelecekteki bir hedefe ulaşmak için almaya hazır olduğum bir iş riskiydi.

Aaliyah'la birlikte, hayatını mahvetmesinden hiçbir ödül almadı. Onun dünyasını darmadağın edeceğinden ve gözünü bile kırpmayacağından hiç şüphem yoktu.

"Benim deli olduğumu düşünüyorsun," dedi başını bana doğru

eğerek. "Ne? Hayır."

Başını salladı. "Evet, öyle. En iyi poker suratına sahip değilsin. Hatırladın mı? İnsanları okumakta iyiyimdir. Anlıyorum. Kariyer her zaman hayallerinizin ön saflarında yer aldı, bu yüzden bir iş yerine aile hayatını seçmemin neden delilik olduğunu düşündüğünüzü tamamen anlıyorum. Ama benim dünyamda bir aile her zaman en büyük hayalim olmuştur."

"Tamamen anlıyorum," dedim ona ve gerçekten de anlıyordum. Aaliyah'ın bir aile istemesiyle ilgili bir sorunum yoktu, özellikle de kendisinin ailesiz büyüdüğünü bildiğim halde. Yine de Jason'dan başka biriyle olmasını diledim.

Sonsuza dek mutlu sonlardan çok trajediler yarattı.

"Bence bir aile istiyor olman harika Red." Ben de bunu kastetmiştim. Onun bu dünyada istediği her şeye sahip olmasını istiyordum. "Jason'la nasıl tanıştınız?"

"Çok komik, gerçekten. Onunla annesi olarak da bilinen bir çöpçatan aracılığıyla tanıştım." Biraz güldü ve korkuluklara yaslandı. "Marie çalıştığım kafenin müdavimlerinden biriydi. İki yıl önce, seninle tanıştıktan kısa bir süre sonra, zor bir durumdan geçtim ve Marie bana yardım etmek için oradaydı. Ondan sonra daha da yakınlaştık. Kitap kulübüne katılmamı sağladı, iyi bir bağ kurmaya başladık. Jason ve beni birlikte olmaya itti ve gerisi tarih oldu."

"Marie ve Walter harika insanlar."

"Evet. Aramızda kalsın ama sanırım Jason'ın ailesine ondan önce aşık oldum. Bazı günler annesini ondan daha çok sevdiğime yemin edebilirim," diye şaka yaptı. "Ama bu sadece o içtiği zaman oluyor."

İfadesi hakkında yorum yapmadım çünkü söyleyeceğim her şey olumsuz olacaktı. Müstakbel kocası hakkında olumlu düşüncelerim yoktu, bu yüzden kendisini kötü hissetmesini önlemek için dilimi ısırdım.

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?"

"Bir buçuk yıldır."

Derin bir nefes aldım. "Bu hızlı bir geri dönüş."

"Evet, insanların böyle düşünmesini anlıyorum ama dürüst olmak gerekirse hayat kısa. Kalan zamanımı bir şeylerin olmasını bekleyerek geçirmek istemiyorum. Her bir saniyeyi kucaklamak istiyorum."

Ellerimi göğsüme koydum ve güldüm. "Borsaya uzun vadeli yatırım yapan biri olarak, hızlı bir geri dönüş fikri benim için ürkütücü."

"Sanırım bu aramızdaki bir fark, Kaptan. Sen yarın için yaşarken ben bugün için yaşıyorum."

"Umarım bugün senin için iyi geçer, Red."

Gülümsedi. "Umarım yarın senin için daha da iyi olur." Gösterişli altın kordonlu saatine baktı ve inledi. "Bugünü yaşamaktan bahsetmişken, muhtemelen içeri dönmeliyim."

Kaşlarını çatıyordu ve bu beni onun adına üzdü. "Aşağıdaki insanlarla iletişim kurmak istemiyorsun, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Unutma, insanları nasıl okuyacağını bilen tek kişi sen değildin. Zengin insanlar bazen çok fazla olabiliyor, özellikle de oradakilerden bazıları. Kaba, istilacı-"

"Tam bir pislik," diye ekledi. Güldüm. "Aynen öyle."

"Aramızda kalsın ama oraya geri dönmek istemiyorum. Sanki köpekbalığı akvaryumuna atılıyorum ve nasıl yüzeceğimi bilmiyorum. Onlar sadece çok... çok... ugh! Kötüler. Sebepsiz yere."

"Oh, kesinlikle bir nedeni var."

"Neymiş o sebep?"

"Onları korkutuyorsun."

Güldü. "Ne? Yok artık. Korkacak ne var ki? Ben özel bir şey değilim. Oradaki insanlar her şeye sahip."

"Orada her şey sahte. Aramızda kalsın, bu kişilerin çoğu muhtemelen hayatlarından, eşlerinden ya da kendilerinden nefret ediyor. Sizin gibi birinin gelip onlara uzun zamandır deneyimlemedikleri bir şeyi göstermesi muhtemelen onları çıldırtıyor."

"Peki onlara tam olarak ne gösteriyorum?"

"Gerçek benliğiniz. Sizin ne kadar gerçek olduğunuzu kıskanıyorlar, bu yüzden kafanıza çok fazla girmelerine izin vermeyin."

İç çekti ve ensesini ovuşturdu. "Keşke burada nefes almak için daha fazla zamanım olsaydı da beni ele geçirmelerine izin vermeyecek cesareti toplayabilseydim."

"Burada nefes almak için daha fazla zaman ayır. Biri nerede olduğunu sorarsa ben seni korurum."

"Bunu benim için yapar mısın?"

"Elbette. Sorgusuz sualsiz. Büyük, etkileyici biriyle konuştuğunuzu söyleyeceğim."

Öne doğru uzandı, elimi avuçlarının içine aldı ve sıktı. "Teşekkür ederim Connor." Durakladı. "Connor... Adını gerçekten çok sevdim."

Sırıttım. "Sanırım ben seninkini daha çok seviyorum."

Elini hemen geri çekmedi ve ben de onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim - damarlarımda dolaşmaya başlayan sıcaklığı. Elini bıraktığında, tüylerim diken diken oldu.

Ona yarım bir gülümseme verdim ve uzaklaşmak için dönmeden önce ona doğru başımı salladım.

"Connor! Bekle!" diye seslendi. Bana doğru aceleyle geldiğini görmek için arkama baktım. Ceketimden sıyrıldı ve ceketimi bana doğru uzattı. "Beni sıcak tuttuğun için teşekkür ederim."

10

Connor

"AALIYAH'I GÖRDÜN MÜ?" Jason yanıma gelip sırtımı sıvazlayarak sordu.

Onu son gördüğümden beri birkaç kadeh daha içtiği belliydi. Jason'a güvenebileceğiniz bir şey varsa, o da her şeyi bir adım öteye götürmesiydi.

"Onu gördün mü?" diye geveledi. Sarhoştu. Jason sarhoşken kendini tekrarlar ve parmağını sık sık burnunun kenarına götürürdü. Onun bu küçük alışkanlıklarını öğreniyor olmaktan nefret ediyordum çünkü ne zaman bunları yapsa beni rahatsız ediyorlardı.

Aaliyah'ın yerine yalan söyleyerek, "Söylemedim," diye cevap verdim. Jason yüzünü buruşturdu ve ben de bunu fark etmekten kendimi alamadım. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Trevor Jacobs ile konuşuyordum ve evlenmemin ne kadar çılgınca olduğundan bahsetti, bu da beni düşündürdü..." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Aaliyah oldukça genç."

"Yine de olgun biri." Jason'ın çıktığı herkes ondan daha gençti. Onda böyle bir şey vardı. Kilerimde onun eski sevgililerinden daha yaşlı yiyecekler vardı. Aaliyah onun için fazla yaşlı görünüyordu, çünkü bizim yaşlarımızdaydı. Aaliyah'la gerçekten beşiği soymuyordu.

"Sence çok mu genç?"

"Hayır, bilmiyorum. Öyle olsa bile, bunu sormak için biraz geç değil mi?"

Yüzünü buruşturdu.

"Çok fazla düşünüyorsun, Jason. Sen sarhoşsun. Bu kadar çok düşünmeyi bırak."

"Evet... her şey yoluna girecek." Kederle başını salladı. "Son zamanlarda Aaliyah'ı gördün mü? O kadar asosyal ki." Sanki bu soruyu bana iki kez sorduğunu çoktan unutmuş gibi bana onun yerini sordu.

Bir kez daha yalan söylemek için dudaklarımı

araladım ama sözüm kesildi. "Ben buradayım."

Jason ve ben Aaliyah'ı görmek için arkamızı döndük. Yenilenmiş ve dinlenmiş görünüyordu. Geceyi gezegendeki en kötü insanlardan bazılarıyla geçirirken kafasını boşaltmak için tam da ihtiyacı olan şeyin birkaç dakika temiz hava olduğunu varsaydım.

"Bebeğim, neredeydin? Beş dakika içinde döneceğini söylediğini sanıyordum ve bu bir saat önceydi. Bunca zamandır neredeydin?" Jason tekrarladı, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Oh, ben, uh"-sözcükleri karıştırdı-"Ben şeyle konuşuyordum, uh..."

Aaliyah'ın yerine Jason'a, "Daniel Price'la konuşuyordu," dedim.
Gözleri benimkilerle kilitlendi ve gülümsedi.

"Öyle mi?" Jason biraz neşelenerek sordu. "Tanışmanı istediğim insanlardan biri de o. Bu harika."

"Evet, kesinlikle," dedi Aaliyah, yanakları kızarmıştı. Suçlu olduğu o kadar açıktı ki, Jason bunun ipuçlarını yakalayamayacak kadar bitkin durumdaydı. "Daniel çok iyiydi."

"Güzel mi?" Jason şaşırmış bir halde kıs kıs güldü. "Hayatımda hiç kimsenin onu iyi biri olarak tanımladığını duymamıştım."

O haklıydı. Daniel bir fareydi.

"Belki de hoş doğru kelime değildi. Belki de ilgi çekici?" diye düzeltti.

Jason daha da çok güldü. "İlgi çekici mi? Aynı Daniel Price'tan mı bahsediyoruz?"

"Yani, şey..." Elini kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirirken kelimelerinde tökezlemeye başladı. Sinirleri tepesine çıkmaya başlamıştı.

"Bilgili," diye tükürdüm. "Eminim Aaliyah onun bilgili olduğunu kastetmiştir."

Başını salladı. "Evet, demek istediğim buydu. Çok şey biliyordu... çok şey. Her şey gibi. Daniel çok şey biliyordu-"

Boğazımı yüksek sesle temizledim ve Aaliyah'ın gözlerini yakaladım. Başımı hafifçe salladım.

Zorlama.

Konuşmayı kesti.

Jason hiçbir şey fark etmedi.

Jason'ın sırtını sıvazlayarak, "Belki de bu gece her şeyi kapatmak için iyi bir zamandır," dedim. "Önümüzde birkaç yoğun hafta var."

Jason başını salladı. "Belki de haklısın. Gidip birkaç kişiye iyi geceler dileyeceğim, sonra da bu işi bitirebiliriz." Aceleyle uzaklaştı ve Aaliyah bana doğru yaklaştı.

"Beni koruduğun için teşekkür ederim," dedi. "Oldukça berbat bir yalancıyım. Bu konuda fazla pratiğim yok." Güldü ve ellerini saçlarında gezdirdi.

"Bu odada yeterince uzun süre kalırsanız, buradaki herhangi birinden bazı ipuçları alabilirsiniz."

"Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Yani, um..." Aaliyah topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu. Benim yanımda gergindi. Ben de onun yanında aynı şeyi hissediyordum. "Buraya gelmeden önce Walter'la karşılaştım ve Jason'ın düğünden önceki gece sizde kalacağını söyledi?"

İçim ürperdi. "Plan bu." Benim planım değil, ama ne yazık ki.

"Mükemmel, çünkü kuralı biliyorsunuz - gelin damadı düğünden önce göremez."

Bir kez başımı salladım.

Bir parçam ona neden Jason diye sormak istedi. Bir yanım nasıl olduğunu ve hayallerinin gerçekleşip gerçekleşmediğini öğrenmek istiyordu. Diğer bir yanım ise ona birkaç gün sonra misafir odama gelecek olan adamla evlenmemesini söylemek istiyordu. Kaçmasını istiyordum, hak ettiği birini bulmasını istiyordum. Ona olan aşkının bitmesini istedim.

Bunun yerine Aaliyah'a döndüm ve "Vedalaşmak için Jason'a yetişsen iyi olur" dedim.

"Oh." Boyu uzadı ve keşke düşüncelerini okuyabilseydim dedim. "Evet, tabii ki. Tamam. Seni tekrar görmek güzeldi Ca-Connor."

Bana neredeyse Kaptan diyecek olmasına gülümsedim. Kahretsin, ona Kızıl demek istedim.

Bu benim haddim değildi ve bunu söylememeliydim, ama kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı. "Mutlu musun?"

Başını eğdi ve ağzımdan çıkan kelimeleri anlamaya çalışırken gözlerinde bir şaşkınlık belirdi. Hiçbir şey söylememeliydim ama nasıl söylemeyecektim ki? Hayatını onu hak etmeyen bir eziğe bağlamak üzereydi. Elbette, ilişkilerinin durumunu bilmiyordum ve onun bir erkek fahişesini sihirli bir şekilde bir ev kocasına dönüştürebilecek bir kadın olup olmadığını bilmiyordum, ama bu konuda olasılıklar onun aleyhineydi. Bir kadın ne kadar iyi olursa olsun, kötü bir adam her zaman ona kötü davranır ve kendini daha büyük hissetmek için onun güçlü yanlarını değersizleştirmeye çalışırdı.

Jason'ın büyük bir yanı yoktu. Dengesiz bir zihne sahip, ufak tefek bir adamdı. Aaliyah'ın sevgisini hak etmesine imkan yoktu.

"Mutlu muyum?" Sanki kendi sesini duyunca daha net olacakmış gibi soruyu tekrarladı. Ellerini elbisesinin üzerinde gezdirdi ve ben de onu izledim çünkü elleri vücudunda her hareket ettiğinde tam olarak nereye gittiklerini görmek istiyordum.

"Birkaç hafta içinde evleniyorum," dedi gülümseyerek. O gülümseme... O gülümsemeyi hatırladım, başkalarının da onunla birlikte gülümsemek istemesine neden olan gülümsemeyi. "Bunda üzülecek ne var?"

Başımı salladım. Eğer o mutluysa, ben de onun adına mest olmuştum. Tamam, belki kendinden geçmiş değil. Hiç de değil.

Koş, Red, koş!

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarken kırık bir sırıtış attım. "Güzel. Buna sevindim. Her şey için bol şans."

"Teşekkür ederim."

Uzaklaşmak için döndüm ve adımı seslendiğinde şaşırdım. Ona dönüp baktığımda gözlerinde biraz endişe vardı. Biliyor muydu? Büyük bir hata yapmak üzere olduğunu biliyor muydu?

"Evet mi?" Ben sordum.

"Kulağa aptalca gelebilir ama Jason'ın düğünden önceki gece çok fazla içmemesini sağlayabilir misin? Bazen sınırını pek bilemiyor ve akşamdan kalma olmasını hiç istemem. Bilirsiniz, büyük gün ve her şey."

Lanet olsun. Gerçekten o adamla evlenecekti.

Ona yine o sahte gülümsememi verdim.

"Tabii ki."

Rahatladı ve en azından ben onu biraz olsun rahatlatabildim. "Teşekkür ederim Connor. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Mutlu musun, Red?

Ona tekrar sormak istedim ama bu sefer gerçekten gözlerine odaklanmak istiyordum çünkü o gözler, dudaklarının ortaya çıkarmayı reddettiği hikâyeleri anlatmanın bir yolunu buluyordu.

Uzaklaşmak için döndüğünde, hiç düşünmeden uzandım ve onu kolundan yakaladım. "Red, bekle."

Ani hareketim karşısında kafası karışmış görünüyordu. Benim de kafam karışmıştı ama bırakmadım. Dudaklarım ayrılırken parmaklarım koluna yapışık kaldı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Lütfen yapma."

"Lütfen ne yapmayayım?"

"Onunla evlenme."

Kelimeler kulağına çarptıkça gözleri donuklaştı. Geriye doğru sendeledi ve kolunu benden çekti, sanki suratına bir tokat atmışım gibi bakıyordu. Ona böyle hissettirmek istemedim. Bana tamamen yabancıymışım gibi bakmasını istemedim ama bakıyordu çünkü yabancıydım.

Bu beklediğimden daha fazla acıttı.

Jason hoşuma gitmeyen bir ses tonuyla, "Aaliyah, hadi, gidiyoruz," diye seslendi. Kahretsin. Tüm ses tonlarından nefret ediyordum ama bunları kıza emir vermek için kullanmasından nefret ediyordum.

Bakışlarını benden ayırmadı, delice ama haklı isteğimden dolayı incinmiş görünüyordu. Onunla konuşurken gözleri bende kaldı. "Ben de geliyorum."

Ve böylece gitti.

11

Connor

Aaliyah'a iş ortağımla evlenmemesini söyleyeli iki hafta olmuştu ve ben hâlâ isteğimin arkasındaydım. Jason'ın düğününden bir gün önce, onun hayal edebileceğimden daha da değersiz bir insan olduğunu öğrendim. İçki içmesine engel olamadım çünkü evime çoktan sarhoş ve kafası güzel bir şekilde gelmişti. Gelmesi gerekenden beş saat sonra geldi ve misafir odamda sızdı.

Sonra ondan gerçekten ne kadar nefret ettiğimi fark ettiğim sabah geldi.

Jason Rollsfield şüphesiz boktan biriydi. Bu benim için yeni bir şey değildi. Yine de, düğün günü uyandığımda, kendini kanıtladığı boktanlık seviyesi karşısında biraz şok olmuştum.

Sabah erkenden bir şeylerin kırılma sesiyle uyandım. Yatağımda doğruldum, ani çarpışmanın etkisiyle biraz sarsılmıştım ki iki ses duydum. Bu neredeyse çarpma sesinden daha endişe vericiydi.

"Şşşt! Uyandırma onu," dedi Jason ve evimde tam olarak kiminle konuştuğunu merak etmeme neden oldu. Ne tür bir insan kendisine ait olmayan bir eve başkalarını davet ederdi? Jason, tabii ki. Bu adamın evime girmesini bekleyemezdim.

Kaliforniya'ya taşındı ve oradaki şubeyi yönetmeye başladı. Elbette işleri berbat etmesinden korkuyordum ama benden mümkün olduğunca uzakta olmasını istiyordum.

Merakım beni yataktan kaldırdı ve beni strese sokan üç şey bulduğum oturma odasına doğru yürüdüm. Birincisi, bana yüzlerce dolara mal olan ve tutku projemde anlaşmayı tamamladığımda içmek için biriktirdiğim son model viski şişem mutfak tezgahının üzerinde duruyordu, açılmıştı ve neredeyse boştu. İkincisi, bir müşterimin mülkünün kapanış anlaşması için bana hediye ettiği pahalı bir lamba yerde milyonlarca parçaya ayrılmış bir şekilde duruyordu. Son olarak, Rose.

Evet, bu doğruydu. On dokuz yaşından bir gün fazla olan yeni stajyerim oturma odamdaki kırık lambanın yanında duruyordu. Kafasını kaldırıp onu fark ettiğimi anladığında, far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donakaldı. Gözleri irileşti ve teni soldu. Hangisinin daha hasarlı göründüğünden emin değildim; onun mu yoksa lambanın mı? Kahverengi saçları karmakarışık ve dağınıktı. Jason'ın önceki geceden kalma blazer ceketini giyiyordu ve eğer şort giyiyorsa bile fark edilemeyecek kadar kısaydı. Tek gördüğüm çıplak bacaklarıydı; çıplak bacaklarına tanık olmak istemiyordum çünkü o benim stajyerimdi.

Neden stajyerim çatı katımda pantolonsuzdu?

Rose devam etti ve her zaman çok iyi yaptığı şeyi yaptı: saçmalamaya başladı.

"Aman Tanrım! Bay Roe, çok ama çok üzgünüm! Lambanın parasını bir sonraki maaşımdan kesebilirsiniz. Tanrım, eğer istersen çöp poşetlerini evinde nereye koyduğunu söylersen parçaları toplayabilirim. Ve aman Tanrım, ne kadar güzel bir eviniz var.
-"

"Rose."

Sertçe yutkundu ve hareketsiz durdu. "Evet, Bay Roe?"

"Evimi terk edin."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Elbette, Bay Roe." Ön kapıya doğru yürümeye başladı ve ben de ona doğru seslendim.

"Çıkmadan önce lütfen burada ne giydiyseniz onu giyin. İnsanların sizi yarı çıplak görmesini istemiyorum."

"Doğru. Tabii ki. Üzgünüm, Bay Roe. Hemen gideceğim."

Evimde bir dakika bile geçirdiğine inanamıyordum. Ne düşünüyordu ki? Hayır, Jason ne düşünüyordu?

Rose sürünerek evimden çıktıktan sonra Jason'a sanki yolumun kesiştiği en büyük kötü adammış gibi baktım.

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Hey, bana bakma. Bana asıldı."

"O on dokuz yaşında, Jason. Ayrıca, bugün senin lanet olası düğün günün!" "Hatırlatma bana," diye mırıldandı, burnunun kenarını sıkarken mutfağıma yürüdüm, buzdolabımın kapısını açtım ve su şişelerimden birini aldım. "Kahretsin, başım çatlıyor."

On kişilik bir partiye yetecek kadar içtiğini düşünürsek, hiç de şaşırtıcı değildi. "Ne halt e d e c e k s i n ? Düğün hakkında mı?" diye sordum, Her parçasından nefret ediyor ama aynı zamanda Aaliyah'ı düşünüyordu. Bu onu mahvedecekti.

"Yani, lanet olsun. Bilmiyorum Connor. Dün gece ve bu sabah her şeyi berbat ettim ama belki de bu kadardı. Belki de bu benim son bekârlık anımdı, anlıyor musun? Aaliyah'la anlaşmadan önce bunu ortaya çıkarmam gerekiyordu."

Yerleşmek mi? Sanki içinde bulundukları durumun en büyük ödülü o değilmiş gibi. Eğer bir şey varsa, yerleşmeyi yapan oydu.

Başparmağımı çeneme bastırdım ve iç çektim. "Aaliyah'a söylemelisin."

"Ona ne anlatacaksın?"

"Rose hakkında."

Yüksek sesle kıs kıs güldü ve ofladı. "Evet, tamam Connor. Ben de düğün günüme böyle başlamak istiyorum."

"Böyle bir yalanla evliliğe başlamak istemezsin." "Eğer ona söylersem, evlilik olmaz. Benden nefret eder."

"Belki, ama eğer bir şey varsa, gerçeği bilmeyi hak ediyor. Bunu bir d ü ş ü n , tamam mı?"

"Evet, yapacağım."

"Güzel. Şimdi git bir duş al. Viski ve göt gibi kokuyorsun. Birazdan seni almaya geleceğim. Acele etmeliyiz."

Duş almaya yöneldi ve ben başımı sallayarak yerde duran tangaya baktım. Sanırım Jason o gün için mavi bir şey bulmuştu.

Elli dakika geçtikten ve duş alıp takım elbisemi giydikten sonra Jason'ı almak için misafir odasına geri döndüm. Banyo yaptığım süre boyunca Aaliyah'ı ve Jason gibi bir pislikle evlenerek içine düşmek üzere olduğu boktan durumu düşünmeden edemedim. Ondan daha iyisini hak ediyordu ve Jason'ın ona söyleyeceğinden çok az şüphem vardı, bu da beni boktan hissettirdi çünkü eğer ona söylemezse, bunu yapmak için her niyetim vardı. Bu bir tür kardeşlik kuralını çiğnediğim anlamına mı geliyordu? Belki, ama bunu açıklayamıyordum. Bazı nedenlerden dolayı, ruhumun derinliklerinde, sanki Sadakat Aaliyah'ın köşesindeydi, Jason'ın değil.

"Jason, acele et, olur mu? Acele etmeliyiz," diye seslendim odasına girerken, hâlâ duşta olduğunu sanıyordum.

Cevap alamayınca bir kez daha adını seslendim. Tekrar ve tekrar.

Banyoyu boş bulmak için banyoya doğru koştum ve midemin düştüğüne yemin ettim. Cep telefonumu çıkardım ve numarasını çevirdim, olmadı. Numarasını bir kez daha aradım.

Tekrar ve tekrar.

Etrafı araştırırken komodinin üzerinde duran bir not fark ettim.

BUNU YAPAMAM.

Bu kızı tanımıyorum bile. Onunla evlenerek ne bok yiyorum ben?
Herkes bilsin.
Aaliyah'a üzgün olduğumu söyle.
-Jason

MEKTUP sıkıca kavradığım yerde parçalandı ve bugünün Aaliyah'ın hayatının en kötü günü olacağını bilerek iç çektim.

12

Aaliyah

"BUNA İNANAMIYORUM" diye fısıldadım, şok tüm benliğimi ele geçirmişti. "Buna inanamıyorum..."

Tanrım, bu başıma gelebilecek en kötü şeydi. Etrafımdaki her şeyin, onca günün arasında bugün çöküp yandığına inanamıyordum. Gözlerimde yaşlar oluşurken telefonuma baktım. Çok büyük bir üzüntü hissediyordum. Nedenini bile açıklayamıyordum.

Düğün gününüzde kendinizi yalnız hissetmek asla harika bir şey değildir.

Nefes

alamıyorum...

Nefes

alamıyorum...

"Bu neden oluyor?" Soyunma odamda durmuş nedimelerimin gelmesini beklerken Hannah'ya sordum. Hannah'nın yakın bir arkadaşım olduğunu söyleyebilmeyi isterdim ama onu o kadar da iyi tanımıyordum. Marie'nin tuttuğu düğün planlayıcısıydı ve şu anda içinde bulunduğum çöküşü yaşamayacağımdan emin olmakla görevliydi.

Gözlerimden yaşlar süzülürken gelinliğimle boy aynasının önünde durdum.

Yapma, Aaliyah.

Ağlama. Ağlama. Ağlama.

"Aman Tanrım!" Hıçkırarak ağladım, ellerimle yüzümü kapattım. "Oh, tatlım, yapma bunu! Her şey yolunda," dedi Hannah bana.

"Nasıl ağlamayabilirim? Şu halime bak! Şişmanım!" Karnıma bakarak hıçkıra hıçkıra ağladım. Düğünden bir gece önce bir sepet dolusu ekmek yemenin iyi bir fikir olduğunu kim düşünürdü? Dahası, benimki gibi kalçaları olan birinin denizkızı elbisesi giymesinin akıllıca bir fikir olduğunu kim düşünmüştü? Bunu kendime neden yapmıştım? Neden kendi kendimi sabote etmeyi seviyordum?

Jason haklıydı. Kıçım şişmandı.

"Şişman değilsin. Harika görünüyorsun," diye söz verdi Hannah monoton bir ses tonuyla. Belli ki hayatı boyunca pek çok geline "Şişman değilsin" konuşmasını yapmıştı. Elini bir mendile attı ve gözlerimi okşamaya başladı. "Şimdi ağlamayı kes yoksa makyajını tazelemek zorunda kalacağız."

Biraz burnumu çektim ve gözlerimden birkaç inatçı yaş süzülmeye devam ederken aynada kendime baktım. "Sence bu doğru elbise mi, Hannah?"

Ellerini omuzlarıma koyarak kıs kıs güldü. "Sanırım bu soruyu sormak için biraz geç oldu."

Başımı salladım. "Biliyorum, sadece..."

"Kelebekler," diye araya girdi. "Düğün günü kelebekleri. Otuz yılı aşkın süredir bu işi yapıyorum, sevgilim-"

"Otuz yıl mı?" Saçlarını bu kızıl tonuna boyuyor olmalıydı. Yaptığı işe bakılırsa saçında bir tane bile ak olmamasına imkân yoktu. Hiçbir şey bir insanı gelinzilla kadar hızlı beyazlatamaz.

"Evet, otuz uzun yıl ve tüm küçük ayrıntılar eğlenceli olsa da, aslında çok da önemli değiller."

"Öyle değil mi?"

"Hayır. Bu elbiseyle, resepsiyonla ya da ilk dansla ilgili değil. Mükemmel bir fotoğrafçı ya da muhteşem bir buket de değil. Bunların hiçbirinin önemi yok. Önemli olan tek şey, o uzun koridorun sonunda hayatınızın aşkıyla birlikte durmanız ve 'Evet' demenizdir. Önemli olan tek şey, ikinizin orada, o anda, birlikte, hikayenizin açılış bölümünü yazmaya başlamanızdır."

Tuttuğumu bile bilmediğim nefesimi bıraktım.

Elimi avucunun içine aldı ve hafifçe sıktı. "Tamam mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Tamam."

Kapım çalındı ve ikimiz de Connor'ın orada durduğunu görmek için döndük. Tamamen siyah smokini içinde çok yakışıklı görünüyordu.

Tamamen siyahı seçtiğine sevinmiştim. Çok çekici ve şıktı.

"Connor, hey, harika görünüyorsun." İçimi çektim, rahatlamıştım. "Burada olduğunu görmek çok güzel, çünkü bu Jason'ın burada olduğu anlamına geliyor, bu da bunun gerçekten olduğu anlamına geliyor ve ben sebepsiz yere ağlıyordum ve-" Connor'a bakarken sözlerim kesildi. Dudakları garip bir şey yapıyordu, daha önce yaptıklarına hiç tanık olmadığım bir şey.

Kaşlarını mı çatıyordu?

"Ne oldu?" Telaşla sordum. "Her şey yolunda mı? Jason iyi mi?"

Boğazını temizledi ve ellerini ceplerine soktu. Bana baktı.
Hannah'ya ve sonra tekrar bana baktı, kaşları hâlâ dudaklarında rahatsız edici bir şekilde duruyordu. "Sence özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Oh hayır..." Hannah başını sallayarak sessizce mırıldandı.

Bakışlarımı ona doğru çevirdim, öncekinden daha da telaşlıydım. "Ne demek 'oh hayır'? Neler oluyor?"

Hannah bana kırık bir gülümseme verdi ve ellerimi sıktı. "İkinize konuşmanız için zaman vereceğim." Sanki olacakları biliyormuş gibi, sanki dünyamın nasıl alt üst olacağını biliyormuş gibi odadan çıktı.

O odadan çıktıktan sonra Connor bana yaklaştı. O yaklaştıkça kendimi daha da hasta hissediyordum.

Nefes
alamıyorum...
Nefes
alamıyorum...

"Hayır," diye fısıldadım, vücudum titremeye başlamıştı. "Yani, bu çok saçma. O yapmaz... Yani, yapamaz..." Tamamen inkâr ederek güldüm ve ben güldükçe Connor yüzünü daha fazla buruşturdu. "Şu anda neden buradasın?"

Başını eğdi, sonra yavaşça kaldırdı ve o mavi gözleriyle bana baktı. "Çok üzgünüm, Aaliyah."

"Hayır." Başımı salladım. "Üzülme, çünkü üzülecek bir şey yok. Demek istediğim, o beni seviyor. Birbirimizi seviyoruz. Bugün olanlar... sadece sinir. Ben gergindim, eminim o da gergindir, sorun değil. Biz iyiyiz." Sertçe yutkundum. "Değil mi, Connor...?"

"O, um..." Connor'ın ağzından çıkan her kelime acıyla lekelenmişti. Elimdeki durumu tam olarak anlayabilmem için söylenmesi gereken her şeyi söylerken her kelimeden suçluluk damlıyordu. "Komodinin üzerine bir not bırakmış..."

13

Connor

TÜM MİSAFİRLER, dedikodularını ve yargılayıcı yorumlarını da yanlarına alarak dağıldılar. Kilisede sadece Aaliyah ve ben kalmıştık. Ben sadece herkesin siktir olup gittiğinden ve zavallı kadını yalnız bıraktığından emin olmak için hala oradaydım.

Koridorun sonunda durmuş, güzel çiçeklerle dolu kemere bakarken sırtı bana dönüktü. Gelinliğinin kuyruğu arkasına doğru uzanıyordu ve omuzları öne doğru yuvarlanmıştı.

"Aaliyah." Ellerimi takım elbisemin ceplerine sokarak nazikçe konuştum. "Düğün organizatörünüz nerede?"

"Onu uzağa gönderdim. İnsanların arasında olmayı kaldıramıyordum. Marie beni teselli etmeye çalıştı ama ona oğlunun iyi olduğundan emin olmak için gitmesini söyledim."

"Oh." Vücudu biraz daha dik durdu ama bana doğru dönmedi. "Seni eve bırakması için şoförümü çağırabilirim. Ya da gitmek istediğin başka bir yer varsa... herhangi bir yer... nereye gitmek istersen, seni götürürüm." Bir nefes aldım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Mevcut durumu onun için daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Başı biraz sallandı ve parmaklarıyla oynadı. "Sence o iyi mi?" Bana doğru döndü. "Kaçacak biri gibi görünmüyor."

Ona doğru bir adım daha attım ama konuşmadım. Benden farklı bir Jason tanıyor olmalıydı. Benim tanıdığım Jason tam anlamıyla bir koşucuydu. İşler zorlaştığında koşardı. Biraz gerçek iş yapması gerektiğinde, sinir krizi geçirir ve zihinsel bir mola için kendini Bora Bora'da bulurdu. Dengesizliğin tanımı buydu ama Aaliyah nedense bunu böyle görmüyordu. Yaşanan olaylar karşısında gerçekten şok olmuş görünüyordu. Öte yandan ben? Onun kaçmasına şaşırmış olmam fikri bana saçma geliyordu.

Onun zamanına değecek biri olduğuna inanması için onu nasıl kandırmıştı?

"Birbirimiz için doğru kişiydik. Öyle olduğumuzu biliyorum. Bunu hissettim..." Bir an için gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "En azından ben hissettiğimi sanıyordum. Yani, son zamanlarda iş yüzünden stresli olduğunu biliyorum ve..."

Parçalanmasına saniyeler kalmıştı ve ben onu suçlamıyordum. O anda milyonlarca parçaya ayrılmak için her türlü hakka sahipti. Onu oradan çıkarmak zorundaydım. O elbiseden. Yaşadığı trajediden.

"Aaliyah, gitmeliyiz."

"Telefonlarıma cevap vermiyor." Gözleri suyla dolmuştu ama yaş akmıyordu. "Belki bir kaza oldu ve bu yüzden telefonlarıma cevap vermiyor. Belki ofiste bir tür panik yaşandı ya da belki biri ona benim hakkımda yalan söyledi. Dün insanların konuştuğunu duydum ama sadece uyduruyorlardı Connor. Yemin ederim. Ama belki de onlara inanmıştır. Belki biri kafasına girmiştir. Ya da belki..." Bir nefes aldı. "Ya da belki herkes haklıydı. Belki de ben onun kadın yol haritasındaki bir başka işarettim. Belki de özel bir şey değildim." Sonraki kelimelerinde boğuldu. "Ya da belki, belki, belki..."

Vücudu öne doğru eğilirken eliyle ağzını kapattı ve gözyaşları yüzüne akmaya başladı. Ellerinin içine hıçkırarak ağladı, o gün - sonsuza dek mutlu olacağı gün - onu ayakta tutacak bir aşk hikayesi olmadan, mihrapta tek başına kaldığını anlayınca kontrolsüzce titredi.

Lanet olsun.

Bu garipti.

Onu karşılamak için koridorda yürüdüm.

Adım adım ona doğru ilerledim, elimden geldiğince hızlı bir şekilde ona doğru ilerledim ve dizleri bükülmeye başladığında onu yakalamak için hemen oradaydım. Kollarını bana doladı, o güzel beyaz elleriyle beni sıkıca tuttu.

Sanki sadece onun için yapılmış gibi görünen bir elbise. Yıldırım çarpmış bir tanrıça gibi görünüyordu. Bu hiç adil değildi. Anladığım kadarıyla Aaliyah iyi bir insana benziyordu. Bu tür saçmalıklar iyi insanların başına gelmemeliydi. Jason yaptığı şey yüzünden pisliğin tekiydi.

"Neden yeterli değildim?" diye haykırdı ve kalbindeki acı varlığının her parçasından dökülürken bu kelimeleri defalarca tekrarladı.

Ne söyleyeceğimi ya da onu nasıl daha iyi hissettireceğimi bilmiyordum, bu yüzden onu kendime çektim ve yorgun bedenini kendime yasladım. O kollarımın arasında kendini kaybederken ben sessiz ve hareketsiz kaldım. Onu düzeltmeye çalışmayacaktım, çünkü bozuk olan bir şeyi asla düzeltemezsiniz. Bazen sadece enkazın içinde durmanız ve yeni parçalanmış parçaların içinde yaşamayı öğrenebileceğinizi ummanız gerekir.

Sunağın önünde yere oturduğumuzda "Benimle kalmak zorunda değilsin" dedi. En az bir saattir oradaydık ama o gitmeye hazır olana kadar yanından ayrılmayacaktım. Kadın daha düğün gününde ekilmişti; en azından onunla birlikte oturabilirdim.

"Sorun değil."

"Hayır, öyle değil. Eminim yapabileceğiniz daha iyi şeyler, daha önemli şeyler vardır."

Tek kelime etmedim. Kendini kaybolmuş, terk edilmiş, yalnız hissettiği açıktı ve ben olsaydım, tek başıma olmaktan nefret ederdim. Bu yüzden onu orada tek başına bırakmayı reddettim. Bana gidebileceğimi her söylediğinde gözlerinde, kalmayı seçeceğime dair küçük bir umut gördüm. Sadece o öğleden sonra onu terk etmeyecek bir kişiye ihtiyacı vardı. Bu yüzden kaldım.

Dizlerini bükmüş ve göğsüne doğru çekerek onlara sarılmış, uzaklara bakıyordu. "Resepsiyon şu anda başlıyor olacaktı," diye fısıldadı. "Müzik, dans ve mutluluk olacaktı... şarap. Tanrım, biraz şarap içebilirim. Sen şarap içemez misin?" diye sordu başını bana doğru eğerek. Gözleri kan çanağına dönmüş, şişmiş ve rimelle kaplanmıştı.

Cevap vermedim.

Zıpladı. "Sanırım gideceğim."

"Gitmek mi? Nereye gideceksin?"

"Resepsiyona." "Ne?"

Başını salladı, belli ki şoktaydı çünkü delice konuşuyordu. "Evet, bilirsin... sadece kontrol etmek için."

"Ne? Hayır. Bu delilik."

"Evet, öyle. Beni götürebilir misin?"

"Ha? Hayır," diye kesin bir dille ifade ettim. "Tabii ki seni oraya götürmeyeceğim."

"Ama daha önce beni gitmek istediğim her yere götüreceğini söylemiştin. Götüreceğine yemin etmiştin."

Kadınlar ve onların kusursuz anıları.

"Bunun sağlıklı bir seçim olduğunu sanmıyorum..."

"Ama bu bir seçim ve eminim burada oturmaktan bıkmışsınızdır, o yüzden oraya gitmeliyiz."

"Hayır."

"Evet."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Connor."

"Ne?"

Gözlerine ve omuzlarının yuvarlaklığına baktım ve bana en acınası yavru köpek-Sarah-McLachlan-reklam-gözlerini verdi. "Lütfen?"

Tanrı aşkına.

"Tamam. Git elbiseni değiştir."

Gülünç uzunluktaki trenini kollarının arasına aldı ve son sürat ilerlemeye başladı. "Hayır, zaman yok. Hadi gidelim."

14

Aaliyah

Güllerle dolu altın vazolardan dans pistini parlatmak için kullanılan projektörlere kadar HER ŞEY MÜKEMMELDİ. Yerleşim düzeni göz kamaştırıcıydı ve tatlı masasında en sevdiğim şeylerin hepsi vardı.

Kek.

Çerezler.

Limonlu

bar.

Nefesimi kesen bir pasta. Fondan katlar boyunca dans eden altın kurdeleler, en güzel krema ile yazılmış J ve A harfleri. Bir kat kırmızı kadife, diğeri koyu çikolataydı. Onun en sevdiği lezzet ve benimki... Her şey mükemmeldi, sonsuza dek sürecek bir aşk hikayesi için inşa edilmiş bir resepsiyon ve tüm işçiler onu yıkıyordu. Nasıl olacaktı da Bundan sonra iyi misin?

Connor yanımdan ayrılmazken ben kapı aralığında donup kalmış, onlar parçaları götürürken bakıyordum. İki kişi elli kiloluk şaheseri sallantılı tekerlekleri olan bir arabaya pervasızca yerleştirmek üzereyken göğsüm sıkıştı. Muhtemelen pastayı arka odaya itecekler, bir çatal kapacaklar ve hayvanlar gibi içine dalacaklardı.

"Bekle! Hayır!" Bağırdım, uzun trenim beni takip ederken boşluğa doğru koştum. "Dokunma ona!"

Kısılmış gözlerle bana döndüler. Gençlere benziyorlardı, belli ki böyle bir ödülü taşımak için çok gençlerdi. "Uh, ne?" diye mırıldandı biri.

"O pastaya dokunma dedim!" Muhtemelen gözlerime vahşi görünüyordum çünkü kalbimde tamamen vahşi hissediyordum. "Kımıldatmayın." Diğer yemek şirketlerine döndüm ve yer ayarlarını bozmayı bırakmalarını emrettim. DJ'e ekipmanlarının fişini çekmeyi bırakması için bağırdım. Barmenin her şeyi silmeyi bırakması için ağladım.

Sadece biraz daha bu şekilde kalmak için mükemmel bir odaya ihtiyacım vardı.

"Aaliyah..." Connor'ın sesi alçak ve hüzünlüydü. Normal hüznü değil ama benim için yeni bir tür hüzündü.

Sesi duyunca irkildim. Eeyore'un senin için üzülmesi endişe verici.

Çıldırmış gibi görünmüş olmalıyım.

"Connor, durdur onları. Lütfen. Durdur onları. Durdur onları," diye yalvardım, sanki tek müttefikim oymuş gibi ona doğru bakıyordum.

"İşlerini yapmak zorundalar..."

Derin bir nefes aldım ve gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülmeye başlarken sertçe yutkundum. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Gözlerini kısmıştı. Beni anlamıyordu. Mantıksız duygularımın nereden geldiğini bilmiyordu. Connor'ın anlamadığı bir şey varsa, o da başkalarının duygularıydı. Hiçbir zaman onlara tanık olacak kadar uzun süre kalmamıştı.

"Mantıksız davranıyorsun," dedi bana. Kaba bir şekilde değil, sadece gerçekçi bir şekilde. Connor'ın vücudunda kaba bir kemik yokmuş gibi görünüyordu.

"Biliyorum, ama lütfen."

Boynunun arkasını ovuşturdu ve mürettebata dönerken omuzlarını çökertti. "Her şeyi olduğu gibi bırakın," dedi onlara.

"Ama efendim, bize emir verildi-"

"Her şeyin parası ödendi," dedi Connor çabucak. "Oda, zaman, hizmetleriniz. Yani en azından gelinin kutlamalara katılmasına izin verebilirsiniz."

"Ama... o bir gelin değil," dedi bir diğeri. "Düğün iptal edildi."

O bir gelin değil.

Kulak zarıma çarpan kelimeleri duyana kadar kelimelerin canımı yakabileceğini bilmiyordum.

Connor o kişiye bir bakış attı ve sonra gözlerini kıstı. Elini arka cebine attı ve cüzdanını çıkardı. "Resepsiyon faaliyetlerine devam etmeniz için her birinize üç yüz dolar ödeyeceğim."

O öğleden sonra ilk kez suçluluk duygusu bana doğru yol buldu. "Hayır. Üzgünüm Connor, gidebiliriz-"

Susturucu elini bana doğru uzattı ve parayı çıkardı.

İşçilerin hepsi birbirine baktı, sonra omuz silkerek Connor'a doğru yürüdüler ve bir gelin adayının ruhsal çöküntü yaşamasını önledikleri için aldıkları ücreti tahsil etmeye başladılar.

Ya da bir gelin adayının ruhsal çöküntü yaşamasına yardım ettiğim için. Çünkü yaptığım şeyin aklı başında bir yanı yoktu.

DJ müzik çalmaya başladı ve ben de dans pistinin ortasına doğru ilerledim. Işıklar yanıp sönüyordu ve ben kaçırdığım neredeyse hayata bakarak ileri geri sallanıyordum. Sonra yavaş bir şarkı başladığında duygu dalgası içime çöktü. Dizlerim bükülmeye ve gözlerim duygu seline kapılmaya başladı. Yere çarpmak amacıyla düşmeye başladığım anda Connor beni durdurduğunda şaşırdım.

Beni yukarı çekti ve kollarına aldı. Benimle birlikte ileri geri sallandı. "Tuttum seni, Red. Tuttum seni."

Düşmeye başladığımda, beni yakalamak için oradaydı.

"Sana verdiğim sözü tutmadım," dedim. O ileri geri hareket ederken yorgun başımı omzuna yasladım.

"Ne sözü?"

"Benimle dans etmeyen bir adama asla aşık olmamamı söylemiştin. O bunu yapmazdı," diye fısıldadım, omzuna yaslanıp ağlayarak. "Benimle asla dans etmezdi."

"O zaman neden onu seçtin?"

Burnumu çektim ve cevap vermedim çünkü cevabım yüzleşmek için çok acınası hissettirdi.

Çünkü yalnızdım ve yalnız kalmaktan korkuyordum ve hayatımın yalnız yaşayacağım küçük geri kalanı için korkuyordum.

"Birbirimizi son gördüğümüzde neden böyle dedin? Neden bana onunla evlenmememi söyledin? Onun için yeterince iyi olmadığımı mı düşündün?"

Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Hayır. Tabii ki hayır. Sadece onun senin için yeterince iyi olmadığını biliyordum."

Bu sözlere inanmak istedim ama yine de zordu.

Ekip sonunda canına tak edip bizi dışarı atana kadar dans etmeye devam ettik.

"Seni nereye götürmemi istersin?" Connor sordu.

"Bilmiyorum. Gidecek hiçbir yerim yok. Jason'ın çatı katına gidemem. Benim değil. Onun ve benim hiç kimsem yok, hiç kimsem... Gidecek hiçbir yerim yok ve
-"

"Bu gece benimle kalacaksın," dedi göğsümde yükselen paniği keserek. "Benimle kalacaksın."

15

Connor

Aaliyah'a boş odalarımdan birini GÖSTERDİM ve ona kıyafetlerini değiştirdim. Odaya girip kapıyı arkasından kapatmadan önce bana sessizce teşekkür etti.

O gece ihtiyacı olan bir şey varsa, o da dinlenmekti.

Ofisime geri döndüm. Yorgun hissediyordum ama muhtemelen yakın zamanda uyuyamayacağımı biliyordum. Bu nedenle en iyi yaptığım şeyi yapacaktım: kendimi işe verecektim.

Sabah bir civarı telefonum çaldı.

Selam. Her şey yolunda gitti mi?

Her şey yolunda gitti mi?

Bu ne cüret. O gün ona milyonlarca kısa mesaj göndermiş, milyarlarca kez aramış ve cevap vermesi için yalvaran trilyonlarca sesli mesaj bırakmıştım. En azından Aaliyah'ı araması için. Erkek gibi davranıp yarattığı büyük fırtınaya cevap vermesi için. Yıktığı kırık kalple yüzleşmesi için. Yine de neredeyse yirmi saat boyunca ondan tek bir ses duymadım ve cevap verdiğinde de söyleyeceği tek şey buydu.

Her şey yolunda gitti mi?

Aaliyah iyi mi?

Ciddi olamaz.

Aaliyah'ın iyi olmaya yakın olduğu herhangi bir senaryo olduğunu düşünecek kadar aptal olamazdı.

Ona küfretmek istedim. O zavallı kıza karşı yaptıklarının normal olduğunu düşündüğü için herifi bir güzel benzetmek istedim. Evet, Aaliyah berbat biriydi ama bunun nedeni o siki gerçekten önemsiyor olmasıydı. Jason'ı birlikte gördüğüm ve ona birlikte olmaya değer biriymiş gibi bakan ilk kızdı. Ayrıca, tamamen mahvolmadığı zamanlarda nazik, zarif ve içi dışı bir olan güzel bir kızdı. Saf bir kalbi vardı ve Jason onu yok etme ihtiyacı hissetmişti.

Bir kağıda karaladığı birkaç kelimeden başka bir şey söylemeden ortadan kaybolmuş, pisliğini, hatalarını temizlemeyi bana bırakmıştı. Sanki gitmesi onun için en kolay şeymiş gibi gitmişti.

Bu yüzden o gece onu görmezden geldim. Mesajlarını görmezden geldim, sahte endişesini görmezden geldim ve içten içe karmanın sadece o gece için bile olsa ona ulaşmasını umdum.

Yatağa gitmek için kalktığımda misafir odasından gelen burun çekme sesini duyduğumda şaşırdım. Hâlâ ayaktaydı ve belli ki ağlıyordu. Hiç düşünmeden oraya gittim ve kapıyı çaldım. Kapıyı açtığında kendimi enayi yumruğu yemiş gibi hissettim. Bitkin görünüyordu. Yıkılmış.

"Özür dilerim, çok mu gürültü yaptım?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Sorun o değil." Kaşlarımı çattım ve kollarımı kavuşturdum. "Sadece önemli olduğunu söylemek istedim."

"Ne?"

"Sen önemlisin. Sana varlığının bir değeri yokmuş gibi hissettiren herkese karşı bu gerçeği bilmeni istiyorum. Sen burada olduğun için bu dünya daha güzel."

Hafif bir kıkırdama çıkardı. "Kendimi önemsiz hissettiğimi nereden bildin?"

"Çünkü seninle çok kısa bir süre geçirmiş olsam da, bazı şeyleri önemsediğini ve derinden hissettiğini biliyorum."

Kapının pervazına yaslandı. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Evet."

"Ölmeden önce kendimi ya da ailemi asla bulamayacağımdan korkuyorum.
Son günüme kadar hep yalnız kalacağımdan korkuyorum." "Bu doğru değil. Sen bir başrol kadınısın." "Ya kahramanı bulamazsam?"

"Bu da iyi. Sanılanın aksine, başka biri olmadan da sonsuza dek mutlu bir hayat yaşayabilirsin. Bu gece uyu," diye emrettim, bir kez başımı salladım.

"Denerim."

"Bu gece uyu," diye tekrarladım, yanaklarından süzülen birkaç damla gözyaşını başparmağımla silerek.

"Yapacağım."

"Yalan
söylüyorsun."

"Yalan
söylüyorum."

"Seninle oturmamı ister misin? Böylece yalnız hissetmezsin?"

Başını sallamadan önce dudakları bir an için aralandı. "Hayır. Senden bunu yapmanı isteyemem. Ben iyiyim. Gerçekten, sorun yok."

Bu, kalmama ihtiyacı olduğuna beni ikna etmek için yeterliydi. Yalnızlıktan çok korkuyordu. O gece onu nasıl yiyip bitirdiğini gördüm. Onu bu ruh halinde yalnız bırakmayı reddettim.

Odaya girdim ve masa sandalyesine oturdum. Yatağa tırmandı ve bu küçük hareket için bana sessizce teşekkür etti. En azından bunu yapabilirdim. O gece çektiği acıyı dindiremezdim. Aklından geçen vahşi düşüncelerin fişini çekemezdim. Hissettiklerinin zerresini bile anlamaya başlayamazdım.

Terk edilmiş ve yalnız bırakılmış bir kadın için yapabileceğim tek şeyi yaptım. Doğru hissettiren tek şeyi yaptım. Kaldım.

16

Aaliyah

Gün ışığı perdelerin arasından yatak odasına doldu ve yanaklarıma vurduğunda inledim. Henüz gözlerimi açmamıştım, beynimin çarpıntısı midemi bulandırıyordu. Döndüğü için başımı bedenimden ayırmak istiyordum. Güneş ışığıyla karşılaşmanın bu berbat hissi daha da yoğunlaştıracağından emindim.

Geceleri her zaman fişe taktığım ve komodinin üzerine bıraktığım telefonumu bulmak için sağıma uzandım, ancak elim masaya dokunmak yerine doğrudan aşağı düştüğünde nefesim kesildi.

Gözlerim açıldı ve yatakta doğrulup yatağın benim yatağım olmadığını fark ettiğimde anlık bir panik yaşadım. Güçlü bir panik tüm sistemimi ele geçirmeye başladığında vücudumdaki her tüy diken diken oldu. Neredeydim ben? Ve kimin yatağında yatıyordum?

Sonra her şey aklıma geldi. Düğün. Önceki gece. Connor.

Büyük boy tişörtü ve gri eşofman altıyla oturduğumda panik seviyem yeni zirvelere fırladı. Bir önceki geceyi, ilişkimin bitişini, ardından gelen çöküşü ve Connor'ı hatırlamaya başladım.

Yatağın diğer tarafına, komodinin bulunduğu yere baktım.
Üzerinde bir bardak su ve bir kâğıt parçası duruyordu.

Sürünerek yaklaştım ve kâğıt parçasını aldım.

KIRMIZI,
İyisin.
-Kaptan

Aynaya bakma hatasını yaptım, aynada kalp kırıklığım bulaşmış makyaj ve gözyaşı lekeleri olarak yansıdı. Göz kalemi ve rimel etrafa saçılmış bir rakuna benziyordum.

Daire domuz pastırması gibi kokuyordu, bu da Connor'ın uyanık ve aktif olduğu anlamına geliyordu. Yavaş hareketlerle yatak odasından çıktım ve kocaman, açık bir alan buldum. Çatı katı modern ve aydınlık olan açık bir düzene sahipti. Tavandan tabana pencereler beni uyandıran güneş ışığıyla ıslanmıştı.

"Hey," diye mırıldandım mutfakta durmuş ocakta bir şeyler karıştırırken sırtı bana dönük olan Connor'a.

Üzerinde bir bulaşık havlusu olan omzunun üzerinden baktı ve bana yarım bir sırıtış attı. "Günaydın, günışığı."

Ne kadar ironik bir söz. Parıltımda güneşli bir şey yoktu.

Ocağa döndü, ocağı kapattı ve sonra bana doğru yürüdü. Ben çoktan mutfak tezgâhına doğru yolumu bulmuştum, orada bir tabureye oturdum ve tam bir yenilgi içinde başımı adaya doğru eğdim.

"Uyandığında orada olmadığım için üzgünüm. Bir süre kıpırdadığını gördüm ve yakında uyanacağını düşündüm. Kalkıp kahvaltıya başlamaya karar verdim."

"Gerçekten bütün gece orada mı kaldın?"

"Evet, tabii ki."

Ruhumun en hüzünlü kısımları bile bundan sıcaklık duydu. "Teşekkür ederim Connor. Her şey için özür dilerim. Hemen yakandan düşeceğim. Sana yük olduğumu biliyorum ve artık olmayacağım."

Sanki ayrılmakla ilgili söylediklerimi duymamış gibi, "İrmiğini nasıl seversin?" dedi.

"Ne?"

"Grits, grits'i nasıl seversin? Biraz çırpılmış yumurtayla birlikte domuz pastırması da yaptım."

"Yulaf ezmesinin ne olduğunu bile bilmiyorum."

Yüzündeki şok ve incinmişlik ifadesi neredeyse gülmeme neden olacaktı. Eğer kendimi fiziksel ve duygusal olarak ezilmiş hissetmeseydim, kahkaha atabilirdim.

"İrmik tüm dünyadaki en iyi kahvaltıdır. Güneyli bir şey olabilir ama iyi bir Güneyli şeyidir. Normalde peynirli irmik yaparım ama peynirim bitti. Yine de üzerine biraz şeker ekleyebilirsin ve muah!" Bir şef öpücüğü verdi.

"Gerçekten aç değilim," diye açıkladım, midemin hala döndüğünü hissediyordum. "Biliyorum, işte tam da bu yüzden yemek yemen gerekiyor," diye açıkladı.

Dolabından bir tabak.

Başımı salladım. "Hayır, gerçekten Connor. Sadece eve gitmem gerekiyor. Kendimi..." Berbat.

Üzücü.

Kırılmış.

Bedava mı?

Bekle, hayır. O değil.

Bana baktı ve dudakları en üzgün kaşlarına dönüştü. Benim için kötü hissediyordu. Onu suçlayamazdım. Ben de kendim için kötü hissediyordum.

"Yemek istemediğine emin misin? İhtiyacın olursa duş alıp üstünü değiştirebilmen için biraz daha eşofman bıraktım. Ayrıca, belki duştan sonra bir şeyler yemek istersin."

Ona yarım bir gülümseme verdim. "Evet, teşekkürler. O zaman başınızdan çekileyim." "Acelem yok, Red. Gerçekten." Connor benim kırık dökük halimden rahatsız olmamış gibiydi.

Görünüşü. Her zamanki gibi uzun boylu ve sakindi. "Cep telefonun yatak odasındaki şifonyerin üzerinde, şarjı dolu. İstediğin kadar zaman ayırabilirsin, hazır olduğunda şoförüm seni istediğin yere götürebilir."

"Teşekkür ederim." "Ne zaman isterseniz."

Sandalyeden kalktım ve yatak odasına doğru ilerlemeye başladım. Sonra durdum ve Connor'a dönüp baktım.

"Connor, bekle." Omzunun üzerinden bana doğru baktı ve ben de

zorlukla yutkundum. "Sana bunu sormaya hakkım olmadığını biliyorum, ama bu düşünce kafamın içinde dönüp duruyor ve sana sormadan bu düşünceden kurtulabileceğimden emin değilim..."

Sessizce durdu, bekledi.

Alt dudağımı ısırdım. "Bildiğiniz başka bir kadın var mıydı? Jason başka biriyle görüşüyor muydu?"

Ağzının kenarları seğirdi ve ellerini eşofmanının ceplerine soktu.

Onun sessizliği benim

cevabımdı. "Onu tanıyor

muydun?" diye sordum.

"Bunu yapma, Aaliyah," diye fısıldadı.

"Neyi yapmayayım?"

"Olması gerekenden daha fazla acıt."

Sözleri beni yaraladı ama aslında bu benim hatamdı. Jason'ın kim olduğunu en başından beri biliyordum ama yine de ona aşık olmama izin vermiştim. Bir karınca olduğumu bile bile onun örümcek ağına girmiştim.

"Herkes bana hep bir şekilde anlattı. Tüm o sosyal etkinliklerde hep Jason'ın eskiden nasıl bir adam olduğunu ima ederlerdi."

Hepsi iyiydi. Ben Jason'ın yolunun kesiştiği kadınların zaman çizelgesindeki bir başka işarettim sadece. Yanılmalarını o kadar çok istemiştim ki. Onların yanıldığını kanıtlamak ve kendime yeterli olduğumu kanıtlamak istemiştim. Şimdi herkes malikanelerinden bana gülüyor*, "Ben sana demiştim*" diye düşünüyordu*.*

Connor'a bakmak için başımı kaldırdım.

O hariç.

Gözleri benim üzerimdeydi ve o kadar da sessiz değildi. Ses tonundan değil, duruşundan bahsediyorum. Omuzları düşüktü ve dudakları hafifçe hareket ediyordu. Kollarını kavuşturmuş ve başını hafifçe sola doğru eğmişti. Mavi gözleri akşam karanlığındaki okyanus kadar sakin görünüyordu.

Vücut dilinin hiçbir yerinde "Sana söylemiştim." yazmıyordu. Connor'la ilgili hiçbir şey Jason'ı sevdiğim için aptallığıma yüzüme gülmüyordu. Hiçbir şeyi bana aptal demiyordu.

Gözlerindeki tek şey kederdi.

Benim için üzülüyordu.

Bakışlarımı ondan ayırmak zorunda kaldım, çünkü benim için duyduğu üzüntü kalbimin daha fazla acımasına neden oluyordu. Gözyaşlarım vücuduma çarpan su damlacıklarına karışırken uzun, sıcak bir duş almaya gittim ve hüznü memnuniyetle karşıladım. Onunla savaşmaya çalışmadım. Ondan kaçmaya çalışmadım. Kendimi acıdan vazgeçirmeye çalışmadım. Hayır, acının kalbime girmesine izin verdim. Yanmasına izin verdim.

17

Aaliyah

Aşık olan ilk kişinin kim olduğunu ÇOK MERAK ETTİM.

Ne olduğunu hemen anladılar mı, yoksa aşırı mide yanması gibi mi hissettiler? Mutlu muydular? Üzgün müydüler? Aşk iki yönlü bir yol muydu, yoksa yalnız bir ilişki miydi? Oraya varmak ne kadar sürdü? Aşk gelmeden önce kaç gün, ay ve yıl yolculuk yaptılar?

Korktular mı?

Önce onlar mı konuştu yoksa diğerinin konuşmasını mı beklediler?

En sevdiğim hikâye kitaplarının hepsinde bir anlık aşk anı vardı. Bir karakterin göz göze geldikleri anda tamamen aşık olduklarını söylemesine bayılırdım. Her zaman umutlu bir romantik olmuş olsam da, bunun gerçek hayatta gerçekleşebileceğine inanmak zordu, yine de tüm bu fikri sevdim. Hayal dünyasında bile olsa bunun gerçekleşebileceğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Aşkın dilediği şekilde işlediği fikrini seviyordum. Aşkın zamana, mekâna ya da kısıtlamalara inanmadan kendi hızıyla akıp gittiği düşüncesini sevdim.

Bazen memnuniyetle karşılandı, bazen de karşılanmadı ve insanların içini doldurdu.

Sonra birçok durumda bu aşk değişti. Çatladı, kanadı, asla tam olarak iyileşmeyecek yaralar bıraktı. Güvensizlik, kendinden şüphe ve acı için bir kapı açtı. I

Bazen aşk hiç var olmasaydı hayatın daha iyi olacağını düşündüm çünkü aşk gerçek olmasaydı, kalp kırıklığı da yaşanmazdı.

Son zamanlarda aşktan vazgeçen ilk kişinin kim olduğunu merak ediyordum. Bunun geldiğini gördüler mi? Yavaş yavaş mı gelişti? Küçük sıkıntılarla mı başladı, yoksa bir sabah uyanıp aşkın gittiğini mi fark ettiler? Yasını tuttular mı? Kolayca uzaklaştılar mı? Aşk buharlaşmadan önce kaç gün, ay ve yıl yolculuk yaptılar?

Acaba aşkı kaybetmek, son birkaç saat içinde beni mahvettiği ölçüde onları da incitti mi?

Connor benimle birlikte evime kadar gelmeyi teklif etti ama ben teklifi reddettim. Tek istediğim bir süre yalnız kalmaktı. Araba SoHo'daki çatı katına yanaştığında midem bulandı. Bir yanım aceleyle yukarı çıkmak, eşyalarımı toplamak ve kimseye görünmeden aceleyle uzaklaşmak istiyordu. Daha büyük bir parçam ise Jason'ın yukarıda oturup bana son yirmi dört saatte yaşadığım her şeyin büyük bir hata olduğunu söylemeye hazır olmasını umuyordu.

Bana sadece bir soğukkanlılık vakası yakaladığını söylemeye hazırdı ve o anda benimle birlikte adliyeye koşup "Evet" diyecekti.

Ne kadar acınası değil mi?

Jason bana hâlâ onunla evlenmemi teklif etseydi, muhtemelen evet derdim. Bunun gücüm için ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Beni eve bırakacak kadar nazik olan Connor'ın şoförüne "Teşekkür ederim Luis," dedim.

Jason'ın evi.

Kesinlikle benim değildi.

"Elbette. Eğer ihtiyacınız olan bir şey varsa, eminim Bay Roe sizi bugün başka bir yere götürmemde bir sakınca görmeyecektir." Bana karşı çok nazikti ve bunun için minnettardım. Alabileceğim tüm nezakete ihtiyacım vardı.

"Sanırım iyi olacağım, teşekkür ederim."

Vedalaştık ve binaya girmeden önce derin bir nefes aldım. Ön kapıdan içeri girdiğim anda midem sıkışmaya başladı. Katherine resepsiyonda oturuyordu ve beni görünce gözleri büyüdü. Katherine yirmi yılı aşkın bir süredir aynı yerde çalışan yaşlı bir kadındı. Jason'ın yanına taşındığımdan beri son birkaç haftadır beni karşılayan, tanımaktan ve sevmekten mutlu olduğum bir yüzdü.

"Aaliyah, merhaba tatlım." Hızla ayağa kalktı ve gözlerindeki ağırlık suçluluk duygusu barındırıyordu. "Nasılsın?"

Ona sıkı bir sırıtış attım. "Daha iyi günler gördüm."

"Tahmin edebiliyorum. Olanlar için üzgünüm ama Bay Rollsfield burada istediğiniz kadar kalabileceğinizi bilmenizi istedi."

Biraz ayağa kalktım. "Jason'la konuştun mu?" "Evet, hanımefendi."

"O şimdi burada mı?"

"Hayır, hanımefendi. Dün yola çıkmadan önce bir şeyler almak için uğradı. Bir seyahate çıkacağını söyledi."

"Nereye olduğunu söyledi mi?" Ben sordum.

Katherine yüzünü buruşturdu. "Sanırım Fransa'dan bahsetti?"

"Balayımız." Ya da balayımız olması gereken şey. "Bak, tatlım"-

Katherine ensesini ovuşturdu ve "Bu sefer gerçekten senin olacağına bahse girmiştim. Jason'ı birçok farklı kadınla gördüm. Çok, çok, *çok*-"

"Anladım. Jason eskiden etrafta dolaşırdı," diye araya girdim. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Sadece söylüyorum, seninle farklıydı. Seninle farklıydı."

Sözleri karşısında öfkelendim. Beni birçok nedenden ötürü kızdırıyorlardı ama esas olarak farklı olmasına rağmen yine de beni terk ettiği için. Onun kalması için yeterli değildim.

Kalmaları için asla yeterli olamadım.

"Onun hayatını değiştiren kız olmak istedim," diye itiraf ettim. Zihnim beni gerçekten ektiği gerçeğini kabullenmekte zorlanıyordu. Daha önceki ilişkilerimde tüm tehlike işaretlerini görebiliyordum ama Jason beni gerçekten önemsiyor gibi görünüyordu. Bu seferki beni gafil avlamıştı.

"Onun hayatını değiştirdin."

Avuç içlerimi yorgun gözlerime sürttüm. "Yapmadım. Yapmış olsaydım, burada sümüklü ve ağlamaklı olmazdım. Eğer onun hayatını değiştiren kadın ben olsaydım, 'Evet' diyebilirdi. Ama bunun yerine, çekip gitti."

"Bu doğru olsa bile, yine de onun hayatını değiştirdiniz." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü insanlar seninle tanışıp da değişmeden duramazlar, Aaliyah."

Gülümsedim ve çantamdan anahtarımı almak için uzanırken Katherine'e teşekkür ettim.

"Aaliyah," dedi arkamdan bir ses ve telaşla arkamı dönmeme neden oldu. Sesi duyduğum anda tanıdım ve sadece bu ses bile kalbimin sıkışmasına neden oldu.

"Marie, merhaba." Benim için çok şey ifade eden bir çift göze bakarken nefes aldım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Oğlumu bulmak için bir arayış içindeydim ama bir süreliğine Fransa'ya mini bir tatile gittiğini öğrendim." Ellerine bakıp parmaklarıyla oynarken kaşlarını çattı. Başını kaldırdığında gözlerinden yaşlar akıyordu. "Ah, Aaliyah. Böyle olmaması gerekiyordu." Ağzını kapattı ve kontrol edilemeyen hıçkırıklara boğuldu.

Kollarımı ona doladığımda anlık bir tepki verdim. Orada, lobide durmuş, düğün günümde beni terk eden adamın annesini teselli ediyordum. Elimde değildi; birinin dağıldığını görmek bende onu teselli etme isteği uyandırıyordu.

"Seni seviyor, Aaliyah. Sevdiğini biliyorum," dedi biraz uzaklaşarak. "Sence sen ve ben yukarıda biraz konuşabilir miyiz?"

Bir an tereddüt ettim. Jason'ın annesiyle konuşmaya hazır olduğumdan emin değildim. Kendimle ve kalp ağrımla yüzleşmeye bile hazır değildim.

Ben cevap veremeden, Marie ifade edemediğim kelimeleri okumuş gibiydi. "Sorun değil, gerçekten. Özür dilerim. Seni yalnız bırakacağım. Oğlumun sana yaptıklarından daha fazlasını hak ettiğini bilmeni istiyorum. Seninle tanıştığım andan itibaren özel biri olduğunu biliyordum" dedi.

"Teşekkür ederim, Marie."

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama sizce..." Burnunu çekti, çantasından bir mendil çıkardı ve gözlerini sildi. "Sence sen ve ben iletişim halinde kalabilir miyiz? Belki hâlâ kahve içebiliriz? Kulağa bencilce geldiğini biliyorum, ama bir bakıma sen de benim dünyamın bir parçasıymışsın gibi hissediyorum."

Ben de aynı şekilde hissediyordum ama onu yakın zamanda görme fikri bana biraz fazla ürkütücü geliyordu. "Sanırım sadece zamana ihtiyacım var, Marie. Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlarla yüzleşmek çok zor. Zihnim hala dönüyor."

"Anlıyorum, tatlım. Daha fazla vaktini almayacağım ama istediğin kadar bu dairede kalabileceğini bil. Yeni bir yere taşınman için gereken zamanı sana vermek üzere Jason'ı uzak tutacağımdan emin olabilirsin. Ama umarım oğlumun sana yaptığı şeyin zalimce olduğunu biliyorsundur ve sana verdiği tüm zararlar için özür dilerim."

Gergin bir kahkaha attım. "Benden özür dilemene gerek yok Marie. Sen oğlunun hataları değilsin."

Şimdi endişeli bir kıkırdama çıkarma sırası ondaydı. "Bunu bir ebeveyne milyonlarca kez söylesen yine de sana inanmayız." Beni kendine çekti ve sımsıkı sarıldı. Onun kucağında eridim. Birinin bana sarılmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. "Sen her zaman istediğim kızsın," diye fısıldayarak benim duygularımı da harekete geçirdi.

Uzaklaşmak için döndü ve kapıyı bir süre açık tuttuktan sonra bana doğru baktı. "Şunu açıklığa kavuşturalım, Aaliyah, ilişkinizde her zaman av olan sendin, tam tersi değil. Oğlum senin için asla yeterince iyi değildi. Ödül sendin." Gülümsedi ve beni orada nasıl üstesinden geleceğimi bilmediğim bir dizi sinirle bırakarak uzaklaştı.

Asansörle çatı katına çıktım ve içeri adımımı atar atmaz bir boşluk hissettim. O duvarlar arasında uzun süre yaşamamıştım ama bir yerlerde kendimi orada sonsuza dek mutlu olacağıma inandırmıştım. Bazen masalsı sonlar sadece hikaye kitapları içindir.

Çatı katında her şey her zaman olduğu gibiydi, sadece biraz farklıydı. Evin tüm bileşenleri biraz daha az benimmiş gibi hissettiriyordu. Yatak odasına girdiğimde dolaplarda Jason'ın bazı kıyafetlerinin olmadığını fark ettim. Beni gerçekten terk etmişti ve geri dönmeyecekti.

Kendimle ne yapacağımdan emin değildim. Hayata nasıl devam edeceğimden emin değildim. Hiçbir şeyim yoktu; ne kocam, ne işim, ne de evim. Düğün günümüzde beni terk eden bir adamla birlikte olmak için tüm bunlardan vazgeçmiştim.

O sabah sevgi dışında her şeyi hissederek yatağa uzandım. O evde hissettiğim rahatsızlıktan nefret ediyordum. Duvarların bana oraya ait olmadığımı yankılamasından nefret ediyordum. Jason'ın her an ortaya çıkıp bana ne kadar ait olmadığımı hatırlatabileceği düşüncesinin tüylerimi diken diken etmesinden nefret ediyordum.

Ben de yataktan kalktım ve kendimi daha az yalnız hissettiğim tek yere gittim.

Her pazar sabahı ölü insanlarla konuşurdum. Ölü insanlarla değil, sadece bir tanesiyle. Grant'in mezarını ziyaret etmek ve onunla hayat hakkında, dünyamın iniş çıkışları hakkında konuşmak bir gelenek haline gelmişti. Ona çizgi roman okurdum ve birlikte güneşin doğuşunu izlerdik. O sabah onunla güneşin doğuşunu kaçırmıştım ama yine de onun rahatlığını hissediyordum.

Grant'in mezar taşının önünde oturdum, bacaklarım bükülmüş ve kollarım dizlerimin üzerinde çapraz duruyordu. Başımı kollarıma yaslamış, bana hala sevildiğimi hissettiren tek kişiye bakıyordum. O sabah hiçbir şey söylemedim, çünkü bana cevap vermeyeceğini biliyordum, ama kafamda iyi olduğumu söyleyeceğini hayal ediyordum.

Mezar taşının etrafına çeyreklikler serpiştirilmişti. Her ziyaret ettiğimde bir çeyreklik bırakırdım, çünkü bana hep onu hatırlatırdı. Grant ile ilk tanıştığımda, parmaklarının arasında sürekli bir çeyreklik çevirirdi. Yıllar boyunca aklımdan çıkmayan tuhaf inançları ve sözleri vardı. "*Bir peni bul, onu al, gün boyu şansın açık olsun, bir çeyreklik bul, onu benim yap, ben de sonsuza kadar şanslı olayım*" derdi. Yanında şanslı bir çeyreklik taşımadığı gün yoktu. Bu yüzden, ne zaman ziyaret etsem ona bir çeyreklik bırakırdım, böylece diğer tarafta biraz şansı olurdu.

Orada oturmuş, umutsuz hissederken, aklıma onun bir başka dizesi geldi.

"*Yağmur gökkuşağı yapar, Aaliyah. Bırak su yağsın*." derdi muhtemelen. "*Önce kır, sonra tamir et.*"

Kırıldım.

Paramparça oldum.

Grant'in neredeyse kelimelerinin verdiği rahatlık zihnimi doldururken gözlerimdeki suyun akmasına izin verdim. Grant'in beni bir şekilde mistik ve güvenli bir sevgiyle sarmalamayı başaran sessizliği için minnettardım.

18

Aaliyah

Ve şimdi ***yalvardığım kısım*** *geliyor.*

Asansörle *Passion Magazine* ofisine çıkarken midem düğüm düğümdü, orada saygılı bir şekilde -tamam, muhtemelen değil- genç editör pozisyonumu geri isteyecektim. Artık Los Angeles'a taşınmama gerek olmadığına göre, ayaklarımı yeniden sağlam bir zemine basmaya çalışıyordum. Baştan sona bir New York'luydum ve New York'lular hayat onları yere serdiğinde ne yaparlar? Tekrar ayağa kalkar ve sallanmaya başlarız, çok düğümlü mideler ve hepsi.

Patronum Maiv, uykusuz bir gece geçirdiğim için sabahın dördünde ona sarhoş bir şekilde e-posta gönderdikten sonra benimle buluşmayı kabul ettiğinde biraz şok oldum.

Jason hala beni aramadı.

Bunun çok önemli olmadığını biliyordum ama nedense bu beni incitti. Düğün gününüzde sizi eken adamın en azından bir *LOL benim hatam, uyuyakaldım ve düğün* mesajımızı *kaçırdım* türünden bir mesaj göndereceğini düşünürsünüz.

Yine de bir şekilde iletişim eksikliği önceki gece zihnimi meşgul eden şeydi. Nerede olabileceğini, ne yapıyor olabileceğini... kiminle yapıyor olabileceğini düşündüm.

Tabii ki seni aldatıyordu, Aaliyah. Tarih sana hiçbir şey öğretmedi mi? Erkekler böyle yapar. Şimdi kendine bir bak. Hayatının bir yılını seni terk eden bir adam için harcadın. Zamanınız daralıyor. Tik, tik, tik.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım kendi duyarsız beynime. Düşüncelerim aşırı hızdaydı, beni olanların hepsinin benim yüzümden olduğuna, yeterince iyi olmadığıma, mutlu sona layık olmadığıma, kalıcı bir aşk bulmakta kötü olduğuma... gerçek bir aşk bulmak için zamanım olmadığına ikna etmeye çalışıyordu.

Düşüncelerim şu anda beni kontrol ediyordu ve tek istediğim bunun yerine onları kontrol edebilmekti, bu bazen kendime susmam için mırıldanmak anlamına gelse bile.

Tutku'nun ön lobisine girdiğimde Greta'nın gülümseyen yüzünü gördüm. Resepsiyon görevlisiydi ve son birkaç yıldır işe geldiğim her gün ilk onun yüzünü görüyordum.

"Merhaba günışığım," diyerek kaşlarını çattı ve bana doğru baktı. Düğüne davetliydi, bu yüzden söz konusu olayın sonucunu bildiğinden emindim. "Nasılsın?"

İstemeden de olsa gülümsedim. "Her seferinde bir adım."

"Ondan nefret ediyorum," dedi bana. "Ve umarım sefil bir hayatı olur."

Aynı şeyi onun için de dilemek isterdim... kalbim henüz orada olmasa da. Tek dileğim onun bana ulaşması ve beni aramasıydı. "Maiv'in bugünkü ruh hali nasıl?" Konuyu başarısız evlenme girişimimden uzaklaştırarak sordum.

"Ruh hali her gün olduğu gibi aynı: *The Devil Wears Prada* Miranda Priestly." Greta kaşlarını çattı. "İşini geri almak için yalvarırken gönderdiğin e-postada gerçekten elli dört ünlem işareti mi kullandın?"

"Ne? Hayır. En fazla elli ikiydi."

Kıs kıs güldü. "Maiv'den pozisyonunu geri isteyecek kadar cesur bir kadınsın."

"Daha çok çaresiz gibi, ama işte gidiyoruz."

Greta, destek ve sevgisinin bir işareti olarak *Açlık Oyunları*'ndaki Katniss gibi parmaklarını kaldırmadan önce "Yolun açık olsun," dedi. "Şansın hep senden yana olsun."

Maiv'in ofisine giden uzun yürüyüş yolunda yürürken zorlukla yutkundum. Alandaki herkes bana baktı ve empatik ifadeler ile şok olmuş *Kız ne yapıyorsun? Kaç!* bakışları. Hangisini dinleyeceğimi bilemediğim için yürümeye devam ettim.

Maiv'in ofis kapısı açıktı, ki bu normal bir durum değildi. Yine de dikkatini çekmek için kapıyı çaldım.

"Selam, Maiv. Şu an hala iyi bir zaman mı-" Başını ağır çekimde kaldırıp bana doğru baktığında sözlerim buharlaştı. Yeşil gözleri bir dizi yeşil çerçevenin arkasına saklanmıştı ve bakışlarımla karşılaştığında dudakları birbirine yapışmıştı.

Sonra Maiv Sun tarihindeki en tuhaf şey oldu; gülümsedi.

"Aaliyah, merhaba, evet. İçeri gel ve kapıyı arkandan kapat."

Sertçe yutkundum ve gülümsemesini nasıl karşılayacağımdan emin olamadan dediğini yaptım. Yıllardır bu kadın için çalışıyordum ve ondan hiç gülümseme görmemiştim.

Masasının karşısındaki koltuğa oturdum ve kalbim rahatsız bir şekilde boğazıma oturdu.

Maiv ellerini mükemmel bir topuz yaptığı gri saçlarının üzerinde gezdirdi ve sandalyesinde arkasına yaslanıp bana bakmaya devam etti. Masasından kalemi aldı ve parmaklarının arasında döndürmeye başladı.

"Yani," diye başladı, "Oldukça güzel bir düğün oldu - ya da olmadı." "Sen geldin," diye mırıldandım.

"Elbette geldim. Geleceğimi söylemiştim. Tören alanı çok moderndi. İyi bir iş çıkardınız, düğün olmaması dışında."

"Oh. Şey... teşekkürler?"

Bir kez başını salladı. "Sanırım işinizi geri istediğiniz için buradasınız."

Kalbimi göğsümdeki hak ettiği yere geri itmeye çalıştım. *Yalvarma zamanı.* "Evet, hanımefendi. Kıdemsiz editörlüğe geri dönemesem bile, her pozisyonu kabul eder ve yükselmek için çalışırım-"

"Connor Roe ile bağlantılarınız var."

Sorusu karşısında şaşırmış bir halde biraz daha dik oturdum. "Ne?"

"Neredeyse düğününüze Connor Roe'nun da katıldığını fark ettim. Hepimizi mekandan kovan oydu." "Uh...evet. Pardon, bunun ne alakası var-" "Neden bana Connor Roe'yu tanıdığını hiç söylemedin?"

Tam olarak ne oluyordu? "Önemli bir şey olduğunu düşünmedim. Ayrıca, onu gerçekten tanımıyorum, bilmiyorum ve-"

"Ama o senin düğününe geldi? Düğününüze davet edilen birini nasıl tanımazsınız?"

"Özür dilerim Maiv. Bunların işimle ve işimi geri almamla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum..."

"Oh, evet. Sana pozisyonunu geri teklif edebilirim-"

"Aman Tanrım!" diye haykırdım.

Susturucu bir parmak kaldırdı. "Benim için bir şey yaparsan." "Her şeyi, Maiv. Her şeyi yaparım."

"Güzel. Ben de bunu söylemeni umuyordum." Masasında öne doğru eğildi, kalemi bıraktı ve ellerini kavuşturdu. "Connor Roe ile özel bir görüşme yapmanı istiyorum."

Bir sonraki nefesimde boğuldum. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Connor Roe New York'un en büyük bekârı. Dünyanın değilse bile New York'un en zengin adamlarından biri olma yolunda ilerliyor ve bir kez bile röportaj yapmadı. Sektördeki herkes onu kapaklarına taşımak için fırsat kolluyor ama o kimseye bu fırsatı vermeyi reddediyor."

Vay canına. Connor gerçekten bu kadar başarılı mıydı? Jason birlikte vakit geçirdiğimizde çalışan insanlardan neredeyse hiç bahsetmezdi. Yine de Maiv'e nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum.

"Peki, eğer röportaj yapmak istemiyorsa-"

"Kıdemli editör," diye araya girdi.

"Ne?"

"Connor Roe'nun Eylül sayımızın kapağında yer almak üzere *Passion*'a gelmesini sağlarsan, seni kıdemli editör yaparım."

Mümkün değil. Kıdemli editörler her zaman en iyi projeleri alırlardı. Seyahat edebiliyor ve dünyayı görebiliyorlardı. Sadece birkaç ay önce Abby İzlanda'da iki ay boyunca bir kaşifle ilgili bir haberi takip etmişti. Hayalini kurduğum şey buydu; dünyayı aynı anda görmemi, farklı kültürleri, farklı yaşam tarzlarını deneyimlememi, kendiminkinden daha büyük hayatlar görmemi sağlayan büyük hikayeler yapmak.

"Ciddi misin?" Sanki rüya görüyormuşum gibi hissederek kendimi zorladım. "İş için seyahat edebilecek ve anlamlı makaleler yazabilecek miydim?"

"Connor'ı bizimle özel bir röportaj yapması için ikna edersen, ne istersen yazabilirsin." Hızla bir elini kaldırdı. "Mantık çerçevesinde tabii ki."

"Evet, tabii ki."

"Yani"-gözlerini kıstı-"bunu yapabilir misin?"

Connor'da insanların onun beynine girmeyi bu kadar istemesine neden olan şey neydi? Sanki Maiv, onu kabul etmem için bana yalvarıyor gibiydi.

makaleye. En azından yalvarmaya bu kadar yaklaşmıştı.

Başımı salladım. "Evet, tabii ki. Sorun değil. Onu en kısa sürede gemiye alacağım."

"Cumaya kadar."

"Cuma mı? Mesela..." Yutkundum. "Bu Cuma mı? Yani birkaç gün içinde mi?" "Evet."

"Yani, bir, iki, üç-"

"Eğer bunu gerçekleştiremiyorsan, yapman gereken tek şey bu-"

"Hayır! Hayır! Bunun olmasını sağlayabilirim. Zaten gerçekleşiyor bile. Connor Roe'nun bu Eylül ayında bu derginin ön kapağında olacağına hiç şüphem yok. Evet, bu doğru, çünkü ben ve o kankayız. Dost. Amigolar. Arkadaş. Phoebe ve Joey gibiyiz. Evet, biz buyuz. Ketçap ve hardal. Tom ve-"

"Aaliyah."

"Evet?"

"Artık ofisimden ayrılabilirsin."

"Doğru. Tamam. Bana bu fırsatı verdiğin için teşekkürler Maiv. Bu benim hayalimdeki pozisyon, hayalimdeki iş. İstifa ettikten sonra muhtemelen bunu hiç hak etmediğimi biliyorum, bu yüzden bunu yaptığınız için çok teşekkür ederim."

"Bunun hayalindeki iş olduğunu mu söylemiştin?" "Evet, gerçekten öyle."

"O zaman şunu söyleyeceğim, beş başarısız evlilikten sonra öğrendiğim bir şey: bir daha asla bir erkek için hayallerinizden vazgeçmeyin. Erkekler ölür, hayaller ölmez."

"Ah, teşekkür ederim?" Maiv'in moral konuşmasını nasıl karşılayacağımdan emin olamayarak, "Teşekkür ederim," dedim. "Bir dakika, pardon, bütün kocalarınız öldü mü...?"

Omuz silkti. "Bazıları benim için sadece ölü. Diğerlerinin bazılarının kazara o l d u ğ u n a eminim."

"Biraz mı?"

Tekrar gülümsedi ve kötü adam gülümsemesi için uygunsuz bir zaman olduğunu düşündü. "Neden hâlâ ofisimdesin?" diye sordu.

"Peki, tamam, hoşça kal."

Kendimi havada süzülüyormuş gibi hissederek dışarı çıktım. Cehennem gibi geçen bir haftanın ardından güneş yavaş yavaş bulutlu zihnimin arkasından çıkmaya çalışıyordu. Metroya kadar olan yolu kendi kendime mırıldanarak kat ettim, ta ki bir an durup gerçekler kafama dank edene kadar.

Maiv'e Connor'ı *Passion* ile özel bir röportaj yapması için ikna edeceğime söz vermiştim. Tutku karşıtı gibi görünen bir adamla röportaj sözü vermiştim.

Kural olarak görüşmeler, bana hak ettiğimden daha fazla zamanını ve nezaketini vermiş bir adam.

Bir daha asla Jason'la bağlantılı biriyle tek kelime etmek zorunda kalmamayı umuyordum ama Connor'ın yardımı olmadan yakında işsiz ve muhtemelen evsiz kalacaktım. Onun yardımıyla hayalimdeki pozisyona sahip olacaktım. Son zamanlarda oldukça iyi yaptığım şeyi yapmamın zamanı gelmişti:

Biraz daha sürün.

19

Connor

"LÜTFEN AĞLAMAYI BIRAK," diye yalvardım Rose ofisimde karşımda otururken. Yapmamız gereken konuşmayı yapmaktan korkuyordum, ancak Pazartesi geldiğinde, bu rahatsız edici durum ortaya çıkarken ofisimde oturacağını biliyordum.

"Tamam," diye cevap verdi ama yine

de devam etti. Tanrım, gözyaşları.

Rahatsız edici bir görüntüydü ve benim önümde ağlamayı kesmesini diledim. Onun için üzülmemem gerektiğini biliyordum ama ne zaman bir kadın ağlasa, tek yapmak istediğim onu rahatlatmaktı. Rose hatalı olsa da o da bir insandı ve hıçkırıkları -sadece pişmanlıktan ve evimde yakalanmaktan kaynaklansa bile- yine de onun duygularıydı.

Ona bir mendil uzattım.

Yüksek sesle üfleyerek burun deliklerini temizledi, sonra biraz daha burnunu çekti. "Ben sadece, beni kovmak üzere olduğunu biliyorum, ve, ve, şey..." Daha fazla gözyaşı.

Gözümün önünde dağılıp duruyordu ve ben ona acıyordum. Ne de olsa, orada oturmuş ağır gözleri, inleyen dudakları ve tanınmaz kelimeleriyle oldukça acınası bir durumdaydı.

Karşımda otururken ofis koltuğumda dik oturdum, omuzları öne doğru yuvarlanmıştı ve sağ elinde bir mendil vardı.

Kendimi kötü hissettim, ama sonra Aaliyah'ı ve Rose'un ona yaptıklarını düşündüm ve bu suçluluk duygusu hızla buharlaştı.

"Evet. Gitmene izin veriyorum."

"Ciddi olamazsın." Sesi afallamış gibiydi. "Ben buradaki en iyi işçilerden biriyim! Bu saçmalık!"

Dr. Jekyll ve Bay Hyde da neydi öyle? Gözümü kırptım ve tamamen farklı bir insana dönüştü. Tüm tavırları değişti. Utangaç, gergin bir kızdan karamsar, kibirli bir kişiliğe büründü.

Lanet olsun.

Damian haklıydı.

"Bunun senin işinle hiçbir ilgisi yok-"

"Bunu yapamazsın!" diye azarladı. "Burası için fazla iyiyim, bu yüzden istifa ediyorum. Zaten senin aptal işini istemiyorum. Ben seksiyim. Her yerde iş bulabilirim. En azından Jason böyle söyledi."

Çünkü pantolonuna girmeye çalışıyordu.

"Bu konunun dışında. Hafta sonu yaşananlar affedilemezdi, özellikle de evime girmeniz."

"Dürüst olmak gerekirse, buranın senin evin olduğunu bilmiyordum!" diye teklif etti, sanki bu durumu daha iyi hale getiriyormuş gibi.

"Jason'ın evleneceğini biliyor muydun? Yoksa bu, bir gece önceki kutlamasında gözden kaçırdığınız bir ayrıntı mıydı?"

Utanç onu ele geçirirken bakışları yere düştü. "Onu gerçekten sevmediğini söyledi."

"Sana ne söylediği umurumda değil Rose. Sen bundan daha iyisini bilecek kadar büyüdün."

"Her neyse. Ben bunu aştım." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Rose?"

"Evet?" diye sordu, bana doğru dönerek.

"Jason sana ne söyledi de onunla yaptığın şeyin iyi bir fikir olduğunu düşündün?"

"Yetenekli olduğumu düşündüğünü ve bir gün başarılı olacağıma inandığını söyledi. Bana inandığını söyledi ve onun gibi birinin benim gibi birine bunu söylediğine hiç şahit olmamıştım."

"Haksız olmayabilir, ama ona verdiğin şeyi almak için söylemiş olabilir. Erkekler yılandır, Rose. Seni lekelemelerine izin verme.

onların yalanlarına kanarak geleceklerini karartıyorlar."

"Kadınlar da yılan olabilir, Bay Roe. Ne yaptığımı bilecek kadar büyüdüm."

O dışarı çıkarken Damian yine içeri giriyordu. Rose orada çalışmaya başladığından beri ilk kez onunla konuştu.

"Hoşça kal Rose," dedi kesin bir ifadeyle.

"Siktir git Damian," diye havlayarak cevap verdi. Kadın gittikten sonra, Damian kapıyı arkasından kapattı.

"Çöpün kendi kendine dışarı çıkmasına bayılıyorum," dedi kuru bir sesle ve masamın karşısına oturdu. "Yani!" Ellerini kavuşturdu ve öne doğru eğildi. "Sana söylemiştim diyebileceğim nokta bu mu?"

"Touché."

"Bir gün beni dinlemeye başlayacaksın." Elindeki portföyü açtı ve bazı evrakları bana doğru uzattı. "Son mülkü kaybettikten sonra kızgın olduğunu biliyordum, bu yüzden hafta sonunu bazı yerleri keşfederek geçirdim ve bu terk edilmiş mülkü buldum. Queens'te. Burayı satmakla ilgilenebileceğini düşündüm. Şu anda pek kimse bakmıyor. Daha fazla bilgi almak için biraz araştırdım ve aradım. Hayaliniz için işe yarayabilir."

Bana bakmam için bir mülk bulma konusunda o kadar sakin konuşuyordu ki, sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi, ama ben öyle olduğunu biliyordum. Damian insanları ne zaman önemsediğini doğrudan söylemezdi ama hafta sonunu bana yardım etmek için harcaması beni önemsediğini gösteriyordu.

Sırıttım. "Beni seviyorsun, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Tuhaflaştırma."

"Tamam, yapmayacağım, ama..." Kulaktan kulağa gülümsemeye devam ettim. "Öyle, değil mi?" Sandalyesinden kalktı. "Seninle konuşmam bitti."

"Ben de seni seviyorum Damian," diye seslendim. Sırtı bana dönük olmasına rağmen gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum.

"Bu arada, şu ekilen kadın ofisi aradı. Yarın seninle kısaca görüşmek istediğini söyledi. Ona muhtemelen zamanınız olmadığını söyledim-"

"Kırmızı mı?" Ben sordum.

"Ne?"

Başımı salladım. "Yani, Aaliyah mı? O mu aradı?"

"Evet. Mümkünse seninle konuşmak istediğini söyledi ama programın çok yoğun ve-"

"Sabah dokuzdaki toplantımı iptal et. Onu tekrar ara ve uğramaktan memnuniyet duyacağını söyle."

Kaşlarını kaldırdı. "Toplantıları asla iptal etmezsin." "Yarın iptal edeceğim."

Nedenini bilmiyordum ama Aaliyah'ı tekrar görme fikri benim için bir sabah telefonundan çok daha önemli görünüyordu. Dünyama geri döndüğünden beri onu düşünmeden edemiyordum. İyi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

20

Aaliyah

Geceyi Connor'ı araştırarak geçirdim ve bulduklarım karşısında şaşkına döndüm. Bu kadar güçlü olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kendine sıfırdan bir imparatorluk kurmakla kalmamış, aynı zamanda başarılı oldukça farklı topluluklara on kat geri vermeyi de ihmal etmemişti. Hiç röportaj yapmadığı için kişisel bilgilerine ulaşmak zor oldu.

Okuduklarımdan anladığım kadarıyla, birkaç yıl önce nasıl göründüğüne sadık kalan, ahlaki değerlere sahip, dik duran bir adamdı. Topluma geri vermek öncelikleri arasında en üst sıralarda görünüyordu ve bu ilgimi çekti. Jason, iş ortağı gibi topluma geri verme konusunda pek istekli değildi, gerçi bunun nedeni Jason'ın ayrıcalıklı bir şekilde büyümüş olması olabilirdi. Konu mali durum olduğunda hayatında bir gün bile zorlanmamıştı. Okuduklarıma göre Connor banka hesabına giren her kuruş için dişiyle tırnağıyla mücadele etmek zorundaymış gibi görünüyordu.

Ertesi sabah kendimi Roe Genel Merkezi'nin önünde midemde gerginlik ve ellerimde bir buket ile buldum - çünkü size özel bir röportaj vermesi için yalvarmak üzere olduğunuz bir kişiye ne götürürsünüz? Elbette kırmızı ve beyaz güller. Kolumun altındaki çikolata paketi de çiçekleri beğenmezse diye yedek bir plandı.

Connor'ın ofisini arayıp onunla görüşüp görüşemeyeceğimi sorduğumda, bana bu kadar çabuk zaman ayırmasına şaşırmıştım. Okuduklarıma göre oldukça meşgul bir adamdı ve son birkaç gündür yeterince zamanını aldığımdan hiç şüphem yoktu.

Asansörle Connor'ın ofisine çıkarken zihnim aşırı düşünme modundaydı. Kapıdan içeri girdiğim anda resepsiyon görevlisi bana çiçekleri ve çikolata kutusunu tutan bir deliymişim gibi baktı.

"Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. "Connor'ı görmeye geldim."

"Sen Aaliyah mısın?"

"Evet. Burada beklesem mi-" Düşüncemi tamamlayamadan Connor'ın çalışanlarının ve kendisinin ofislerine açılan kapı açıldı. Uzun boylu, kasvetli görünüşlü bir adam bana baktı. Simsiyah takım elbisesi kömür karası gözleriyle uyumluydu. Yapılıydı, kolları iş gömleğinin kumaşına baskı yapıyordu ve kulaklarını delen koyu renk küpeler tüm havasını birbirine bağlıyordu. Açıkça söylemek gerekirse, adam korkunç görünüyordu, kızdırmak istemeyeceğiniz türden bir insan çünkü sert bir bakışla hayatınızı sona erdirebilirdi - Connor'ın parlak, misafirperver hissinin tam tersi.

Bana doğru dönüp baktığında, çikolata kutusu neredeyse yere düşecek kadar tüylerim diken diken oldu.

"Aaliyah?" diye sordu, kara gözleri benimkilere bakıyordu. "Uh, evet?" Emin değilmişim gibi sordum.

"Connor ile buluşmaya mı geldin?"

"Evet?" Sanki bir soruymuş gibi tekrar söyledim. Bir kez başını salladı. "Beni takip edin."

Bu adamın beni öldürmeyeceğinden emin olmak için resepsiyon görevlisine baktım ama o çoktan başka bir göreve geçmişti. Koridorda yürüdük ve midemin çukuruna oturan düğümler dağılmamıştı. Elinde bir buketle koridorda yürüyen bir pislik gibi hissediyordum. Hangi aklı başında kadın yetişkin bir adama buket getirir ki?

Çaresiz biriydi sanırım.

Bir ofis kapısının önünde durduk ve adam içeri girmesi söylenmeden önce kapıyı iki kez çaldı.

Kasvetli adam kapıyı açtıktan sonra bana doğru başını sallayarak, "Aaliyah toplantınız için burada," dedi. Yolun karşısında Connor oturuyordu ve oturduğu yerden hızla kalktı. Açık mavi düğmeli bir ceket ve lacivert bir gömlek giymişti.

Jason gibi alışveriş yaptıysa muhtemelen benim tüm gardırobumdan daha pahalıya mal olan bir kemerle birlikte pantolon.

"Teşekkürler Damian. Kapıyı arkasından kapatabilirsin," dedi Connor, bana eşlik eden adamı başıyla işaret ederek. "Aaliyah, içeri gel, otur." Sandalyeye doğru yürümeye başladığımda Connor elini kalçasının üst kısmına vurdu. "Bekle Damian, neredeyse unutuyordum."

Damian kuru bir sesle, "Lütfen bunu şimdi yapmayın," dedi.

"Hadi ama, günlük şakalaşmalarımızdan kaçamayız," diye ısrar etti Connor. "Bu günlük şaka değil. Sen aptalca davranıyorsun."

Aralarında farklı türde bir patron-çalışan ilişkisi olmalı. Eğer bu sözleri Maiv'e söyleseydim, ertesi hafta cenazeme katılıyor olurdum. Ölüm sebebi kıçıma bir topuk olurdu.

Connor masasının etrafında döndü ve ahşap yapının kenarına oturdu. Kollarını kavuşturdu ve dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Ketçap neden kızardı?"

Damian dramatik bir iç geçirdi. "Bilmiyorum. Neden, Connor?"

Connor gururla, "Çünkü salata sosunu gördü," demeden önce çocukça bir kıkırdama duydu.

Kahkahalarımı tutamadım. Zekice ve klişeydi, en sevdiğim iki şey.

"Lütfen onu kahkahalarınızla cesaretlendirmeyin. Bu onu sadece daha kötü şakalar bulmaya iter," dedi Damian monoton bir sesle.

Connor bana doğru işaret etti. "Hayır, o sadece iyi mizahtan anlıyor. Kabul etmelisin Damian, bu iyi bir espri."

"İyiydi ama aynı esprileri kullandığını görmek beni biraz üzüyor," dedim. "Seni şakaları geri dönüştüren biri olarak görmemiştim."

Connor bir kaşını kaldırdı. "Bu şakayı sana daha önce yapmış mıydım?" "Yaklaşık iki yıl önce, evet."

"Olmaz..." Bir duman bulutu üfledi. "Daha iyisini yapmalıyım. Yine de, iki yıl önce sana anlattığım şakayı aynen hatırlaman dikkate değer."

"Ne diyebilirim ki? Üzerimde bir etki bıraktın," dedim omuz silkerek. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Damian kafası karışmış bir şekilde sordu.

"İki yıl önce rastgele bir Cadılar Bayramı gecesinde tanışmıştık," diye açıkladım.

Damian biraz ilgimi çekmiş gibiydi, bu da beni şaşırttı. Monotonluktan başka bir şeye benzeyebileceğini bilmiyordum. "Bu Red mi?"

Ben sırıtınca Connor biraz telaşlandı. "Demek insanlara benden bahsettin, ha?"

"Sadece burada ve orada," diye sakince belirtti.

"Şaka mı yapıyorsun? O olaydan birkaç ay sonra benimle tanıştın. O kadının hayatını nasıl değiştirdiğini anlatıp durdun. Ne kadar mükemmel, harika ve hayatını değiştiren bir kadın olduğunu anlata anlata bitiremedin."

"Tamam, Damian, şimdi geveze bir kişiliğe bürünmenin zamanı değil. İşinin başına dönebilirsin," dedi Connor ve Damian'ı aceleyle odadan dışarı çıkardı. Kapıyı arkasından hızla kapattı ve masasının başına döndüğünde, suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi görünüyordu.

"Yemin ederim, adam hiç konuşmuyor ve tüm düşüncelerini bu anda ağzından kaçırmaya karar veriyor," dedi başını sallayarak.

"Anlaşılan senin üzerinde de bir etki bırakmışım."

Gülümsedi. "Hiç şüphesiz." Connor'ın yüzünden yayılan neşe başını sallarken de devam etti ama sonra üzerine bir kasvet çöktü. "Tanışmak istediğini duyunca biraz şaşırdım." Gözlerini kıstı ve birkaç saniye önce sahip olduğu neşe yerini endişeye bıraktı. "Nasılsınız?"

Neden bu soru beni neredeyse bir duygu seli içine sokmaya yetiyordu?

Başımı salladım ve omuz silktim. "Tahmin edebileceğin kadar iyi, ama burada olma sebebim bu değil." Elimdeki hediyelere baktım ve onları önüme ittim. "Bunlar senin için."

Merakla kaşlarını kaldırdı. "Uh, teşekkür ederim?"

"Evet. Yani, erkekler çiçek almaktan hoşlanır mı bilmiyorum ama ben olsaydım çiçek almaya bayılırdım. Gülleri tercih ettim çünkü ben daha çok ayçiçeği seven bir kız olmama rağmen güvenli bir yol seçtim. Neyse, al bakalım."

Onları elimden alana kadar biraz fazla agresif bir şekilde ona doğru ittim.

Eğildi ve gülleri kokladı. "Söylemeliyim ki, daha önce hiç kimse bana çiçek vermemişti. Onlar için bir vazom olduğundan emin değilim."

"Bunu hiç düşünmemiştim. Bir vazo almalıydım. İstersen aşağıya inebilirim-" Ayağa kalkmaya başladım ama elini kaldırdı.

"Hayır, sorun değil. Asistanlarımdan birine aldırırım. Jestiniz için teşekkür ederim, ancak bunları neden getirdiğinizi bildiğimden emin değilim."

"Cumartesi günü bana katlandınız. En azından vaktinizi boşa harcadıktan sonra size bir hediye getirebilirim. Zamanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve onu boşa harcamamaya çalışmayı alışkanlık haline getirdim ve zaman bir kez gitti mi, bir daha geri getiremezsin, bu yüzden düşünüyordum da-"

"Aaliyah."

"Evet?"

"Saçmalıyorsun."

"Biliyorum, özür dilerim." Ellerimi kalçalarıma silmeye başladım çünkü endişeli olduğumda avuç içlerimin terlemesi kaçınılmazdı. Koltuk altlarımın da şu anda etkileyici çukur lekeleri oluşturduğuna bahse girerdim. "Yeni bir dizi sinirle uğraşıyorum."

"Gerginliğe gerek yok. İlk tanıştığımız andan beri birbirimizin yanında hiç gergin olmadık. Şimdi de başlamamalıyız."

Sizin için söylemesi kolay, çılgınca bir istekte bulunmayacaksınız.

Devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, bana bir şey getirmene gerek yoktu. Hayatımda hiç zaman kaybı olmadın."

Çok nazik davranıyordu çünkü ne kadar yıkıcı olduğumu biliyordum. Gerçi Connor bu gerçeği yüzüme vuracak biri değildi, buna da şükrediyordum. Bir dakika boyunca birbirimize gülümseyerek durduk ve ben muhtemelen ağzımdan çıkacak kelimeleri bastırmaya çalışırken aptal gibi çiğniyordum.

"Tamam, buraya hediyelerle gelmemin tek nedeni bu değil," diye itiraf ettim. "Tanrım, burası sıcak mı?" Bluzumun üstünü çekiştirmeye başladım, sinirlerimi boşaltmaya çalışıyordum.

Connor bir kaşını kaldırdı. "Hava açık." Telefonuna doğru uzandı ve durakladı. "Yine de size su getirmesi için asistanımı çağırabilirim."

"Hayır, hayır. Sorun yok. Sadece bir çöküşün eşiğindeyim, önemli bir şey değil. Ama bu beni seninle ne hakkında konuşmam gerektiğine götürüyor. Ya da daha çok, sana sormam gereken şeye."

"Oh?"

Ellerimi kavuşturdum ve kucağıma koydum. "Sizinle röportaj yapabileceğimi umuyordum."

Bakışları merakla doluydu. "Benimle röportaj mı yapacaksınız?"

"Evet. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama *Passion Magazine* için çalışıyorum. *Passion Dergisi* için çalıştım. İşten ayrılmadan önce iki hafta önceden haber verdim.

Jason'la Kaliforniya'ya taşınmayı planladığımdan beri düğün yapıyorum ve şimdi..." Beynim neden bu durumda olduğumu ve neden Connor'a bana yardım etmesi için yalvarmaktan saniyeler uzakta olduğumu hatırlamaya başladığında kelimelerim kayboldu.

Boğazımı temizledim ve birkaç kez göz kırptım, konuşmaya devam ederken gülümsemeye zorladım. "Dün işimi geri almak için gittim ve sanırım patronum sizi tören salonunda görmüş. Farkında mısınız bilmiyorum ama medya dünyasında çok popülersiniz ve pek çok kişi sizinle özel bir röportaj yapmak istiyor." Ben konuştukça Connor'ın gözlerindeki ışık buharlaşıyordu. "Doğrudan konuya girecek olursam, eski patronum bu Cuma gününe kadar seni *Passion*'la özel bir röportaj yapmaya ikna edebilirsem işimi geri alabileceğimi söyledi."

Bu noktada, masanın kenarına otururken tamamen yüzünü buruşturuyordu. Bacaklarını önünde uzatmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Ellerini ceplerine soktu ve ne teklif ettiğimi anladığında kaşları daha da çatıldı.

"Özür dilerim Aaliyah, pek röportaj kabul etmiyorum."

"Tamamen anlıyorum, ancak *Passion'*da biz sıradan röportajcılar değiliz. Müşterilerimizi en iyi şekilde sergilemekten ve sözlerimizi büyük hayaller kurmaya cesareti olan diğer kişilere ilham vermek için kullanmaktan gurur duyuyoruz. Geceyi sizi ve hikayenizi araştırarak geçirdim - en azından kamuoyunun bildiği kısımları - ve yaptığınız şeyin oldukça dikkate değer olduğuna inanıyorum. Bence pek çok kişi hikayenizin tamamını ya da en azından paylaşmaya istekli olduğunuz kadarını bilmekten fayda sağlayabilir."

Yüzündeki bakımlı tüyleri kaşıdı. "Seni anlıyorum ama üzgünüm. İnsanın hayatında biraz mahremiyete sahip olmasının önemli olduğunu düşünüyorum ve medyayı davet ettiğinizde işler karışabilir. Hayatıma daha fazla karmaşa katmak istemiyorum. Sadece iyi şeyler yapmak istiyorum, özelde de olsa."

İşte böyle, zaten paramparça olan kalbim daha da parçalanmaya başladı. Parçaların daha küçük parçalara ayrılacağını bilmiyordum, ama işte buradaydım, kalbim kırılmış ve acı çekiyordum.

Connor'la mantığı konusunda tartışamazdım bile çünkü doğru olduğunu biliyordum. Medya dünyasına kapıyı bir kez açtığınızda, istedikleri zaman mahremiyetinize girme hakkını hak ettiklerini düşündüler.

Herkesi dünyanıza davet ettikten sonra mahremiyet isteyemezdiniz.

Belki onu ikna edebilecek bir şey söylemek için dudaklarımı araladım, ama aklıma hiçbir şey gelmedi, ben de çenemi kapadım.

Kaşlarını çattı ve özür dilercesine omuz silkti. "Özür dilerim, gerçekten."

"Hayır, sorun değil. Tamamen anlıyorum. Gününüzden zaman ayırıp benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim. Cumartesi günü benim için yaptığınız her şey için de teşekkür ederim. Gerçekten her şeyin ötesine geçtiniz." Derin bir nefes aldım ve sandalyeden kalktım. Connor'ın ofisinden çıkmak için arkamı döndüğümde zihnim panik moduna geçmeye başlamıştı bile.

"Aaliyah," diye seslendi Connor. Arkama dönüp baktığımda, elleri hâlâ ceplerinde, masadan kalkmış olduğunu fark ettim.

"Evet?"

"Jason'ın sana yaptıkları için üzgünüm. Sen iyi bir kadınsın ve bu muameleyi hak etmedin. Ama"-bana doğru birkaç adım attı ve sesini alçalttı-"aramızda kalsın, bence ucuz atlattın."

Kuru bir kahkaha attım ve birkaç kez göz kırptım. "Keşke kalbim sözlerine inanabilseydi."

"Sadece ne hissetmen gerekiyorsa onu hisset, sonra bir gün tekrar iyi olacaksın." "İşler böyle mi yürüyor?"

"Evet."

"Söz mü?" "Söz

ver, Red."

Bana her Red dediğinde kendimi biraz daha az yalnız hissediyordum.

İyi olacağıma inanmak istiyordum ama gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı ve onları hızla fırçaladım. Başımı salladım ve Connor'ın önünde tekrar dağıldığım için özür dilemeye çalıştım. Buna izin vermedi ve gözyaşlarımı silmem için bana hemen bir mendil uzattı.

"Tanrım, bu çok utanç verici. Ben gerçekten böyle berbat biri değilim. Neredeyse hiç ağlamam. Bir askerin ailesine sürpriz yapmak için eve döndüğü videolardan biri olmadığı sürece. Onlarda hep gözlerim dolar. Ya da travma geçirmiş ama mutlu bir aile bulmuş sevimli bir hayvan. Bu beni boğuyor ama son birkaç gündür seninle birlikte döktüğüm gözyaşı miktarı çok fazla. Muhtemelen beni çoğu insandan daha fazla ağlarken görmüşsündür." Kıkırdadım, utandım.

"Duygularınıza VIP erişim," diye şaka yaptı. "Burada endişe yok. Burası güvenli bir yer."

"Kalbim kırıkken bu şekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız."

"Umarım bir dahaki sefere yollarımız kesiştiğinde sonsuza dek mutlu olursun."

Gülümsedim ama o bunun gerçek olmadığını biliyordu. Kaşlarını çattı ve sanki bir şey söylemek istiyormuş ama tam olarak ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi beni inceledi. Ben de bunu ofisinden ayrılmak ve hayatına geri dönmesine izin vermek için bir işaret olarak kabul ettim. Zaten yeterince zamanını almıştım.

Bir an için yere baktı, sonra bakışlarını benimkilerle yeniden birleştirdi. "Aaliyah?"

"Evet?"

"Sana sarılabilir miyim?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

İçeri girdi ve sanki ağır bir battaniyeymiş gibi etrafımı sardı ve bana sıkıca sarıldı. Ona karşı eridim, o beni serbest bırakana kadar onun rahatlığına ne kadar ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum.

Onu içime çektim, giysilerimin kumaşına sürtünen kolonyasını kokladım. Çenesini başımın üstüne koyarken yanağımı göğsüne yasladım. Onun ruhuna karşı misafirliğimi fazla uzatıyormuşum gibi hissedene kadar aynı noktada kaldım.

Sonra bıraktım.

"Pekâlâ, ben artık seni rahat bırakayım ama bu sabah benimle buluştuğun için teşekkür ederim. Ve teşekkür ederim Connor, sen olduğun için... sen."

"Elbette. Senin için en iyisini diliyorum Aaliyah ve iyi olacaksın."

Nedenini bilmiyordum ama bunu söyleme şekli neredeyse doğru gibi hissettiriyordu, sanki benim iyi olmam tüm bu çılgınlığın sonucuymuş gibi.

"Birkaç gün içinde ilişkimi, evimi ve hayalimdeki işi kaybettim. Her şeyin yoluna gireceğine inanmak biraz zor ama nazik sözleriniz için teşekkür ederim. Oh, gitmeden önce." Elimi çantama attım ve iki dolar çıkardım. Masasının üzerine koydum.

Kıs kıs güldü. "İddiamızı yerine getiriyor

musun?" "Ben sözünün eri bir kadınım."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi, ben de gitmeden önce ona bir gülümseme verdim ama ona söylemek istediğim başka bir şey olduğunu bildiğim için durakladım.

"Dün gece internette adını arattım," diye itiraf ettim, okyanus bakışlarıyla karşılaştım. "Bunu benim söylememin bir önemi olduğundan şüpheliyim ama hayatta yaptığın her şey için seninle gerçekten gurur duyuyorum. Görünüşe göre tüm hayallerin gerçek oluyor. Sadece bu da değil, görünüşe göre dünyanın sana verdiklerini sen de ona geri veriyorsun."

"Öyle," dedi kollarını kavuşturarak. "Bunu senden duymak önemli."

O GECE yatağımda oturmuş internette iş ararken telefonum yeni bir e-posta ile çaldığında şaşırdım. Connor'dan yeni bir e-posta.

KIME: aaliyahwinters@passion.com
Kimden:
ConnorXRoe@roeenterprises.com Konu:
Cumartesi

KIRMIZI,

BENI IKNA ETTIN. Eğer gelmek isterseniz yarın (Cumartesi) büyük mülklerimden biri için bir açık ev düzenliyorum. Mülakat sürecine başlamak için bundan daha iyi bir zaman olamaz, ayrıca beni iş başında görebilirsiniz. Sabah on gibi Trevon Tower'da Smith & Hadley'in köşesinde buluşalım. Sorularınız olursa ya da kaybolursanız, işte numaram. İstediğiniz zaman arayın ya da mesaj atın.

-KAPTAN

Not: İyi olacaksın.

21

Connor

ANNEM BÜYÜYE INANIRDI. Voodoo büyüleri ya da ilahiler gibi bir büyüye değil, kişinin zihninin büyüsüne. Her şeyin daha iyi olması için birlikte çalıştığına ve hayatın her insana yürümesi gereken yol hakkında ipuçları bıraktığına inanırdı. Annem son birkaç haftadır yaşananları evrenin bir işareti olarak nitelendirirdi.

Aynı şeyi düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Aaliyah'ın hayatıma geri dönmesinin bir anlamı olmalıydı, değil mi? Ya da belki sadece bunun bir anlamı olmasını diledim ve umdum. Her iki durumda da, onu tekrar bırakmaya hazır değildim. Bir yandan, özel bir röportaj yapma ve insanları dünyamın bazı bölümlerine getirme fikrinden nefret ediyordum. Ama diğer yandan, onun hayatımda daha fazla olması fikrini seviyordum. Elbette, iş dışında bir hayat için zamanım yoktu, ama bir bakıma bu artık işle ilgiliydi, yani işle. Yaptığım şey buydu. Normal iş görevlerime katılıyordum.

Kendini sadece Aaliyah'ın etrafında olmak istemediğine ikna etmek için ne gerekiyorsa yap dostum.

"Neden bana göstereceğin mülk karşısında afallayacakmışım gibi hissediyorum?" Aaliyah kaldırımda bana yaklaşırken sordu.

Her zaman olduğu gibi nefes kesici görünüyordu. Acaba hiç çaba göstermeden ne kadar çarpıcı olduğunu biliyor muydu?

Belini saran beyaz bir elbise giymişti. Kum saati figürünü vurgulama şekli dikkatlerden kaçmadı. Aaliyah'ın kıvrımları bir tehlike uyarısıyla birlikte gelmeliydi. Saçları büyük bir topuz şeklinde toplanmıştı ve dudakları kıpkırmızıya boyanmıştı.

Dikkat: Yetişkin Erkekleri Ağlatacak.

"Bence çoğu insan bu durum karşısında şaşkına dönerdi. Çok

büyük." "Çok heyecanlıyım!"

"Ben de. Sen nasılsın?"

Bir gülümseme yaydı. "Güzel."

"Tamam." Başımı salladım. "Ama gerçekte nasılsın?"

Gülümsemesi soldu ve omuzlarını silkti. *Güzel. Bana karşı dürüst ol, Red.*

"Her seferinde bir gün. Şu anda iyiyim," dedi bana. "İyi.

Bunu duyduğuma sevindim."

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim; bu fikirden tam olarak hoşnut olmadığını bildiğim halde röportajı kabul ettiğin için. Bu projede her şeyimi ortaya koyacağıma dair sana söz vermek istiyorum Connor. Yemin ederim, bu deneyimi senin için değerli kılacağım." Dudakları ters dönerken topuklarının üzerinde gergin bir şekilde kaydı. Dünyada kaşlarını çatarken hâlâ güzel görünen ilk insan olabilirdi. "Sadece seni kullandığımı düşünmeni istemiyorum. Hikâyeni öğrenmek gerçekten ilgimi çekiyor."

"Beni kullanabilirsin," diye itiraf ettim omuz silkerek. "Eğer biri tarafından kullanılacaksam, bunun senin tarafından olmasını isterim."

Biraz kızardı. "Nasıl oluyor da hâlâ birkaç yıl önceki kadar iyi olabiliyorsun? Şehir seni nasıl hala bıktırmadı?"

"Güneyli köklerime bağlı kalacak kadar evimi ziyaret ediyorum."

Omuzları biraz gevşedi ve bakışlarını benimkilere kilitledi. Gözleri çok yumuşaktı ve kafa karışıklığıyla doluydu. "Neden makaleyi yazmaya karar verdin? Sizinle görüştüğümde ilgilenmediğinizden emin gibiydiniz."

Bunun için doğru dürüst bir cevabım yoktu, çünkü gözlerimi ondan alamıyordum. Çünkü onu düşünmeden edemiyordum. Çünkü en uzun süre boyunca, bir kez daha onun etrafında olmayı hayal etmiştim. Çünkü o üzgün olduğunda, onu mutlu etmek istiyordum.

Çünkü o kadar kayıptan sonra bir tür galibiyeti hak ediyordu.

"İki yıl önce Dilek Yolu'nda senden daha fazlasını diledim. Bir dilek gerçekleştiğinde çekip gitmek aptallık olurdu."

"Bu konuda iyisin, biliyorsun."

"Neyde?"

"İnsanların üzgün olduklarını bir anlığına unutmalarına yardımcı olan sevgi ışıkları saçmak."

"BU GERÇEK HAYAT OLAMAZ," diye mırıldandı Aaliyah, çatı katında dolaşırken. İçeri adımını attığı anda çenesi gevşemişti ve o zamandan beri ağzını kapatmamıştı. Potansiyel müşteriler mülkü görmek için gelmeye başlamadan önce her şeyin ayarlanması için gereken küçük ayrıntıları görmesi için onu erken gelmeye davet etmiştim.

O sabah erken saatlerde, otuz milyon dolarlık bir mülkün içinde duruyorduk ve bu, önümüzdeki haftalarda göstereceğim en pahalı birim bile değildi. Çift yükseklikte dubleks bir çatı katıydı ve en hafif tabirle çılgıncaydı. Çatı katı gökyüzünde neredeyse dokuz yüz metre yükseklikteydi ve sahiplerine New York'un gerçeküstü hissettiren manzarasını sunuyordu. Hudson Nehri, Özgürlük Heykeli ve Manhattan silüetini içeren 270 derecelik bir şehir panoraması vardı. Beş bin iki yüz metre karelik bir zenginlik. Dört yatak odası, altı banyo, bir tiyatro odası ve özel bir Bulthaup mutfak. Tüm aletler akıllı cihazlardı ve kahve ve çay için bir düzeneğe sahip bir okuma köşesine açılan gizli kiler pastanın üzerindeki krema idi.

Yüzme havuzunun yanı sıra özel asansör, fitness salonu, özel yoga odası ve özel spa süitlerinden bahsetmeye bile gerek yok.

Söylemeye gerek yok, modern alan eşsizdi ve tekliflerin gelmeye başlamasına hazırdım.

"Gerçek dışı, değil mi?" Ben de katıldım. "Sahne ekibimiz geliyor ve tüm mobilya ve vurgu parçalarıyla burayı ışıl ışıl hale getiriyor. Ayrıca konuklara hizmet etmek üzere yemek şirketlerimiz ve barmenlerimiz de geliyor."

"Connor." Nefes verdi. "Ne oluyor be?"

Gülümsedim. Şok halindeydi ve onu suçlayamazdım. İçinde bulunduğumuz gibi bir mülke ilk kez girdiğim zamanı hatırladım. Haftalarca o lanet yerle ilgili rüyalar görmüştüm.

"İnsanlar gerçekten böyle mi yaşıyor?" diye sordu.

"İnsanların çok çok küçük bir yüzdesi."

"Çok büyük, çok büyük miktarlarda parayla," diye mırıldandı nefesinin altından, parmaklarını koltuk minderlerine sürterken. Elini hızla çekti ve bana doğru dönerek kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi fısıldadı. "Bunlara dokunmama izin var mı?"

"Dokunmayın." Güldüm. "Vahşi olmak istiyorsan üzerine bile oturabilirsin."

"Oh, hayır. Vücudumda vahşi bir kemik yok."

"Buna inanmakta neden zorlanıyorum? Ne de olsa bir zamanlar New York'ta bir süper kahramanla koşturmuştunuz."

Bana doğru baktı ve gülümsedi. O bana gülümsediğinde neden göğsüm hep sıkışıyordu?

"Connor, her şey yolunda. Yaklaşık elli potansiyel aday girip çıkacak. Bugün yapılan teklifler hakkında çok konuşuldu. Neler olacağını göreceğiz," dedi Damian, yanıma gelip bakışlarımı Aaliyah'tan ayırarak.

"Güzel, güzel. İşler yoğunlaşmadan önce biraz daha zamanımız var. Damian, seni Aaliyah ile yeniden tanıştırayım. Önümüzdeki haftalarda buralarda olacak çünkü benimle ilgili bir yazı hazırlıyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Neyin bir parçası?"

"Bilirsin... bir parça. Bir makale gibi. *Passion Dergisi* için."

Gözlerini tekrar tekrar kırpıştırdı. "Röportaj mı yapıyorsun?"

"Evet."

"Sen mi? Röportajların şeytan olduğunu düşünen adam

mı?" "Evet. Ben."

"Röportaj yapmaktan kaçınmak için yüz binlerce doları geri çeviren kişi mi?"

"Uh-huh."

"Son teklifinizin yarım milyon olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Bu yarım milyonluk görüşme mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Değil."

"Ona ne kadar ödüyorsun?" Damian, hâlâ kanepeyi ovmakta olan Aaliyah'a kesin bir dille sordu.

Damian'a baktı ve gülümsedi. "Oh, sadece on bin ama hayır kurumlarına bağışlanmasını istedi."

Damian bana "Neler oluyor?" der gibi bir ifade takındı, ben de ona "Kapa çeneni ve kes şunu" der gibi baktım, o da bana "Sen lanet olası bir aptalsın" der gibi baktı. Ben de ona "Biliyorum, aptalın tekiyim" bakışı attım. Aaliyah sadece yoğun göz temasıyla bütün bir konuşmayı sürdürdüğümüzü fark etmedi bile.

Bazen Damian'la kelimeler olmadan, kelimelerle olduğundan daha iyi iletişim kurduğumuzu hissederdim.

Aaliyah, "Patronum Connor'ın bu dönemin en önemli konularından biri olduğuna ikna oldu," diye açıkladı.

Damian, "Bu yıl konular çok zayıf olmalı," diye cevap verdi.

Aaliyah başını geriye atarak güldü. "Evet. Bu adamla gerçekten de varilin dibini kazıyorduk."

Kahkahası da çok güzeldi. Duvarları titreten ve insanların ruhlarına işleyen yoğun bir kahkahası vardı. Bulaşıcı bir sesti, diğer insanların da kıkırdamasına neden olan türden bir kahkahaydı.

"Mantıklı. Eminim başkalarına da sormuşsunuzdur ve onlar da görüşme teklifini reddetmişlerdir," dedi Damian. "Dürüst olmak gerekirse, mantıklı olan tek şey bu."

"Aslında bu sefer ulaştığımız üçüncü milyarıncı kişiydi," diye söze girdi Aaliyah, Damian'la birlikte oynayarak. Çoğu insan Damian'ın kuru mizahını anlamadı, çünkü çoğu zaman kaba ve küçümseyici olarak okunuyordu, ancak Aaliyah tam yerine oturdu.

"Aramaya devam etmeliydin," dedi Damian.

Aaliyah başını salladı ve kollarını kavuşturdu. "Biliyorum. Patronuma bunu defalarca söyledim ama ne yazık ki bununla yetinmek zorunda kaldık."

Damian neredeyse sırıtıyordu ve lanet olsun, *onu neredeyse sırıtmaya nasıl ikna etmişti?* Aaliyah ne tür bir büyücülük yapıyordu?

"İşinizin başına dönseniz iyi olur. Eğer bugün ona kötü bir şaka yapmak ve beni bu ıstıraptan kurtarmak istiyorsan, elbette," dedi Damian.

"Kulağa hoş geliyor. Peki ya Damian?" Başımla ona doğru işaret ettim.

"Bugün liderliği sen al." Şaşırmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Evet. Sanırım hazırsın."

"Daha önce hiç bu kadar büyük bir mülk satın almamıştım," diye uyardı.

"İşte tam da bu yüzden bugün yapmalısın. Bu iş sende. Bana ihtiyacın olursa gölgelerin arasında gizleniyor olacağım."

Kaşları birbirine çatıldı ve omuzlarını silkti. "Teşekkürler, sanırım."

"Ben de seni seviyorum," diye şaka yaptım ve sırtını sıvazladım. Mülkün etrafında her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için yürüdü ve heyecanlı olduğunu biliyordum. Daha önce bu büyüklükte bir mülkü hiç satmamış olsa da, o öğleden sonra mülkü satabilecek biri varsa o kişinin Damian olacağını biliyordum. Müşterilerle çalışmadığı zamanlarda soğuk bir tavrı vardı ama iş hayatına atıldığında sahte bir çekiciliğe bürünüyordu.

Buna tanık olmak inanılmazdı. Müşterilere sahte gülümsemeler takınabiliyor, zarif bir şekilde konuşabiliyor ve hiç sorun yaşamadan onları etkileyebiliyordu. Ancak müşteriler gittiği anda Damian'ın yüzü düşüyor ve eski Eeyore yöntemlerine geri dönüyordu. O güzel yem ve değiştirme.

Eminim diğer insanlarla iletişim kurduktan sonra dünyadan tamamen kopmak zorunda kalmıştır. Bu ona çok yorucu geliyordu.

Aaliyah gülümsemeye devam etti. "Ne iyi bir adam."

"Güzel mi?" Güldüm. "Çoğu insan ona yaklaşılmaz diyor."

"Bence komik biri. Çok kuru bir mizah anlayışı var. Pek gülmüyor, değil mi?"

"Hâlâ görmek için bekliyorum. Ondan gerçek, samimi bir gülümseme gördüğüm zaman biraz korkuyorum. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum."

Aaliyah küçük bir kıkırdama çıkardı ve beni Cadılar Bayramı gecesine geri götürdü, güldü ve o sesi üzerimde iz bıraktı.

"Gel," dedim elimi ona doğru uzatarak. "İnsanlar gelmeye başlamadan önce sana mekânın geri kalanını göstereyim."

22

Aaliyah

VARLIKLI İNSANLARIN VAR OLDUĞUNU BİLİYORDUM. Bu konuda saf değildim. *Keeping Up with the Kardashians*'ın bazı insanların benden çok daha farklı bir yaşam tarzına sahip olduğunu bilecek kadar çok bölümünü izlemiştim. Ayrıca, son birkaç haftadır Jason'ın çatı katında yaşıyordum. Yine de, içinde durduğum mülk gibi bir şeyi daha önce hiç görmemiştim.

Bir yerde hiç bu kadar lüks, bu kadar çok... para görmemiştim. Gösterim için insanlar gelmeye başladığında, onların böyle bir evi karşılayabilecek tipler olduğunu söyleyebilirdim. Sanki söz konusu eve aitlermiş gibi zengin gibi hareket ediyorlardı. Sızdırdıkları güven seviyesi bana ilham verdi.

Marie her zaman durumlarda daha özgüvenli davranmam gerektiğini söylerdi ama bu benim için çok zordu.

"Başarana kadar numara yap, sevgilim," derdi.

Onun bilgisini özleyecektim. Onu özleyecektim.

Connor gösterinin dizginlerini Damian'a devretti ve Damian potansiyel alıcılarla etkileşime geçerken en iyi konuşan kişiye dönüştü. Onu ilk kez gülümserken görüyordum ve bu çok hoş bir görüntüydü. Bunu daha sık yapmalıydı.

Yine de alıcılar Damian'dan uzaklaştığı anda sırıtışı kayboluyor ve normal kasvetli kişiliğine geri dönüyordu. O ve Connor'ın bu kadar farklı olması komikti. Damian gölgeyken Connor aydınlıktı. Görünüşe göre birbirlerini güzelce dengeliyorlardı.

"Gergin ama bunu anlayamazsın, değil mi?" Biz kenarda durup her şeyi düşünürken Connor fısıldadı.

"Hayır. O çok iyi konuşuyor."

"Onu açabilir ve herhangi birinin hayatını etkileyebilir. Bu, sunum yapmak zorunda kaldığı en büyük mülk. Gün sonuna kadar bir teklif alacağından hiç şüphem yok."

"Bence ona bu kadar inanıyor olman çok tatlı."

"O, eline kötü bir koz verilmiş iyi bir çocuk. Hayatta bir şansı hak ediyor ve her gün ortaya çıkarak neden bir gün dünyayı ele geçireceğini gösteriyor." Başparmağını burnuna sürttü. "Peki, vites değiştiriyoruz - tüm bu mülakat süreci nasıl geçecek?"

"Doğru. Röportaj ve sonraki adımlar hakkında düşünüyordum. Makale için keşfetmek istediğim üç farklı konu buldum. Bence beni geçmişinizi, bugününüzü ve geleceğinizi hatırlatan üç yere götürürseniz harika olur. Örneğin bugün, b u g ü n ü n ü z ü görmek için harika. Bu şekilde hikayenizin tamamını ve sizi nereye götürdüğünü görebilirim."

"Benim başlangıcım, ortam ve
sonum." "Mükemmel bir roman."

"Ya sonu berbatsa?"

Gülümsedim. "Kaptan'ın sonunun berbat olmasına imkân yok."

"Bu hoşuma gitti," dedi bana doğru başını sallayarak. "Bana hâlâ Kaptan demen."

"Bana Kırmızı demen hoşuma gidiyor."

Sırıttı ve sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi bir an için gözlerini kaçırdı, ama "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" demeden önce elini salladı.

"Evet. Fotoğraf çekimi için sana birkaç randevu ayarladım. Tarihi her zaman değiştirebiliriz çünkü çok meşgul bir adam olduğunuzu biliyorum ama en az beş tarih belirledim. Seçtikten sonra bir fotoğrafçı ve çekim yeri ayarlayabiliriz."

"Ben pek iyi bir model değilim," diye uyardı.

"Güven bana, iyi görünmek için fazla bir şey yapmana gerek
yok." Bir kaşını kaldırdı. "Az önce bana yakışıklı mı dedin?"

Yanaklarım biraz kızardı ve bakışlarımı onun mavi gözlerinden mutfağı dolaşıp dolapları açan bir çifte çevirdim. "Şaşırmış gibi davranma. Yakışıklı olduğunu biliyorsun. Bu yüzden insanlar sana New York'un en seksi bekarı diyor."

"Beni böyle mi çağırıyorlar?"

"Kesinlikle seni çağırdıkları şey bu. ABC sizi seçmelere çağırırsa şaşırmayın."

"Benim için zor bir pas. Memleketimde en yakın arkadaşım Jax, yaşlı bir komşusuyla birlikte o programı izlerdi. Bir kere uğradım ve dayanamadım. O şovda olmayı asla başaramazdım."

"Nedenmiş o?"

"Tüm dünya izlerken, gerçek bir satın alma arzusu olmadan arabayı test etmek için kadın kadına gitmek istemiyorum."

"Bazen neyi sevdiğinizi anlamanız için birkaç farklı meyvenin tadına bakmanız gerekir."

"Evet, ama bir şeftaliyi çiğnerken ağzınıza muz tıkıştırmazsınız."

Kıkırdadım. "Aklına gelen en seksi iki meyveyi mi seçtin?"

"Ne? Muzu anladım ama şeftalinin nesi seksi?"

Artık kaşlarımı kaldırma vakti gelmişti. "Şu anda ciddi misin?" "İki kangurunun kavgası kadar ciddiyim."

"Çok tuhaf karşılaştırmalar yapıyorsun."

"Ve çok güzel bir gülüşün var."

Yanaklarımın ısındığını hissettim, ama bu gerçekten uzaklaşmak için gözlerimi devirdim. "Aman Tanrım, bekâr. Bu çizgiler gerçekten başka kadınlarda işe yarıyor mu?"

"Gerçek mi,
hakikat mi?"

"Gerçek."

"Diğer kadınlar üzerinde gerçekten işe yarıyorlar."

Onu kolundan dürttüm. "Dur tahmin edeyim, bana diğer kadınlar gibi olmadığımı söylediğin kısım burası, değil mi?"

"Hayır, bunu hiç anlamadım." Ellerini ceplerine soktu ve omuz silkti. "Yani, diğer kadınlar gibi olmanın nesi bu kadar kötü? Kadınlar harikadır. Her türden. Erkeklerin bu cümleyi bir kadını pohpohlarken aynı zamanda diğer tüm kadınları aşağılamak için kullandığını hissediyorum. Ve kim bir başkasını yüceltmek için başkalarını aşağılamak zorunda kalan ukala bir pislik ister ki? Bu, elinin tersiyle iltifat etmek gibi bir şey."

Dudaklarımı büzdüm. "Bunun ters psikoloji olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Güzel. Seni diken üstünde tutmayı umuyorum. Şeftaliye dönelim."

"Ne olmuş ona?"

"Bunun neresi cinsel?"

Utangaçlığım geri geldi ve onun bunu fark ettiğini biliyordum, ama geçiştirmeye çalıştım. "Gençlerin birinin poposu hakkında konuşurken emoji olarak kullandıkları şey. Bilirsiniz, çünkü popo... sulu ve dolgundur." Yuvarlak bir popoyu işaret etmek için bir el hareketi yaptım ve Connor kahkahalarla gülmeye başlayınca anında pişman oldum.

O da benimle aynı hareketi yaptı. "Yani bir

şeftali." "Evet."

"Şeftali bulanık değil mi? Erik daha mantıklı olmaz mıydı?"

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Hey, kuralları ben

koymuyorum."

Başını onaylamaz bir ifadeyle sallarken tüm bu fikir karşısında şaşkın görünüyordu. "Bence şeftaliyi erikle değiştirmek için bir imza kampanyası başlatmalıyız."

"Z kuşağını da işin içine katarsanız eminim bu iş tutacaktır. Erikli TikTok'lar yapabilirler. Bir hafta içinde viral olur."

"TikToker misin?" diye sordu.

"Profesyonel bir pusu adamıyım ama hiçbir şey paylaşmayı reddediyorum. İnsanların beni yargılamasından çok korkuyorum."

"İnsanların sizi yargılamasının üstesinden gelmenin en iyi yolu nedir biliyor musunuz? Kendini ortaya koymak ve onların fikirlerinin önemli olmadığını fark etmek."

Güldüm. "Ah, ama korku çok güçlü."

Omuz silkti. "Bizi mutlu eden her ne ise onu yapabiliriz.
Hayat kısa."

Keşke hayatın ne kadar kısa olduğunu bilseydi.

"Yani bana kendini ortaya koyduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum.

"Oh, düzenli olarak." Yüzünü buruşturdu ve biraz buruşturdu. "İtiraf etmem gereken bir şey var. Ben bir TikTok ünlüsüyüm."

Bir kahkaha patlattım. "Ne dedin? Hayır, gülmüyorsun."

Elleri göğsüne gitti ve gözlerini kıstı. "Bekle, buna inanmak neden bu kadar zor? TikTok ünlüsü olmak için kesinlikle yeterliyim. Üç milyondan fazla takipçim var."

"Yok artık. Bu delilik. TikTok'ta seni ünlü yapacak ne yapıyorsun?"

"Emlak tüyoları veriyorum."

Ona gülme şeklim sert bir kıs kıs gülmeyi ve başımı geriye atmayı içeriyordu. "Bizim neslin TikTok'a katılmasını böyle mi sağlıyorsun? Emlak tüyolarıyla mı?"

"Hey! Emlak dünyasını öğrenmek için asla çok genç değilsiniz. Ayrıca, insanlar ilk evlerini satın aldıklarında gerçekten kazıklanıyorlar. Daha fazla ayrıntı bilmeleri gerekiyor. Ayrıca, bu şekilde sadece New York'ta değil, dünyanın dört bir yanında daha fazla insanın hayallerindeki evi bulmasına yardımcı olabilirim ve bunu yaparken parasız kalmazlar."

"Beni yanlış anlamayın, bence bu harika ve sizin gerçekten iyi bir insan olduğunuzun kanıtı. Ancak... faydalı ipuçları verdiğiniz için bu kadar çok takipçinizin olması tuhaf görünüyor."

Alt dudağını ısırdı ve ben de onu kemirişini izledim.

Onu kolundan dürttüm. "Neyi atlıyorsun?"

"Hmm? Sana bir şeyi atladığımı düşündüren nedir?"

"Uh, poker suratının olmaması ve TikTok'unun tüm ayrıntılarını bana vermekten kaçınıyormuş gibi görünmen. Biliyor musun?" Elimi arka cebime attım ve cep telefonumu aldım. "Telefonumu çıkarıp sana bakayım ve-"

"Tamam, bekle!" dedi elini telefonumun önüne atarak. "Tamam. Yani TikTok'umda biraz daha fazlası var."

"Anlat."

"Bahşişleri dans ederken veriyorum..." "TikTok dansı mı yapıyorsun?"

"Sanki bu benim günlük işimmiş gibi." Gözlerini kısarak başını salladı. "Beni yargılıyorsun."

"Yapmıyorum. Ben sadece... senin o dansları yaparkenki görüntün bana düşündüğümden daha fazla keyif veriyor. Bahse girerim onları üstsüz yapıyorsundur," diye şaka yaptım.

Yüzündeki suçlu ifadesi beni hop oturtup hop kaldırdı.

"Aman Tanrım! Biliyorsun, değil mi? Connor..." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için çatı katına göz gezdirdim ve ona doğru yaklaştım. "Susuzluk tuzakları kuruyor musun?"

"Ben susuzluk tuzakları kurmam!" diye fısıldayarak bağırdı. Tekrar alt dudağını ısırmaya başladı ve iç çekti. "Tamam, susuzluk tuzakları kuruyorum ama anlamalısın... arz ve talep dünyanın işleyiş biçimidir."

"Yani siz bilginizi sunuyorsunuz, onlar da karın kaslarınızı mı talep ediyor?" Bana hınzırca bir sırıtış attı. "Karın kaslarım olduğunu mu düşünüyorsun, Red?"

Gözlerimi devirdim. "Kollarına bak Kaptan, pazıların kendi pazılarını büyütüyor. Eminim miden de aynı zindelik düzeyini sergiliyordur." "Ne, bu ole şeyler mi?" O kadar da tesadüfi olmayan bir şekilde kollarını esnetirken sırıttı.

Kollarını açmış, sanki Rock'mış gibi poz veriyordu.

"Aman Tanrım, dur," diye fısıldadım, insanlar bize baktıkça yanaklarımın ısındığını hissettim. "İnsanlar bakıyor."

"Gömleğimi çıkarıp onlara gerçek bir gösteri yapayım mı?"

"Sadece TikTok dansı yaparsan." Güldüm. Çok utanç verici olmasına rağmen, sadece bir aptal olarak beni uzun zamandır güldüğümden daha fazla güldürdü.

"Bunu ben de seviyorum, biliyorsun," dedi dramatizmini durdururken. "Güldüğün zaman."

Ve böylece, beni güldürmekten bayıltmaya geçti.

İçimde var olmaması gereken kelebeklerden kurtulmaya çalıştım, ama yine de oyalandılar.

"Bu beni biraz rahatsız ediyor," diye itiraf etti ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarken. "Seninle şakalaşmak ne kadar kolay. Demek istediğim, çoğu insanın yanında oldukça kolay vakit geçiriyorum -insanlarla iç içe olmak benim karakterimde var- ama senin yanında olmak zahmetsiz. Sen bunu kolaylaştırıyorsun." Bize doğru bakan Damian'a doğru baktı. Connor'a başını salladı ve Connor da ona başıyla karşılık verdi. "Damian'ın az önce konuştuğu insanlar muhtemelen bu gece bir teklif sunacaklar."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Damian neredeyse gülümsüyordu. Bu bir anlaşma. Hadi, biraz daha dolaşalım."

Onunla birlikte yürümeye başladım ve aniden başımın aşırı derecede döndüğünü hissettim. Görüşüm bulanıklaşırken birkaç kez göz kırptım. Oda baş edebileceğimden daha hızlı dönmeye başladı ve kendimi sabitlemek için en yakın duvara uzandığımda kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

Connor anında uyandı ve bana doğru ilerledi. "Aaliyah, iyi misin?"

Siyahlık.

SENKOP.

İsim.

Tanım: Kan basıncındaki düşüşün neden olduğu geçici bilinç kaybı.

Bayılmanın tıbbi terimi olarak da bilinir.

İki yıl önce senkopun ne olduğunu bilmiyordum. İki yıl önce pek çok tıbbi terim bilmiyordum. Bir hastane odasının giriş ve çıkışlarını bilmiyordum. Acil serviste muayene olmanın bazen saatler sürdüğünü bilmiyordum. Bilmediğim o günleri özlüyorum.

Düştüğüm için ilaç reçetesi verildikten sonra rahatsız hastane yatağında oturuyordum. Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyordum ama kendime geldiğimde Connor endişeli gözlerle başımda duruyordu.

Ellerimi tenime koyduğumda yüzümden aşağıya doğru gıdıklanan sıcak bir his hatırladım, sonra parmaklarımı geri çektiğimde başparmağımın kırmızıya boyandığını gördüm.

"Kanıyor muyum?"

"Düşerken başını yan masaya çarpmışsın. Seni hastanede kontrol ettirmeliyiz," dedi Connor.

Aynı fikirde değildim.

Hastaneye gitmek istemedim.

Benimle aynı fikirde değildi. Beyin

sarsıntısından endişelendi.

Kalbim ve hastanenin bana söyleyebilecekleri hakkında endişelendim.

Bunun kontrole gitmemek için iyi bir neden olmadığını biliyordum ama hastaneye her gittiğimde öncekinden daha kötü haberlerle çıkıyordum. Tek istediğim bir anlığına normal olmaktı. Tek istediğim Connor'la röportaj yapmak, onun dünyasına bir göz atmak ve kıdemli bir editör olmaktı.

Ne olursa olsun, Connor hastane ziyareti tartışmasını kazandı. Çok yorgundum ve başım fazla mücadele edemeyeceğim kadar yoğun bir şekilde ağrıyordu.

Şimdi soğuk hastane odasında oturuyordum ve bir hemşire bana taburcu evraklarımı ve reçetelerimi getiriyordu. Alnıma beş dikiş atmışlar ve iyileşmeme yardımcı olması için ağrı kesici vermişlerdi.

Connor'ın hâlâ bekleme odasında olduğunu biliyordum ve onunla yüzleşeceğimi düşününce büyük bir utanç dalgası zihnimi kapladı. Sadece onun önünde bayılmakla kalmamış, aynı zamanda bunu onun iş etkinliğinin ortasında yapmıştım. Milyonlarca dolarlık bir evin içinde, düzinelerce insanın önünde bayılmış ve kan kaybetmiştim.

Keşke ben olmasaydım dediğim o kadar çok gün oldu ki. O gün listenin en başındaydı.

"Kendine karşı daha dikkatli olman gerekecek, tamam mı tatlım? Eğer başın dönmeye başlarsa, kendine yakın bir yer bul. Ya da bir duvara yaslan ve kendini yere indir. Yeterince yemek yemek de baş dönmesine yardımcı olabilir. Ve kalp ilacınızı aç karnına almamaya çalışın, tamam mı? İlk doktorunuzla görüşmeyi de unutmayın." Hemşire benimle sanki kendi çocuğuymuşum gibi konuştu, sadece ilgi ve endişeyle doluydu.

"Olur, teşekkür ederim."

Gülümsedi ve elimi sıktı. "Elbette tatlım. Sen kendine iyi bak."

Geçtiğimiz iki yıl boyunca, hemşirelerin yaptıkları iş için asla yeterince takdir edilmediklerini öğrenmekte gecikmedim. Onlar için her seferinde bir yabancıdan başka bir şey değildim ama bana kendi aileleriymişim gibi davrandılar. Hızla artan korkumu dizginlediler.

"Hadi," dedi gülümseyerek. "Seninle ön lobiye kadar yürüyeyim."

23

Connor

HASTANELERDEN NEFRET EDERDIM. Özellikle de acil servislerden. Bana hep gençliğimde annemin iyi çıkmasını beklerken geçirdiğim zamanı hatırlatırlardı. Ne olursa olsun, doktorlar iyi olduğunu söyleyene kadar arka odaya girmeme asla izin vermezdi. Annem kansere ilk yakalanışında beni çok erken korkutmaktan endişelenmişti.

İkinci seferde ergenlik çağındaydım ve neler olup bittiğini anlayacak yaştaydım ama annem yine de arka tarafa geçmeme izin vermedi. Bunun yerine, hastane otomatları için cebimde her zaman nakit para olduğundan emin olurdu. Hayatımın o döneminde her zaman yanımda nakit bulundurmaya yemin ettim. O öğleden sonra, insanları muayeneler için arka tarafa yönlendiren iki otomatik kapının arkasında Aaliyah'ın çıkmasını beklerken bunun için minnettardım.

Otomat makinesine gittim ve tüm Cheetos poşetlerini boşalttım. Ürünler seksenli yıllardan beri değiştirilmemiş gibi görünüyordu ama şansıma cipslerin tadı gün gibi ortadaydı.

Aaliyah arkadan çıktığında, pratisyen hemşireye bol bol teşekkür etti, sonra resepsiyon görevlisine defalarca teşekkür etti ve diğer resepsiyon görevlisine durmadan teşekkür etti, çünkü Aaliyah oydu

Bir insan olarak şükrediyordu, şükretmemek için milyonlarca nedeni olduğu günlerde bile.

Bana doğru döndüğü anda sandalyemden kalktım ve bana başıyla selam verirken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Onun iyi olduğunu görmek çok güzeldi. Bayıldığında, iyi olmayacağından çok korkmuştum. Doğruca yakındaki sehpanın köşesine düştüğünde başını çarpmayı başarmıştı.

Hemşire bana doğru bakmadan önce Aaliyah'a, "Sana verdikleri ilaç seni biraz sersemletecek," dedi. "Bu gece onu eve güvenli bir şekilde götürmekten sorumlu kişi sen misin?"

"Öyleyim."

"Güzel." Hemşire elini Aaliyah'ın koluna koydu ve hafifçe sıktı. "Ve oğlum için ettiğin dua için tekrar teşekkür ederim Aaliyah. Bunu yapmak için zaman ayırman benim için çok anlamlı."

"Elbette Janet. Umarım seçmelerde başarılı olur." Aaliyah gülümsedi. "Seninle tanışmak da güzeldi Randy!" Aaliyah diğer hemşireye el salladı. "Cheetos?" diye sordu ben üçüncü poşetten kalan cipsleri ağzıma atarken.

Çantayı buruşturdum ve kolumun altına sıkıştırdığım dördüncü ve son çantayı çıkardım. Ona doğru uzattım.

Düğme burnu kırıştı ve başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Cheetos'tan nefret ederim."

Ve böylece, mükemmel kadın ilk kusurunu ortaya çıkardı.

"Bu kadar sert bir yorum yapman çok kaba bir davranış," dedim inanmayarak başımı sallayarak. "Cheetos tüm cipslerin en iyisidir."

"Bu doğru değil. İlk üç cips listesine bile giremiyorlar." "Peki, ilk

üçte ne var?"

Aaliyah'ın kaşları düştü ve düşünürken alt dudağını ısırdı. "Tamam, ilk olarak Doritos, tabii ki, sonra Ruffles Ekşi Krema ve Çedar, hemen ardından da Fritos."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Bunlar çok ezik seçimler!"

Omuz silkti. "Kemiksiz tavuk kanadı sipariş eden bir adam tarafından yargılanmayacağım."

"Çok lezzetliler."

"Onlar tavuk nugget. Ayrıca, bunların piyasadaki en iyi cips olduğunu düşünmeyen herkes yanılıyor."

"Geçen her saniyede çok daha korkutucu hale geliyorsunuz."

Güldü. "Pekala, cips züppesi, favorilerin neler?"

"Bu çok kolay: Cheetos, Cheetos Puffs ve Cheetos Paws-gerçi bu mücevherleri ne yazık ki uzun zamandır bulamıyorum ve onlar benim favorimdi."

"En sevdiğin üç şey için Cheetos diyemezsin! Bunların hepsi aynı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Belli ki Cheetos çeşitlerini hiç denememişsin. Aynı olmaktan çok uzaklar. Bir gün sana dünyanın en mükemmel cips markasının yöntemlerini öğreteceğim. Şimdilik seni eve götürelim."

Tam o sırada cep telefonu çaldı ve onu çıkardı. Bakışlarındaki neşe yavaşça buharlaşırken gülümsemesi de soldu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Hayır... Jason arıyor. Bu gece evime uğrayacağını söyledi." Durakladı ve başını salladı. "Onun evine yani." Gözleri cep telefonuna takılı kaldı ve elinin sinirden titremesini izledim. "Bu beni terk ettiğinden beri bana gönderdiği ilk mesaj. Düğün gününden beri ona kaç mesaj gönderdiğimi biliyor musun?"

Telefonun ekranını bana doğru çevirdi. Ona gönderdiği, kendisiyle iletişime geçmesi için yalvardığı, ulaşması için yalvardığı düzinelerce mesajı yukarı kaydırmaya başladı.

O akşama kadar hiç cevap vermedi ve tek söylediği "Hey. Şehre döndüm. Evime uğra."

Bu kadar.

Ne boktan bir şey.

Bana baktığında gözleri parlıyordu ve lanet olsun, tek yapmak istediğim kollarımı ona dolamak ve iyi olacağını söylemekti.

"Onu görmeye hazır değilim. Oraya geri dönemem. Aman Tanrım, olanlardan sonra onunla yüzleşemem. Zihinsel olarak buna hazır değildim ve şimdi-"

"Bu gece benimle kalacaksın." Ellerimi omuzlarına koyarak hareketlerini durdurdum.

Derin kahverengi gözleri büyük bir endişeyle bana baktı. "Ne dedin? Hayır. Bugün zaten yeterince zamanını aldım Connor. Beni bu gece için bir sokak köpeği olarak yanına almanı bekleyemem."

"Seni bir sokak köpeği olarak almıyorum. Seni kötü bir gün geçirmiş bir arkadaş olarak alıyorum. Ayrıca, yaranla yalnız kalmamalısın."

Biraz güldü ama bu gülüş eğlence dolu değildi. Daha çok hayal kırıklığı gibiydi. "Kafasına beş dikiş atıldı."

"Acı çok kötüleşirse bu gece yanında olacak birine ihtiyacın var."

"İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum. Tek yapmam gereken reçeteyi yaz ve günü bitir."

"Dinle, Doritos hanım, bu gece seninle ilgilenmeme izin vereceksin."

"Bu bir emir mi?"

Cheetos'ları bitirip poşeti yakındaki bir çöp kutusuna atarken güldüm. "Bu resmi bir emirdir. Şimdi gel bakalım." Kollarımı ona doğru uzattım. "Atla."

"Atlamak mı?"

"Kollarıma atla. Yaralıyken seni dışarı çıkaramam."

Gözlerindeki kıvılcım yavaş yavaş geri geldi. "Saçmalama Connor. Kafa travması için kollarına girmeyeceğim."

"Öylesin. Ne olursa olsun seni bu acil servisten çıkaracağım."

"Sana söz veriyorum, değilsin."

Tutamayacağı sözler vermemeliydi çünkü bir saniye içinde Aaliyah'ı kollarıma aldım ve durmadan gülüp onu bırakmam için bana yalvarırken onu yanımda taşıdım.

Gülüyor olması bana iyi yapılmış bir iş olduğunu hissettirdi.

Ayrıca, vücuduma yaslanmış gibi hissetmesi hoşuma gidiyordu. Sanki orada olmak için yaratılmış gibiydi.

Daireme ulaştığımızda Aaliyah'ı boş odaya götürdüm. "Sen biraz dinlen, ben de gidip reçetelerini alayım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin Connor, gerçekten. Ben halledebilirim."

"Yapabileceğini biliyorum ama yapmak zorunda değilsin. Tartışma ve bunu yapmama izin ver." Başıyla onayladı ve reçeteler için gerekli evrakları bana uzattı.

Eczaneye doğru yola çıktım ve Aaliyah'ın ağrı kesici ilaçlarını almak için sırada beklerken, zihnim gömülü tutmak istediğim anılara geri dönmeye başladı... annem için ilaç almak üzere sırada beklediğim anılar. Eczacıya doğru attığım her adımda göğsüm

daha da sıkılaştı. Normal bir düzende nefes alıp vermeye çalıştıkça nefeslerim zorlaşıyordu.

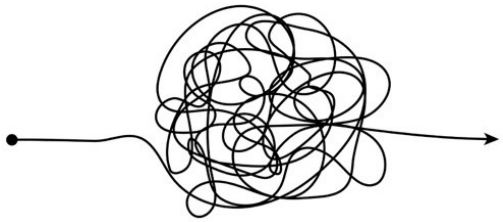
Sıranın önüne geldiğimde, bankonun arkasındaki kadın gülümsedi ve "Merhaba. Reçete mi alıyorsunuz?" dedi.

"Evet. Aaliyah Winters için."

Hap kutularına doğru yürüdü ve onları karıştırmaya başladı.

Ellerim terlemişti ve zihnimde uçuşmaya başlayan düşünceleri görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. İçimde kilitli tutmaya çalıştığım hatıralar yeniden su yüzüne çıkmaya çalışıyordu. Onlarla savaşıyordum. Zihnimin serbest bırakmaya çalıştığı acıya düşmemek için elimden geleni yapıyordum. Yine de geri dönüp bana sigortam olup olmadığını sorduğunda, anı dalgası bana geri döndü.

24

Connor
On altı yaşında

"İŞTE REÇETELER. Bu gece yatmadan önce mide bulantısı haplarından birini aldığınızdan emin olun. Yardımcı olacaktır," dedi hemşire annem iki saat önce girdiği hastane kapısından çıkarken. Bekleme odasında oturmuş, onun çıkmasını bekliyordum. Cevaplar bekliyordum. İyi olup olmadığını öğrenmek için bekliyordum.

Onu görür görmez ayağa kalktım ve koşarak yanına gittim.

"İyi misin?" Sesim çatallaşarak sordum. Otomat makinesindeki neredeyse her şeyi yemiştim ve herhangi bir kötü haber beni kusma krizine sokacakmış gibi hissediyordum.

Annem bana küçük bir gülümseme verdi. Yüzü biraz solgun görünüyordu ve gülümsemesi bile sanki onun için biraz zordu.

"Ben iyiyim." Sırıttı.

Yalan gibi geldi.

Yalan olmalı.

Annem beni iyi hissettirmek için hep iyi hissettiğim yalanını söylerdi. "Neye ihtiyacın var?"

"Sadece eve gidip dinleneceğim, tatlım. Yoruldum."

Ensemi kaşıdım, sinirlerim bir türlü yatışmıyordu. "Doldurulması gereken reçeteleriniz var mı? Bizi eczaneye götürebilirim."

"Sorun değil. Onları daha sonra alabilirim ve-"

"Anne," diye araya girdim, bu saçma fikir için onu azarladım.

Hafifçe kıkırdadı. "Ne zaman evin ebeveyni oldun?"

"Değilim," dedim omuz silkerek ve kolunu benimkine dolamasına izin vererek. "Ben sadece senin en sevdiğin yardımcınım."

Bana yaslandı ve hiç de ağır hissetmedi. "En sevdiğim yardımcım," diye mırıldandı onu arabamıza kadar geçirirken. Yolcu koltuğuna oturmasına yardım ettim ve arkasına yaslanıp kendini kumaşın içinde erimeye bıraktı. Gözlerini kapattı ve ben onu arabaya bindirirken kollarını kucağına dayadı.

"Bunun için üzgünüm Connor," diye fısıldadı. "Bunlarla uğraşmak zorunda kalmak için çok gençsin."

"Ben evin erkeğiyim, yapmam gereken şey bu."

Başını bana doğru eğdi. Gözleri suçluluk ve üzüntüyle doluydu. "Yapman gereken şey bu değil."

Onu görmezden geldim çünkü bu konuşmanın ikimizin de istediği gibi gitmeyeceğini biliyordum. Ben ona bakan kişi olmaktan asla vazgeçmeyecektim, o da benim yaşıma uygun davranmam gerektiğinden asla vazgeçmeyecekti.

"Reçeteler için aradılar mı?" Konuyu tekrar o anda önemli olan şeylere kaydırarak sordum.

"Yaptılar. Yakında hazır olurlar."

Emniyet kemerimi bağlayıp anahtarı kontağa sokarken başımı salladım. Eczaneye gittik ve annemi arabada kalması için ikna etmeye çalıştım ama sigorta sorunlarıyla uğraşmak zorunda kalacağını biliyordu. Bu nedenle benimle içeri geldi.

Onu kontrol eden kişiyle konuşurken biraz geride durdum. Aralarındaki konuşmayı dinlerken midem düğümlendi.

"Özür dilerim hanımefendi. Sigortanız masrafları karşılamıyor. Görünüşe göre maksimum tutarınıza ulaşmışsınız, bu yüzden bugün yüz elli olacak," dedi kasiyer alçaltılmış bir sesle. Belki de biraz fazla dikkatli dinlediğim için kelimeleri kaçıracak kadar alçalmamıştı.

Annem içini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "Gelecek hafta maaşımı alana kadar bunu karşılayamam ama şimdi ihtiyacım var." Annem gazeteyi inceledi.

reçeteleri önüne koydu. "Şu anda hangilerini almadan idare edebilirim?" diye sordu.

Ona cevap veremeden bir adım öne çıktım ve eskiciden aldığım yırtık pırtık cüzdanı çıkardım. Yarı zamanlı işimden kazandığım parayı çıkardım ve tezgâhın üzerine koydum.

Annem irileşmiş gözlerle bana döndü. "Connor, hayır."

"Sorun yok anne. Ben seni tutarım."

"Hayır, hayır. Hesabımdaki şeylerin yerini değiştirebilirim ve-"

"Anne." Ona rahatlatıcı bir gülümseme verdim ve omuzlarına oturan endişe söndü.

"Gelecek hafta geri ödeyeceğim," diye söz verdi ve parayı kasaya götürdü.

O da ciddiydi.

Kendini değersiz hissetmesin diye parayı alırdım ama bana verdiği her para bir şekilde ona geri dönerdi, bu benim market alışverişi yapmam ya da onu sinemaya götürmem anlamına gelse bile.

Bana ödediği para her zaman ona geri döndü.

O gece eve gittik ve ben de onunla birlikte kanepede oturup film izledim. Aklım sürekli başka bir yarı zamanlı işi programıma nasıl sığdırıp daha fazla yardım edebileceğimi düşünmekteydi.

25

Connor
Günümüz

Eve döndükten sonra Aaliyah'ın iyi olduğundan emin olduktan sonra kendimi işime verdim. İnsanlara e-posta göndermeye ve Damian'dan Queens'te bulduğu mülkle ilgili daha fazla ayrıntı toplamaya çalışırken bile, Aaliyah'la yaşanan durumu tekrar düşünmeden edemiyordum. Jason'ın mesajını görür görmez nasıl paniklediğini görünce, bunun bazı yoğun duyguları harekete geçirmiş olması gerektiğini anladım. Evime geldiğinden beri oldukça sessizdi, misafir odasında kendi halindeydi.

Birkaç saat çalıştıktan sonra, zaten ardına kadar açık olan ofisimin kapısı çalındı. Başımı kaldırdığımda elinde bir bardak suyla Aaliyah'ı gördüm. Dudakları gülümsüyordu ama gözleri aynı şeyi yapmayı reddediyordu.

"Hâlâ ayaktasın," dedi, muhtemelen yorgunluktan devrilmemek için kapıya yaslanarak.

"Sen de hâlâ ayaktasın," dedim bilgisayarımdan uzaklaşarak.

Gülümsedi ve ben o sırıtışı kırmaya çalışan kırık çatlakları hissettim. "İşkolik misiniz, Bay Roe?"

"Zihnimin her gün ne kadar hızlı döndüğüne bağlı." O akşam, hastanede geçirdiğim zamanın ardından, zihnim ekstra hızlı dönüyordu.

Benim alanıma girdi ve yere oturdu. Sonra yanındaki zemini okşadı.

Kaçırabileceğimi düşünmediğim bir davet.

Viski bardağımı kaldırdım ve yere oturarak ona doğru yürüdüm. Suyunu yudumladı ve bana ona çok yakışan o gülümsemeyi verdi.

"Belli bir saatten sonra çalışmamalısın," dedi bana. "Zihninin molalara ihtiyacı var."

"Bazen zihnimin dinlenmesinin tek yolu çalışıyor olmam." "Yeterince adil." Gözlerinde huşu ile ofisime şöyle bir baktı. "I
Sanırım patronum yine müşterimin evinde kaldığımı öğrenirse beni kovar."

"Dürüst olmak gerekirse, ilk kaldığında ben senin müşterin değildim. Ayrıca, sırlarla aram iyidir."

"Öyle mi?"

"Aslında en iyisi. Beynimde insanların en derin, en karanlık sırlarını kafeslediğim özel bir yer var."

"Bu kadar güvenilir bir sır kaynağı olmanız çok hoş." "Biri bana bir sır verdiğinde bunu ciddiye alırım. O yüzden endişelenmeyin.
Patronun benimle geçirdiğin geceden asla haberdar olmayacak."

"Teşekkür ederim. Peki, zihnin bunu neden yapıyor?"

"Ne?"

"İş yükünüzün zihninizin ne kadar hızlı döndüğüne bağlı olduğunu söylemiştiniz.
Zihnini bu kadar hızlı döndüren ne?"

Sırıttım. "Bu kayıt dışı mı?"

"Scout'un onuru." Selam verdi.

"Çocukken izci miydin?"

Bir kaşını kaldırdı. "Ne? Hayır, ben bir gazeteciyim."

"O zaman izci onuru diyemezsin. Eğer izci değilseniz bunun bir anlamı yok."

"Patates, po-tah-to." Küçümser bir tavırla beni başından savdı. "Ne olursa olsun, bu gece konuştuklarımızı kimseye anlatmayacağım. Senin sırların da beynimin gizli odasında güvenli bir şekilde kilitli."

Bardağımın kenarına hafifçe vurdum. "Her şeyi fazla düşünüyorum. Bazen şimdiden çok gelecekte yaşadığımı düşünüyorum. Yavaşlamam için

zihnimin hızına göre önümdekine odaklanıyorum. Buna normalde çalışmak da dahildir."

"Gelecekten neden bu kadar korkuyorsun?" Kıkırdadım.

"Korktuğumu kim söyledi?"

"Konuşurken gözlerin."

"İlk tanıştığımız ve senin beni okuduğun zamanlara dair bir dejavu yaşıyorum," diye şaka yaptım.

"O geceden sonra seni çok düşündüm," diye itiraf etti. "Kendi yollarımıza gittikten sonra bile haftalarca... aylarca aklımdan çıkmadın."

"Bu her iki taraf için de geçerliydi."

"Gerçek mi, hakikat mi?" diye sordu bana. "Gerçek."

"Gitmemeye söz verdiğimiz yerlerden herhangi birine geri döndün mü?"

Sırıttım. "Bir ya da iki kez. Yani, kadere ancak bu kadarını bırakabilirsin. Sadece seni tekrar görmek istedim. Anlaşmamızı bozduğum için özür dilerim."

"Sorun değil. Ben de kırdım, çünkü çizgi roman dükkânı çılgınlık boyutlarında destansı bir yerdi. İçimdeki inek oraya geri çağrıldı."

"Yeterince adil."

"Yine de sizi bulma umuduyla birkaç kez köşelere göz attım."

"Görünüşe göre kader bizi bir araya getirme işini kendi başına halletmiş."

"Bu gece neden üzgünsün?" diye sorarak beni tamamen şaşırttı.

Bakışları yoğun bir şekilde bana odaklanmıştı, sanki hikayemin daha fazla katmanını soymaya çalışıyordu. Ne de olsa bir gazeteci olarak onun işi buydu, hikayenin köküne inmek, sadece yüzeydekileri araştırmak değil, bir insanın ruhunun derinliklerine gerçekten dalmak.

Hayatımda bana doğru bakan ve gülümsememin ötesini gören ilk kişiydi.

Çoğu insan bana baktı ve gülümsememe inandı. Aaliyah farklıydı. Bunun farkına vardığımda ne hissedeceğimden emin değildim. İsteyeceğim son şey, geçmişten kalan ve hâlâ beni rahatsız edecek kadar güçlü olan yaralarımı görmesiydi.

"Buna cevap vermek zorunda değilsin," diye teklif etti. O da benim rahatsızlığıma tanık olmuş olmalıydı.

Teklifini kabul ettim çünkü hastane gezisinin beni unutmaya çalıştığım bir döneme nasıl geri götürdüğünü anlatmaya hazır değildim.

Neyse ki anladı ve gülümseyerek bakışlarını benden ayırıp suyunu yudumlamaya devam etti. "Hayatımın büyük bir bölümünde hem gelecekte hem de geçmişte yaşadım. Ailesiz büyüdüğünüz için geçmişi çok düşünürsünüz. Mesela ailemin beni koruyucu aileye vermesine ne sebep oldu? Ben nereden geldim? Köklerim nedir? Sonra da geleceği... Bu yepyeni bir dizi korku demek. Kendi ailemi kurabilecek miyim?" Başını eğdi ve yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. "Sanırım bu sorunun cevabı Jason'la birlikte netleşiyor."

"O bir pislik ve seni hak etmedi. Bu senin gelecek şansını ortadan kaldırmaz."

"Bazen, sanki zaman tükeniyormuş gibi hissediyorum."

Onu bacağından dürttüm. "Sen daha gençsin. Önünde koca bir hayat var."

Durakladı ve kahverengi gözlerini benimkilere kilitledi. Bir anlığına konuşmak için dudaklarını araladı ama hemen ağzını kapattı. Sonra gülümsedi. "Anı yaşamanın önemli olduğunu söylemeye gerek yok. Gerçekten sahip olduğumuz tek şey bu." Bardağını havaya kaldırdı ve neşelendi. "Bu ana."

"Bu anın şerefine," dedim ve kadehimi onunkiyle tokuşturdum.

"Duydum, duydum!" Bir yudum aldı. "Dürüst olmak gerekirse, yakın gelecekteki geleceğim hakkında biraz endişeliyim. Yaşamak için yeni bir yer bulmam gerekiyor ve bu arayış zor oldu. Onun evinde yaşamaya devam edemem. Ancak, fiyatımın iyi bir yer bulmak için uygun olmadığını da biliyorum, en azından *Passion*'da zam alana kadar."

"Benim yanıma taşın."

Kelimeler hiç düşünmeden ya da tereddüt etmeden ağzımdan çıktı. İşin komik yanı, bu sözler ağzımdan çıktıktan sonra zerre kadar pişmanlık duymadım. Ciddiydim. O yerde yaşamak zorunda kalmamalıydı. Ayrıca, onu her gün görme fikrinden nefret etmiyordum. Aaliyah'la ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok zaman arzuluyordum.

Güldü. "Evet, tamam Connor."

"Hayır, ciddiyim. Benim yanıma taşın. Üç yatak odalı, üç banyolu bir ev. Çok büyük! Neredeyse 4.000 metre kare. Bir sürü yer var,

ve bir süre para biriktirene kadar bir yer bulma konusunda endişelenmene bile gerek kalmayacak. O zaman bir bok çukuruna taşınmak zorunda kalmazsın."

Yüzümdeki ifadeyi gördükten sonra kahkahası kesildi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Kendin söyledin, evimi seviyorsun."

"Bu çok saçma. Seninle yaşamam konusunda ciddi olmana imkan yok."

"Neden ciddi olmayayım ki? Bence aslında harika olur. Evim yeterince büyük, sen ve eşyaların için fazlasıyla yerimiz var. Bence bu harika bir fikir. Artı, sonsuza dek kalacağın yeri bulman için sana daha fazla zaman verir. O zaman yaşamak için çöp bir yer aramak için acele etmiyorsunuz. Bu arada bir yer olabilir, bir sonrakine geçmeden önce kalacağın bir yer, özellikle de yakında kıdemli editör olduğunda zam alacağın için-"

"Eğer makalenle iyi bir iş çıkarırsam." "Harika bir iş çıkaracaksın."

Düşük bir iç çekti. "Bu çok fazla Connor. Ayrıca, özel hayatınıza bu şekilde müdahale edemem. Nazik teklifin için teşekkür ederim ama-"

"Daha sana en iyi kısmını bile göstermedim," diye ısrar ederek sözünü kestim. Ayağa kalktım ve onu ayağa kaldırmak için elimi ona doğru uzattım. Onu yatak odama götürdüm. "Gizli geçitler konusunda biraz ineğimdir, o yüzden burayı gördüğümde ihtiyacım olduğunu anladım." Gömme dolabıma doğru yürüdüm ve o da beni takip edince kafası karışmış gibi göründü. Devasa bir yerdi ve her şey bir T kadar düzenliydi. Yine de ona göstermeye çalıştığım şeyle ilgili noktaları birleştiremiyordu.

Gülümsedim, sonra bir düğmeye bastım, bu da giysi rafının otomatik olarak sağa kaymasını ve gizli bir kapının ortaya çıkmasını sağladı.

"Bu neye yol açıyor?" diye sordu merakla.

"Devam et ve kendin öğren."

Kenara çekildim ve kapıyı kendisinin açmasına izin verdim. Açtığında, çatı katına çıkan bir merdiven ortaya çıktı. Merdivenleri takip etti ve tepeye ulaştığında nefesi kesildi.

Alan, güzel bitkiler ve çiçeklerin yanı sıra çarpıcı veranda mobilyalarıyla doluydu. İki kişilik ahşap bir salıncak, şehrin en mükemmel manzarasına bakıyor ve onu hayranlık içinde bırakıyordu. Uzakta parıldayan her bir ışığı görebiliyordunuz.

"Şehrin ışıkları," diye fısıldadı, korkuluğun kenarına yakın dururken ellerini göğsünün üzerine koydu.

"Manzarayı ne kadar sevdiğini biliyorum," dedim ellerim ceplerimde ona doğru yürürken. "Dünyada doğu ışıkları gibi ışık yok."

"Gerçek bu." Geceye bakarken gülümsedi. Gökyüzü derin bir uykudaydı ama şehir hayat doluydu. "Çocukken, ne zaman bunalmış ve yalnız hissetsem koruyucu ailemin evinden kaçardım. Queens'te şehrin tüm ışıklarını görebildiğim bir binanın yangın merdivenlerine tırmanırdım. Orada durur ve geceye bakarken nefes alıp verirdim. Nedenini bilmiyorum ama şehrin ışıklarını görmek bana tuhaf bir rahatlık hissi verirdi."

"Nedenmiş o?"

"Aptalca ve muhtemelen pek mantıklı değil ama çocukken kendimi hep yalnız hissettim. Arkadaşlarımla büyümedim ve ailem de yoktu. Yalnızlık her zaman olacağımı düşündüğüm bir şeydi. Ama şehrin ışıklarını gördüğümde farklıydı. Bana dünyada yalnız hissetsem de bir anlamda yalnız olmadığımı hatırlattı. Her ışık benim için bir insanı temsil ediyordu, dışarıda sevgiyi, acıyı ve hayatı hisseden birini. Hayatımın karanlık olduğunu hissettiğimde bile köşede bir ışık olduğunu hatırlattı."

Geceye bakarak sessiz kaldım, onun ne gördüğünü gördüm ve zihninin çalışma şeklini sevdim.

"Dediğim gibi, bu aptalca," diye fısıldadı, itirafı konusunda gergin görünüyordu.

"Hayır, öyle değil." Başımı salladım. "Sadece Jason'ın seni bırakacak kadar nasıl aptal olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Parmaklarıyla utangaç bir şekilde oynarken yanakları kızardı. "Bu sadece Jason değildi, ondan önceki her erkek böyleydi. Belki de bazı kızlar geçici şeyler olmak için yaratılmışlardır."

"Belki," diye kabul ettim. "Ama senin öyle biri olduğunu sanmıyorum."

Gülümsedi. "Her şey geçici. Sadece öyle olmamasını diliyoruz." Yer değiştirdi ve yumuşak bir iç çekti. "Bu oldukça güzel bir manzara."

"Eğer bunun bir şey olduğunu düşünüyorsanız, sonbaharda görmelisiniz," diye önerdim. "Kışın, ilkbaharda ve ne zaman görmen gerekiyorsa o zaman görmelisin."

"Ciddisin, değil mi? Gerçekten senin yanına taşınmamı mı teklif ediyorsun?"

"Evet. Tabii ki evet demek zorunda değilsin ama yardım etmek istiyorum. Bunu size sunma yeteneğine sahibim, bu yüzden tam olarak bunu yapıyorum."

"Şu Güneyli çocuk kalbi." Hafifçe güldü.

"Çocuğu ülkeden çıkarabilirsin," dedim omuz silkerken, "ama ülkeyi çocuktan çıkaramazsın. Bunu düşünmek için biraz zaman ayır. Acele etme ve baskı yapma, sadece bir seçeneğin olsun istedim."

Alt dudağını dişledi. "Eğer bunu yapacaksak, kurallarımız olmalı."

Canlandım. "Kurallarla bir sorunum yok. Kurallar ve ben el ele gideriz. Onları benim yolumdan vur."

"Tamam. Başlangıç olarak, eğer bu sana fazla gelirse, bana söylemelisin."

"Sakin ol."

"Ve eğer sana bir kız gelirse, en iyi arkadaşımın evinde kalmaya hazırım, böylece horozlanmam."

Sırıtışımı neşe doldurdu. "Az önce sik bloğu mu dedin sen?"

"Dedim ve bunda ciddiyim. Eminim görüştüğünüz kadınlardan oluşan dönüşümlü bir listeniz vardır."

Nefesim kesildi ve ellerim dramatik bir şekilde göğsüme doğru uçtu. "Tamam, az önce bana erkek fahişesi mi dedin? Red, yaralandım."

"Hey, bunu sen söyledin, ben değil. Sadece yoluna çıkmak ya da hayatını çok fazla değiştirmek istemediğimi söylüyorum. Sana yük olmak istemiyorum."

"Seninle ilgili hiçbir şey yük değil." "Lütfen bunu yapmayı bırak, Connor." "Neyi yapmayı?"

"Bana karşı gülünç derecede nazik olmak."

"Pekala, tamam, şimdi benim için sert ve nazik olmama zamanı, çünkü benim de birkaç temel kuralım var."

"Tamam, çek."

"Yeni başlayanlar için, ESPN yemek zamanı arka plandaki gürültüdür."

Güldü ve sesin içine dalıp beni bütünüyle yutmasına izin vermek istedim. Tanrım, kahkahası bağımlılık yapıyordu. "Sanırım bunu yapabilirim."

"Ve çoraplarımı evde bıraktığımda bana kızamazsın." "Bence bu kural her iki taraf için de geçerli olmalı," diye kabul etti. "Ayrıca, sen de çoraplarım uyumsuz olduğunda gülerim - ki her zaman öyle olacaklar."

"Tamam, ve son kural: İşteki Aaliyah ya da oda arkadaşı Aaliyah ile konuştuğumda bana haber vermelisin. Benden alıntı yapmanı istemiyorum

Bir makalede oda arkadaşıma söylemek istediğim bir şey vardı ve Aaliyah bunu ele geçirdi."

"Sanırım bu kuralların hepsi üzerinde anlaşabiliriz."

"İyi, güzel. O zaman anlaştık mı?" Elimi ona doğru uzattım.

"Anlaştık," dedi elimi sıkarak. "Ama kirayı ben ödeyeceğim, sen de kabul edeceksin ve önümüzdeki günlerde, haftalarda ya da aylarda benden isteyebileceğin her şey için sana resmen bir senet sunuyorum."

"Kulağa hoş geliyor. O senedi ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere yakınımda tutacağım. Evine hoş geldin ev arkadaşım," dedim elimi bırakmadan önce.

Şehrin ışıklarına baktım, derin bir nefes aldım ve ağzımdan yavaşça verdim. Nedenini bilmiyordum ama Aaliyah'ın benimle kalması fikri sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi içime bir huzur veriyordu. Ona yardım ettiğimi düşündüğünden emindim ama sanki kazanan benmişim gibi hissediyordum. Onun yanında olmak, daha iyi bir yanımın yanında olmak gibiydi.

26

Aaliyah

En sevdiğim süper kahraman Connor Roe'nun yanına taşınıyordum. Bu gerçeği aklım almıyordu ama bu fikir beni garip bir şekilde rahatlatmıştı. Onun yanındayken kendimi güvende hissediyordum ki bu pek de mantıklı değildi. Genel olarak birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyorduk ama aynı zamanda sanki yıllardır birbirimize bağlıymışız gibi hissediyordum.

Yine de hayatımda sürekli ortaya çıkan bir meseleyi halledene kadar taşınmaya odaklanamıyordum. Hiç gerçekleşmeyen düğünden beri Jason'ın annesinden mesaj yağmuru alıyordum. Sesli mesajlar, kısa mesajlar, e-postalar... Bana her platformdan defalarca ulaşmaya çalışmıştı.

Selam Aaliyah. Bu haftaki kitap kulübü toplantısına geliyor musun? Bayanlar seni soruyor.

Bir kahve içmeliyiz. Seni özledim, tatlım.

Marie: Oğlumdan haber aldın mı?

Marie: Boşluğa ihtiyacın olduğunu biliyorum, bu yüzden mesajlarıma cevap vermene gerek yok. Sadece burada olduğumu bil ve onları sevildiğini bilmen için gönderiyorum, Walter ve ben seni özlüyoruz. Belki bir şeyler içebiliriz, sen ve ben? Senin için endişeleniyorum.

Marie: Bu hafta doktor randevun vardı, değil mi? Takvimimde işaretlemiştim. Umarım her şey yolunda gider. Lütfen bana haber ver, Aaliyah. Endişeleniyorum.

Marie ile aramda bir sınır koymak için elimden geleni yapıyordum, yeniden toparlanmak için zamana ve alana ihtiyacım olduğunu ona bildiriyordum, ancak onun oturup benim ve sağlık durumum hakkında endişelenmesi fikri beni çok rahatsız ediyordu. Bu nedenle, arada sırada iyi olduğumu bildirmek için ona bir mesaj atıyordum.

İş yerinden Greta bana Marie'ye hiçbir şey borçlu olmadığımı, bir saniye bile zamanımı ya da enerjimi harcamadığımı söyledi. Marie'nin bana gönderdiği mesajlarla pasif-agresif davrandığını söyledi ve belki de bu doğruydu. Ama onun mesajlarını görmezden gelmenin suçluluğunu hissediyordum, özellikle de onun ve Walter'ın geçmişte benim için yaptıklarını düşününce. Jason bana doğru davranmamış olsa da, bu ailesinin davranmadığı anlamına gelmiyordu. Jason'la ilişkimizi bitirmek bir şeydi ama onun ailesiyle -Marie'yle daha çok- olan ilişkimi bitirmek daha zor olmaya başlamıştı. Onunla aramdaki bağı Jason'ınkinden ve benimkinden daha fazla hissediyordum. Onu bir arkadaş olarak görüyordum.

Ama ayrıldıktan sonra, Marie'nin ilişkimizin dağılmasının bir kurbanı olacağını biliyordum. Zamanla, Jason'la ilişkimizin bir şekilde yürümemesinde benim hatalı olduğuma dair kafasında nedenler yaratacaktı. Bunu yaptığının farkında bile olmayacaktı. Sadece oğlundan, yetiştirdiği çocuktan bilgi alacak ve o da benim tarafımdan haksızlığa uğradığına inanması için düşüncelerini manipüle edecekti.

Sonunda, her zaman aile üyesinin yanında yer alırdı. Hayat böyle işliyor.

Marie ile aramdaki bağı kesmem gerektiğini bildiğim noktaya resmen ulaşmıştım. Onun arkadaşlığını özleyecek olsam bile, zehirli bir hal almadan önce buna bir son vermem gerektiğini biliyordum.

"Benimle buluştuğun için teşekkür ederim Aaliyah," dedi Marie düzenli olarak gittiğimiz kafede otururken. Yine de onunla her zaman yaşadığım rahatlık ve huzur o sabah yoktu. Aksine, onun karşısında otururken kendimi tamamen yersiz hissediyordum, sanki artık oraya ait değilmişim gibi. "Tabii ki. Gönderdiğin onca mesajdan sonra düşündüm ki bu iş bitsin."

"Her şeyi bitirmek mi? Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sesinde incinmişlik vardı. "Kapanış aramıyor musun? Başka ne olabileceğinden emin değilim Oğlunuzla ilgili olanlardan sonra bizim için."

"Hayır, hiç de değil. Senin ve benim birbirimizin hayatında kalamayacağımıza inanmayı reddediyorum. Benim dünyama girmenin, yıllar önce burada, bu kafede yollarımızın kesişmesinin benim için ne anlama geldiğini bilemezsin. Seni seviyorum Aaliyah ve oğlumun yaptığı şeyin ilişkimizi değiştirmesini istemiyorum. Ayrıca..." Sanki bir sonraki sözlerini söylemek istediğinden emin değilmiş gibi tereddüt etti. "O seni hâlâ seviyor, tatlım."

Sözlerinden tamamen etkilenmiş ve iğrenmiş bir halde ofladım. "Affedersiniz?"

Masanın öbür ucuna uzandı, ellerimi ellerinin arasına aldı ve sıktı. "Seni seviyor, Aaliyah. Sevdiğini biliyorum. Sadece korkuyor."

"Bir kez bile bana uzanmaya çalışmadığına göre ayak parmakları buz kristalleri olmalı."

"Bence sana ne kadar değer verdiğinden korkuyor. Daha önce bir kadına karşı hiç bu kadar savunmasız olmamıştı."

Ellerimi tuttuğu yerden çektim. "Beni aldattı, Marie."

Sözlerim karşısında şaşırarak gözleri büyüdü. "Ne? Hayır. Bunu nereden duydun?"

"Kaynaklarım var. Dinle, tüm bunlar yüzünden incindiğini ve kafanın karıştığını anlıyorum. Hâlâ da öyleyim ama bu benim için çok fazla. Sana değer verdiğimi biliyorsun ama Jason'la ilişkimiz bitti."

"Öyle deme. Ona bir şans daha vermeyi bir an bile düşünmedin."

"Özür dilerim... Beni duymadınız mı? Beni aldattı." "Genç

erkekler bazen aldatır, yaptıkları budur."

Sözleri beni o kadar şaşırttı ki nutkum tutuldu.

Yaptıkları bu mu? Jason'ın beni aldattığını öğrendiğinde tepkisi bu mu oldu?

"Bunun bir kaza olduğuna eminim," dedi bana.

"Penisi yanlışlıkla bir kadının vajinasına mı girdi?" Alay ettim.

Yanaklarının kızardığını gördüm ve onu suçlayamazdım. Ona karşı en açık sözlü olduğum andı ama başka bir yolu da yoktu. Başka bir kadını becermişti. İşin içinde kaza falan yoktu. Bu onun yaptığı bir seçimdi.

"Oğlumun kolay biri olmadığını ve geçmişinde hatalar olduğunu biliyorum ama potansiyelini görüyorum. Doğru bir kadınla babası kadar dengeli ve ayakları yere basan biri olabilir. Walter da eskiden genç ve vahşiydi. Onu evcilleştirdim."

"Potansiyel, uğruna kalmaya değecek bir şey değildir çünkü asla gelmeyebilir.
Ayrıca, bir erkeği evcilleştirmek benim sorumluluğum değil."

Ağır bir iç geçirdi. "Belki onunla buluşursan. Belki yüz yüze konuşursanız..." Kendini kaybetmeye başlamıştı ve bu benim için biraz fazla gelmeye başlamıştı. Jason'la paylaştığımız şeyin uydurma bir hikâyeden başka bir şey olmadığını ne zaman anlamaya başlayacaktı? Aramızdaki şeyin gerçek olduğunu düşündüğüm bir an olmuştu ama bu hüsnükuruntudan başka bir şey değildi.

Olanlardan dolayı hatalı olan tek kişi o değildi. Bu duruma çok uzun süre inanmıştım. Acelem vardı, zamanım dolmadan bir yuva kurmaya çalışıyordum. Bir aile kurmayı o kadar çok istiyordum ki, beni tutabilecek kadar güçlü olmayan bir adamın kollarına düştüm.

Hiç büyümemesi gereken bir yerde aşk yaratmaya çalışarak yaptığım hataların suçunu üstlendim. Kusurlarımı kabul ettim ve onlarla kendi zamanımda başa çıkmam gerekecekti. Ama Jason'a geri dönmenin asla ama asla içine düşeceğim bir durum olmayacağından emindim.

"Eğer benimle görüşmek isteseydi, Marie, görüşebilirdi, ama istemiyor ve ben de onunla görüşmek istemiyorum. Hayatıma devam ediyorum. Bu Pazar onun evinden taşınıyorum ve ne zaman dönmeye hazır olursa anahtarı resepsiyona bırakacağım. Her şey bitti."

"Buna gerçekten inanıyor olamazsın, Aaliyah. Yaşadığımız onca şeyden sonra..." Gözlerinden düşen yaşları sildi, ancak daha fazlası düşmeye başladı. "Siz bizim ailemizsiniz."

Ağlamasından nefret ediyordum. Onun acı çekmesine sebep olduğum için nefret ediyordum. Hayatımın en kötü dönemlerinden birinde, korktuğum ve yalnız olduğum bir anda hayatıma girmiş ve beni rahatlatmıştı; Walter'la birlikte hiç düşünmeden karşıladıkları tüm tıbbi masraflardan bahsetmiyorum bile. Kısa bir süre için gerçekten ailem olmuşlardı.

Ama onun hayatında kalırsam, bunun zehirli bir hal alacağını biliyordum. Bunu ikimiz için de istemiyordum.

Omuzlarımı silktim ve hazır kahve fincanımı aldım. "Belki de bazı şeylerin sonsuza kadar sürmemesi gerekiyordur. Özür dilerim Marie. Gidip toplanmam gerek."

"Nereye taşınıyorsun?" diye sordu.

"Bu bilgiyi size söylerken kendimi pek rahat hissetmiyorum."

Düzleştirdiği uzun siyah saçlarını kulaklarının arkasına taradı ve başını salladı. "Büyük bir hata yapıyorsun, Aaliyah.

ailem."

Zaten olmaya başlamıştı. Sanki mevcut sorunlara neden olan benmişim gibi suçu benim üzerime atmaya başlamıştı. Sanki düğünü iptal eden ve aramızdaki bağı koparan benmişim gibi davranıyordu. Bu suçlama zamanla artacak ve beni hikayedeki kötü adam haline getirecekti. Şimdi ayrılmak herkes için en iyi seçenekti.

Boğazımı temizledim ve sandalyeden kalktım. "Senin için en iyisini diliyorum Marie, ama lütfen, bunu herkes için kolaylaştırmak adına... aramayı bırak."

Tüm bağları koparmamız gerektiğini söylediğimden beri Marie'den bir mesaj almamıştım. Bu nedenle dikkatim tamamen eşyalarımı toplamaya ve Jason'ın dünyasından uzaklaşmaya odaklanmıştı.

Connor taşınma konusunda bana yardımcı olmak için elinden gelenin fazlasını yaptı. Onu benim için nakliyeci tutmaktan vazgeçirmeye çalıştığımda, hayır cevabını kabul etmeyeceğini söyledi. "Görüşme yapmak için bir araya gelmek için iyi bir neden," diyerek kutularımı toplamama yardım etmesi için bana bir bahane verdi.

Teklifini kabul ettim. Kutular ne kadar çabuk toplanırsa, Jason'ın evinden o kadar çabuk çıkabilirdim.

Connor, oturma odasındaki kitap raflarından kar küresi koleksiyonumu alırken, "Sen bir koleksiyoncusun," dedi.

Mutfak tezgahının üzerinde duran bulaşık kutusundan başımı kaldırdım. "Geriye dönüp bakabileceğim şeyleri severim. Her kar küresinin arkasında bir hikâye vardır."

Meraklı bir kaşını kaldırdı ve bir tanesini yukarı kaldırdı. "Bu neyden?"

Tabağı kutunun içine yerleştirdikten sonra Connor'a doğru yürüdüm ve kar küresini elinden aldım. Masada oturmuş yazı yazan bir kadın vardı. Aklıma gelen anı karşısında dudaklarım yukarı kalktı.

"Bunu üniversiteden gazetecilik diplomamla mezun olduğum gün almıştım." Kar küresini kutunun içine yerleştirdim.

"Peki ya bu?" diye sordu, başka bir küreyi kaldırarak.

Onu gördüğüm anda gülümsemem buharlaştı. Connor'dan aldım ve ona baktım. Rockefeller Center'daki Noel ağacının hemen önünde iki buz patencisi vardı. Kar küresini salladım ve kar tanelerinin çiftin üzerine düşüşünü izledim.

"Ailesi beni ilk kez buz patenine götürdükten sonra Jason almıştı," diye açıkladım. Mutfaktaki çöp kutusuna doğru yürüdüm ve içine attım. "Bunu saklamamayı tercih ederim. Ayrıca, geriye dönüp baktığımda, bunu benim için alması için ona baskı yapan aslında annesiydi. Parasını bile buna harcamadı."

Connor kollarını kavuşturdu. "Nedense bu beni hiç şaşırtmadı. Ailesi mücevher gibi."

"Evet. Zamanla onlara daha çok benzeyebileceğini düşündüm. Siz ikiniz yakın mısınız? Sen ve Jason?" diye sordum. Olay gerçekleştiğinden beri ilişkilerini ve Connor'ın bu konudaki düşüncelerini merak ediyordum.

Güldü. "Yakın mı? Hayır, hiç de değil. Jason ve ben her zaman aynı fikirde olmadık. İşin sadece iş tarafında değil, yaşam tarzı tarafında da."

"Herkes onun benden önce bir parti hayvanı olduğunu söylerdi." "Bu doğru."

"Neden benim için değişeceğini düşündüm bilmiyorum... Neden onu evcilleştirecek kişinin ben olacağımı düşündüm bilmiyorum ama ilk başlarda birlikteyken gerçek gibiydi. Benimle gerçekten ilgileniyor gibiydi. Başlangıçta bana tüm zamanını ve ilgisini verdi."

"Aşk bombardımanı - bu onun yeni kızlarıyla ilgili uzmanlık alanlarından biri. Onlara zaman ve ilgi akıtır, dünyasındaki en önemli şey olduklarını hissettirir. Sonra da yavaş yavaş üstlerine sıçmaya başlar, böylece kendisini değersiz hissetmelerini sağlar."

Öfkelendim. "Yani ben de onun hedeflerinden biriydim. Birlikte yaşamaya başladığımızda tüm kişiliği değişti."

"Bir sahtekar gerçek yüzünü ancak bu kadar uzun süre saklayabilir. Maske her zaman düşer."

Cevap veremeden cep telefonum çalmaya başladı ve ekranda Katherine'in adı belirdi. "Alo?"

"Merhaba Aaliyah, benim, Katherine. Alt kattan," diye fısıldadı ve beni biraz kıs kıs güldürdü.

"Evet, biliyorum. Ekranımda adınız belirdi. Neler oluyor? Neden fısıldıyorsun?"

"Ah, çünkü kimsenin beni duymasını istemiyorum ama Jason'ın size doğru geldiğini bilmenizi istedim. Asansördeymiş gibi. Şu anda."

Daha dik durdum, tetikteydim. "Ne?"

"Eşyalarını topladığını bildiğim için seni uyarmak istedim ve-oh! Gitmem gerek." Telefonu kapattı ve beni orada bıraktı.

far ışıkları altındaki bir geyik gibiydi. "Ne oldu?" Connor sordu.

"Jason... o burada. Şu anda yukarı geliyor." Gözlerimi ona kilitledim, her zerremden alarm sesleri yükseliyordu. "Gitmen gerekiyor."

"Ne? Nerede?"

"Bilmiyorum ama senin burada olman durumu daha da garipleştirecek. Korkuyorum, terliyorum ve bilmiyorum. Bir süreliğine boş yatak odasına gidebilir misin? Çünkü hem onunla yüzleşip hem de neden burada olduğunu sormasını kaldıramam. Bu çok fazla."

Daha fazla yorum yapmadan boş odaya yöneldi ve kapıyı arkasından kapattı.

Birkaç saniye içinde ön kapı açıldı ve hayatımın en önemli gününde beni eken adamla yüz yüze geldim. Orada durmuş bana bakarken zayıf görünüyordu. Acınası. Hiç tanımadığım biri gibi.

"Merhaba," dedi kollarını kavuştururken. "Ne var ne yok?"

Ne oldu?

Yüz yüze bana söyleyeceği ilk sözün bu olmasına mı karar vermişti? İçimde öfke biriktikçe kanım kaynamaya başladı. Onu gördüğüm anda buruşacağımı düşünmüştüm. Parçalanacağımı ve ağlayacağımı düşünmüştüm. Bunun yerine yoğun bir kızgınlık hissettim.

"Buraya geleceğini bana söylememiştin," dedim.

"Biliyorum. Uğrayarak sana sürpriz yapmamın daha iyi olacağını düşündüm. Annem bana bugün taşınacağını söyledi ve şey..." Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Neden burada kalayım ki?"

"Bilmiyorum, Aaliyah. Bu çok ani oldu, hepsi bu."

Sanki ilişkimizi bırakıp gitmeye karar vermişim gibi, sanki hayatıma devam etmek için acele bir karar vermişim gibi konuşuyordu.

"Jason, sen neden bahsediyorsun? Düğünümüzü iptal ettin. Taşınmamın ani bir tarafı yok. Dürüst olmak gerekirse, uzun zaman önce gitmiş olmalıydım."

"Sesini yükseltmene gerek yok."

"Sesimi yükseltmiyorum!" O anda vokalimi açıkça yükselterek tersledim.

"İlişkimizi bitirdikten sonra sana neden ulaşmadığımı anladın mı? Böyle tepki vereceğini biliyordum," diye mırıldandı.

"Ne gibi tepki vereyim? Biliyor musun, bu konuşmayı neden yaptığımızı bile bilmiyorum. Bir önemi yok. Ben hayatıma devam ediyorum ve senin de aynısını yaptığını varsayıyorum. Eğer izin verirsen, eşyalarımı toplamayı bitirmek istiyorum, böylece senin evinden çıkabilirim."

"Ya yapmadıysak?" "Neyi yapmazsak?"

"Devam etmek mi?"

Göğsüm sıkıştı. Neden bahsediyordu bu adam? Bana doğru bir adım attı. "Aaliyah-"

"Dur," diye azarladım, elimi önüme kaldırarak. "Yaklaşmayın."

"Neden her zaman bu kadar dramatik olmak zorundasın?" "Pardon?"

"Sebepsiz yere aşırı duygusal davranıyorsun. Evet, her şeyi berbat ettim ve bunu anlıyorum ama bu bana bir şans daha vermemen için bir neden değil."

Sarhoş muydu? Kafası mı güzeldi? Beni terk ettikten sonra ona beni tekrar incitmek için bir şans daha vermek isteyecek bir parçam olduğuna gerçekten inanıyor muydu? Ona küfretmek istedim. Bağırmak istedim, çığlık atmak istedim ama yapmadım. Ona daha fazla kendimi vermek istemedim. Bitmesini istedim.

"Jason, ben eşyalarımı toplamayı bitireceğim, sen hayatına devam edeceksin, ben de aynısını yapacağım."

"Biz seninle ilgilendik," dedi. "Sen bir şeyler yapamadığında ailem senin arkanda durdu, faturalarından bahsetmiyorum bile-"

"Anlıyorum, tamam mı? Ailen benim için her şeyin ötesine geçti, minnettarım ama bunu yüzüme vuramazsın. Benim için yaptıklarınızın hiçbirini istemedim. Gerekirse tüm parayı geri öderim."

"Sanki geri ödeyecek vaktin varmış gibi. Bu yıllar sürer."

Bu sözlerin beni derinden yaralaması gerekiyordu ve öyle de oldu. Sadece zamanın ve benimkinin ne kadar sınırlı olduğunun bir başka hatırlatıcısı, gezegendeki değerli zamanımı onun gibi biriyle yatağa girerek geçirdiğim için ruhuma bir başka darbe.

"Seninle işimiz bitti," dedim, içimden çekip çıkarmaya çok yaklaştığı duyguyu göstermeden.

Bir saniye boyunca baktı, her santimetremi inceledi. Bunun olmasını bekliyordu, çözülmemi bekliyordu ama çözülmedim. İstediği şeyi ona veremezdim. Sanki acı çekmemi izlemekten zevk alıyordu, bu yüzden güçlü durdum.

"Senin kaybın," dedi soğuk bir şekilde. Bu adamla sonsuza dek birlikte olmak istediğimi nasıl düşünmüştüm? O bir canavardı. Sırf yalnız yatmaktan korktuğum için bir canavarla aynı yatağa girmiştim. "Bugün buraya gelme konusunda annemi hiç dinlememeliydim. Bunun boş bir çaba olduğunu biliyordum."

"Buraya gelmeni annen mi söyledi?" Bunu neden yapsın ki? Özellikle de ona bağları koparmanın en iyisi olduğunu söyledikten sonra? Fikrimi değiştirmem için son bir çaba mı?

"Evet. Seninle tekrar bir araya gelmem için bana baskı yapmaya çalıştı ve-" "Beni seviyor musun, Jason?"

Durakladı ve bir kaşını kaldırdı. "Bunu neden sordun ki?"

"Çünkü benimle birlikte olarak anneni memnun etmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyor."

Omuzlarını silkti. "Seninle aramızda bir şey olmasını benim istediğimden daha çok istiyordu. Bana iyi geleceğini düşündü. Bu yüzden bu kadar zorladı ve bana teklif etti..." Sözleri beni düşüncesinin nereye gittiğini merak etmeye bırakarak kayboldu.

"Sana ne teklif etti?"

"Bunun bir önemi yok. Buna değmezdi bile. Açıkçası, bu iş bitti. Kalan hayatında sana iyi şanslar. Anahtarımı fuayeye bırak." Döndü ve kapıyı arkasından çarparak çıktı. Gitmiş olsa da sözleri beni çok etkiledi.

Ne tür bir hayatınız kaldıysa.

O anda, hayatımın bir yıldan fazlasını o adamla harcadığım için pişmanlıktan başka bir şey hissetmedim. Onun kollarına düştüğüme inanamıyordum. Gerçek şu ki, sadece ailesini sevdiğim için kalmıştım. Aile fikrini sevmiştim. Somut bir şeyin parçasıymışım gibi hissetmeyi seviyordum.

Sahte hayallerin gerçekleşeceği fikrine tutunabilmek için bir yalana aşık olmuştum.

"İyi misin?" Connor oturma odasına geldi. Yüzümü ona döndüm ve başımı salladım. "Ondan nefret ediyorum."

"Güzel, çünkü ben de istiyorum."

27

Connor

"DÜNYADA NE..." Dairemde dururken Aaliyah'ın ağzından kelimeler dökülüyordu. Ev arkadaşım olmaya karar verdiğinden beri ilk kez yanıma geliyordu ve nakliyeciler eşyaları içeri taşımaya yeni başlamışlardı. Arkasını döndü ve bana baktı, afallamıştı. "Connor. Ne oluyor be?"

"Yatak odalarımızı değiştirmemiz gerektiğini düşündüm. Bu daha büyük." Bütün ıvır zıvırımı büyük odadan çıkarmıştım çünkü oranın Aaliyah için daha uygun olduğunu biliyordum. Büyük boy yatakta rahatlıkla yayılabilir ve sonuna kadar dinlenebilirdi ki bunu hak ediyordu. Ayrıca, jakuzili küvet ana yatak odasında daha iyiydi ve mevcut hayatının çılgınlığından kurtulmak için bazı huzurlu gece banyolarını kullanabileceğini düşündüm.

"Ana yatak odasını almamın imkanı yok. Senindir."

"Şey, tüm kıyafetlerimi zaten diğer iki boş yatak odasına yerleştirdim, bu yüzden bunu tekrar yapmamı istemiyorsanız... ki lütfen bunu bana tekrar yaptırmayın."

"Neden?" diye fısıldadı, inanamayarak başını salladı. "Bunu neden yaptın?"

"Gün doğumu ve gün batımını izlemeni istedim."

Gülümsedi ve bunu yapması çok hoşuma gitti. Büyük bir sepetin durduğu yatağa doğru yürüdü. Sepetin içinde bir sürü banyo bombası, mum, Doritos poşetleri ve çeşitli atıştırmalıklar vardı. Atıştırma deneyimini geliştirmek için en sevdiklerimden bazılarını da attım. Ayrıca, birkaç boş defter ve süslü kalemler attım, çünkü defteri ve kalemi olmayan bir yazar neydi ki? Sonra, televizyon kumandası, çünkü bunun bir yatak odası deneyiminin en önemli parçası olduğunu düşündüm.

Sepetin üzerinde "Evine hoş geldin, oda arkadaşım" yazan bir not vardı.

Aaliyah'ın parmakları tüm eşyaların üzerinde gezindi ve inanamayarak başını salladı. Sonra bakışlarını yatağın her iki yanında duran ve içlerinde ayçiçekleriyle dolu vazolar bulunan iki komodine çevirdi.

"Bunlar benim en sevdiğim çiçekler," dedi şaşkınlıkla.

"Evet. Bana gül vermek için ofisime geldiğinde tesadüfen bundan bahsetmiştin."

"Ve sen hatırladın."

Bana söylediği her şeyi hatırladığımı ona söyleyecek kadar cesaretim yoktu. En sevdiği çiçeklerden iki yıl önce Dilek Yolu'na yazdığı dileklere kadar. Aaliyah Winters sonsuza dek hatırlamak istediğim biriydi. O gün bugündür, Cadılar Bayramı gecesi hala en sevdiğim anılarımdan biridir.

"Bir yerlerde zihinsel bir çöküş yaşamadığıma ve senin sadece hayal gücümün bir ürünü olduğuna inanmakta zorlanıyorum," dedi.

Kıkırdadım ve kollarımı kavuşturdum. "Pekala, yakın zamanda aklın başına gelmesin. Senin hayal gücünde var olmak hoşuma gidiyor."

"Ben de senin burada olmanı seviyorum."

Yatak odasının etrafında yürüdü ve sonra banyoya girdi. "Lanet olsun!" diye hızla dışarı fırladı. "Connor! Küveti gördün mü?!"

"Evet, gördüm."

"Bu lanet olası bir yüzme havuzu!"

"Dramatik olma. Bu daha çok bir jakuzi."

"Duvarda asılı bir televizyon var! Kimin banyosunda televizyon var?!"

"Bir kadının hayali zihninde var olan insanlar
zihinsel çöküş."

"Beni bu yolculuktan uyandırma," diye şaka yaptı, başını ileri geri sallayarak. "Bu çok fazla. Sen çok fazlasın."

"Annem bunu bana doğduğum günden beri söyler. Şimdi şu kutuları içeri taşıyalım, sonra da akşam yemeği falan sipariş edebiliriz. Gün batımını izlemek istersen çatıda bile yiyebiliriz."

Uzaklaşmak için döndüğümde Aaliyah bana seslendi. Ona dönüp baktığımda hareketsiz duruyordu ve mükemmel, dolgun dudakları birbirinden ayrılırken kahverengi gözleri duygularla parlıyordu. "Teşekkür ederim, dostum."

"Ne için?"

"Var olmak için."

TAŞIMACILAR gelip gittikten sonra, Aaliyah ve ben yemek sipariş ettik ve birbirimizle akşam yemeğinin tadını çıkarmak için çatıya çıktık. Aaliyah'ın şimdiye kadar karşılaştığım en sağlıklı insanlardan biri olduğunu fark etmem uzun sürmedi, bu da beni biraz şaşırttı. İki yıl önce, sanki rekabetçi bir yiyiciymiş gibi çiftlikte sırılsıklam tavuk kanadı yiyordu ve şimdi içmiyor ya da kızarmış yiyeceklere dokunmuyordu. Ben hamburgerimi ve patates kızartmamı yerken o da limonlu bir çeşit salata sosu ile lahana salatasını mideye indiriyordu.

"Uzun zamandır senin her yönüyle mükemmel bir kız olduğunu düşünüyordum, ama bu gece lahana yemeye başladığında bu fikri öldürdün," dedim hayal kırıklığıyla başımı sallayarak.

Güldü. "O kadar da kötü değil. Sosu yapraklara masaj yaparak yedirir ve bir süre bekletirseniz aslında iyi olur. Ayrıca, ızgara tavuk lezzet dolu. Ve benim yeşil içkim-"

"Tadı güzel olan şeylerden hoşlanmadığını kabul et Red ve öylece bırak. Ot yiyor ve ot içiyorsun."

"Dinle, hamburgerinde ve patates kızartmasında ne kadar yağ ve sağlıksız kimyasallar olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Sert bir el kaldırdım. "Hayır ve bana söylemesen iyi olur, yoksa savaşta oda arkadaşı oluruz."

"Sadece söylüyorum. Vücudunuza ne koyduğunuzun genel sağlığınız üzerinde büyük bir etkisi vardır. Biraz lahana sana zarar vermez, Kaptan. Yeşiller senin dostundur."

"Birkaç patates kızartmasının da sana zararı olmaz," dedim ve bir tanesini yüzüne doğru salladım. "Hayat dengeden ibarettir. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bir dilim

marul ve domates var. Peki bu gördüğüm nedir?" Hamburgerimin üst ekmeğini çıkardım ve bir parçasını havada sallandırdım. "Soğan ve turşu mu o? Ben yaşayan en sağlıklı adamım."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Tamam, sağlık delisi, benim hatam. Daha çok senin gibi olmalıyım."

Yüzünün önünde bir kızartma tuttum ve o da küçük bir ısırık aldı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı çünkü Charley's Diner'ın baharatlı kızartmaları patates tarihinin en iyi kızartmalarıydı.

Sırıttım. "Gördün mü? Biraz lezzet olmadan hayatın ne anlamı var?"

Bir parça lahana sapladı ve bana doğru tuttu. "Aç kapıyı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. "Hayır," dedim kapalı ağzımın içinden.

"Connor! Adil olan adildir."

Ağzımı kapalı tuttum. "Hayat adil değil," diye mırıldandım.

"Çok dramatiksin."

"Biliyorum ama ben buyum." Omuz silktim, güldü ve Tanrım, o pislikle evlenmediği için çok mutluydum.

Vazgeçti ve çatalı kendi ağzına iterek zaferle dudaklarımı ayırmama izin verdi.

"Bir gün sana lahana salatası yedireceğim," diye uyardı.

"Nefesini tutma. Annem bana bunu yaptıramadıysa, güzel bir hanımefendi de yapamaz."

"Beni pohpohlama."

"Bu kadar güzel olma o zaman." Utangaçlaşırken elmacık kemikleri parlıyordu. Ona doğru bir patates kızartması fırlattım. "Güzel olduğunu bilmiyormuş gibi kızarma."

"İltifatları iyi karşılamam," dedi ve kızartmayı bana doğru fırlattı, ben de profesyonel bir kızartma yiyicisi gibi ağzımla yakaladım.

"Çünkü çok alçakgönüllüsün. Bu kadar alçakgönüllü olmayı bırakmalısın. Bok gibisin, Aaliyah. Dünyanın en iyi dergi şirketlerinden birinde editör olarak çalışıyorsun, eğitimlisin, harika bir insansın ve çok seksisin-"

"Çok ateşli deme," dedi daha da kızararak.

Ellerimi omuzlarına koydum ve bağırırken onu ileri geri salladım. "Aaliyah Winters çok seksisin ve tüm dünya bunu bilmeyi hak ediyor!"

"Aman Tanrım, Connor kapa ç e n e n i !" diye fısıldadı ve avucuyla ağzımı kapattı. "Çok aşırısın."

Haksız değildi.

"Sadece söylüyorum. Bok gibisin ve bok gibi davranmaya başlamalısın."

"Ama kendimi bir bokmuşum gibi hissetmiyorum. Gerçekten kendimi zayıf hissediyorum." "Yine de kimin umurunda?

Başarana kadar numara yap."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Hayat alışkanlıklar tarafından yaratılır. Dünyaya bize nasıl davranması gerektiğini biz öğretiriz ve her şey kendimize nasıl davrandığımıza bağlıdır. Ben bunu genç yaşta öğrendim. New York'a taşındığımda üzerimde bin dolar vardı ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, gerçek zenginlerin kapısından içeri girebilmek için zengin bir adammışım gibi davranmam gerektiğiydi. Başarana kadar numara yaptım. Her odaya oraya aitmişim gibi girdim. Milyarder insanlarla viski içtim. Banka hesabımda hâlâ üç beş kuruş varken seçkinlerin galalarına ve partilerine katıldım. Neden davet edildiğimi biliyor musunuz?"

"Anlat."

"Çünkü beni davet etmezlerse bu onların kaybı olacakmış gibi geldim. Özgüven tekrarlanan bir alışkanlıktır. Dış katmanınız haline gelene kadar kendi derinize güvenerek hareket edin."

Düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. "Başarana kadar numara mı yapayım?"

"Evet ve hayatı çok ciddiye almayın. Hayat kısa, bazen kendine gülmeyi de öğrenebilirsin."

"Görünüşe göre benim yaşam koçum olman gerekiyor," diye güldü. "Yani, dürüst olalım, yıllar önce o Cadılar Bayramı gecesinde benim yaşam koçumdun."

"Evet, bu arada kafam çok karıştı. Çünkü sonrasında kendini sevmeye geri dönüyordun. O gece gerçekten bazı gelişmeler yaşadığımızı düşünmüştüm. İki yıl sonra varlığımın baş belasıyla nişanlandığını öğrendiğimde şok oldum. Nasıl yani, Red?! Nasıl oldu da bıraktığımız yerden Jason Rollsfield'a kadar geldin? Geçici yaşam koçun olarak, bu keşif beni incitti."

Hafifçe güldü ve başını salladı. "Ne diyebilirim ki? Senin bilgini gözlemlemek için yeterli zamanım olmadı. Sen benim için bir aşk parıltısıydın ve sonra gerçeklik geri geldi ve ben eski kalıplarıma geri döndüm. Belki ben

Senden öğrenmek için daha fazla zamanım olsaydı daha iyi yapışırdı, ama bir anda gelip geçen bir şeye tutunmak zordu."

"Pekâlâ," dedim ellerimi birbirine sürterek. "Yeniden başlayabiliriz." "Ne?"

"Eğitimimize geri döneceğiz. Yeni oda arkadaşım olduğun için şimdi daha kolay olacak ve zaten var olduğunu bildiğim yönlerini keşfetmene yardımcı olabilirim. Yani bu sefer mesele bana aşık olmanı sağlamak değil, sonunda, gerçekten kendine aşık olmanı sağlamak."

"Şu anda ciddi misin?"

"Kalp krizi kadar ciddi."

Gözleri anlık bir duyguyla parladı ve bir an için neredeyse ağlayacakmış gibi göründü? Yanlış bir şey mi söyledim? Bu bakışın gözlerinden kaybolması uzun sürmedi ve bana orantısız bir gülümseme verdi.

"Neden bunun tüm dünyadaki en iyi ve en kötü fikir olduğunu hissediyorum?"

"Çünkü bu dünyadaki hem en iyi hem de en kötü fikir." Ona doğru eğildim. "Evet mi diyorsun?"

Alt dudağını ısırdı, derin düşüncelere dalarken tereddüt etti.
Ağır bir nefes verdi ve omuz silkti. "Pekâlâ... evet. Ben de varım." "İşte bu!

Bu eğlenceli olacak. Sana birkaç sorum var,
Yine de. Bu mücadeleyi en iyi şekilde nasıl yürütebileceğime karar vermeme yardımcı olmak için." "Ne gibi?"

"Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü önemsiyor musun?" "Kesinlikle."

"İnsanları memnun eden biri misiniz?" "Memnun etmeyi amaçlarım."

"Bir şey yapman istendiğinde hiç hayır dediğin oluyor mu?" "Tanrım, hayır. İnsanların beni sevmesini severim."

Başımı salladım. "Ya sana insanların aslında senden hoşlanmadıklarını ama onlar için yaptıklarından hoşlandıklarını söylesem?"

Gözleri yoğun bir kırılganlıkla parladı. "Bu beni çok üzerdi."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü insanların beni sadece onlar için yaptıklarımdan dolayı sevdiklerini düşünüyorum. Ve eğer onlar için bir şeyler yapmazsam, muhtemelen beni pek sevmezler.

çok. Bu da demek oluyor ki... yalnız kalacağım."

"Red... bu çok saçma. Sen bu gezegendeki en sempatik insansın. Ama insanlar bundan faydalanıyor çünkü sen çok iyisin. Bu yüzden sana sınır koymayı öğreteceğim."

Vücudunu kıpırdattı. "Bu beni rahatsız ediyor."

"Güzel. Öyle olmalı. Rahat olmak için burada değiliz; büyümek için buradayız. Ve inanın bana, bir kez kendinize aşık olduğunuzda, sizden hiçbir şey beklemeyen doğru insanlar gelecektir."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum." Ağzıma birkaç patates kızartması attım. "Bence araştırma için belki de en başta neden Jason gibi biriyle birlikte olduğuna bakmamız gerekiyor."

"Bu kolay... Ailesini ve aile duygusunu o kadar çok sevdim ki, onun gerçekte kim olduğu konusunda kendime yalan söyledim."

"Neden kendine yalan söyledin? Anlamıyorum."

Kafası karışmış gibi görünerek başını eğdi. "Çünkü yalan bana gerçekten daha rahatlatıcı geliyordu ve eğer o yalan olmasaydı, o zaman yalnız kalırdım."

"Yalnız olmanın nesi bu kadar korkutucu?"

"Her şey," diye itiraf etti. "Yalnız olmakla ilgili her şey korkutucu." Bu beni onun adına üzdü, çünkü yalnızlığın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Belki onun kadar derin değil, çünkü yalnızlığımdan oldukça memnundum. Bazen hayatıma rastgele kaçamaklar için kadınlar giriyordu ama kendi arkadaşlığımdan keyif almayı öğrenmiştim.

"Başka biriyle yalnız kalmaktansa tek başıma kalmayı tercih ederim," dedim ona. Gülümsedi ama çok üzgün hissettirdi. Ona doğru uzandım ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Red, bu işin sonunda düşündüğünden çok daha güçlü olacaksın. Uyanacaksın ve başka bir ruha ihtiyaç duymadan doyduğunu hissedeceksin, ama bu biraz zaman alacak. Ben de burada yanında olacağım. Kendine güveneceksin, güçlü olacaksın ve yalanları biraz rahatlatıcı olsa bile kimsenin saçmalıklarını kabul etmeyeceksin. Güzel yalanlar içinde yüzmektense, çirkin gerçeklerin olduğu anlarda oturmanın çok daha iyi olduğunu çabucak öğreneceksin."

28

Aaliyah

"Onu giymemin imkanı yok," dedim ellerim kalçalarımda oturma odasında dururken. Connor yaşam koçum olalı sadece yirmi dört saat olmuştu ve şimdiden aklını kaçırmıştı.

"Evet, kesinlikle öylesin."

İşte oradaydı, evinin ortasında duruyordu, muz kıyafeti giymişti. Kostümümü elinde tutarken aptal gibi sırıtıyordu - bir erik.

"Sen delisin."

"Evet," diye kabul etti, sonra kostümü bana doğru uzattı. "Şimdi giyin."

"Asla olmaz. Bir erik olmayı reddediyorum."

"Eğer ilgilenirsen, yatak odamda şeftali kostümüm var," diye şeytani bir sırıtışla teklif etti.

"Bunları nereden aldın?" "Amazon

Prime, aynı gün kargo." *Çok teşekkürler,*

Jeff Bezos.

Bana doğru gelirken muzunu sallamaya başladı. "Hadi ama Red. İki yıl önce benimle New York'u kostümlerle keşfederken hiç sorun yaşamamıştın."

"Çünkü Cadılar Bayramı gecesiydi! Herkes kostüm giymişti." "Ne zamandan beri herkesin ne yaptığını önemsiyoruz?"

"Ne zamandan beri?"

Bana doğru yürüdü, muzunun ucuyla yan tarafımı dürttü. "İşte tam da bu yüzden bunu yapacağız. Modun dışına çıkacağız ve kimsenin yapmadığı bir şeyi yapacağız. Kendimizi aptal yerine koyacağız, çünkü rahatsız olma konusunda ne kadar rahat olursak, sonunda o kadar rahat olacağız."

Birkaç kez göz kırptım. "Söylediklerinin hiçbiri mantıklı gelmedi."

"Tek s ö y l e d i ğ i m , garip ve eğlenceli bir gün geçireceğimiz. Şehri cinsel içerikli meyveler gibi giyinerek keşfediyoruz, çünkü diğer insanların hakkımızda ne düşündüğü umurumuzda değil. Hayat eğlenmemek ve rastgele Cumartesi geceleri meyve gibi giyinmek için çok kısa."

"Çok tuhafsın."

"Evet." Kostümü bana doğru uzattı. "Şimdi git giyin." Biraz daha tartışmak için dudaklarımı araladım ama parmağını dudaklarıma götürerek beni susturdu. "Sana koçluk yapmama izin vereceğine söz vermiştin. Şimdi, hadi. Hadi başlayalım."

İsteksizce erik rengi kıyafeti giydim ve kendimi tam bir aptal gibi hissederek dışarı çıktım. Yuvarlak, dolgun ve güzel, canlı bir mor rengindeydim.

Connor bana doğru bakarken yüzü kahkahalarla doldu. "Aman Tanrım, bu hayal ettiğimden çok daha iyi."

"Evden bu şekilde çıkmamın imkanı yok," dedim ona.

"Evden kesinlikle bu şekilde çıkıyorsun. Hadi, gitmeliyiz." Yemek masasına doğru yürüdü ve kocaman bir müzik kutusu aldı. Neden bir müzik kutusu vardı ki? Bu adam en iyi şekilde bile çok tuhaftı.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" Ben sordum. "Ve neden bir boombox'a ihtiyacımız var?"

"Times Meydanı'na gösteri yapmaya gidiyoruz," dedi bana, sehpanın üstünden anahtarlarını alırken. "Hadi gidelim."

Gösteri mi? Ne gösterisi? Hayır. Hayır. Halka açık bir aşağılama eylemi için imza atmadım.

"Üzgünüm Connor. Her türlü gösteri performansında zaten çizgiyi çekiyorum. O seviyede bir güvene sahip değilim."

"Biliyorum. Tam da bu yüzden yapıyoruz."

"Yapmıyoruz."

"Evet, Red." Dünyanın en büyük gülümsemesiyle başını salladı. "Öyleyiz."

"Hayır." Ayaklarımı yere vurdum. "Biz değiliz."

Bir de baktım ki Times Meydanı'nın ortasında erik gibi giyinmiş bir erkek muzun yanında durmuş, kaset kutusuna bir kaset yerleştiriyor. Kaseti nereden bulmuştu?!

İnsanlar bize bakıyordu ama bakanların çoğu turistti ve muhtemelen onları bir daha görmeyeceğimi bilmek beni memnun ediyordu. Beni daha az heyecanlandıran neydi? Connor ve beni kaydetmeye başladıklarında ellerindeki cep telefonları.

"Connor, bu benim için çok fazla," dedim kendimi aptal gibi hissederek.

"Hayır, henüz değil. Bu senin için çok fazla olacak," diye açıkladı ve müzik setindeki play tuşuna bastı. Birkaç saniye içinde Irene Cara'nın "What a Feeling" şarkısı hoparlörlerden bangır bangır duyulmaya başladı. Gerçekten de Flashdance'teki şarkıyı mı çalıyordu?

Sonra deli gibi dans etmeye başladı. Muzuyla kalçalarını hoplatıyor, havayı itiyor ve kendi etrafında dönüp duruyordu. "Dans et Red," dedi bana doğru el sallayarak.

İnsanlar onun etrafta çılgınlar gibi zıplamasına gülerken kendimi çok utanmış hissettim.

"İnsanlar izlemiyormuş gibi dans edemem Connor," diye uyardım.

"Güzel. Öyleymiş gibi dans et. Sonra da ne düşündüklerini umursama." Yanıma geldi ve ellerimi ellerinin arasına aldı. Onları sıktı. "Aaliyah."

"Evet?"

"Bana güveniyor musun?"

Bana sorarken gözleri çok samimiydi. Umut, heyecan ve güven doluydu.

Saçmalık.

Ona güvenmiştim.

Ben de beni kollarına çekmesine izin verdim ve erik muzla dans etti. Daha hızlı ve daha hızlı döndük, dünyayı ele geçirdik ve onunla dans ettikçe daha çok güldüm. Ne kadar çok gülersem, o kadar çok

Seyircileri unutmuştum. Beni döndürdükçe daha fazla özgürlük buluyordum.

Her biri pozitiflikle dolu pek çok şarkıda dans ettik ve son şarkı bittiğinde, son notaya bastığımızda Connor'dan kaseti tekrar çalmasını istedim.

Connor'ın hayatıma geri dönmesi bana hak etmediğim bir lütuf gibi geldi. Bazen onun gerçek olup olmadığını ya da bir şekilde süper kahramanların gerçekten var olduğu ve günü kurtarmak için üzerime çullandığı inanılmaz bir hayal dünyasına girip girmediğimi merak ettim.

Connor'la konuşmak, yıllardır görmediğiniz ama gerçekten değer verdiğiniz eski bir arkadaşınızla konuşmak gibiydi; zahmetsizdi. İki yıl önceki tüm çekiciliği hâlâ oradaydı, hem de on kat daha fazla. O bunu bilmiyordu ama benim onun arkadaşlığına çok ihtiyacım vardı.

Gerçi yaşam koçunun görevleri zaman zaman biraz bunaltıcı oluyordu. Bana her sabah yapmam için bir ev ödevi listesi bile vermişti.

1. Pozitif bir şarkı eşliğinde yatak odamda dans etmek.
2. Sevdiğiniz birine hayır deyin.
3. Hileli bir yemek ye.

Listedeki iki ve üç numarayı ele almak için hala cesaretimi topluyordum, ancak Connor'ın seçmem için olumlu şarkılardan oluşan bir liste bıraktığını görünce bir numara benim için oldukça kolay oldu.

Katy Perry'den "Firework"

Cardi B'den "Best Life" (feat. Chance the Rapper) DJ Khaled'den "All I Do is Win"

Justin Timberlake'ten "Can't Stop the Feeling"

VEDO'dan "You Got It"

Onun listesi harika bir başlangıçtı. İlk başta bu hareketi yaparken kendimi aptal gibi hissettim. Bunun kendimi sevmeyi öğrenmeme nasıl yardımcı olduğunu bilmiyordum ama Times Meydanı'nın ortasında bir erik gibi dans edebiliyorsam, yatak odamın etrafında da rahatlıkla dans edebilirdim. Sabah ilk iş duş aldıktan sonra yapardım. Vücudumu bir havluya sarar ve sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi bedenimi hareket ettirirdim.

Çalma listesine başka şarkılar da ekledim.

Keala Settle & The Greatest Showman Ensemble'dan "This is Me" Yung Baby Tate'den "I Am" (feat. Flo Milli)

Beyoncé'den "Brown Skin Girl"

Kendimden şüphe duyduğum sabahlarda bile müzikten daha yüksek sesle dans ettim. O günlerde daha çok dans ettim. Aynanın karşısında çırılçıplak dans etmeye başladım, vücuduma, eski erkek arkadaşlarımın işaret ettiği tüm kusurlarıma bakıyordum. Çatlaklarıma. Çok küçük göğsüm. Koca kıçım. Kalçalarımı hareket ettirdiğimde hepsi bana bakıyordu.

Şarkılara eşlik etmeye başladım ve onların tüm tenimde titreşmesine izin verdim.

"Oh, evet! Burası dans partisi gibi!" Connor bir Pazartesi sabahı erken saatlerde ellerini havada sallayarak yatak odama girdi.

"Aman Tanrım!" Çığlık attım, yüzümü ona döndüm, tamamen çıplaktım. Vücudumdaki tek kumaş parçası saçlarıma sarılı havluydu.

"Memeler!" diye bağırdı, aceleyle arkasını döndü ve elleriyle gözlerini kapattı. "Kahretsin! Özür dilerim, Aaliyah! Az önce *The Greatest Showman*'in müziklerini dinledim ve *The Greatest Showman* için her zaman heyecanlanırım ve dürüst olacağım, en büyük gösteriye girmeyi beklemiyordum dostum," diye saçmaladı, yanaklarımdaki kızarıklığın derinleşmesine neden oldu, ama aynı zamanda bana girdiği için ne kadar utandığı için biraz kıs kıs gülmeme neden oldu. Sanırım onun yüzü benimkinden daha çok kızardı.

"Ayrıca göğüs diye bağırdığım için özür dilerim. Neyim ben? İlk kez meme gören ergen bir çocuk mu? Yani, değildi. Daha önce de meme görmüştüm. Birçok kez. Çok değil. Ama az da değil. Kesinlikle az değildi. Yetişkinliğim boyunca tamamen normal, ortalama miktarda meme görmüştüm. Ne garip bir şekilde az, ne de saçma bir şekilde çok. Ama ne demek istediğimi biliyorsunuz, sizin göğüsleriniz gördüğüm ilk çift değil, bu da muhtemelen size karşı göğüsler diye bağırmamam gerektiği anlamına geliyor, her ne kadar söylemeye çalıştığım şey göğüslerinizin bağırmaya değer olduğu olsa da. Yani, lanet olsun, şimdi gidiyorum," dedi, gergin enerjisi tüm sistemine yayılmıştı. Gözlerini kapatarak hızla uzaklaşmaya başladı.

"Connor, dikkat et-"

Bam. Doğruca kapı çerçevesine doğru yürüdü.

Elini kaldırdı ve el salladı. "Ben iyiyim. Ben iyiyim. Tamam. Gidiyorum. Güle güle." Bununla birlikte, beni hiçbir rahatsızlıkla baş başa bırakarak gitti. Sadece gülüyordu.

29

Connor

Memeler, memeler, memeler.

Sikeyim. Sadece meme değil. Memeden daha fazlasıydılar. Onlar memeydi. Tam yetişkin, ev yapımı, lezzetli dolgun ve şımarık göğüsler. Aaliyah Winters bir başyapıttı. Bana bu gerçeği hatırlatması için onu çıplak görmeme gerek yoktu, ama kahretsin, onu çıplak görmek mi? Pişman değilim.

Elbette, kapısını çalmalıydım. Bu ev arkadaşlığı 101'di ama hiç düşünmüyordum. Hugh Jackman ve çetesinin şarkı söylediğini duyduğumda, vücudum seslere tepki verdi.

Göğüsler, göğüsler, göğüsler.

Kahretsin, Red, neden böyle görünmek zorundaydın? Bu kadar mükemmel? Çok kıvrımlı, çok pürüzsüz, çok çekici.

Tek yapmak istediğim ona doğru yürümek ve ellerimin dolaşmasına izin vermekti - ki muhtemelen yeni bir oda arkadaşı için böyle düşünmemeliydim. Özellikle de onun gayri resmi yeni yaşam koçu olduğumu görünce. Yeni müşterimle ilgili düşüncelerim ahlaki açıdan doğru değildi ama günün sonunda ben sadece bir erkektim. Aaliyah'ı açıkta bulduktan sonraki sabah ofisimde oturan, aleti aşırı derecede sertleşmiş bir adam.

O sabah yatak odasında çalan müziği dinledim ve tekrar dans edip etmediğini merak ettim. Çıplak olarak. Göğüsleri açıkta.

Ofis koltuğumda biraz arkama yaslandım ve boğazımı temizleyerek gözlerimi kapattım. Zihnim onun müzikle hareket ettiğini, kalçalarının ileri geri sallandığını, vücudunun en mistik şekilde hareket ettiğini düşünmeye başladı.

Dudakları. Köprücük kemiği. Meme uçları. Dudakları, bu sefer farklı dudaklar.

Tek yapmak istediğim onunla birlikte hareket etmek, bedenimi tenine bastırarak yakın dans etmekti. Ne yazık ki, bir tür zevk yaratmak için sahip olduğum tek şey ellerim ve sikimdi. Eşofman altımı aşağıya kaydırdım ve aletimi ellerimin arasına alarak aşağı yukarı okşamaya başladım, Red'i, onun vücudunu, kıvrımlarını, onu düşünüyordum.

Kahretsin, onu tatmak istiyordum. Bahse girerim tadı en iyi kafa gibiydi.

Kendimi sandalyemde yeniden konumlandırdım, vuruşlar daha yoğun hale geldikçe daha fazla geriye yaslandım. Kendimi daha sıkı kavradım, Aaliyah'ın ağzının horozumda yukarı ve aşağı hareket ettiğini, parmaklarımın arasında meme uçlarını sıkıştırırken beni tamamen içine aldığını hayal ettim. Sonra onu üstüme çeker, yüzüme oturtur, tadına bakmama, emmeme, yüzüme boşalana kadar sertçe sikmeme izin verirdim. O boşalırken ben de onun tüm lezzetli sularını yalıyordum.

"Connor, bir şeyler sipariş ediyorum, aman Tanrım!" Aaliyah çığlık atarak beni gözlerimi açmaya zorladı, patlayan bir orgazmın beni vurmasına saniyeler kalmıştı ve-oh lanet olsun, hayır. Trenin gidişini durduramazdım, çünkü çoktan raylardan çıkmıştı.

"Siktir!" Sandalyemden fırladım ve Aaliyah'a sırtımı döndüm. Tüm kirli düşüncelerimi çöp kutuma boşaltırken aceleyle ofisimin köşesine doğru ilerledim. "Siktir, siktir, siktir," diye inledim. Evet. Bu doğruydu, arkadaşlar. Çöp kutusuna boşalırken inliyordum çünkü utancıma rağmen orgazm orgazmdı ve lanet olsun, iyi hissettiriyordu. Sonrasında ise geriye kalan tek şey utançtı.

Kendimi *Playboy dergisiyle* yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordum. Aaliyah bir şekilde hem *Playboy Dergisi* hem de beni onunla yakalayan kişiydi.

Aşırı aşağılanmışlığımı ifade etmek ve içeri girdiği için özür dilemek için arkamı döndüm, ama arkama baktığımda kapı kapalıydı ve o da kapının diğer tarafındaydı. Geriye dönüp düşündüğümde, muhtemelen sikimi çekmeye başlamadan önce kapıyı kapatmalıydım, ama ne derler bilirsiniz, bir aptal her zaman bir aptal olacaktı.

"Özür dilerim! Kapınızın açık olduğunu gördüm ve size kahvaltı siparişi vermemi isteyip istemediğinizi soracaktım," diye bağırdı Aaliyah kapının dışından.

"Doğru, evet, önemli değil. Bunun için
üzgünüm." Bir an sessizlik oldu.
Kendimi tam bir moron gibi
hissettim. Pis, iğrenç bir
moron.

Sonra Aaliyah'ın sesi geri geldi.

"Yani..." Bir an durakladı. "Çırpılmış yumurta ister misiniz? Size biraz sosis ikram ederdim ama sanırım bu konuda hazırsınız."

Kendi kendime kıs kıs güldüm, aşağılanmışlığımın azalmaya başladığını hissettim. Durumun rahatsız edici ve tuhaf olmasına izin verebilirdi, ama bunun yerine mizahı tercih etti.

Lanet olsun.

O kızdan gerçekten hoşlanmıştım.

30

Aaliyah

Connor'la yaşamaya başladığımız ilk birkaç hafta, utanç verici anlarımız olsa bile çok kolay geçti. Aksine, bu deneyimler bizi birbirimizin yanında daha rahat ve konforlu hale getirdi. O beni çıplak dans ederken gördükten ve ben de onu tamamen uyanık gördükten sonra, bir oda arkadaşına sahip olmanın garip kısımlarının çoğunu aşmıştık.

Kontrol et ve kontrol et.

Kendime karşı dürüst olsaydım, ki her geçen gün daha fazla dürüst olmaya çalışıyordum, ofis koltuğunda arkasına yaslanıp ellerini aşağı yukarı okşarken ne hayal ettiğini merak ettiğimi söyleyebilirdim.

Evet, iki elimle.

Devasa Kaptan Amerika'sı için ikisine de ihtiyacı vardı. Onun İnanılmaz Hulk'u. Demir Adam'ı. Thor'un çekici. Bahse girerim o şeyle bir kadını Asgard'dan dışarı atabilirdi.

Salla o çekici Connor, salla.

Talihsiz etkileşimlerden sonra - belki onun için talihsizdi ama ben manzaramı umursamıyordum - bir kişinin samimi anları sırasında kapıların kapalı olması gereken kurallar oluşturduk. Ve eğer bir kapı kapalıysa, giriş yasaktı.

Başka kurallar da oluşturuldu.

Röportaj konularının evin dışında bırakılması kuralını koymuştuk, böylece işteki uzun günlerinden sonra dönebileceği güvenli bir yeri olacaktı ki bu günler çoğu zaman çok uzun oluyordu. Hayatının makale boyutunu evinin dışında bırakmış olsam da, iş gününü sığınağı olması gereken yere getirdi.

Bazı günler gece on gibi eve gelir, doğruca ofisine gider ve sabahın ilk ışıklarına kadar çalışmaya devam ederdi. Pazar sabahı, haftalık gezim için Grant'in mezarını ziyaret etmek üzere erkenden uyanmıştım ve Connor'ın hâlâ bilgisayarının başında oturduğunu görünce şaşırdım. Kapıyı çaldım ve başını kaldırıp bana baktı.

tükenmiş.

"Sabah erken mi, gece geç mi?" Ben sordum.

Saatine baktı ve ellerini yüzüne sürerken inledi. "Gece geç oldu. Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

"Pazar günleri Grant'in mezar taşını ziyaret etmek için şehir dışına çıkıyorum. Onunla birlikte gün doğumunu yakalayabilmek ve çizgi roman okuyabilmek için erken kalkıyorum."

Gözlerindeki uykuyu sildi ve bana tembel bir gülümseme verdi. "Kulağa harika geliyor."

"Bu benim benimsediğim bir gelenek."

Sandalyesinden kalktı ve bana doğru yürüdü. "Seninle gelebilir miyim?"

İsteği beni biraz şaşırtmıştı. Jason'ı Grant'in mezarını ziyaret etmesi için aylarca ikna etmeye çalışmıştım ama o her seferinde bunun çok erken ve tuhaf olduğunu söylemişti.

Connor davet edilmediği halde sordu. Ayrıca, neredeyse hiç uyumadan çalışıyordu.

"Yorgun musun?" Ona sordum.

"Yanımızda götürmek için biraz kahve hazırlayabiliriz," dedi. "Birkaç yıl önce Grant'ten bahsettiğini hatırlıyorum, senin için ne kadar önemli olduğunu anlatmıştın. Senin için bu kadar özel biriyle tanışmaktan onur duyarım."

'Buluşmak' deyişi midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Sanki Grant hâlâ hayatta ve iyiymiş gibi.

"Eğer gelmek istersen, seni ağırlamaktan memnuniyet duyarım."

"Evet," diye söz verdi. "Kahveyi hazırlayayım, sonra yola koyulabiliriz."

Kahve demlendikten sonra, battaniyeler ve bolca çizgi romanla Grant'i görmeye gidiyorduk. Oraya vardığımızda Connor oturmamız için battaniyeleri serdi ve Grant'in mezar taşına bakarak gülümsedi. Ben oturdum, o da benim adımlarımı takip ederek yanıma oturdu.

Connor, "Çok fazla çeyrek var," diye belirtti.

"Evet, her seferinde bir tane bırakıyorum. Grant, bir kuruş şanslıysa, bir çeyreğin yirmi beş kat daha şanslı olması gerektiğine inanıyordu. Ne zaman bir çeyreklik bulsam, bunun Grant'ten bir öpücük olduğunu düşünürüm. Aptalca, biliyorum."

"Bunda aptalca bir şey yok." "Jason öyle olduğunu düşünüyordu," dedim ona.

"Jason da İtalya'nın bir kıta olduğunu düşünüyordu. Onun görüşü dilsiz ve geçersizdir."

Kıs kıs güldüm. Tuş.

"Bana onun hakkında hikâyeler anlatabilir misin?" Connor bacaklarını bükerek ve çapraz kollarını dizlerinin üzerine koyarak sordu.

"Gerçekten Grant hakkında hikayeler duymak istiyor musun?"

"Evet. Onunla ve sizinle ilgili hikâyeler. Hepsini bilmek istiyorum, eğer benimle paylaşmak istersen."

Bu bana çok garip geldi. Jason hiç sormamıştı ve hiç merak etmemişti. Ama Connor geçmişim hakkında daha fazla şey bilmekle, beni bu hale getiren şeyler hakkında daha fazla şey bilmekle çok ilgili görünüyordu. Grant hakkında konuşmak bir ebeveyn hakkında konuşmak gibiydi. O benim için dünyalara bedeldi ve ben konuşmaya başladığımda Connor'ın ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatle dinlemesini çok seviyordum.

Sonra Grant ve bana çizgi romanları okudu ve kalbim onun için çarpmaya başladı. Benimle birlikte gelmesinin beni ne kadar mutlu ettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Grant'in mezarı başında otururken güneşin doğuşunu birlikte izleyebileceğim birinin olması çok özel bir duyguydu.

Ayrılma vakti geldiğinde Connor cüzdanını çıkardı, bir çeyreklik aldı ve Grant'in alması için mezar taşının üzerine bıraktı. Connor'ın onun ne kadar iyi bir insan olduğu hakkında bir fikri olup olmadığını merak ediyordum.

HER GÜN uyandığımda evde yalnız olmamayı seviyordum. Connor'la her zaman etkileşim içinde olmasak bile, çatı katında benimle birlikte başka birinin olmasının rahatlatıcı bir yanı vardı. Bilmek hoşuma gidiyordu.

Eğer bir şeyler ters giderse, hemen köşede biri vardı.

Yine de Connor ve çalışma alışkanlıkları hakkında endişeliydim.

Bir gece, bir bardak su almak için saat üç civarında uyandım ve onu hala ofisinde oturmuş bir şeyler yazarken buldum. Omuzları öne doğru yuvarlanmıştı ve yüzüne yorgunluk çökmüştü. Sözünü kesmedim ama bu görüntü birkaç gün boyunca aklımdan çıkmadı, ta ki müdahale etmem gerektiğini hissedene kadar. Çizgiyi aşıyor olabilirdim ama bir gece işten eve gelip kravatını gevşettiğinde ve yüzünü buruşturarak oturduğunda bir molaya ihtiyacı olduğunu anladım. Bunu kendi kendine yapmayacağından daha da emindim.

O gece saat on civarında ofisinin kapısı kapalıydı ve ağır iç çekişlerini duyabiliyordum. Kapıyı iki kez çaldım ve beni içeri davet etti. Kendisine bir mola vermesi için onu ikna etmeye yardımcı olmak amacıyla arkamda bir paket taşıyordum.

"Hey, Red. N'aber?" İçtenlikle gülümsedi ama gözlerinin ne kadar yorgun olduğunu gördüm.

Kapı çerçevesine yaslandım. "Bir RB'ye ihtiyacın

var." Bir kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Bir RB- oda arkadaşı molası. Hadi ama. Ofiste kendini öldürüyorsun, çok fazla çalışıyorsun ve bir molaya ihtiyacın var."

"Kulağa ne kadar hoş gelse de, mola vermek için gerçekten zamanım yok."

"Zaman ayırmanız gerekiyor. Aksi takdirde vücudunuz bozulmaya başlar ve vücudunuzun doğru çalışması gerekir. Ölümüne çalışmaktan iyi bir şey çıkmaz."

"Annem gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı gözleri irileşmeden önce. "Ah, kahretsin, annemi aramayı unuttum. Bu konuda bana milyonlarca mesaj bırakacak."

"Sorun değil. İyi bir dinlenme ve biraz RB zamanından sonra yarın onu arayabilirsin. Hadi gel."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?" "Hayır,

bırakmayacağım. Ayrıca, kabul edersen sana bir sürprizim var." Ben de kutuyu arkamdan çıkarıp önüme uzattı.

Gözleri kısıldı. "Kutunun içinde ne var, Red?"

"Sanırım bunu öğrenmek için ayağa kalkmanız ve evrak işlerinizden uzaklaşmanız gerekecek Kaptan."

Tereddütle sandalyesini geriye itti ve bana doğru yürüdü.
Kutunun üzerindeki bandı yırttı ve içindekileri görünce nefesi kesildi.

"Bunlar...?" diye fısıldadı.

"Evet."

"Ve onlar benim için...?"

"Uh-huh."

Cheetos Paws olarak da bilinen hazineler kutusuna uzandı ve bir paket alamadan elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Hayır! RB ile anlaşana kadar sana yok."

"Bunları nereden buldun ki?"

"Hayatta iyi bir oyuncu asla sırlarını paylaşmaz. Şimdi ne diyorsun? Anlaştık mı?"

Kutudan poşetlerden birini alıp açtı ve Cheetos Paws'ları ağzına tıkıştırmaya başladı. "Anlaştık," dedi, yüzü doluydu, Noel sabahındaki bir çocuk gibi sırıtıyordu.

Cipsleri diğer atıştırmalıklar ve içeceklerle birlikte çatı katına çıkarıp konuştuk. Bu geceki tek amacım Connor'ın biraz rahatlamasını sağlamaktı. Dünyayı ele geçirmek ve güçle iyi şeyler yapmak için üzerinde çok fazla baskı kurduğunu söyleyebilirdim. İhtiyacım olan tek şey bir süreliğine kendini kontrol etmesi ve yavaşlamayı öğrenmesiydi.

Birbirimize her türlü soruyu sorduk. Onunla her zaman olduğu gibi, sohbet kolayca geldi ve anı yaşamayı seçtiği için sonunda rahatlamanın üzerine yerleşmeye başladığına tanık oldum.

Üçüncü cips paketini bitirirken bana "Evcil hayvan olarak herhangi bir hayvana sahip olabilseydin, bu ne olurdu?" diye sordu.

"Oh, bu kolay. Bir köpek."

"Senin bir köpek insanı olduğunu biliyordum." Başımı sallayarak onayladım.

"Eskiden istismara uğramış köpekler için bir insani yardım derneğinde gönüllü olarak çalışırdım. İnsanların o zavallı bebeklere ne tür işkenceler yaptığı aklımı başımdan alıyordu. Hak ettiklerinden çok daha fazla incinmiş ve zarar görmüş olanları alıyorduk. Geldiklerinde çok fazla travma, kaygı ve depresyon yaşıyorlardı, ancak zaman içinde yine de yanlarına yaklaşmamıza izin verdiler. Güvenlerini kazanmaları zaman aldı mı? Evet, ama bir kez oluştuktan sonra bize sevgilerini özgürce verdiler. Gezegendeki hiçbir canlı bir köpek kadar koşulsuz sevilemez. Ne yazık ki, istismarcıları geri gelse bile onlara sevgi vermeye devam edeceklerdir. Bu dünya köpekleri hak etmiyor."

"Aynı fikirdeyim. Eğer bir köpek için zamanım olsaydı, kesinlikle bir tane alırdım." "Bazen hayatta zaman yaratmanız gerekir."

Gülümsedi. "Sanırım RB zamanı ile başlayacağım ve bir köpek alma yolunda ilerleyeceğim."

"Evlat edindiğinizden emin olun, alışveriş yapmayın! Dışarıda dünyanızı daha iyi hale getirecek bir sürü bebek var."

"Evet," dedi, mavi gözleri benimkilere bakıyordu. Gamzeleri derinleşti. "Eminim vardır."

Gözlerimi ondan kaçırmak zorundaydım çünkü ne zaman uzun uzun baksa midem kelebeklerle doluyordu. Dikkatimi dağıtmak için tırnaklarımı karıştırmaya başladım. "Her zaman hangi sözden nefret etmişimdir biliyor musun?"

"Anlat."

"Erkekler köpektir. İnsanlar neden köpeklere böyle saygısızlık eder ki? Köpekler sadıktır, en boktan gününüzde bile. Onlara bağırıp çağırabilirsiniz ama yine de kucağınıza tırmanıp sizi sevmeye devam edeceklerdir. Elbette, belki evde kaza yaparlar ya da ayakkabılarınızı çiğnerler, ama hata yaptıkları için gözlerinde gerçek suçluluk duygusunu görürsünüz. Ve öğrenirler. Köpekler sadıktır ve öğrenirler! Erkekler sadece... erkektir. Ve bu onları çağırmak için düşünebildiğim en kötü şey. Domuz değil. Sıçan değil. Yılan değil. Erkekler erkektir." Ona doğru baktım ve özür dilemeyen bir gülümseme sundum. "Yani, alınma."

"Alınmadım. Beni de bu gruba dahil edebilirsiniz."

"Ama sen kadınlara kötü davranmıyorsun. Aslında onlarla ilişki kurmaktan ve zamanlarını boşa harcamaktan kaçınıyorsunuz. Bu farklı bir şey. Jason bana gaz verdi. Başlangıçta doğru şeyler söyledi, ta ki beni kendine bağladığını düşünene kadar. Onun yanına taşındıktan sonra bana gerçek yüzünü gösterdi. Bu onunla hep bir oyundu. Sen oyun oynamazsın. Ringe bile çıkmazsın çünkü bir kadının zamanını boşa harcamak istemezsin. Bu asilce."

Elini ileri geri salladı. "Bunun asalet mi yoksa bariz bir korku mu olduğundan emin değilim."

"Neden korkuyor olabilirsin ki?"

Gülümsedi. "Çok şey, Red."

Tanrım, o gamzeler bir uyarıyla birlikte gelmeliydi. Connor Roe neredeyse mükemmel bir paketti. Görünüşü vardı, kişiliği vardı, cazibesi vardı. Eksik olan tek şey gerçek ilişkilere olan bağlılığıydı.

"Kendime sürekli yalan söylerim." "İlişkiler hakkında mı?"

"Evet, yani çok çalışıyorum ve işkoliğim ama isteseydim, gerçekten isteseydim bir ilişkim olabilirdi."

"O zaman neden bekarsın? İstediğin her kadını elde edebilirsin. Pislikten çok uzaksın. Büyüleyicisin, vericisin ve yakın zamanda TikTok'ta ünlü olduğunu öğrendim. Muhtemelen her şeyi yapar ve partnerinin TikTok'larını onun için kaydeder ve onu da ünlü yapardın. Peki sebebi ne?"

"Saçma bir mazeret mi yoksa gerçeği mi istersin?" "Bence sen ve ben doğruları en iyi şekilde yapıyoruz."

"Aşkı bulamadım çünkü aramıyordum," diye açıkladı. "Aşkın güzel olduğunu düşünüyorum. İşte bu yüzden hayatımdaki aşk anları için yaşıyorum. Ama sonsuza kadar sürecek bir aşk beni korkutuyor, çünkü yanlış gittiğinde ne kadar acı verebileceğini biliyorum. Annem hayatım boyunca neredeyse iki kez ölüyordu. Bu ani bir şey de değildi. Kanserle iki kez savaştı ve her seferinde onun acı çekişini izledim. Genç yaşta bir annem olmayacağı fikriyle yüzleşmek zorunda kaldım.

"Bu beni neredeyse öldürüyordu. O kadar değer verdiğim birini kaybetmeyi bir daha asla yaşamak istemedim, bu yüzden başkalarıyla o kadar kişisel düzeyde yakınlaşmama izin vermiyorum. Sonsuz aşktan korkuyorum çünkü aşkla birlikte kayıp da gelir ve hiçbir şey sonsuza kadar sürmez."

Birbirimizle olan etkileşimlerimiz boyunca birçok parçamızı karşılıklı olarak paylaşmıştık, ancak Connor'ın şu anki bilgilerinin aslında benimle hiç olmadığı kadar çiğ olduğunu hissettim. Kendisiyle neredeyse hiç paylaşmadığından emin olduğum şeyleri benimle paylaşıyordu.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek, "Komik," diye cevap verdim. "Sanırım ben senin tam tersinim. Aşkın peşinden koşuyorum çünkü ona hiç sahip olmadım. Eğer bir anneye sahip olma şansım olsaydı, onu kaybetme fikrini bile göze alırdım. Benim için aşka bir kez sahip olmak, hiç sahip olmamaktan daha iyidir. Aşkın peşinden gitmemle ilgili sorun, Jason ve ondan önceki eski sevgilim Mario gibi insanlarla birlikte olmamdı. Muhtemelen beni hiç hak etmeyen insanlara kendimi özgürce verdim."

"Vay canına." Yavaşça alkışlarken başını ileri geri sallayarak nefes verdi.

"Ne?"

"Seninle tanıştığım ilk andan itibaren fark ettiğim şeyi, yani senin bir ödül olduğunu nihayet fark ettiğini duymak çok güzel."

Burnumu kırıştırdım ve omuz silktim. "Buraya gelmem için beni aldatan iki adam, başarısız bir evlilik girişimi ve sahte bir yaşam koçu yetti."

"Vardığınız sürece ne kadar sürdüğü önemli değil. Derin bir soru için benim sıram mı?"

"Benim yolumdan vur."

"Onları bulmaya çalıştın mı hiç? Aileni?"

Kısa süreli bir kahkaha attım. "Evet ve her zaman çıkmaz sokaklarla karşılaştım. Birkaç yıl önce vazgeçtim, çünkü ne anlamı vardı ki? Beni aramayan birini daha ne kadar arayabilirdim ki?"

"Sizi hiç tanımadıkları için ne kadar şanssızlar."

Gözlerimiz kilitlenirken dudaklarım aralandı ve hasarlı kalbimin onun için atmaya başladığına yemin ettim. Başımı sallamadan önce ona utangaç bir sırıtış attım. "Yapma bunu Connor."

"Ne yapmak?"

"Beni önemli hissettir."

Gamzeleri derinleşti.

Tanrım, bundan bu kadar hoşlanmamam gerekirdi ama

hoşlandım. "Hey, Red?"

"Evet, Kaptan?"

"Benimle bir TikTok dansı kaydetmek ister misin?"

31

Aaliyah

Connor'la yaşamanın EN ZOR YANI, onun delicesine çekici ve nazik olmasıydı. Bu gerçekten yasadışı olmalıydı. Kimse bu kadar yakışıklı ve kibar olmamalıydı - bu diğer tüm erkekleri mahvediyordu. En sevdiği hobilerinden biri düzenli olarak gömleksiz dolaşmaktı. Bazı günler oturma odasına ter içinde gelirdi ve kadınlık organlarım sanki on yıldır gömleksiz bir erkek görmemiş gibi karıncalanırdı.

Gerçi beni tuhaf bir şekilde tahrik eden sadece onun fit ve kaslı vücudu değildi. Telefon görüşmelerinde iş moduna geçmesi ve sanki HBIC'nin başındaki bekâr sorumluymuş gibi konuşmasıydı. Yaptığı her konuşmada titiz davranıyor ve otoriteyle konuşuyordu. Gücü seksiydi.

Diğer taraftan, kötü esprileri de beni tahrik ediyordu. Konuşurken ağzının nasıl hareket ettiğini, bazen bir espriyi hatırlamaya çalışırken dudağının kenarını nasıl ısırdığını izlemek bile beni tahrik ediyordu. Seksi.

Peki ya yemek yaptığında? Vay anasını. Yumurta yaptığında beni tahrik ederdi.

Tostu yaktığında çok sinirlenmiştim.

Kahkahaları, kaş çatmaları, şapşal sırıtışları. Onunla ilgili her şey beni içine çekiyordu ve hayatıma devam etme vakti geldiğinde onu bırakıp bırakamayacağımı bilmiyordum. Dünyamda ne kadar çok var olursa, onu o kadar çok arzuluyordum.

kalmak. Beni oda arkadaşından, arkadaşından daha fazlası olarak görmesini umuyordum.

"Bunun iyi göründüğüne emin misin?" Connor, *Passion* için yaptığı fotoğraf çekimi için eski bir deponun içinde dururken sordu. Kendisine tam oturan orman yeşili kadife bir takım elbise giymişti. Saçları geriye doğru jölelenmişti ve ben yanında durup izlerken makyaj ekibi yüzüne rötuş yapıyordu.

Etrafımızdaki tüm ekip, sektörün en iyi fotoğrafçılarından biri olan Jean Paxon ile yapacağı fotoğraf çekimi için hazırlık yapıyordu. Geçmişte kraliyet ailesi için çekim yapmıştı, bu yüzden bizim çekimimizde olması olağanüstü bir duyguydu.

"Harika görünüyorsun," dedim onun kahvesini ve benim çayımı ellerimde tutarken. "Ayrıca, kıyafet değişiklikleri falan da olacak. En iyi ellerdesin ve unutma, TikTok'unla bu tür şeylerde zaten bir profesyonelsin."

"Bu aptal bir sosyal medya uygulamasından daha gelişmiş bir şey. Elli tane ışık kurmuşlar! Ayrıca, bu dergi mağazalarda olacak. İhtiyacım olan son şey çirkin yüzüm yüzünden berbat fotoğraflar çektirmek."

Gözlerimi devirdim. "Senin çirkin bir yüzün yok Connor."

"Sence ben güzel miyim, Red?" dedi mızmız, sinir bozucu bir sesle.

"Hayır. Çok çirkinsin. Burnun eğri, dudakların dolgun değil ve gözlerin birbirinden çok uzak ama bunların hepsini kurguda düzeltebiliriz. Sadece işimi kaybetmemem için düzgün bir fotoğraf çekmeni istiyorum. Şimdi kahveyi al ve sızlanmayı kes."

Sırıttı ve beni kolumdan dürtükledi. "Bence sen de çok güzelsin."

Ne salak ama.

"Ayrıca rujunu beğendim. Kırmızı üzerine kırmızı. Sana çok yakışmış." Yanaklarım kızardı.

Bana iltifat etmesinden nefret ediyordum. Bu sadece gizlice onu daha çok istememe neden oluyordu.

Fotoğraf çekimiyle ilgili herhangi bir gerginlik hissedip hissetmediğini hiç anlayamadım. Jean'den talimat aldığı anda Connor hemen hizaya girdi. Profesyonel ama bir o kadar da seksi görünme becerisi etkileyiciydi. Ayrıca çektiği bazı kahkaha dolu fotoğraflarda yumuşak ve cana yakın görünüyordu. En çok güldüğü kareleri sevdim çünkü kalbini yakalamışlardı.

Sıra Jean'in ısrarla çektirmek istediği üstsüz fotoğraflara geldiğinde yanaklarım anında ısındı.

"Vay anasını," diye mırıldandı yanımdaki ekipten biri Connor'ın kaya gibi sert vücuduna bakarken. "O pantolonun içinde ne saklı olduğunu ancak hayal edebilirim."

Thor'un çekici, hanımefendi.

Thor'un çekici o pantolonun içinde duruyordu ve arkasında güçlü bir kuvvet vardı.

Connor kelimesini Urban Dictionary'de aratırsanız, ikinci tanımda kocaman bir penis anlamına geldiğini göreceğinizi biliyor muydunuz? İstesem de bunu uyduramazdım ve kendi kişisel gözlemlerime göre Connor'ın adı mal varlığına çok uygun görünüyordu.

Bazen internet aramalarım beni tuhaf yerlere götürüyordu.

"Biriyle mi görüşüyor?" diye sordu. "Ateş etmek zorunda kalabilirim."

O bu sözleri söylerken vücudumdaki tüyler diken diken oldu. "Evet, biriyle görüşüyor," diye yalan söyledim.

Evet, doğru, yalan söyledim.

Yalan söyledim çünkü herhangi bir kadının benim adamımla, yani *oda arkadaşımla* atış yapma fikri içimde bir öfke *kabarmasına neden oldu*. Bu kadın kiminle atış yapmaktan bahsettiğini sanıyordu? Onun mahrem yerleri hakkında mı konuşuyordu? Sadece işini yapmaya çalışan yetişkin bir adama salyalarını akıtmaktan hiç utanmıyor muydu?

O bir et parçası değil, bayan! O bir insan! Biraz saygı gösterin.

Ayrıca, bağlam ipuçlarımı anlamadı mı? Bütün gün onları atıp durdum. Kırmızı ruj sürmüştüm çünkü Connor'ın fark edeceğini ummuştum - ki fark etti. Bluzumun düğmeleri sonuna kadar iliklenmemişti. Aslında iki düğme açıktı, *çok şükür*. Ayrıca baldırlarım, gecenin ilerleyen saatlerinde ayak ağrısından dolayı pişman olacağım dört inçlik topuklu ayakkabılarımın içinde muhteşem görünüyordu.

Tanrı aşkına! Sette fiziksel olarak onun bacağını becermenin eşiğinde olduğumu fark etmedi mi? Sütyenimi suratına fırlatmama saniyeler kalmıştı. *Kırmızı* sütyenimi. Kırmızı!

Bunu nasıl görmedi? Kustuğum titreşimleri almadı mı? Saygısızlık seviyesi iğrençti. Connor Roe yasak bölgedeydi.

Gözlerimi Connor'ın karın kaslarından ayırmadan başımı eğdim.

"Tanrım, şanslı kız. Onunla sadece bir gün geçirmek için her şeyimi verirdim." "Biliyorum, değil mi?"

"Ve dudakları... kahretsin. Bahse girerim o ağzıyla çok çılgınca şeyler yapabilir. Muhtemelen bu gece rüyamda o adamı göreceğim."

Sakın buna cüret etme!

Ona yalan söylediğim için neredeyse kötü hissediyordum ama bu gerçekten bir yalan mıydı? Biriyle görüşüp görüşmediğini sordu ve Connor görüşüyor gibiydi. Benimle görüşüyordu. Benimle görüşüyordu. Beni oturma odasında, mutfakta ve çatıda gördü. Bazı sabahlar beni yoga yaparken gördü, geceleri yemek masasında gördü. Kısaca ciddileşmeye başladığımızı söyleyebiliriz.

Oh, Tanrım. Aklımı kaçırıyordum. Connor'ın bir an önce lanet bir gömlek giymesi gerekiyordu.

Günün son mekânı olarak, Connor'ın gri pantolon ve kolları kıvrılmış düğmeli beyaz bir gömlek giydiği Central Park'a taşındık. En zahmetsiz şekilde mükemmel görünüyordu. Yanından geçen kadınlı erkekli insanların onun ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmelerine engel olamadım.

Not almamak mümkün değildi. Eğer emlak işinde olmasaydı, kolaylıkla bir model olabilirdi.

"Red, buraya gel," dedi ve beni tamamen onunla ilgili olan düşüncelerimden kopardı. "Seninle birkaç atış yapmam lazım."

Güldüm. "Hayır, ben iyiyim. Kamera arkasında daha iyiyim."

"Hayır. Benimle röportaj yapan tek kişiyle fotoğraf çektirmeliyim. Bu büyük bir dönüm noktası, o yüzden hadi."

"Bu iyi bir fikir," diye kabul etti Jean. "Kayıtlar için. Dergide yer almasa bile güzel bir anı olur. Haydi, gelir misin?"

Açıkta kalan göğsüme baktım ve sonra Connor'ın inlediğini duydum. "Kes şunu. Her zamanki gibi nefes kesici görünüyorsun," dedi ve bana el salladı. Tereddütüm güçlüydü ama ekibin toplanıp günlerini bitirmelerini engellemek istemiyordum. Maiv beni öldürürdü. ve daha fazla para harcamak zorunda kaldım.

Aceleyle Connor'ın yanına gittim ve o da bana almamız gereken pozisyonlar hakkında hızlıca talimat verdi. "Harry ve Meghan ya da Beyoncé ve Jay-Z gibi güçlü bir çiftmişiz gibi davran," diye fısıldadı. "Benimle sırt sırta dur," dedi.

Bana söylediği gibi yaptım.

Sırt sırta, yan yana durduk ve sonra, hiç istemeden, beni kollarına aldı ve etrafında döndürerek gülmekten kırılmama neden oldu.

"Aman Tanrım, dur Connor!" Çığlık attım, ama o devam etti, beni sert zemine geri getirene kadar daha hızlı ve daha hızlı döndürmeye devam etti. Başımın döndüğünü ve sersemlediğimi hissettim. Biraz tökezlemeye başlayınca beni yakaladı ve kollarının arasına aldı.

Alnını benimkine yaslayarak hareketlerimi dondurdu ve sanki zamanı dondurmuş gibi hissettirdi. "Pardon, çok mu hızlıydım?" diye fısıldadı.

"Çok hızlı," diye cevap verdim.

"Bir dahaki sefere daha yavaş yaparım."

Güldüm. "Bir dahaki sefer olmayacak."

"Sanırım gelecek sefer çok şey yaşayacağız Red," dedi, nefesleri dudaklarıma düşerken.

Dudakları benimkilere yakındı. Dudakları her zaman bu kadar yakın mıydı? Aralarında normal bir oda arkadaşı mesafesi var mıydı, yoksa o...?

Oh,

oğlum.

Bu

çocuk.

Bir an için Central Park'ın ortasında olduğumuzu unuttum. Bir an için bir fotoğraf çekimi yapıldığını unuttum. O anda tek hissettiğim onun ve benim sıcaklığımızdı ve tek istediğim onun içine düşmek, dudaklarının tadına bakmak, onun da benimkilerin tadına bakmasına izin vermek ve sonra onu daha fazlası için eve geri götürmekti.

"Tamam, sanırım anladık," dedi Jean, beni kafamda uydurduğum peri masalı hikâyesinden koparark.

Connor'dan bir adım uzaklaştım ve sanki bizi seks yaparken görmüşler gibi bize bakan ekibe baktım.

Utanç beni hızla çarptı, ama üstümden atmak için elimden geleni yaptım.

Ellerimi birbirine vurdum ve boğazımı temizledim. "Pekâlâ millet, bu kadar yeter."

Fotoğraf çekiminden sonra eve döndük ve o öğleden sonra, aylardır ilk kez kendime hileli bir yemek yeme izni vermeye karar verdim. Seçtiğim yemek: Çin yemeği.

Connor bir orduya yetecek kadar yiyeceği boşaltırken, "Benimle Kentucky'ye gelmek ister misin diye merak ediyordum," diye sordu. Ben de ona

düzenli planımın dışında bir yemek yiyeceğini söyleyince, bu olayı kutlamak için menüdeki neredeyse her şeyi sipariş etmeye karar verdi.

"Kentucky mi? Ana üs mü?"

"Evet. Bir hafta sonu ziyaret için oraya gitmeyi düşünüyordum. Eğer gelirsen, beni gerçek Güneyli halimle görmenin makale için iyi olabileceğini düşündüm. Başladığım yerin geçmişini görmek için. Köklerimi."

Gülümsedim. "Bence bu harika bir fikir olurdu. Maiv tamamen öznelerimizin kalbiyle makaleler yazmamızla ilgili ve benimle paylaştığın kadarıyla annen hayatının büyük bir parçası."

"En büyüğü," diye kabul etti.

"Ne zamandır kansersiz?"

"Bu onuncu yıl olacak, ki..." Gülümsemesi genişledi. "Onuncu yılını doldurmak gerçekten çok güzel."

"Onun adına çok mutluyum."

"Evet. Çok zorlu mücadelelerden geçti. Hala bir gün geri döneceği endişesi ve korkusuyla uğraşıyorum ama şu ana kadar çok iyi."

"Pozitif kalın. On yıl uzun bir süre."

"Biliyorum. Bazen düşüncelerim darmadağın oluyor ama onun iyi olmasına gerçekten çok sevindim. Davetin biraz son dakika olduğunu biliyorum ama iki hafta sonu gitmeyi planlıyorum."

Gülümsedim. "Şanslısın ki benim bir hayatım yok. Küçük kasaba hayatının nasıl bir şey olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Daha önce hiç küçük bir kasabaya gitmedim."

Güldü. "New York hayatından biraz farklı olduğu kesin. İnsanlar hayal edebileceğiniz her şeye sahip; dedikoducu, şefkatli, kapalı fikirli ama eğlenceli. Herkes herkesin işine karışıyor, hemen hemen."

Ellerimi birbirine sürttüm. "Sabırsızlanıyorum."

"Sadece bir uyarı, ukalalık gibi görünmesin ama ben orada biraz süper starım. Küçük bir kasabanın ünlüsü gibiyim, bu çok saçma ama aynı zamanda gurur verici. Geçen yıl bir caddeye benim adımı verdiler. Bunu yapmak için de tam teşekküllü bir festival düzenlediler. Bu çılgınca ve para israfı ama beni seviyorlar."

"Sevilmeyecek ne var?"

Bana doğru baktı ve gülümseyerek Çin yemekleriyle dolu bir tabak almaya gitti. "İşe yararsa yarınki uçuşlar için yer ayırtacağım."

"Mükemmel. Bu gece Maiv'e e-posta göndererek neler olup bittiğinden onu haberdar edeceğim."

"Tamam, General Tso's, egg foo young, karidesli kızarmış pilav ve..." Bir karton açtı ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Yengeç rangoon. Sen ne istersin?"

"Her şeyi."

"Aferin kızıma," dedi benim için bir tabak hazırlamaya başlarken. Kendi tabağımı kendim yapabileceğimi savunabilirdim ama kendine bir tabak yapmadan önce bana hizmet etmek istemesinde çok tatlı bir şey vardı.

Bana uzattı ve tabağını önüne koyduktan sonra kanepede yanıma oturdu ve ikimiz de yemeğe daldık.

"Seni eve getirdiğimde insanların bir ilişkimiz olduğunu düşünecekleri konusunda seni uyarmak istiyorum çünkü daha önce eve hiç kız getirmedim."

Güldüm. "Onları öyle olmadığımıza ikna etmek için çok çalışmamız gerekecek." Bir ilişkimiz olduğu düşüncesi midemi kelebeklerle doldursa da. Connor sadece oda arkadaşım ve dostumdu, ne daha fazlası ne de daha azı. Ama bazen, bugünkü fotoğraf çekiminde olduğu gibi, tenime dokunduğunda milyonlarca farklı duyguyu aynı anda hissediyordum. Sanki dokunuşu, gülümsemesi, sıcaklığı, tüm kişiliği her gün vücudumda sevgi parıltıları yaratıyordu.

En sevdiğim aşk parıltıları sadece karşımda oturan adamdan geliyordu.

Connor güneşin altındaki her şey hakkında konuşmaya devam etti ve sonra bir an sözlerine ara verip bana baktı. Mavi gözleri dudaklarından daha parlak bir şekilde gülümsedi ve ben kanepenin minderinde yer değiştirdim.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Bir şey yok. Önemli bir şey değil. Sadece düşünüyordum da..." Hafifçe güldü ve başını salladı. "Annem seni çok sevecek."

Ve tıpkı bunun gibi, onun aşk parıltıları doğrudan kalp atışlarıma çarptı.

32

Connor

Aaliyah ile yaşamanın EN ZOR YANI, onun delicesine çekici ve nazik olmasıydı.

Kızda sevilecek çok şey vardı. Yüzümde gülümseme yaratmadığı bir gün bile geçmedi. Kendimi onun küçük tuhaflıklarını yakalarken buldum ve onları gördükçe daha çok sevdim. Dizüstü bilgisayarında yazı yazarken bir kelimeyi nasıl heceleyeceğini bilemediğinde, aklına gelene kadar parmaklarını tekrar tekrar havada şaklatması gibi. Ya da ne zaman yemek yemek üzere olsa, heyecanlı bir jig yapardı.

Dışarıdayken bir köpek gördüğünde, sanki bir melekle karşılaşmış gibi tepki verir ve sahibine köpeği kucaklaması için yalvarırdı.

Bana bayat fıkralar anlatmaya çalışmasını, ama her zaman can alıcı noktayı unutmasını seviyordum. Yemekten bir ısırık aldığında biraz inlemesini ve sonra onunla birlikte inleyebilmem için bana da bir ısırık vermesini severdim.

Kıçını seviyordum, biliyorum, sığ ama lanet olsun, kıçı. Elbiseler içinde, etekler içinde, kot pantolonlar içinde hareket edişi. Kahretsin, kot pantolonda. Sadece Aaliyah Winters'ın kot pantolonla hareket edişini izleyerek bile sertleşebilirdim. İçimdeki Güneyli çocuktan olmalı.

Bazen, röportaj sorularını cevapladıktan sonra bir restorandan ayrıldığımızda, onun önderlik etmesine izin verirdim, böylece onun uzaklaşmasını izleyebilirdim. Yanaklarının bir o yana bir bu yana hareket edişini. Ben de o yanakları bir o yana bir bu yana hareket ettirmek isterdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu son kez arkasından gittiğimde. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda." Ellerimi ceplerime soktum ve sırıttım. "Sadece canım çok çılgınca erik çekti."

Bunu söyledikten sonra kızardığını biliyordum ve bu da hoşuma gitti.

Benim yanımdayken kızarması çok hoşuma gidiyordu. Bu bana, belki de bu duyguları yakalama olayının çitin her iki tarafında da gerçekleştiğini düşündürdü.

Duyguları yakalamak.

Kalbimin bunu nasıl yapacağını bildiğini bilmiyordum.

Öğle yemeği molamda onu aradıktan sonra ofisimde otururken annem "Sesin iyi dinlenmişe benziyor," dedi. Bu sözleri bana en son ne zaman söylediğini hatırlayamıyordum ve bunun tek sebebinin Aaliyah ve onun beni biraz yavaşlamaya zorlaması olduğunu biliyordum. Oda Arkadaşı Molaları yeni favori şeyim olmaya başlamıştı.

"Evet. Her gece iyi miktarda uyuyorum."

"Oh, tatlım! Bu beni çok mutlu etti. Kendine biraz zaman ayırdığını duymak güzel. Kendine zaman ayırmaktan bahsetmişken, bana verdiğin söz nasıl gidiyor? Bir hobi bulma konusunda?"

"Her şeyin yolunda gittiğini bilmek sizi mutlu edecektir."

"Ciddi misin?" diye haykırdı. Sevincini telefondan hissedebiliyordum. "Neler yapıyorsun? Hobin ne?"

Gurur yüzüme yansırken sandalyemde biraz daha dik oturdum. "Ben bir yaşam koçuyum." Sessizlik hattı vurdu. Kaşımı kaldırmama neden olan derin, acı verici bir sessizlik. "Anne? Orada mısın?"

"Özür dilerim, sadece anlamaya çalışıyorum tatlım. Sanki bir yaşam koçu olduğunuzu söylemişsiniz gibi geldi."

"Evet. Yaptım."

"Peki, tamam. Tatlım, benim tatlı, tatlı çocuğum. Bunu mümkün olan en sevgi dolu ve besleyici şekilde söylüyorum ama... Kendi hayatın yokken nasıl birinin yaşam koçu olabilirsin?"

"Ne?! Benim bir hayatım var."

"Hayır, tatlım. Ve bunu sevgi dolu bir yerden söylüyorum. Tek yaptığın çalışmak, çalışmak, çalışmak. Hiç oyun yok."

"Oda arkadaşımın beni mola vermeye zorlaması sayesinde son zamanlarda çok fazla oynadığımı bilmenizi isterim."

"Oda arkadaşı mı? Ne demek oda arkadaşı? Bu konuda hiçbir şey duymadım."

Annemle konuşmayalı uzun zaman olmuştu, işlerin ne kadar yoğun olduğunu görüyordum. Bunun için anında suçluluk hissettim. "Bir arkadaşım biraz zor durumdaydı. Çok fazla zorlanmasını istemedim, bu yüzden yanına taşınmasını teklif ettim-"

"*O* mu?!" diye haykırdım. "Aman Tanrım, bir kadınla mı yaşıyorsun?! Bana onun hakkında her şeyi anlat. Güzel mi? Nazik mi? Kız arkadaşın mı? Onunla ne zamandır görüşüyorsun? Uzun zamandır bir ilişkiniz var mı? Aman Tanrım, bebeğimin bir kız arkadaşı var. Bu çok harika," diye haykırdı, açıkça bir delilik tüneline girmişti.

"Anne. Sakin ol. Aaliyah sadece bir arkadaş. Başka bir şey değil."

"Benimle görüşmesi için onu buraya getirmelisin. Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu zaten. Ona turta yapmalıyım. Biliyorsun, herkes elmalı turtalarıma bayılır."

"Evet, aslında ben de bu yüzden aramıştım. Aaliyah bir dergi şirketinde çalışıyor ve benimle özel bir röportaj yapmakla görevlendirildi. Ona memleketimi, büyüdüğüm yeri göstermek istedim. Bunun olacağını düşündüm-"

"Aman Tanrım, eve bir kız getiriyorsun! Danny'ye söylemeliyim!"

Yine mi bu Danny? O gerçekten hala resmin içinde miydi?

"Anne. Unutma. O ve ben sadece arkadaşız. O kadar."

"Evet, tamam, seni anlıyorum. Geldiğinde her şeyin mükemmel olduğundan emin olacağım. Aman Tanrım, bir kız!"

Annem resmen aklını kaçırıyordu. Çoktan Aaliyah ve benim için bir düğün planladığına ikna olmuştum. Kentucky'ye gittiğimde kilisenin kapılarının "Evet" demem için ardına kadar açılmaması için Tanrı'ya dua ettim.

"Konuyu değiştirebilir miyiz?" diye sordum.

"Yapmak zorunda mıyız? Bu fikri çok sevdim ama sesinden rahatsız olduğunu duyabiliyorum, o yüzden yön değiştirebiliriz. Bana şu yaşam koçluğundan biraz daha bahset. Kime koçluk yapıyorsun?"

Nasıl olduysa konuşma yine benim değiştirmeye çalıştığım kıza döndü.

"Aaliyah, aslında. Boktan erkekler yüzünden çok şey yaşadı. Kendine olan sevgisini yeniden bulmasına yardımcı olmak istedim. O gerçekten harika biri ve bunu bilmeyi hak ediyor." Annem telefonda burnunu çekmeye başladı, sesini boğmaya çalışıyordu ama ben onu duydum. "Ağlamayı kes anne."

"Özür dilerim ama çok tatlısın. Sen iyi bir adamsın Connor Ethan ve seninle gurur duyuyorum."

Gözlerimi devirdim ama kalbimde hafif bir kıpırtı hissettim. Annenin seninle gurur duyduğunu söylemesi bazı duyguları harekete geçiriyordu. "Teşekkürler anne."

"Yine de söylemeliyim ki, size de koçluk yapıyor gibi görünüyor. İşe ara vermen için seni ikna ettiğini söylememiş miydin?" "Evet, söyledi."

"Belki de günün sonunda onun sana ihtiyacı olduğu kadar senin de ona ihtiyacın vardı."

Bu düşünceye gülümsedim.

Olabilir.

"Aman Tanrım, Connor. Bu kızdan gerçekten hoşlanıyorum, her şeye bakılırsa. Kulağa harika geliyor."

Aaliyah'ı seveceğini biliyordum. Onun harika olduğunu düşünmemek biraz zordu.

Cevap veremeden kapım çalındı. Kafamı kaldırdığımda Marie'nin elinde bir sepetle kapıda durduğunu gördüm. Parlak bir şekilde gülümsedi ve "İyi bir zaman mı?" diye sordu.

Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırdım. "Selam anne. Seni sonra aramam gerekecek."

"Tamam, tatlım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Aaliyah'a selamımı söyle!" diye ekledi aramayı sonlandırmadan önce.

Telefonu yere bıraktım ve Marie'ye doğru gülümsedim. Düğün iptal edildiğinden beri onu görmemiştim. Tek bildiğim, Aaliyah'ın ona biraz geri çekilmesini ve nefes alması için alan bırakmasını söylemek zorunda olduğuydu. Durumun her iki tarafını da anlıyordum. Bir ilişki sona erdiğinde, sadece iki kişi değil

kalp kırıklığıyla uğraşmak zorunda kalanlar, bu kişileri seven herkesdi. Marie'nin Aaliyah'ı sevdiği çok açıktı. Ona kendi çocuğu gibi davranıyordu, bu yüzden severek büyüdüğünüz, sonsuza kadar hayatınızda olacağını düşündüğünüz birini kaybetmek zor olmalıydı.

"İyi günler Connor," dedi Marie, ben ona el salladıktan sonra ofisime girerken. "Walter'ı iş yerinde ziyaret etmek için bu civardaydım, ben de uğrayayım dedim. Dün gece bir pişirme çılgınlığına kapıldım ve bu yiyeceklerin bir kısmını evimden çıkarmam gerekiyordu." İçinde ödül maması olan bir kabı önüme koydu ve birkaç adım geri çekildi.

"Bunu yapmak zorunda olmadığını söyleyebilirim, ama yaptığına sevindim," dedim, kabı açtım ve en sevdiğim kurabiyeleri buldum: yulaf ezmeli çikolata parçacıklı.

Hepsini bir çırpıda ağzıma tıkıştırabilirdim ama Marie'nin önünde pasaklı biri gibi görünmek istemedim.

"Evet, bunların en sevdiklerin olduğunu biliyorum. Sizi tutmak istemem ama son zamanlarda Jason'dan haber alıp almadığınızı öğrenmek istedim."

"Bazı evrak işlerini tamamlamak için geçen hafta birkaç kez e-posta gönderdik ve geçen hafta bir telefon görüşmesi yaptık, ama hepsi bu kadar."

"Oh, doğru. Bu mantıklı. Siz ikiniz sadece çalışıyorsunuz, çalışıyorsunuz, çalışıyorsunuz. Tıpkı Walter gibi. Etrafım işkoliklerle dolu," diye şaka yapar gibiydi. "Sizi bekletmek istemem ama konuşmamız için bir dakikanız var mı?" demeden önce yüksek topuklu ayakkabılarının içinde kıpırdandı.

Şaşkınlıkla başımı eğdim ama sonra yanındaki boş sandalyeyi işaret ettim.

Oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Dudakları fuşya rengine boyanmıştı ve takma kirpikleri bana doğru vuruyordu. Marie'nin her zaman bir defileye çıkıyormuş gibi makyaj yaptığına yemin edebilirdim.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve parmaklarını kalçalarına vurmaya başladı. "Utanç vericiydi, değil mi? Düğünde olanlar."

"Evet. Öyle de denebilir."

Ya da dünyanın en büyük nimeti.

"Dahil olan tüm taraflar için kendimi çok kötü hissediyorum. Zavallı Jason'ımın korktuğunu ve paniklediğini biliyorum. Onun için mazeret uydurmuyorum ama Aaliyah kadar iyi birine sahip olmaya alışık değil. Ondan önceki kızların hepsi tam olarak kızdı. Oyunlar oynarlardı ve Jason'ın başını hep belaya sokarlardı. Ama Aaliyah..." Gözleri duygularla parladı ve omuz silkti

sol omzunda. "Aaliyah bir azizdir. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası olan yetişkin bir kadın."

Buna katılmamak mümkün değildi ama Marie'nin bana bu bilgiyi vermesinin nedenini bir türlü çözemiyordum.

"Özür dilerim Marie. Olanlar korkunçtu, ama bunun ne ile ilgisi olduğunu bilmiyorum-"

"Passion için bir röportaj yaptığınıza dair bir söylenti duydum. Bu doğru mu?" Biraz daha dik oturdum. "Ah, evet. Doğru."

"Ve Aaliyah seninle röportaj yapıyor?"

Neden bu konuşmanın iyi bir yere gitmeyeceği hissine kapılmıştım? "Evet... Düğünden sonra işini kaybetmekle karşı karşıya kaldı. Patronu, eğer benimle bir görüşme ayarlayabilirse pozisyonunu geri alabileceğini ve zam alabileceğini söyledi. Yardım edemediğim için kendimi kötü hissettim."

"Aman Tanrım, elbette. Hizmetlerinizi ona sunduğunuz için çok müteşekkirim. Jason onu en iyi durumda bırakmadı, bu kesin. Sen iyi bir adamsın Connor. Her zaman iyi bir adam oldun."

Ne diyeceğimi bilemeden birkaç kez göz kırptım.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve bana çok rahatsız edici bir gülümseme verdi.

Masamdaki kâğıtları karıştırmaya başladım. "Aslında yapmam gereken çok iş var-"

"İyi bir söz söyleyebilir misin?" diye tükürdü. "Pardon, ne dedin?"

"Jason için iyi bir kelime. Aaliyah'a bir hata yaptığını ve onu geri istediğini söyleyebilir misin? Çünkü gerçekten onu geri istiyor."

Aaliyah'ın çatı katından taşındığı gün ifade ettiği şey bu değildi.

"Başkalarının sorunlarına karışmanın benim için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Doğru, elbette. Bunu anlıyorum. Ama tekrar bir araya gelmeleri fikrini kabul ettirebilirsen, durum çok daha kolaylaşır. Sen güvenilir bir insansın Connor. İnsanlar senin fikirlerine değer veriyor."

"Bunu yaparken pek rahat değilim. Üzgünüm, Marie."

Zorla gülümsemeden önce gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. Sahte, kocaman bir sırıtış sadece bakışlarının ardındaki öfkeyi gizliyordu. Ayrıldığımız için üzgün olduğunu biliyordum ama aşırı ilgili anne rolünü biraz fazla abartıyor gibiydi.

Masasından kalktı, bana doğru yürüdü ve elini benimkine vurdu. "Bunu bir düşün, olur mu? Eminim biraz zaman tanıyınca Jason'a kefil olmanın senin için doğru seçim olduğunu anlayacaksın."

Kesinlikle olmaz demeye ne dersin?

Gülümsedim, muhtemelen samimi olmadığını biliyordu ama o anda umurumda değildi. "Sana iyi günler Marie. Kurabiyeler için tekrar teşekkürler."

"Rica ederim, tatlım. Şimdi kendine iyi bak." Çantasını omzuna attı ve uzaklaşmaya başlarken bana döndü. "Bu arada Walter'la tutku projeniz için yeni bir yer bulduğunuzu duydum. Küçük hayalinden asla vazgeçmediğin için aferin sana." Kocaman bir sırıtış attı. "Umarım bu sefer işe yarar. Bu da diğerleri gibi suya düşerse çok yazık olur."

Arkasında kalıcı bir tedirginlik bırakarak odadan çıktı. O...? Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni bir şekilde tehdit mi etti? Hayır. Marie bunu yapmazdı. Turta kadar tatlıydı. Bana getirdiği o lanet kurabiyeler kadar tatlı. Yine de, düşük gelirli dairelerim hakkında konuşma şekli bana... kirli hissettirdi.

Bu duygudan kurtulmak için elimden geleni yaptım, onun harika bir geline sahip olma geleceğini kaybetmiş depresif bir anneden başka bir şey olmadığını düşündüm. Aaliyah'ı kaybedersem ben de delirirdim.

Marie ile durumu tam olarak analiz edemeden Damian ofisime geldi.

"Karşıma oturmadan önce bir kez başını salladı. "Aaliyah seninle Kentucky'ye mi geliyor?"

"Nereden biliyorsun?"

"Annen az önce sevinçle mesaj attı."

Damian ve annem çok iyi arkadaşlardı. Annem ve ben hariç neredeyse dünyadaki herkesten nefret ederdi. Muhtemelen benden daha çok konuşuyorlardı.

"Evet. Bunun makale için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Nereden geldiğimi görmesi için."

Birkaç kez göz kırptı, sonra "Tamam" dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu da ne demek şimdi?" "Tek

söylediğim tamamdı."

"Evet, ama bunu hiç de iyi olmayan bir şekilde söyledin."

"Onu oraya iş için götürüyormuş gibi yapman çok garip, oysa aslında sadece memleketine götürmek istiyorsun."

Kıs kıs güldüm. "Ne?"

"Boş ver. Bence onu getirmen harika bir şey." Bir kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Evet."

"Bu kadar mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?" "Ne söylememi istiyorsun?"

"Sen mezar kazıcısın. Herkes hakkında bir şeyler buluyorsun ve Aaliyah ile birkaç kez karşılaştın, bu yüzden onun hakkındaki düşüncelerini bilmek istiyorum."

"Benim düşüncelerim neden önemli olsun ki? Onunla röportaj yapan ben değilim."

"Evet, ama sen benim insanımsın." "Tuhaflaşma Connor."

"Ciddiyim. Senin fikrin benim için önemli Damian. Dürüst olmak gerekirse, geçmişte Rose ve diğer birkaç çalışan hakkında seni dinlemeliydim. Yani Aaliyah hakkında dinlemem gereken bir şey varsa-"

"Ondan hoşlanıyorsun. " "Ne?"

"Ona karşı bir şeyler hissediyorsun. Bunu en başından beri açıkça belli ettin, ancak bağlanmaktan korktuğun için bunu itiraf etmekten çok korkuyorsun. Öyle bile olsa, bu kadının hayatınızda olmaması fikrinden hoşlanmadığınız için kendinizi ona hazırlıyorsunuz. Örnek A: Bir röportaj yapmayı kabul ediyorsunuz. Örnek B: Yanınıza taşınmasını istiyorsunuz. Kanıt C: Annenle tanışmak için memleketine geliyor."

"Başka insanlarla da tanışacak," diye ısrar ettim.

Damian gözlerini devirdi. "Aslında onu becermeden beceriyorsun."

"Ne dedin? Hayır. Biz sadece dostuz. Dostuz. Ev arkadaşıyız. Hepsi bu." Her gün kendimize söylediğimiz yalanlar.

"Bunu senin için ne kolaylaştırırsa şampiyon. Gerçi ona karşı gerçek hislerini itiraf edebilir ve seni nereye götüreceklerini görebilirdin. Ama ne yazık ki çok korkaksın. Terapiye ihtiyacı olanın ben olduğumu düşünüyordum ama sanırım senin gibi milyonerlerin bile travmaları var."

Gözlerimi hızla kırpıştırarak birkaç dakika boyunca ona boş boş baktım. "Ah, özür dilerim. Bana kendimden bahsetmeni istememiştim. Aaliyah'ı soruyordum."

"Onu haftalar önce araştırmıştım zaten." Omuz silkti. "Ondan hoşlandım. O iyi biri."

Bunu söylediğini duyduğum tek kişi annemdi ve annem ona her ay bakım paketleri gönderirdi.

"Neyse, işe dönmem gerek. Ayrıca, Walter'dan gelen e-postayı gördün mü?" Damian sandalyeden kalkarak sordu. "Beş dakika kadar önce Queens arazisi hakkında cevap verdi. Her şey tamam ama anlaşma bitti. Sadece sözleşmelerin hazırlanması ve imzaların atılması gerekiyor. Tebrikler, Con. Artık senin."

Vay anasını.

Mülkü aldım.

Damian bana iyi haberi verdiğinden beri zihnim dönmeyi bırakmamıştı. Hayır, lanet olası harika haber. Yıllardır bunun gerçekleşmesi için çalışıyordum ve diğer tüm yerler gibi bunun da suya düşmemiş olması, lanet olası bir çocuk gibi ağlamak istememe neden oldu.

Bu gerçekten oluyordu ve ilk söylediğim kişinin kim olmasını istediğimi çok iyi biliyordum.

"Bunun için gerçekten gözlerimin bağlı olması gerekiyor mu?" Aaliyah gülerek sordu. "Bu biraz dramatik görünüyor ve çok fazla gerçek suç filmi izledim, bu yüzden beni öldüreceksen, şimdi söyle ki cennete girmeye çalışmak için birkaç dua edebileyim."

Kıs kıs güldüm. "Dramatik olma. Seni öldürmek isteseydim, bunu Cadılar Bayramı gecesi yapardım."

"Bu çok rahatlatıcı."

"Neredeyse geldik. Luis şu anda yanaşıyor."

Luis arabayı park etti, ben de hızla arabadan indim ve Aaliyah'ı sadece birkaç beceriksizlik ve hıçkırıkla araçtan dışarı çıkardım. Tüm bu süre boyunca güldü ve beni de kıkırdattı.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Evet, iyiyim," dedi, kaldırıma adım attığımızda dimdik duruyordu. "Şimdi onu çıkaracak mıyım yoksa...?"

"Bekle. Sahneyi hazırlayayım. Bunun makale için harika olacağını düşündüm. Geçmişi, bugünü ve geleceği sergilemek istediğini söylediğini hatırlıyor musun?

Kim olduğumun geleceği mi?"

"Evet."

"Şey, sadece günümüzü ele aldık. Beni işimin başındayken gördünüz ama bir sonraki bölümü kendim için sizinle paylaşmak istedim. Roe Emlak'ın geleceği burada." Arkasına geçtim ve göz bağını çözmeye başladım. Göz bağı düştüğü anda Aaliyah önündeki harabe binaya baktı.

Önce binaya, sonra da bana bakarken gözleri büyüdü. "Burası mı? Düşük gelirli lüks dairelerinizin yeri burası mı?"

Başımı salladım.

Kollarımdan tutup beni de sıçramalarına dahil etmeye zorlayarak yukarı aşağı zıplamaya başladığında yüzü heyecanla doldu. "Aman Tanrım, Connor! Aman Tanrım! Başardın! Gerçekleşiyor! Aman *Tanrım*!" diye çığlık attı, heyecan seviyesi kaldırımdan Mars'a doğru roket gibi fırlamıştı. Rüyamı kutlama şekli beni neredeyse boğacaktı. Benim için bu kadar heyecan duyan tek kişi annemdi.

"Kahretsin Red, beni ağlatacaksın," diye yarı şaka yaptım.

Ona baktığımda, o yanımdayken zaten daha hızlı atan kalbim neredeyse patlayacaktı. Gözlerinden yaşlar süzüldüğünü hissettim.

Gözyaşlarını silerken kızardı. "Üzgünüm ama Connor... bunu sen yaptın." Hızlı hareketlerini durdurdu ve ellerini kalçalarının üzerine koyarak binaya, kırık camlara, grafitili duvarlara baktı. Bir felaket gibi görünüyordu, ama bir şekilde mevcut kırık döküklüğünün ötesini görebiliyor ve potansiyeline odaklanabiliyordu.

Bana döndü ve gülümsemesi çok sıcak geldi. "Başardın Connor. Bunu başardın ve seninle gurur duyuyorum."

Lanet olası gözyaşlarını başlat.

Burnumun kenarını sıktım ve boğazımı temizledim. Gözyaşlarım dökülmek üzereydi. Benimle gurur duyduğunu söylemesiyle ilgili bir şey, ulaşılabileceğini bile bilmediğim bir akorda çarptı.

"Teşekkürler, Red. Bunun benim için anlamı çok büyük. Şimdi, kayıt dışı olarak, satıcıdan anahtarları bana üç saatliğine ödünç vermesini istedim."

Elini bana doğru uzattı ve gülümsedi. "Hadi o zaman," diye ısrar etti. "Göster bana."

Şehrin gökyüzü karanlıktı, bu da yakında bir fırtınanın yaklaşacağının açık bir işaretiydi. Yine de, güneşi hissedebildiğime yemin edebilirim.

Aaliyah.

Onu yedi katlı binaya götürdüm, her katta durup keşfe çıktım. Her katta on daire vardı, böylece yetmiş aileye ev sahipliği yapabilecektik. Binanın her biriminde de durduk, çünkü Aaliyah başka bir şey yapmamıza izin vermiyordu. Nefes darlığı çekiyormuş gibi göründüğünde bile yüzünde bir gülümseme vardı.

Onun mutluluğu beni daha da mutlu etti.

Yedinci kattaki son dairede durduğumuzda, "Görüyor musunuz Kaptan?" diye sordu. "Tam şuraya aile eğlence merkezini koyabilir. Şurası küçük Timmy'nin, şurası da Sara'nın yatak odası olacak. Ebeveynlerin yatak odası süitinde, annenin kendine zaman ayırabilmesi için kapısında kilit bulunan, tüm lüks olanaklara sahip bir küvet olacak. Burada anılar biriktirecekler," dedi ve parmak uçlarında dans ederek yemek odasına doğru ilerledi. Sanki bir masadaymış gibi oturur gibi yaptı. "Burada akşam yemeklerinde gülecekler. Burada hayatı tartışacaklar, ev ödevlerini yapacaklar ve birbirlerini sevecekler." Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Hepsi senin sayende."

"Bu dünya seni hak etmiyor Red," diye itiraf ettim. Onu hak etmiyordum ama her gün onu bir öncekinden biraz daha fazla istiyordum. Ona olan hislerimin ve bağlılığımın her geçen gün daha da arttığı gerçeğiyle henüz yüzleşmemiştim.

"Hadi," dedi. "Bana daha fazlasını göster."

Onu çatıya çıkardım. Bulutlar ilk geldiğimiz zamankinden daha karanlıktı. Gök gürültüsü gökyüzünde kükreyerek fırtınanın yaklaştığını işaret ediyordu.

Kollarını iki yana açarak alanda dolaştı. "Halk bahçesinin yapılacağı yer burası mı?"

"Evet. Şurada olacak ve alan boyunca gazlı ızgaralar ve oturma yerleri bulunacak. Aileler taze sebzeleri istedikleri gibi alabilecekler ve her zaman burayla ilgilenecek bir çalışan olacak."

İlk yağmur damlasının yüzüme düştüğünü hissettim ve Aaliyah da gökyüzüne bakarken bir tane hissetmiş olmalı. Kahverengi gözleri bana kaydı ve başını salladı. "Rüyaların gerçek oluyor."

Alt dudağımı ısırdım ve başımı salladım. "Öyleler." Ona doğru ilerledim ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Benimle dans eder misin?"

Bir an bile tereddüt etmedi. Bana yaklaştı ve ben de onu kollarıma aldım. Yağmur damlaları biraz daha hızlı düşmeye başladığında müzik varmış gibi ileri geri sallandık. Onunla birlikte içeri girmeyi teklif ettim ama reddetti.

"Biraz daha." Yağmurun altında ağır çekimde ilerlerken başını göğsüme yasladı. "Kalp atışlarını duyabiliyorum," diye fısıldadı.

"Senin için dövüyorlar," diye itiraf ettim. İlk başta, kelimeleri yüksek sesle söyleyip söylemediğimi bilmiyordum, ama bana nasıl baktığını görünce, onları duyduğunu anladım.

Ona karşı olan gerçek hislerimden bahsetmekten korkuyordum çünkü bir kez ortaya çıktıklarında onları geri alamazdım. Ama Damian, Aaliyah'a olan hislerim hakkında bana söylediği her şeyde haklıydı. Onun hayatımda olmaması fikri beni çılgına çeviriyordu. Koridorun karşısında olmayacağı fikri göğsümü ağrıtıyordu. Dudaklarının tadının neye benzediğini asla bilemeyecek olma fikri...

Şu dudaklar.

O dolgun, güzel, sulu dudaklar.

Tanrım, tek yapmak istediğim eğilip onları tatmaktı. Em onları. Onları becermek.

Sorusuna cevap vermek, korkularımın ötesine geçip sırlarımı ona açmak için dudaklarımı araladım ama bunu yapamadan üzerimize bir tufan çöktü ve gökyüzünde şimşekler çaktı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur bizi o andan kopardı ama ben orada öylece durmuş, sadece ve sadece tek bir şey düşünüyordum

-Onu öpmek istedim.

Yağmur damlaları üzerimize düşerken öylece durdum. Sırılsıklam olmam umurumda değildi, her santimimin ıslak olması umurumda değildi, tek umursadığım, tek bilmek istediğim, onun da beni öpmek isteyip istemediğiydi.

33

Aaliyah

Beni öpecekti.

Belki de. Ya da belki, yağmurda beni öpmek için eğildiğini hayal ettim. Belki de sadece umut ediyor, diliyor, dudaklarının dudaklarımı bulmasını, dilinin ağzımı yarıp içeri girmesini hayal ediyordum.

Yağmurun altında durup tek kelime etmeden birbirimize bakarken tenim titremeye başladı. Sağanak yağmaya başladığında içeri girmeliydik. Sığınak için koşmalıydık ama orada öylece durduk. Tepeden tırnağa su damlıyordu. Gözler kilitlenmiş, ruhlar açığa çıkmıştı.

Tanrım, beni öpmesini istedim. Bana gerçekleri söylemesini, hissettiklerimin onun da duyguları olup olmadığını söylemesini istedim. Ağzına düşmek ve ona her şeyimi verirken her parçamı yutmasını istiyordum.

Onu öpmek istedim.

Ben de beni öpmesini istedim.

Bir an için yere baktı ve bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturduğunda, sanki parçalanmasına saniyeler kalmış gibi görünüyordu. "Beni korkutuyorsun, Aaliyah."

"Ne?"

"Beni korkutuyorsun, çünkü her gün aklımda senle uyanıyorum. Her gece de orada kalıyorsun... Düşüyorum..." Boğazını temizledi ve bana açılmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. İlişkilerin onu nasıl korkuttuğunu ve tereddütlerini biliyordum. Ama yine de konuşmaya devam etti, yine de gerçekleri söylemeye devam etti. "Sana karşı büyük bir aşk besliyorum, Red."

Kalbim tekledi. Belki beş atım. Belki de tamamen durdu. Belki de onun sözleri iyileştirdi, tek bildiğim yırtık pırtık ve yorgun kalbimin tüm kırık parçalarının ona ait olduğuydu.

Ona baktım, ağzından çıkan kelimeler karşısında tamamen afallamıştım. Onları hayal mi ediyordum? Çünkü söylediği her şey duymak istediğim her şeydi. Ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü bir yanım sabaha kadar bunun bir rüyadan başka bir şey olmadığını anlayacağımdan endişeleniyordu. Belki de sabaha kadar aşkla ilgili korkularına geri dönmesinden korkuyordum.

Sonra sanki endişelerimi biliyormuş gibi konuşmaya devam etti. "Korkuyorum, çünkü hiç böyle hissetmemiştim. Korkuyorum çünkü işime ara vermek istememe neden oluyorsun. Kariyerimin dışında bir şeyler deneyimlemek istememe neden oluyorsun. Yaşamak istememi sağlıyorsun çünkü seninle ilgili her şey sihirli."

"Connor..."

"Bir şey söylemene gerek yok, gerçekten, Red. O ilişkiden yeni çıktığını biliyorum. Hâlâ iyileşme sürecinde olduğunu biliyorum ama ben sadece... Seni istiyorum. Seni bu dünyada başka hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Hazır olmanın ne kadar süreceği umurumda değil çünkü bekliyor olacağım... çünkü bu... Bunu istiyorum... İstiyorum-"

"Sen," dedim usulca, ellerimi onun ellerinin arasına koyarak. İç içe geçmiş parmaklarımıza baktım ve başımı kaldırıp ona baktım. "Ben de seni istiyorum. Bu sözleri söylemeni tahmin ettiğinden çok daha fazla istedim," dedim. "Böyle hisseden tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

"Hayır. Bunu bir süredir hissediyordum ama gündeme getirmek istemedim. Açmaktan korkuyordum. Kahretsin, hala korkuyorum Aaliyah... ama bize gerçek bir şans vermemekten daha çok korkuyorum."

"Connor?"

"Evet?"

"Öp beni."

Bunu hiç tereddüt etmeden yaptı.

Ağzı benimkine değerken yağmur damlaları düşmeye devam etti. Tadı en sevdiğim peri masalları gibiydi, mucize ve aşkla doluydu. Sanki bana duygularının ardındaki gerçeği, onların gerçek olduğunu göstermeye çalışıyormuş gibi öptü beni. Gerçek olduğumuzu, güçlü bir şey olduğumuzu. İkimizin de gerçekleşmesini beklemediği bir şey.

Ya da belki de bunu bekliyorduk. Belki de başından beri biliyorduk, bir yabancıya aşık olmaya karar verdiğim o Cadılar Bayramı gecesinden beri.

Ve işte, iki yıl sonra, düşüyordum, düşüyordum, düşüyordum.

Ben de onu bana verdiği aynı yoğunlukla öptüm. Elleri beni sardı ve bir elinin yavaşça kalçalarıma yaslanan elbisenin kumaşında gezindiğini hissettiğimde ağzına karşı inledim. Giysiler tenimize yapışmış, her kıvrımımızı ve her kasımızı ortaya çıkarmıştı.

Ellerinin dolaşması hoşuma gidiyordu. Dilinin benimkiyle dans etmesini sevdim. Bana dokunuşunu sevdim. Beni öpüşünü. Dudaklarımı dudaklarının arasına almasını.

Yağmurda bana dokunuşunu sevdim.

"Bana durmamı söyle, duracağım Red... ama bunu istiyorum... seni istiyorum... hepinizi. Eğer dur dersen, dururum. Ama git dersen... Siktir, Red." Alnını benimkine bastırdı ve gözlerini kapatırken dudaklarıma doğru inledi. "Lütfen. Bana gitmemi söyle."

Ellerim göğsüne düştü. Gri tişörtü tenine yapışırken sahip olduğu her kası hissettim. Dudaklarım onunkilerden ayrıldı ve "Git" diye fısıldadım.

Saniyeler içinde, ben onun giysilerini yırtarken o da beni soyuyordu. Sanki kaderimizi keşfetmemize saniyeler kalmış gibi birbirimizin peşinden gidiyorduk. Beni yavaşça yere yatırdı ve bacaklarımı birbirinden ayırdı. Bir an bile tereddüt etmeden bacaklarımı omuzlarının üzerine koydu ve aralarına eğildi. Parmakları alt kalçalarımda gezindi ve ağzı parmaklarını takip ederek yol boyunca öpücükler bıraktı ve nazikçe emdi. Üzerimize vurmaya devam eden yağmur damlalarını yalayarak çıplak tenimden emiyor, içime yaklaştığı her saniye ürpertilerimi daha da yoğunlaştırıyordu.

Daha da yaklaştı, o kadar yaklaştı ki sıcak nefesleri üst baldırlarıma çarptı. Hassas tenimi dolgun dudakları arasında emerken ağzı tek bir yerde kaldı ve tüm sistemime bir arzu ve beklenti roketi fırlattı.

"Lütfen," diye yalvardım, ağzının tam olarak nereye inmesini istediğimi biliyordum, neyi öpmesini, yalamasını, emmesini, becermesini istediğimi biliyordum...

Lanet olsun.

Klitorisime giden yolu bulduğunda nefeslerim düzensizdi ve sanki ben onun kraliçesiymişim ve hayattaki tek görevi beni bir coşku durumuna getirmekmiş gibi üzerinde çalıştı. Ağzı özümle sevişirken ruhumu yeni bir seviyeye taşıdı. Parmakları içimde ilerlerken dili klitorisime doğru kaydı. Eylemlerinin hareketi ve hızı, kendi ıslaklığımla karışan yağmur damlalarını içerken yoğunlaştı. Ona verdiğim her yudum besini içerek beni sertçe dilledi. Sanki onun geçim kaynağıymışım gibi beni yuttu. Kalçalarım yukarı doğru itilirken inledim, daha derine inmesi için yalvardım... her şeyime sahip olması için... bana her şeyini vermesi için.

Onu içimde istiyordum. Sertliğini göbeğime doğru itmesini istiyordum. Üstüme çıkmasını, beni içtenlikle sikerken bana bakmasını istiyordum.

"Çanta," diye nefes verdim, çantamın yağmur altında yattığı yan tarafımı işaret ederek. "Prezervatif," diye mırıldandım, başka kelime bulamamıştım. Neyse ki, bu onun noktaları birleştirmesi için yeterliydi. Hemen çantama koştu, içine daldı ve prezervatifi aldı.

Beni tatmayı bitirdikten sonra üstüme tırmandı ve büyük, zonklayan sikini ortaya çıkardı. Ağzım onun devasa sertliğini görünce sulanmaya başladı. Üzerimde gezinirken başını eğdi, sanki içeri girmek için izin istiyor gibiydi.

Bir kez başımı salladım, o anda kelimelerle anlatılamayacak kadar çok şey olduğunu biliyordum.

Dudaklarımı dudaklarına gömdü, beni sertçe ve uzun uzun öptü. İçime doğru kaydığını ve bana her şeyini verdiğini hissettiğimde nefesim kesildi. Sertliğini içime doğru iterken, parmaklarım sırtına dolandı ve tırnaklarım derisine battı. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Sevişmenin yaşam ve ölüm, dualar ve günahlar, cennet ve cehennem gibi hissettirebileceğini bilmiyordum. Normal şakacı tavrı kaybolmuştu ve gözlerine baktığımda arzu, tutku ve aşk dolu bakışlarını gördüm.

"Oh, Tanrım, evet, Connor... lütfen... devam et..." Nefes aldım, bitkin ama tamamen mutluluk içindeydim ve ondan daha fazlasını istiyordum. Her şeyini istiyordum.

"Tanrım, tadın kadar güzel hissediyorsun," diye mırıldandı ağzıma karşı, beni daha sert öpmeden ve içime daha derine sokmadan önce. Sözleri hareketlerine karıştı ve yağmur artık kendimi tutmamı imkânsız hale getirdi.

"Gidiyorum... Connor... Ben..."

"Benim için yap, benim için gel," diye fısıldadı, beni daha da ateşlendirdi ve rahatsız etti. Vücudumdaki hayatı sikmeye devam ederken kalçalarım aşağı yukarı yuvarlandı. Connor'ın birçok kişiliği vardı ama pis konuşkanın bunlardan biri olduğunu bilmiyordum. Bu da onu daha önce arzuladığımdan daha fazla arzulamama neden oldu.

Ona karşı sertçe boşaldım, serbest bırakırken tüm vücudum titriyordu. Elleri omuzlarıma dayanırken bir kez daha sertçe içime girdi.

"Kahretsin, şimdi beni boşaltacaksın," dedi, hala içine pompalıyordu. Ben.

"Lütfen," diye yalvardım, gözlerimi açtığımda onun maviliklerini benimkilere bakarken buldum.

"Lütfen içime gel. Hepinizi istiyorum. Connor... lütfen... beni istediğin gibi becer."

Bu sözler onu aşırı yüklenmeye itti, kollarını sert zemine bastırdı ve daha fazla gitmeye başladı, içeri ve dışarı, içeri ve dışarı, beni uyluklarımın arasında sonsuza dek bulacakmış gibi becerdi ve geleceğimiz dudaklarıma karşı.

Birkaç dakika sonra, kendini içimde kaybetti, sahip olduğu her şeyi bana verdi, kendini boşaltırken ağır nefes aldı. Bitirdiğinde, sol tarafıma sırt üstü düştü ve ikimiz de bir süre orada yattık, yağmur tenimize çarparken tamamen nefessiz kaldık.

"Kutsal," diye fısıldadı. "Kahretsin," diye bitirdim. "Bu..."

"İnanılmaz."

Birkaç dakika boyunca zaman geçerken üzerimize sessizlik çöktü. Yüzünü bana dönmek için yan yatmadan önce ikimiz de nefesimizi tutmaya çalıştık. Yüzünde çok sevdiğim şapşal bir sırıtış vardı ve dudaklarını vücudumun her santiminde gezdirdi. "Mükemmelsin, mükemmelsin," diye fısıldadı dudaklarıma konan her öpücükte. "Sen mükemmelsin."

Ağzını ağzıma dayadığında uzun zamandır ilk kez kendimi bütün hissederek iç çektim ve "Biz mükemmeliz" dedim.

34

Aaliyah

Sonraki birkaç gün boyunca Connor ve ben sevişerek uyandık ve aynı şeyi yaparak uykuya daldık. Kimin yatak odasına gireceğimizi değiştiriyorduk, bazen de mutfak tezgahının üzerinde sevişiyorduk. Ya da oturma odasındaki kanepede. Ya da çatıda.

Bu benim en sevdiğim şeydi, o içimde derinlere doğru ilerlerken sıcak tenimize çarpan rüzgâr, dizlerimin bağı çözülürken parlayan ay. Vücutlarımızın birbirine değme şekliyle ilgili en sevdiğim şey, bunu hem nazik hem de sert bir şekilde yapmasıydı. Yumuşak ve sert, nazik ve tehlikeli. Tüm varlığımı içine çekmesini seviyordum. Kendimi aşırı zorlamaktan tükeneceğimi düşündüğüm zamanlar olsa da, umurumda bile değildi çünkü o içimdeyken kendimi çok iyi hissediyordum.

Benimle sanki hem ilk hem de son kez sevişiyormuş gibi sevişti. Bu nedenle, her bir seans hızla şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks haline geldi. Ben defalarca boşalana kadar da hiç durmadı. İçindeki Güneyli centilmenlikten olsa gerek, çünkü her zaman önce benim boşalmamı sağlardı. Önce bayanlar.

Her zaman iyiliğinin karşılığını verdim.

Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum - iki insanın da sonunda tatmin olması.

Sanki bir hayal dünyasında yaşıyormuşum gibi hissediyordum ama ne yazık ki her hayalin bir sonu vardı.

Bir sabah, Connor'ın sabah erken saatlerde bir konferans görüşmesi vardı, bu yüzden yatakta yalnız uyandım. Acı içinde uyandım. Durup dururken olmadı. Son birkaç haftadır semptomlarımın arttığını biliyordum.

Normalden daha yorgundum. Kısa mesafelerde yürümek beni yoruyordu. Ayak bileklerim yine şişiyordu. Connor bile şişliği fark etmişti ama ben suçu bütün gün işte topuklu ayakkabı giymeme atıyordum. Bana ayak bileğime masaj yapıyordu ve geceleri o uykuya daldığında, kendimi ne kadar kötü hissettiğimi düşünerek ağlıyordum.

Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Kentucky seyahatimden sonra bir doktor randevum vardı, bu yüzden zorlamak için elimden geleni yapıyordum. Connor'la yaşadığımız mutluluk anlarının tadını çıkarmak için. Yaşamak için. Bir süreliğine hayatım normalmiş gibi davranmak için.

Yine de o sabah kendime yalan söylemeye devam edemezdim.

Vücudum ağrıyordu ve kafam bulanıktı. Beni bulan titreme en kötü kısmıydı. Yatakta zorlukla doğrulabiliyordum. Yaptığım her küçük harekette sanki biri bana çarpıyormuş gibi hissediyordum.

"Hayır," diye fısıldadım kendi kendime, gözlerimi açamıyordum çünkü bu yeni bir baş dönmesi dalgasına neden oluyordu.

Zaman.

Bana biraz daha zaman ver.

Connor ve benim yakında Kentucky'ye uçmamız gerekiyordu ve seyahati iptal etmek istemedim. Bu sadece yazdığım makale için değil, benim için de önemliydi. Onu memleketinde görmek, birlikte büyüdüğü insanlarla tanışmak ve onu yetiştiren sokaklarda yürümek istiyordum. Bunu kaçıramazdım.

Ellerimi yatağımın kenarına koydum ve kendimi oturur pozisyona çektim. Ayaklarım ahşap zemine çarptığında inledim. Her şey acıyordu. Çoğu insanın bu düzeyde bir acıyı anlayamayacağını biliyordum ama oturmak bile bana en büyük angarya gibi geliyordu. Bir topun içine girip hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim. Acının yoğunluğu normal bir şekilde nefes almayı bile zorlaştırıyordu.

"Bir şeyin yok. İyisin. İyisin," diye tekrarladım kendi kendime, Connor'ın son birkaç hafta boyunca bana defalarca söylediği sözleri ödünç alarak. Kelimeleri söylememe rağmen, ağrılar onları gerçek dışı hissettirdi.

Kendimi yataktan yukarı itmeye çalıştım ama başaramadım. Kendimi güçsüz ve yorgun hissediyordum. Hem de çok yorgun. Kapalı kalan gözlerimin arkasında gözyaşları oluştu ve yavaşça yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladılar.

"Bir şeyin yok. Bir şeyin yok. İyisin," diye tekrarladım, zihnimin dönme şeklinden kusacakmışım gibi hissediyordum.

Boğazımı temizlemeye çalışarak elime doğru öksürmeye başladım. Ciğerlerimde daha fazla havanın şişmesi için bir geçiş yolu açmaya çalışıyordum.

Bundan nefret ediyordum. Kalbimden ve beni terk etmesinden nefret ediyordum. Uzun süre kendimi iyi hissettikten sonra hayatımın iki yıl içinde tepetaklak olmasından nefret ediyordum. İyi günlerin kötü günleri her zaman cehennem gibi hissettirmesinden nefret ediyordum.

Daha kötü günlerin yolda olduğunu bilmekten nefret ediyordum.

Zaman.

Biraz daha zamana ihtiyacım var.

Midem bulanacaktı. Klozet kapağına sarılmam an meselesiydi. Başımdaki dönme bunu acı verici bir şekilde netleştirdi. Connor ofisinde toplantıdayken yapmak istediğim son şey kusmaktı.

Connor.

Zaman.

Daha fazla zamana ihtiyacımız vardı.

Sürpriz bir şekilde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yatak odasına geldi. Bir elinde bir kutu, diğerinde ise yeşil bir içecek vardı. "Günaydın, günışığım. Toplantımı erken bitirdim ve sana kahvaltı getirmek için sokağın aşağısına koştum. Benden daha sağlıklı olduğunu biliyorum, o yüzden sana yeşil bir içecek ve omlet aldım."

O anda herhangi bir şey yeme düşüncesi midemin dönmemesi gereken bir şekilde dönmesine neden oldu.

Beni görür görmez yüzünü ağır bir endişe ifadesi kapladı. "Aaliyah, sorun ne?"

İğrenç görünüyor olmalıyım.

"Merhaba," dedim, ona teşekkür etmek için yanına gitmeyi düşünüyordum ama bunun yerine yürümeye çalışırken başım dönmeye başladı. Connor aceleyle

kutuyu ve içkiyi şifonyerin üzerine koydu ve ayağa kalkmama yardım etmek için koştu. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Olma," diye cevap verdi ve beni tekrar yatağa indirdi. Sonra önümde diz çöktü, her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Tanrım, kendimi çok utanmış hissettim. Eğer hissettiğim kadar kötü görünseydim, muhtemelen ölümün eşiğinde olduğumu düşünürdü.

Belki de öyleydim.

"Ne oldu?" diye sordu. "Ne yapabilirim ki?"

"Yok bir şey, yok bir şey, sorun yok. Sadece biraz kötü hissederek uyandım. Hepsi bu." Gerçekte neler olduğunu tam olarak anlatmak istemedim. Her şey çok fazla görünüyordu ve Connor'dan istediğim son şey benim için endişelenmesiydi.

Kollarını sıvadı ve banyoya doğru yürüdü. Birkaç saniye içinde elinde sıcak bir el havlusuyla çıktı ve alnıma koydu.

Gözlerimi kapalı tutarken bana verdiği sıcaklık beni düşündüğümden daha fazla rahatlattı. "Teşekkürler," dedim ağlamamak için kendimi zor tutarak. "Muhtemelen sadece üşütmüşümdür."

"Birkaç gün önce uzun süre yağmur altında kaldık. Lanet olsun. Seni içeri almalıydım. Bu benim hatam."

"Hayır. Öyle değil. Güven bana."

"Ne olursa olsun, bugün evde kalıp tamamen iyileşmenin en iyisi olacağını düşünüyorum. Soğuk algınlığına yakalandığımda hiç olmadığım kadar kötü oluyorum, bu yüzden tamamen hasta moduna giriyorum ve iyileşene kadar dünyayla bağlantımı kesiyorum."

Keşke benim için de bu kadar kolay olsaydı.

"Bugün dinleneceğim ve sabaha daha iyi olacağım," dedim kendimi daha iyi bir oturma pozisyonuna itmeye başlarken. Bunda başarılı olmak yerine, görüşüm bulanıklaştı ve kendimi tuvalete koşarken buldum ve orada k u s t u m . Başımdaki çarpıntı çok şiddetliydi. Sadece dağılmakla kalmıyor, Connor'ın önünde dağılıyordum, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Bu noktada, beni en kötü halimle en iyi halimden çok daha fazla görmüş gibi hissediyordum.

Yine de kaldı, banyoda bana katıldı, saç örgülerimi tuttu.

"Belki dün gece yediğin bir şey yüzündendir? Belki de sipariş ettiğiniz salatada kötü bir şey vardır? Eğer kötü bir soğuk algınlığıysa, belki de uçuşlarımızı değiştirmeliyiz.

-"

"Hayır!" Başımı sallayarak çabucak söyledim. "Yapma. İyi olacağım, yemin ederim Connor. Yarına kadar normal halime dönmüş olacağım."

"Bugün seninle evde kalabilirim."

Biraz doğruldum ve zorla gülümsedim. "Hayır, gerçekten, sorun değil. Çok işin olduğunu biliyorum. Gerçekten, Connor. Ben iyiyim."

Tereddütlüydü ama kabul etti. Yatağa dönmeme yardım etti ve beni yatırdığından emin oldu. "Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece konuşmak için bile olsa beni ara. Cevap veririm."

"Teşekkürler."

Öne doğru eğildi ve alnımdan öptü. "Daha iyi hisset, Red." "İyi olacağım."

İşe gitmek için ayrılır ayrılmaz doktorumu aradım.

Ofisinde otururken Dr. Erickson'a "Eminim sadece soğuk algınlığıdır," diye açıkladım. "Birkaç gün önce bir hata yaptım ve yağmura yakalandım, eminim vücudum virüsle savaşıyordur." En azından son birkaç gündür kendime söylediğim yalan buydu.

Bazı testler yaptıktan sonra Dr. Erickson'ın gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Yüzündeki endişe, kaçtığım korkunun beni yakalamaya başladığını fark etmemi sağladı. İlaçlar artık beni ayakta tutmaya yetmiyordu. Vücudum işlevini yerine getirmek için gereken şekilde çalışmıyordu.

"Maalesef Aaliyah, bu sadece soğuk algınlığı değil."

Yanıma bir sandalye çekti ve bir an için gözlüklerini çıkarıp burnunu sıkarken bana kırık bir gülümseme verdi. "Ne yazık ki, yaptığımız her şey yolunda gitmiş gibi görünüyor. Tedavide daha agresif olmamızın ve vites değiştirmemizin zamanı geldi."

"Ameliyat mı demek istiyorsun?"

"Sizin durumunuzda cerrahi bir prosedür çok fazla risk taşıyor. Kalp nakli ile ilerlememiz gerekiyor. Şu anda elimizdeki tek seçenek bu. O olmadan..." Sözleri duraksadı ve bana yine sahte bir gülümseme verdi. "Nakil listesinde yükseliyorsun. Senin zamanın her an gelebilir."

"Herhangi bir gün ya da herhangi bir hafta? Ya da aylar? Ya da yıllar...?" Dedim, zaten en uzun süredir o listede beklediğimi biliyordum. Nakil listesine alındığımdan bu yana üç yüz günden fazla zaman geçmişti ve hiçbir şey olmamıştı.

"Bunu söylemenin imkansız olduğunu biliyorsun Aaliyah, ama çok yaklaştın. Şu an için sağlığını elimizden geldiğince iyi tutmamız gerekiyor. Sisteminize girmesini sağlamamız gereken birkaç yeni ilaç var. Bir sonraki adım da sana organ nakli yapabileceğimiz noktaya kadar hastaneye yatırmak olabilir çünkü-"

"Bekle, hayır." Başımı salladığımda şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Kentucky'ye bir seyahatim var. Birkaç gün içinde oraya uçacağım."

Dr. Erickson bana deliymişim gibi baktı. "Oh, bu mümkün değil, Aaliyah. Üzgünüm ama şu anda seyahat edemezsin. Öncelikle, durumunuz nedeniyle kan pıhtılaşması riskiniz daha yüksek ve sıkışık bir uçakta oturmak akıllıca değil. Ayrıca, enfeksiyon riski altındasınız ve diğer yolcuların etrafında olmak güvenli değil. Bir de en büyük neden var; donör listesinde üst sıralardasınız. Çağrı geldiğinde bölgede olmanız gerekir. Üzgünüm ama Kentucky'ye gitmeniz mümkün değil."

Hasarlı kalbim biraz daha kırılmaya başladı. "Ne?"

"Özür dilerim. Bu mümkün değil. Seyahat söz konusu bile olamaz."

Konuşmaya devam etti ama benim aklım çoktan konuşmadan uzaklaşmaya başlamıştı.

Son birkaç haftadır kendime ve Connor'a aşık oluyordum. Sağlık durumumu unutup onun içine düşüyordum. Arzuladığım kaçış o olmuştu, her gün geçmişi hayal etmemi sağlıyordu. Kentucky beni heyecanlandıran fantezinin bir başka parçasıydı, ancak Dr. Erickson durumun ne kadar vahim hale geldiğini ifade ettiğinde tüm bu hayaller, tüm bu uydurmalar bir anda durdu.

Zaman tükeniyordu ve kalbim durduğunda bir daha atmama ihtimali çok yüksekti.

Bu gerçeği kabullenmek çok zordu. İçime yerleşmesine izin vermemek için elimden geleni yapıyordum ama artık gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım. Kalan zamanım kısaydı ve bana bir nakil yapılmadığı sürece umutsuz bir vakaydım.

Ölüyordum.

EVE GERİ DÖNDÜM ve günün geri kalanında kanepede uzandım. Maiv evden çalışabileceğimi söyledi ama ben hiçbir iş yapamadım. Yeni ilaçlar beni olmak istediğimden daha uyuşuk hale getirmişti. Tek yapabildiğim dinlenmek ve bir şeylerin değişmeye başlamasını ummaktı.

Connor eve geldiğinde, telaşla içeri girdi. Beni kanepede yatarken görür görmez hemen yanıma koştu. "Hey."

"Merhaba," diye cevap verdim, biraz doğruldum. "Hâlâ berbat hissediyor musun?"

"Hâlâ berbat hissediyorum."

Yavaşça başını salladı ve bana daha çok kaş çatmaya benzeyen kırık bir gülümseme verdi. "Tanrım... Seni o çatıda yağmurun altında bekletmemeliydim. Bunun duruma yardımcı olmadığına eminim."

"Bu senin hatan değil."

"Biliyorum. Sadece..." Bir an durakladı ve mavi gözlerini kahverengilerimle buluşturmadan önce yere baktı. O gözler öyle bir acıyla parlıyordu ki kendi göğsüm bile sızladı. Kaybettiği kelimeleri bulurken dudakları tekrar aralandı. "Sadece eğer sende bir sorun olsaydı kalbim kırılırdı."

Onu severdim.

Geçmişte yaşadığım türden bir aşk değildi. Hayır, bu aşk gerçekti. Hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Güçlü ama sakindi. Ölmek zorunda kalsam bile şanslı olacağımı biliyordum çünkü hayatımda ilk kez gerçek aşkın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Connor bana her gün kendini verdi. Sevmek için daha iyi bir insan hayal edemezdim.

"Connor," diye başladım, gözlerimin ardında oturan duyguyu hissederek. Ona karşı neler hissettiğimi, güvensiz bir dünyada beni nasıl güvende hissettirdiğini anlatmak istiyordum. Başkalarının hırpaladığı ve çürüttüğü kırık ruhumun çatlaklarını nasıl iyileştirdiğini. Eğer o iyi olmasaydı, benim kalbim de kırılırdı.

Bunun yerine gülümsedim ve beni ele geçiren duyguları görmezden gelmeye çalıştım. "Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim," dedim ona doğru eğilerek, baygın hissediyordum ama bunu bilmesini istemiyordum. Çünkü hayal dünyamızda ben hasta değildim. Herhangi bir hastalığım yoktu, vücudum ağrımıyor ve göğsüm yanmıyordu.

"Seni her zaman kontrol edeceğim." Minderin üzerinde biraz kaydı. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Çorba? Kraker ve soda?"

Başımı salladım. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyi içimde tutamıyordum.

Başka bir şey yeme fikri midemi bulandırıyordu. "Ben iyiyim."

"Kanepede mi dinleneceksin?"

"Evet. Bu pozisyondan fazla uzaklaşmadım."

"Kanepede seninle birlikte dinlenecek birine ihtiyacın var mı?"

Tanrım, o adam kalbime kalplerin hissedebileceğini bilmediğim şeyler hissettirdi. Bana gösterdiği ilgi ve alaka iyileşmem için yeterli olsaydı, kalbim sonsuza dek yaşardı.

Başımı salladım ve saniyeler içinde bana sarıldı.

Kanepeye uzandık ve geniş kollarını vücuduma sararken yastığım oldu. Connor hayatımda her zaman ihtiyaç duyduğum ağırlıklı battaniyeydi. Sadece bana sarılarak, güvensiz bir dünyada kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

"Bu akşam *The Bachelor* çıkmıyor mu?" diye sordu, saatine bakarak.

"Evet, ama o diziyi sevmediğini biliyorum. Daha sonra izleyebilmek için kaydediyorum."

Soru sormadan kumandayı aldı ve televizyonu açıp *The Bachelor*'ı başlattı. Burnum çok tıkalı olduğu için ağzımdan nefes alıyordum.

"İş nasıldı?" Vücudumun ağrısını görmezden gelmeye çalışarak sordum. Her şey acıyordu. Gözlerimi açık tutmak bile yorucu geliyordu.

"Odaklanamadım." Başını iki yana salladı. "Senin için çok endişelendim." "Lütfen bunu yapma. Lütfen benim için endişelenme Connor." "Çok geç, Red. Zaten öyleyim."

Ona sokuldum ve kollarında uyuyakalmadan önce gösterinin on dakikasını bile tamamlayamadım. Gecenin bir yarısı tuvalete gitmek için uyandığımda, sürpriz bir şekilde hala oradaydı. Kaldı.

Hastalandıktan sonra CONNOR beni gözünün önünden ayırmak istemedi. Kendimi iyi hissetmediğim bir dönemde seyahat etmemin iyi bir fikir olmadığını düşünerek Kentucky gezimizi çoktan iptal etmişti. Bunun için minnettardım, çünkü gitmek istesem bile ona yolculuğa çıkamayacağımı söylemek istemiyordum.

Hâlâ soğuk algınlığından başka bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum ama durumun ciddiyeti kalbime ağır geliyordu. Er ya da geç bazı büyük seçimler yapmam ve geleceğimin nasıl göründüğü ya da görünmediği gerçeğine geri dönmem gerektiğini biliyordum. Ama bunun yerine Connor'a daha çok bağlandım. Daha çok onun sıcaklığına, benim için yarattığı cennete. Bir süreliğine olduğum kadar hasta değilmişim gibi davranmak istedim. Onun kollarındayken bu en kolayı oldu.

Bir gece birbirimize dolanmışken Connor cep telefonuna bakarken kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" Gözlerindeki telaşı fark ederek sordum.

"Bu iş. Batı Yakası lokasyonumuzda bazı sorunlar yaşanıyor gibi görünüyor."

"Jason'ın yönettiği mi?"

Başını salladı. "Evet. Bazı anlaşmalar suya düştü ve hesaplanması gereken bazı eksik evraklar var gibi görünüyor. Sorunlarla ilgilenmek için oraya uçmam gerekecek." Bana doğru döndü ve yüzünü buruşturmaya devam etti. "Yarın Kaliforniya'ya uçarsam benden ne kadar nefret edersin? Sadece şirketi çok fazla batırmadığından emin olmak istiyorum."

"Hiç sorun değil. Benim ne düşündüğüm neden önemli olsun ki?"

"Kendini iyi hissetmediğin için seni burada yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum." Güldüm. "Connor, ben yetişkin bir kadınım. Kendimi iyi hissetmemeyi kaldırabilirim."

Öksürmeye başladım ve o da kaşlarını

çattı. "Göğsünde ağrı var gibi

görünüyor." "İyi olacağım."

"Olsan iyi olur. Yoksa eriklerine tekmeyi basarım." Yanıma sokuldu ve beni kendine çekti. Sanki her zaman birlikte olmamız gerekiyormuş gibi ona yaslandım.

"Umarım Jason orada çok fazla şeyi mahvetmemiştir," dedim ona, konuşmayı değiştirme ihtiyacı duyarak.

"Sorun değil. Ne kırarsa kırsın, ben tamir ederim. Büyütülecek bir şey değil. Şimdi, yapmak istediğim son şey onun hakkında konuşmak. Sadece burada seninle olmak istiyorum."

Şimdi burada ol.

Onun içinde eridim, hala berbat hissediyordum ama anı kucaklıyordum. O anda, aşık olduğum bir adama sarılmıştım. Sayılması gereken tek an buydu.

35

Connor

Aaliyah ile birlikte olmak yerine Jason ve onun beceriksizlikleri ile uğraşmaya gidiyor olmaktan NEFRET ediyordum. Walter'a oğlunun işinde berbat olduğunu söylemeyi her zamankinden daha çok istiyordum ama ne yazık ki bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordum. Bu yüzden, sonunda yapacağımı bildiğim şeyi yapacaktım: Jason'ı kendi kazdığı çukurdan çıkaracaktım.

Eğer bu adam kendi pisliğini düzeltmek zorunda kalsaydı, gerçekten mahvolurdu. Ya da belki gerçekten büyümeyi öğrenirdi.

Uçak Los Angeles'a indiğinde otele yerleştim ve Jason'la buluşmak için doğruca ofise gittim. Zaman kaybetmek ve Kaliforniya'da olmam gerekenden daha uzun süre kalmak istemiyordum. Tek istediğim Aaliyah'ın yanına dönmek, ona sarılmak ve mutlu olmaktı.

Binaya girdiğimde resepsiyonda tanıdık bir yüzün oturduğunu görmek beni şaşırttı. "Rose. Burada ne işin var?" Görünüşüne şaşırarak sordum. Onu son gördüğümde, onu kovduktan sonra ofisimde Dr. Jekyll ve Bay Hyde anını yaşıyordu.

Bana kendini beğenmiş bir sırıtış attı ve omuz silkerek aşırı açıkta duran göğüslerini birbirine bastırdı. "Takdir edildiğim yere gittim."

"Ciddi olamazsın."

Sakızını şapırdatıyor ve parmağıyla saçını döndürüyor, bir yandan da masallardaki kötü adamlar gibi sırıtmaya devam ediyordu. Ursula? Sen miydin o? "Görünüşe göre insanlar hakkında biraz bilgi sahibi olmak size sağlam bir iş sağlayabilir."

"Kime bulaştın?"

"Sen." Kelimeyi söyledi ama anında algılayamadı.

Çünkü benimle ilgili ne tür bir pisliği olabilirdi ki?

"İnsanlar hakkında bir şeyler öğrenebilen tek kişinin Damian olduğunu düşünmüyordun, değil mi?" diye alay etti.

Aman Tanrım. Etrafta olması hiç hoş değildi. Onun iyi çocuk performansına kandığıma inanamıyorum.

Brava, Rose, Brava.

"Ne demek üzerimde kirli çamaşırlar var?" diye sordum.

"TikTok'unun her yerinde gördüm. Jason'ın eski nişanlısı seninle dans ediyordu. İkinizin seviştiği çok açıktı. Eğer seks yoksa kimse birbirine senin baktığın gibi bakmaz. Sonra insanlar Central Park'ta bir fotoğraf çekimi sırasında ikinizin sevişirken fotoğraflarını çekti. Ve sen gidip onun eski sevgilisini becerirken, Jason'ı becerdiğim için beni yargıladın. Çifte standart."

"Çifte standardın ne olduğunu bildiğinizi sanmıyorum. Ayrıca, bunların hiçbiri seni ilgilendirmez."

"Evet, sen beni kovduktan sonra bu benim işim oldu."

"Bunun için zamanım yok," dedim, bir çocukla konuşmaktan yorulmuştum. Resepsiyonun önünden geçip doğruca Jason'ın ofisine girdim.

"Connor. Seni öğle yemeğinden önce beklemiyordum," diye yorumladı Jason içeri girdiğimde. Masasının üzeri evraklarla doluydu ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Hayatta başarısız olan biri için kendini beğenmiş görünmek büyük cesaretti. Masasının önündeki sandalyeyi işaret ederek, "Otur," dedi.

Dediğini yaptım ve ellerimi kavuşturdum. "Bazı evrakların eksik olduğunu ve birkaç anlaşmanın suya düştüğünü söylemiştiniz?" diye sordum.

Bana doğru bir el salladı. "Hayır, bunu sadece seni uçağa bindirip buraya getireceğini bildiğim için söyledim. İş açısından her şey yolunda."

"Ne oluyor, Jason? O zaman ben neden buradayım?" Sinirlenmem çok hızlı olmuştu ama bu şaşırtıcı değildi. Jason'ın yanında olmak sinirliliğimi rekor bir hızla ortaya çıkarıyordu.

Sandalyesine geri oturdu ve ellerini başının arkasına koydu. "Bunun bana geri dönmeyeceğini mi düşündün? Sen ve Aaliyah mı? Rose söyledi ve gösterdi
-Her şeyi bana."

"Bu yüzden mi beni lanet eyaletler arasında uçurdun? TikTok'lara ve insanların çektiği fotoğraflara kızdığın için mi?"

"'Biz' diyorsun, sanki gerçekten sen ve Aaliyah varmış gibi. Ama bu çok saçma o l u r d u ."

Sessiz kaldım çünkü Jason'a bir şey söylemem ya da kanıtlamam gerekmiyordu.

Bir kaşını kaldırdı ve öne doğru eğildi. "O l a m a z . Gerçekten onunla birlikte misin?"

"Özel hayatımda ne yaptığım seni ilgilendirmez." "Benim
Aaliyah'ımla çıkıyorsan ilgilendirmez."

"O senin değil, hatırladın mı? Düğün gününde onu ektin.
Bu, onunla olan her türlü ilişkinin sonu oldu." "Yani,
kırıntılarımı toplayacağını mı düşündün?"

Derin bir nefes aldım ve kendimi sandalyeden yukarı iterken başımı salladım. "Bunun için zamanım yok. Aaliyah'ın hayatına devam etmesine çok kızdığın için beni buraya kadar getirttiğine inanamıyorum."

"Yine de sana mı taşındı? Bu çok saygısızca."

Gözlerimi devirdim. "İkimiz yakınmışız gibi davranmayalım Jason. İkimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz."

"Kardeşlik kuralları nerede peki? Saygı nerede?"

"Bizler yetişkiniz. Biz iş arkadaşıyız, arkadaş değil. Burada kardeşlik kuralı yok."

"Sen lanet olası bir pisliksin."

"Bu arada, ben çıkıyorum." Uzaklaşmak için döndüm ama o konuştuğu anda durakladım.

"Hastane gezilerinde iyi eğlenceler," diye
tükürdü. Arkamı döndüm ve bir kaşımı
kaldırdım. "Ne?"

"Durumu yüzünden kız sürekli hastalanıyor. Tam bir baş ağrısı. Her hafta sonunu acil serviste geçirmeye çalışmıyordum ama bunu almak için yapmam gerekeni yapmak zorundaydım," dedi ve ofisinin etrafını işaret etti.

Ne sikimden bahsediyordu bu? "Sen
neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyor muydun...? Kahretsin, bilmiyorsun. Sana söylemedi. Dude-Aaliyah'ı bilirsin..." Yüzünü buruşturdu. Ne sikim bir herif.

"Ne?"

"Kelimenin tam

anlamıyla ölüyor."

"Ne? Hayır, ölmüyor."

"Evet, öyle. Dürüst olmak gerekirse, fark etmemiş olman imkansız görünüyor. İşaretleri erkenden fark ettim, koca kıçlı ayak bilekleri, durmadan ağır nefes alıp vermesi. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama bunu bana söyleyen annemdi."

"Sana ne demiştim?"

"Kalp yetmezliği var. İki yıl kadar önce teşhis kondu. Sadece birkaç yılı kaldığını söylediler, bu yüzden ailem onunla evlenirsem bu pozisyonu alabileceğimi söylediğinde hemen kabul ettim. Hasta bir h a t u n l a geçireceğim birkaç yılın, sonunda şirketin başına geçeceksem buna değeceğini düşündüm ama sonunda bunu yapamadım. Ayrıca, o noktaya kadar tüm kontratlar imzalanmıştı ve her şey tamamdı. Yani, hasta kız olmadan kazandım."

Ona hasta deyip duruyordu ve bu bende boğazına yumruk atma isteği uyandırıyordu. O hasta değildi. Sadece üşütmüştü. Sadece soğuk algınlığıydı. Soğuk algınlığından başka bir şey değildi.

Zihnim yarışmaya başladı, tüm zaman boyunca yüzümün önünde olan tüm noktaları birleştirdi, Aaliyah'a olan hislerim çok fazla büyüdüğü için görmezden gelmeye karar verdiğim işaretler.

Çok yorulmuştu.

Çok çabuk yoruluyordu.

Hayır... Olamaz... Bana söylerdi...

"Neyse, her neyse, dostum. Fırsatın varken benim artıkları ye. Zaman geçiyor, o yüzden cenazeye gittiğinde şaşırma. Parasını ödemeyeceğim, çünkü o kaltakla evlenmedim."

"Siktir git!" Ona doğru atıldım ve yakasından tuttum. Bana baktı ve sanki şimdiye kadar değer verdiğim tek kızın daha uzun süre etrafta olmayacağını öğrenmemden zevk alıyormuş gibi kıs kıs gülmeye başladı.

"Evet, sik beni. Güvenliği çağırmadan önce bırak gideyim," diye uyardı ve kendini tuttuğum yerden kurtardı. Avuçlarıyla gömleğini düzeltti ve boğazını temizledi. "Şimdi durma, New York'a, o boktan ödülüne geri dön.

Sadece onunla birlikte olarak **ç u v a l l a d ı ğ ı n ı** yüz yüze söylemek istedim. Sonunda kaybettin, dostum."

Otele geri döndüm ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Jason'la konuşmamdan beri kalbim duracak gibi atmıyordu. Konjestif kalp yetmezliğini araştırdım. Her belirti, her neden, her tedavi hakkında okudum. YouTube'da bu hastalığa yakalanmış hastalarla ilgili videolar izledim, sevdiklerini bu hastalık yüzünden kaybetmiş insanlarla ilgili videolar izledim. Kalp yetmezliğinin ciddiyeti hakkında daha fazla ayrıntı okudukça panik ve endişem tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi.

Sonra teşhis konulanların zaman çizelgesini araştırdım.

Hayatta kalma oranlarını araştırdım.

Kendi kalbim milyonlarca parçaya bölündü.

Çoğu beş yıldan fazla yaşamıyor.

İki yıl önce teşhis konmuştu. Ne kadar

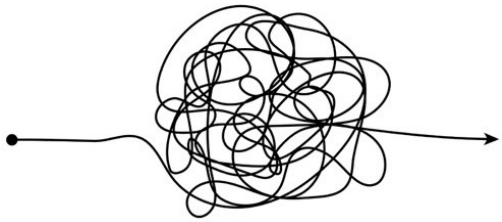
zamanı kaldığını kim bilebilirdi?

Bu nasıl oluyordu? Neden bana söylememişti? Kahretsin, ben neden fark etmedim?! Biliyordum amına koyayım. Bir parçam farkındaydı ama tüm işaretleri görmezden geldim çünkü bunun doğru olmasını istemiyordum. Geçmişimin acısının bugünüme geri gelmesini istemiyordum. Yine de tam olarak çocukken yaptığım şeyi yapıyordum. Cevaplar arıyordum. Biraz ışık arıyordum. Tedavi edilemez olana bir çare arıyordum.

Karanlık otel odamda oturmuş, dizüstü bilgisayarın ışığı yüzüme vururken sevdiğim kadının öleceğini fark ederek darmadağın olmuştum.

Ve yapabileceğim hiçbir şey onu durduramazdı.

36

Connor
On yaşında

Annem bana kanser olduğunu söylediğinde ağlamamaya çalışıyordu.

Bunun ne olduğunu bile bilmiyordum ama bana söylememeye çalıştığına göre kötü bir şey olduğunu biliyordum. Hasta olduğunu biliyordum ama ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Sürekli öksürdüğü için soğuk algınlığı falan geçirdiğini düşünmüştüm.

"Anlıyor musun Connor? Sana ne söylediğimi anlıyor musun?" dedi yanaklarından birkaç damla yaş süzülürken. Onları hızla fırçaladı, hiç olmamışlar gibi davranmaya çalıştı ama ben onları çoktan görmüştüm.

"Ölüyor musun?" İçim düğümlenmiş gibi hissederek sordum. Annem bana bu kelimeyi söylediğinden beri karnım ağrıyordu. Kanser. Canını yakıyordu. Ağlamak istiyordu ama ağlamıyormuş gibi davranıyordu çünkü benim ağlamamı istemiyordu. Ağlamak istememe rağmen.

Ağlamak istiyorum.

Ama yapamadım çünkü babam bizi terk ettiğinde annem zaten yeterince ağlamak zorunda kalmıştı ve ben ne zaman ağlasam o da ağlıyordu. Onun ağlamasını istemedim, bu yüzden ağlamadım. Onun için güçlü olmalıydım.

"Hayır, tatlım," dedi ellerini yanaklarıma koyarak. "Hayır, ben ölmüyorum. Bununla savaşacağız, tamam mı? Bununla savaşacağız ve kazanacağız."

Biraz burnumu çektim ve başımı salladım, güçlü olmak istiyordum ama sadece bir çocuktum ve bazen çocuklar acı çeker. Ona sarıldım ve sıkıca tuttum. Sonra geri çektim. "Yatağa gidebilir miyim?"

"Şimdiden yoruldun mu? Daha çok erken." "Evet. Sadece uyumak istiyorum."

Kaşlarını çattı ama başını salladı.

Yatak odama gittim ve kapımı kapattım. Yatağıma uzandım, annemin beni duymaması için yastığımı yüzüme kapattım ve sonra ağlamaya başladım. Annemin hasta olduğunu düşündükçe tüm vücudum titriyordu. O hasta olamazdı. Ona ihtiyacım vardı. O benim en iyi arkadaşımdı. Onda bir sorun olmasını kaldıramazdım ve bunu düzeltemediğim için nefret ediyordum. Ona yardım edebilmeliydim, onu iyileştirebilmeliydim, evin erkeği olmalıydım.

Aptal bir çocuk gibi ağlamamı durduramıyordum ve daha iyisini yapmam gerektiğini biliyordum çünkü annemin güçlü olmama ihtiyacı vardı ama korkuyordum ve eğer o iyi olmazsa ne yapacağımı bilmiyordum. Onun iyi olmasına ihtiyacım vardı. Onun iyi olmasına ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

"Connor Ethan," dedi annem odama girerken. Yastığımı yüzüme kapattım çünkü beni görürse üzgün olduğumu anlayacağını biliyordum ve bunu bilmesini istemiyordum. Onun için güçlü olmalıydım. Bizim için. Zorundaydım çünkü babam artık yoktu ve güçlü olacak başka kimse yoktu.

"Tatlım, bana bak," dedi annem, yatağıma doğru yürüyüp yanıma oturarak. Yastığı çekiştirdi, ben de geri çekildim.

"Hayır!"

"Connor, lütfen. Sorun yok."

"Hayır. Olmaz! İyi değil! Sen iyi değilsen iyi olamaz!" Ağladım, gözyaşlarım hala akıyor ve yastık kılıfımı ıslatıyordu. Sesim koca bir bebek gibi çıkıyordu ama başka nasıl ses çıkaracağımı bilmiyordum. Annem hastaydı. İyi değildi ve bu beni gerçekten korkutuyordu.

Yastığımı çıkarmayı başardı ve yatağın diğer tarafına koydu. Oturmak için kendimi yukarı ittim, dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı bacaklarıma doladım.

"Bana bak, Con."

Bakamadım. Ona bakamazdım çünkü bu bana onun iyi olmadığını hatırlatırdı.

Ama o beni zorladı. Ellerini yanaklarıma koydu ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. Sonra ellerimi tuttu ve yüzüne yasladı.

"Ben iyiyim. Gördün mü? Yüzümü hissediyor musun? Tenimi hissediyor musun? Hâlâ buradayım ve iyiyim. Anlıyor musun? Ben iyiyim. Sen de iyisin. İyi olacağız. Anlıyor musun?"

Burnumu çekmeye devam ederken başımı salladım.

"Bu gece seninle yatmamı ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Ben büyük bir çocuğum." O gece benimle kalmasını istememe rağmen. Yalnız kalmak istemiyordum. Sabah uyandığımda onun hâlâ iyi olduğunu görmek istiyordum.

Gülümsedi. "Bu gece seninle yatmamı ister misin?"

Omuz silktim. "Bu seni daha iyi hissettirecek mi?"

"Kesinlikle. Sanırım bu gece sana ihtiyacım var."

"Tamam o zaman, ama senin odana gidelim çünkü senin yatağın daha büyük."

"Bana uyar." Gözyaşlarımı sildi ve alnımdan öptü. Yatak odasına gittik ve çok geçmeden uykuya daldı. O uyuduktan sonra gizlice yataktan çıktım ve dizüstü bilgisayarını almaya gittim. Dolabına girdim ve bilgisayarın ışığı onu uyandırmasın diye kapıyı kapattım.

İnternette arama motorunu açtım ve kalbim göğsümde sertçe çarparken her seferinde bir parmağımla yazmaya başladım.

Kanser nedir?

Annem ölürse ne olur?

Annem kanserle ne kadar yaşayacak?

Annem ölüyor mu?

Yazdığım her kelime karnımın daha da ağrımasına neden oluyordu. Annem ölürse, bana kim bakacaktı? Nereye gidecektim? Onsuz nasıl yaşayabilirdim?

Yapamadım.

Onsuz yaşayamazdım.

Çok fazla kelime yazdıktan ve eskisinden daha da üzgün hissettikten sonra annemin yatağına geri döndüm ve kollarımı ona doladım. Kalbinin hala attığından ve göğsünün hala inip kalktığından emin olmak için başımı göğsüne koydum.

"Anne," diye fısıldadım, beni duyamayacağını biliyordum. Ona yaslanırken gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. "Lütfen bunu yapma, tamam mı? Lütfen... lütfen ölme."

37

Aaliyah
Günümüz

Kaliforniya'ya indiğine dair mesaj attığından beri Connor'dan haber alamamıştım. Ona pek çok mesaj göndermiştim ve endişelenmeye başladığımda bana bir kez mesaj attı. Belirsiz ve kısa bir cevaptı.

Ben iyiyim. Meşgulüm. Şehre dönünce görüşürüz.

Mesajını okuduğumda içime endişe ve şüphe düşmesinden nefret ettim.

Fazla düşünme, Aaliyah.

New York'a dönmesi gereken gün, onun için akşam yemeği hazırladım. En sevdiği yiyeceklerden oluşan bir sofra hazırladım ve bulabildiğim her tür Cheetos ile bir tepsi hazırladım.

Eve geleceğini söylediği saatten iki saat sonra geldi ve geldiğinde yıkılmış görünüyordu. Kravatı gevşemişti ve gözleri ağırlaşmıştı. Viski gibi kokuyordu ve ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Jason Kaliforniya'daki binayı yakıp kül mü etmişti? Connor'ın omuzlarına bu kadar ağır gelen şey neydi?

"Hey," dedim ona yaklaşarak.

Zoraki bir gülümseme yaydı. "Hey." Beni ne bir öpücükle ne de sarılmayla selamlamadan yanımdan geçip gitti. İçimde alarm çalmaya başladı,

Ama belli etmemek için elimden geleni yaptım.

"Yolculuktan sonra aç olabileceğini düşündüm, özellikle de Jason ve onun saçmalıklarıyla uğraşırken, bu yüzden sana en sevdiğin yiyeceklerden yaptım. Ve-"

"Ölüyor musun?" diye tükürdü, eve girdiğinden beri ilk kez bana bakıyordu.

Sözleri tüm sistemimin şoka girmesine neden oldu.

Dudaklarımı konuşmak için araladım ama önce hiçbir kelime çıkmadı. Sonra fısıldadım. "Ne?"

Bana doğru birkaç adım attı. Acı dolu gözlerle bana bakmadan önce başını eğdi. "Ölüyor musun, Red?"

"Nasıl buldun-"

"Jason. Sanırım seninle aramızda bir şeyler olduğu aklına geldi. Bu yüzden beni Kaliforniya'ya çağırdı, onun artıklarını topladığımı yüzüme vurmak için ve sonra bana kalp yetmezliğin olduğunu söyledi. Ben de buraya bunun doğru olmadığını söylemen için geldim. O yüzden lütfen... bana bunun doğru olmadığını söyle," diye yalvardı, sesi çatlıyordu.

Dudaklarım aralandı ama mantıklı bir şey söylemek için düşüncelerimi bir araya getiremedim. "Özür dilerim, ben..."

Aklıma hiçbir kelime gelmedi.

Tamamen dağılmasına saniyeler kalmış gibi görünüyordu. Bunu ona ben yaptım.

Ruhunu acıttım.

Ona doğru bir adım attım ve o da elini kaldırdı. Başını eğdi ve ellerini ceplerine sokmadan önce yere baktı.

"Ben... Ben özür dilerim," dedim, ona başka ne söyleyebileceğimden emin değildim.

Söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu. Bana baktığında gözleri cam gibiydi, sanki özrüm ona hasta olduğumu, ölmek üzere olduğumu anlatmaya yetmişti. İşte o anda düğmenin kapandığını gördüm. Benden uzaklaşmaya başladığı anı gördüm.

"Dinle, sanırım biraz acele ettik," diye söze başladı.

Hayır.

Hayır. Bunu yapma.

"Daha fazlasına dalmak yerine durumumuzu dostane tutmamız muhtemelen en iyisi. Dürüst olmak gerekirse, işlerimin gerisinde kaldım ve elimdeki projelere gerçekten yeniden odaklanmam gerekiyor. Bunun için gerçekten zamanım yok-"

"Ben," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Bana ayıracak vaktin yok."

Yüzünü buruşturdu ve avuç içini ensesine bastırdı. "Muhtemelen en iyisi bu, biliyor musun? Yani, hiçbir zaman gerçekten ciddi olmamamız gerekiyordu. Duygular işin içine girmeden bu ilişkiyi bitirmek muhtemelen en iyi fikir. Sadece arkadaş olmaya geri dönebiliriz. Her şey çok hızlı gelişiyor ve yeniden toparlanmak için zamana ihtiyacım var."

Bunu nasıl söyleyebildi? Paylaştığımız onca şeyden sonra nasıl olur da birbirimize karşı bir şeyler hissetmiyormuşuz gibi davranabilirdi?

"Ben, ben işe gidiyorum," dedi. Hepsi bu kadardı. Daha fazla konuşulacak bir şey yoktu. Ofisine girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Gecenin geri kalanında onu görmedim. Hiç uyuyamadım. Zihnim çok hızlı dönüyordu. Tek yapmak istediğim koridorun karşısına geçip Connor'ın kapısını çalmak, ona her şeyi açıklamaya çalışmak, hastalığımın ciddiyeti hakkında yalan söylediğim için ne kadar üzgün olduğumu ifade etmekti. Ben de öyle yaptım. Ofisine gittim ve kapıyı çaldım. Cevap alamayınca kapının tokmağını çevirip açtım. İçeride değildi. Yatak odasına baktım, orada da yoktu. Çatı katı da dahil olmak üzere evdeki diğer her yeri kontrol ettim ama onu bulamadım.

O gitmişti.

BİRKAÇ GÜN GEÇTİ ve Connor eve hiç gelmedi. Yaklaşık dört gün süren sessizlikten sonra, Connor'la konuşmak için iş yerine gittim. Gitmeden önce yaptığımız konuşmanın iyi gitmediğini biliyordum ama bizden vazgeçmeye hazır değildim. Ona ulaşabilmeli ve ona yalan söylemek istemediğimi anlamasını sağlamalıydım, mümkün olduğunca açık olmak istediğimi bilmesini sağlamalıydım. Artık ikimiz de durumun farkında olduğumuz için onunla tekrar yüz yüze konuşmak için bir şansa ihtiyacım vardı.

"Jason?" Roe Emlak'ın lobisine girdiğimde eski nişanlımın orada durduğunu görünce nefes nefese kaldım. Yüzünü bana döndü. İlk başta şok olmuş gibi göründü ama bu kısa sürede yerini küçümseyen bir ifadeye bıraktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Boğuk bir sesle söyledim. Çatı katından taşındığımdan beri onu görmemiştim ve bir daha onunla yolumun kesişmeyeceğini umuyordum. Eğer benim için uzak bir kâbustan başka bir şey değilse, bu gerçekle gayet iyiydim.

Tasarımcı takım elbisesinin manşetleriyle oynarken kendini beğenmiş görünüyordu. "Aslında içinde bulunduğunuz işletmenin ortaklarından biriyim, o yüzden bu soruyu size benim sormam gerekir. Connor'la konuşmamı bitirmek için geldim." Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve meraklı bir kaşını kaldırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

Aklım Connor'ın ofisine gelme nedenime gitti. Onunla konuşmak için. Aklının nerede olduğunu görmek için. Aramızdaki ilişkiyi nasıl yürütebileceğimizi bulmak için. Yine de bunu Jason'a söyleyemedim.

Umursamamam gerektiği halde -ne de olsa düğün günümüzde beni ekmişti- umursadım.

Hınzır bir sırıtış dudaklarını büktü. "Demek o berbat söylentiler doğruymuş, ha?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ortağımı mı beceriyordun? Haberler hızlı yayılıyor. Sadece bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

"Düşündüğün gibi değil, Jason."

"Tatlım, ben de aynen böyle düşünüyorum. Bence sen duyguları incinmiş ve başını suyun üstünde tutmak için her şeye tutunmaya çalışan bir fahişesin."

"Hiç de öyle değil."

"Seni ektiğim için benden intikam alma yolun bu muydu? Beni umursamam için ortağımı becerebileceğini mi düşündün?"

"Ne? Hayır... Ben-"

"İşte gerçekler, Aaliyah," dedi, bir adım daha yaklaşarak, lobinin tam ortasında durmamıza rağmen kendimi sıkıştırılmış gibi hissetmeme neden oldu. "Kiminle yattığın umurumda değil çünkü sen de benim umurumda değilsin. Benim için hiçbir zaman kol şekerinden başka bir şey olmadın, önemli bir şey değilsin. Güzel bir kızsın ve iyi sevişiyorsun, ama herhangi bir erkeğin gerçekten eve götürmek isteyeceği biri değilsin."

"Neredeyse evleniyordun," diye boğuldum, gözlerimin arkasında yaşların yandığını hissediyordum. "Benimle evlenecektin."

"Evet ve şükürler olsun ki büyük bir hata yaptığımı fark ettim. Dürüst olalım, hayalet gibi göründüğüne bakılırsa muhtemelen her an ölebilirsin ve ben bunun faturasını ödemek istemedim. Sen benim için sadece bir ticari işlemdin. Seninle evlenmeyi kabul edersem, Batı Yakası bölümünü alırdım. Hepsi bu kadardı. Seninle uğraşmak istemedim. Connor'ın bu konuda benden farklı düşüneceğini sanmıyorum."

"Yanılıyorsun. Connor öyle biri değil."

Yaramazca güldü. "Roe'nun seni gerçekten umursadığını mı düşünüyorsun? O adamı tanıyorum. Yıllardır onun etrafında çalışıyorum. Gerçek şu ki, eğer ona para kazandırmıyorsan, onun için zaman harcamaya değmezsin, özellikle de senin gibi biri için. Connor bir iş adamı ve kötü anlaşmalar yapmaz. Gerçeklerle yüzleşelim: Sen kötü bir anlaşmasın. Bir şey varsa, sen bir yüksün. Kurmaya çalıştığı imparatorlukta sana yer yok." Jason daha da yaklaştı ve parmağını yanağımda gezdirerek çene çizgimde aşağı doğru ilerletti. "Anlamıyor musun, Aaliyah? Sen kimsenin sonsuza kadar kalanı değilsin. Sen sadece geçici bir çözümsün. Ayrıca, Connor'ın annesinin hastalığıyla yaşadığı onca şeyden sonra, onu kendi dramana sokman gerçekten berbat bir şey. Sırf adamın üzerine düşüp ölmek için ortaya çıkıyorsun. Çok şıksın, Aaliyah."

Elini yüzümden çektim ve geriye doğru kocaman bir adım attım. Zihnim kabul etmek istediğimden daha hızlı dönüyordu. Duygularım gözlerimin önüne itildikçe görüşüm bulanıklaşıyordu. Jason'dan uzaklaştım ve kapıdan dışarı fırladım, doğruca Manhattan sokaklarına çıktım.

Jason'dan nefret ediyordum. Ondan ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum. Düğün günümde beni terk etmesinden nefret ediyordum. Yalan söylemesinden nefret ediyordum. Bana ihanet etmesinden ve güvenmemi zorlaştırmasından nefret ediyordum. Öfkesinden, kişiliğinden, kalbinden nefret ettim. Bu kadar zalim olmasından nefret ettim.

Ama onun hakkında en nefret ettiğim şey, nasıl mantıklı olduğuydu, nasıl birinin sınırlı zamanı olan bir kızla sonsuza kadar birlikte olmak istemeyeceğini anlayabiliyordum.

Sözlerinin Connor'ın korkularıyla örtüşmesinden nefret ediyordum. Jason'ın haklı olmasından nefret ettim.

38

Connor

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Marie ofisime dalarken tersledi.

Son birkaç gündür Aaliyah'la gerçeklerle yüzleşmekten kaçınarak yoğun bir şekilde çalışıyordum ve Marie'nin ofisime dalması beni şaşkına çevirdi. Ofis koltuğumda oturan Damian'ı fark etmemişti bile.

Bir kaşımı kaldırdım. "Özür dilerim, bir şey mi kaçırdım...?" "Aaliyah ile görüştüğün doğru mu?"

Jason annesini de işin içine katmış olmalıydı ve bu uğraşmak isteyeceğim son şeydi. Aaliyah'ın hasta olduğu, ölmek üzere olduğu gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum. Gerçekten de onun etrafta olmayacağı bir gün olacağı gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum. Bu yüzden, ihtiyacım olan son şey Jason Rollsfield'ın annesinin yüzüme bakıp Aaliyah'la aramda neler olup bittiği hakkında bana bağırmasıydı.

"Dinle Marie, şu an iyi bir zaman değil."

"Kesinlikle öyle ve buna bir son vermeni istiyorum, tamam mı? Aaliyah ile aranızda her ne oluyorsa artık sona ermesi gerekiyor."

Çoktan olmuştu ama bunu bilmesine ihtiyacım yoktu. Marie'den tek istediğim ofisimi terk etmesiydi.

"Aaliyah ve benim aramda her ne oluyorsa seni ilgilendirmez, Marie-"

Aklını kaçırmış gibi ofisimde volta atarken, "Öyle bir şey yok," diye tükürdü. "Hayır. Hayır. Jason'la birlikte olmak zorunda. Onlar birlikte olmak için yaratılmışlar! Bütün bunları seninle birlikte olsun diye yaşamadım!"

"Ne demek geçmedim-"

"Onu rahat bırak, Connor. O senin değil. Bunun için savaştım, onun için savaştım ve eğer gelip bunu ailem için mahvedersen lanetleneceğim!" diye bağırdı, gözlerinin arkasında sertçe oturan gözyaşları. "Ya bu işi bitirirsin ya da başka bir şey yaparsın," dedi sertçe ve çantasının kayışını omzunda daha yukarı iterek topuklarının üzerinde döndü ve ofisimden dışarı çıktı.

O giderken Damian kaşlarını kaldırarak ona baktı ama tek kelime etmedi. Sonra kafası karışmış bir şekilde bana doğru baktı.

"O da neydi öyle?" diye sordu.

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok."

"Her şeye rağmen bok gibi görünüyorsun," dedi. Bok gibi göründüğümü biliyordum. Günlerdir uyumamıştım. Zihnim aşırı hızda çalışıyordu ve Aaliyah'ın ölmesi fikri dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey. Ben iyiyim."

"Saçmalık. Neler oluyor?"

"Sadece işle ilgili."

"Yine saçmalık. İşle ilgili şeyler canını sıktığında nasıl göründüğünü biliyorum.

Bu değil."

"Keser misin şunu Damian? Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye tersledim. Evet. Onu tersledim. Bunun için anında kendimi suçlu da hissettim. "Kusura bakma. Dün gece pek uyuyamadım."

"Besbelli. Dediğim gibi, bok gibi görünüyorsun." Karşıma oturdu. "Aaliyah'la ilgili bir şey mi?"

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

"Evet. Öyleyse, bunun hakkında konuşalım. Ne oldu?"

Burnumun kenarını sıktım ve omuz silktim. "Hiçbir şey yapmadım. Birbirimizle her ne yapıyorsak bitirdim. Odağımı başka yerlere vermek yerine işime odaklanmamın daha iyi olacağını düşündüm."

Kıs kıs güldü. Yok artık, Damian gerçekten güldü. "Korktun, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Biliyorum. Ben aptal değilim." Durakladı ve boğazını temizledi. "Hasta olduğunu öğrendiğin için mi?"

Ona baktım, sözleri karşısında şaşkına dönmüştüm. "Ne?

Biliyor muydun?" "Evet."

"Nasıl?"

"Sana söyledim, onu araştırdım. Ondan hoşlandığını fark ettiğimde dolabında iskelet olmadığından emin olmak için araştırma yaptım."

"Ve onun hasta olduğunu öğrendiniz?"

"Evet."

Bunu çok sakin bir şekilde söyledi, bu da beni çok kızdırdı. "Neden bana söylemedin?!"

"Çünkü onu uzaklaştıracağını biliyordum, ki belli ki tam olarak bunu yapmışsın."

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. Damian bana tüm bunları sanki kullanabileceğim korkunç bir bilgi değilmiş gibi anlatırken kanım kaynıyordu. Aaliyah'ın hasta olduğunu bilseydim, duygularımın bu şekilde büyümesine asla izin vermezdim. Asla açılmazdım. Düşmeme asla izin vermezdim.

Bundan daha iyisini biliyordum.

Biriyle yakınlaşmamam gerektiğini çok iyi

biliyordum. "Bana söylemeliydin," dedim.

"İyi ki yapmamışım."

"Ne demek istiyorsun? Böyle boktan hissetmemi mi istedin?" Öfkem daha da artarken havladım.

"Hayır. Sadece hissetmeni istedim." Sandalyesinde kaydı ve öne doğru eğildi. "Anlıyorum dostum. Ben kalpsizim. Kimse için derin şeyler hissetmiyorum. Ben öyle yaratılmadım. Ama sen farklısın. Sevmek için yaratılmışsın ama insanları kaybetme korkunun önüne geçmesine izin veriyorsun. Aaliyah'ın hasta olduğunu öğrendiğinde korku yüzünden onu bir kenara iteceğini biliyordum."

Kaşlarımı birbirine ördüm ve yüzümü buruşturdum. "Onunla ilişkimi bu yüzden kesmedim. Yalan söylediği için bıraktım."

"Ama yapmadı."

"Bana doğruyu söylememek bir yalandır."

"Boka battığımda size söylemiyorum ama bu yalan söylediğim anlamına gelmiyor.

Sadece sana söylediğim bir şey

değildi." "Ciddiyim, Damian."

"Ben de öyle. Sana ne kadar kötü durumda olduğunu söylemediği için bir tür şeytanmış gibi davranmayı bırak. Pislik gibi davranıyorsun."

"Biraz siktir git, olur mu Damian?"

"Hayır. Ben iyiyim." Sandalyesine rahatça oturdu. "Bu durumu açıklığa kavuşturalım."

"Bavulları boşaltacak bir şey yok."

"İşte yalan söylüyorsun. Senin yükün ağır, kahretsin, belki de benimkinden daha ağır."

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Ölmesinden korktuğun için Aaliyah'ı uzaklaştırdığını."

Masamdaki evrakları karıştırmaya başladım. "Bunun için gerçekten zamanım yok, Damian. Eğer işle ilgili bana söyleyeceğin bir şey yoksa..."

"Bilmiyorum."

"O zaman gidebilirsin. Ve ne var biliyor musun? Bana ondan bahsetmediğin için seni sikeyim. Bu gerçekten boktandı."

"Ne diyebilirim ki? Ben boktan bir insanım. Devam et, bana kızgın ol, umurumda değil. İstediğin kadar öfkeni bana kusabilirsin. Seni ne mutlu edecekse. Ama bir noktada, korktuğun için iyi bir şeyi çöpe attığın gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaksın."

"Ne yapmamı istiyorsun, ha? O ölüyor, Damian ve-"

"Hepimiz ölüyoruz lan!" diye tersledi, ellerini sinirli bir şekilde havaya kaldırdı. "İlk nefesimizi aldığımız gün çürümeye başlıyoruz. Hayattaki tek gerçek garanti, hepimizin bir gün yaratıcımızla karşılaşacağıdır. Hayatın saati hepimiz için yüksek sesle işliyor, dostum. Dışarıda yürürken bir tır bize çarpabilir ve hayatımız bir anda sona erebilir. İşte bu kadar. Bu dünyanın bize vaat ettiği tek şey bu, ölüm. Ama Aaliyah ile, yaşamak için gerçek bir şansın var. Bir sürü pislik hayatta ama yaşamıyor. Mutluluğun en derin seviyelerine ulaşamıyorlar ve ne kadar kısa bir süre olursa olsun Aaliyah ile bunu yapabilirsiniz."

"Anlamıyorsun..."

"Elbette biliyorum. Sen benimle tanışmadan önce yaşamıyordum. Sadece var oluyordum, ama sonra sen hayatıma girdin ve bana güç verdin. Bana bir aile verdin. O yüzden bana anlamadığımı söyleme. Her neyse, dostum. İstediğin kadar kızgın ol, ama kendi mutluluğun yüzünden bu mutluluk seviyesini kaçırma.

İnatçı bir korku. Çoğu insan ölmeden önce gerçek aşkı tadamaz. Siz o insanlardan olmayın." Sandalyesinden kalktı. "Tak, tak."

"Kim var orada?"

"Pislik gibi davranmayı bırak da Aaliyah'la konuş."

Başımı eğdim ve ağır bir iç geçirdim. Haklıydı ama nasıl yapacağımdan emin değildim.

"Hey, Damian?"

"Öyle mi?"

"Marie Rollsfield hakkında biraz araştırma yapabilir misin?"

İsteğime şaşırmış gibiydi. İlk tanıştığımızda, Damian'la tanışmadan önce tanıdığım hiç kimse hakkında bir şey araştırmasını istemediğimi açıkça belirtmiştim. Ama Marie'de bir şeyler ters gidiyordu. Jason olayında bir terslik olduğunu biliyordum ama ne olduğunu anlayamıyordum.

Damian soru sormadan başını salladı. "Tamamdır."

Aaliyah'la konuşmam gerektiğini biliyordum, çünkü Damian haklıydı. Adamın herhangi bir konuda yanıldığı pek fazla zaman olmamıştı. Sadece eve gidip Aaliyah'ı görmek, onunla gerçekten sohbet etmek için cesaretimi toplamam gerekiyordu. Yine de, bir gece geç saatlerde eve gittiğimde onu yatak odasında birkaç kutu toplarken bulduğum anda tüm planlarım buharlaştı.

"Hey," dedim açık kapısına doğru yürürken. Hareketlerini durdurdu ve bana doğru baktı. "Neler oluyor?"

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, görünüşe göre kafası karışmıştı. Muhtemelen günlerce ortalıkta görünmedikten sonra gerçekten evde olduğuma şaşırmıştı.

"Toplanıyorum."

"Ne için?"

"Yeni bir daire buldum. Bu hafta sonu taşınıyorum."

Onun sözleriyle içim burkuldu. Kahretsin. Kendi şeytanlarımla uğraştığımı biliyordum ama onun gitmesini istemiyordum. Kalmasını istiyordum. Kalmasını çok istiyordum ama son birkaç gündür tam bir aptal gibi davranıyordum. "Gitmek zorunda değilsin."

Omuz silkerken bana bakmadı. "Hayır, sorun değil. Patronum bana erken bir zam yaptı ve iyi bir yer için yeterince para biriktirebildim. Bu

Seninle aramızdaki durum zaten hep geçiciydi, değil mi? O yüzden bir sonraki bölüme geçiyorum."

Ona kalmasını söylemek istedim. Erkek gibi davranıp hıyarlığı bırakmak ve ona sadece korktuğumu söylemek istedim. Sonsuza kadar yanımda olmayacağı gerçeğiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ona ne yaptığımı ya da duygularımı nasıl kontrol edeceğimi bilmediğimi söylemek istedim.

Ama onun yerine, "Peki ya röportaj?" dedim.

Bunu söylememiş olmayı diledim çünkü sözlerimden sonra yüzünde beliren acı ifadesini gördüm.

"Ne?"

"Görüşmeyi hiç bitiremedik. Geçmişimi görmek için Kentucky'ye gelmen gerekiyordu."

"Evet, ama bu işe yaramayacak. Ayrıca, doktorlarım bu durumdayken seyahat etmemin güvenli olmadığını düşünüyorlar."

Onun durumuyla.

Bu sözler bana onun hasta olduğunu bir kez daha hatırlattı. Ölmek üzere olduğunu. Hayata karşı bir zaman sınırıyla karşı karşıyaydı ve kaybediyordu. *Lütfen ölme.*

Duygular boğazıma düğümlendi. Dağılmanın eşiğindeydim ama yapamıyordum. Kendimi ifade edemiyordum; ona nasıl hissettiğimi söyleyemiyordum, bu yüzden lanet bir aptal gibi sessiz kaldım.

"Ayrıca, makaleyi yazmak için yeterli bilgiye sahip olduğumu düşünüyorum. İhtiyacım olan her şeye sahibim," diye açıkladı.

Ne söylemek istediğimi biliyordum ama kelimeleri ağzımdan çıkaracak kadar erkek olamıyordum. Ona kalmasını söylemeliydim. Ne olursa olsun onun yanında olacağımı söylemeliydim. Onu kollarıma çekmeli ve rahatlatmalıydım çünkü korkmuş olmalıydı. Olan biten her şeyden dehşete düşmüş olmalıydı.

Kalması için yalvarmalıydım ama onun yerine bir aptal gibi gitmesine izin verdim.

39

Connor

New York'tan ayrıldım ve kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp Kentucky'ye uçtum. Aaliyah'la ilişkimi bitirerek büyük bir hata yaptığımı biliyordum ama bunu nasıl düzelteceğimi bulamıyordum. Ayrıca, onu kaybetme fikri hala göğsümde çok ağırdı. Öğrendiğimden beri kalp yetmezliğini araştırmadan duramıyordum. Tedaviler arıyor, uzmanları arıyor, darmadağın oluyor ve Aaliyah'ı hayatıma geri getirip benden tekrar aldığı için evrenden nefret ediyordum.

Bu hiç adil değildi.

Uçağım Kentucky'ye indiğinde, annem koşarak yanıma geldiğinde bagaj teslimine karşılandım. Saniyeler içinde kollarını bana doladı ve beni sıkıca sardı. Sadece kucaklamasının verdiği rahatlıkla bile tıkandım. Sinir krizinin eşiğine gelene kadar annenizin kucaklamasına ne kadar ihtiyacınız olduğunu asla bilemezsiniz.

"Oh, tatlım! Seni gördüğüme çok sevindim!" Umut dolu gözlerle etrafına bakındı.

Aaliyah'ı aradığını fark ettiğimde göğsüm neredeyse çökecekti. "O burada değil anne."

"Ne? Ama ben onu kasabaya göstermeye getirdiğini sanıyordum-"

"O ölüyor," diye tükürdüm. Kelimeler boğazımda düğümlenirken daha fazla tutamadım kendimi. Fısıldarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı. "O ölüyor, anne."

Eve döndük ve Aaliyah'ı düşünerek daha derin bir depresyona girdim. Böyle küçük bir pislik olduğum için kendimden nefret ettim. Onu kaybetmekten korktuğum için kendimden nefret ettim. Onu terk ettiğim için kendimden nefret ettim.

"Kalp yetmezliği mi? Ama o daha çok genç," dedi annem bir fincan kahve yaparken. "Bu çok üzücü."

"Evet," dedim. Tek yapabildiğim buydu.

O daha bir şey söyleyemeden ön kapı açıldı ve bir adam sanki buranın sahibiymiş gibi annemin evine girdi.

"Tatlım, ben geldim!" dedi şarkı söyler gibi bir sesle. Yürüyerek eve girdi ve beni görür görmez ellerini çırptı. "Aman Tanrım! Connor! Şuraya koy!" dedi ve elimi tutup sertçe sıktı. Annemin sürekli bahsettiği Danny olmalıydı. Harika.

Belli ki odanın enerjisini okuyamamıştı çünkü her zamanki gibi gülümsüyor ve baş döndürüyordu. Üzerinde pembe ve sarı çiçekler olan bir Hawaii gömleği, neon yeşili bir pantolon ve başında batik bir şapka vardı. Adam altmışlı yaşlarındaydı ve sanki o gün için kendi kendine giyinen bir çocuk gibi giyiniyordu.

Gerçekten mi anne? O mu?

"Evet, ben de memnun oldum Dan."

"Ben Danny," dedi. "Peki, bugün eve getireceğini duyduğum şu özel bayan nerede?" diye sordu.

Bunu kastetmediğini biliyordum ama bu soru ruhuma indirilmiş bir yumruk gibiydi.

Annem yanına geldi ve kollarını Danny'nin beline doladı. "Keşke bu daha iyi bir haber olsaydı ama Aaliyah'ın ciddi sağlık sorunları olduğu ortaya çıktı. Gelmesi mümkün değilmiş."

"O iyi olacak mı?" Danny sordu.

"Hayır. Ölmüyor. O ölüyor ve ben onu kurtaramıyorum. Ondan ayrıldım çünkü orada oturup ölmesini izleyemem."

Annemin yüzü düştü. "Ondan ayrıldınız mı? İkiniz çıkıyor muydunuz?"

"Evet, öyleydik ve evet, yaptım. Konuştuğumuz gibi evimden taşınıyor. Her şey bitti."

"Hayır... Connor. Bunu yapamazsın... Yani... Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ama onu terk edemezsin... Korktuğunu biliyorum ama-"

"Korkmuyorum anne. Dehşete düştüm. Dehşete düştüm. Ama bunu tekrar yapamam. Orada oturup değer verdiğim birinin hayatının savaşını kaybetmesini izleyemem. Bunu yaşayamam. Bunu seninle iki kez yaptım, dövüşmeni izledim ve bunu bir daha yapamam."

Annemin gözleri doldu ve elini ağzıyla kapatarak boğulacak gibi oldu. Onu ağlatmak istemiyordum ama dürüst davranıyordum. O travmayı tekrar yaşayamazdım. Geceleri geç saatlere kadar oturup Aaliyah'ın hala nefes alıp almadığını merak ederek geçiremezdim. Bugün veda etmek zorunda kalacağım gün mü diye sürekli diken üstünde oturamazdım. Onun ölümünü izleyemezdim.

Danny öne çıktı ve anneme yarım bir gülümseme verdi. Eskisinden çok daha kasvetliydi, enerjik kişiliği yatışmıştı. "Onunla bir dakika yalnız konuşabilir miyim tatlım?"

Annem başını salladı ve odadan çıktı, Danny ile etkileşime girme fikri beni huzursuz etti. Bu adamı tanımıyordum bile.

Benimle birlikte masaya oturdu ve ağır bir iç çekti. "Hayat bazen boktan, değil mi?"

"Alınma Dan, ama ben-" "Danny."

"Doğru. Danny. Alınma ama bu konuda konuşmak istemiyorum. Özellikle de bana neredeyse yabancı olan biriyle."

"Anlıyorum, ama nereden geldiğini de anlıyorum." "Hayır, anlamıyorsun."

"Evet, biliyorum Connor. Muhtemelen inanamayacağın kadar çok."

"Hayır. Benim yaşadıklarımı yaşamanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Sevdiğin birinin iki kez kanserle savaşmasını izlemenin ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bunun kafanıza neler yapabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok. Sonra bu travmayı atlattığınızda, aynı korkuları gündeme getirecek birine aşık olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Bilmiyorsunuz."

Başparmağını burnunun kenarına bastırdı ve sandalyesine geri oturdu. Sanki beni görmezden geliyormuş gibi ileriye baktı ve içinde bir damla mutluluk olmayan zoraki bir sırıtış attı. "Sen benim

nasıl bir şey olduğunu biliyorum, ama ben biliyorum, genç adam. Annenle tanışmadan önce evliydim. Adı Jules'du ve olağanüstü biriydi. İlk kanser korkusunda ve hayatını kaybettiği ikinci kanserinde onun yanındaydım."

Danny ellerini kucağına indirip parmaklarıyla oynarken kaşları birbirine çarptı.

O bana gerçekleri açıklarken kalbim boğazıma düğümlendi ve kendimi tam bir ahmak gibi hissettim çünkü onun neler yaşadığına dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Hiç kimse bu çirkin hastalığın, gerçekten de herhangi bir hastalığın kurbanlarından daha fazla acı çekemez. Kimse o kişilerin çektiği acının nasıl bir şey olduğunu bilemez. Ama Tanrı'ya onu değiştirmesi için dua ettiğimi hatırladım. Onun acısını benim bedenime aktarması için. Bana onun acılarını ver ki ben de onun yerine hissedebileyim."

Sessiz kaldım ama yatırım yaptım.

Ben de o duayı çok kez ettim.

"Ama teşhis konduktan sonra en çok canı yanan insanlar kimler? Onların sevdikleri. Ona üzüntümü hiç göstermedim, çünkü daha fazla yük taşımasını istemedim. Onun üzüntüsünün ve korkusunun benimkinden on kat daha fazla olduğunu biliyordum. O zaten kelimelerle ifade edilemeyecek kadar acı çekiyordu. Ona benim de acı çektiğimi söyleseydim ne tür bir pislik olurdum? Bunun yerine arabamda ağladım. İşten önce. İşten sonra. Öğle tatilinde. Ne zaman dağılma şansım olsa, dağıldım. Dağıldım çünkü sevdiğim, tüm kalbimle değer verdiğim kadın elimden kayıp gidiyordu ve bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu."

Derin bir nefes aldı ve ellerini birbirine kenetledi. "Lütfen bana inanın, Aaliyah'la ilgili korkularınızı biliyorum. Annenle tanıştığımda ve geçmişte kansere yakalandığını öğrendiğimde ben de senin gibi tereddüt ettim. Ya geri gelirse diye düşündüm. Ya beni umduğumdan daha erken terk ederse? Ya hayatımın o arabamın içinde parçalandığım kısmına geri dönmek zorunda kalırsam? Keşkeler işin en kötü yanı, çünkü b u n u gerçekten bilmenin hiçbir yolu yok."

"Bunu nasıl atlattın?"

"Gülüşüyle, kalbiyle," dedi zahmetsizce, sanki annemi sevmek yapılacak en kolay şeymiş gibi. "Annen gibi bir kadınla tanışıp kaybetme korkusu yüzünden mutluluk şansını kaçırmazsın. Hayır, ayaklarını daha derine sokarsın. Ona daha sıkı tutunursunuz çünkü onun sevgisinin buna değeceğini bilirsiniz, defalarca. Hayatımı bilinmeyeni bekleyerek yaşayamayacağımı fark ettim, ama bir adım atmalıydım. Ayrıca," dedi

sıcak bir hava bulutu soludu ve gülümsedi. "Benim gibi hangi şanslı piç ömrü boyunca iki olağanüstü kadına aşık olabilir ki? Hayatın var olmak için bir nedene ihtiyacı varsa, o da aşktır."

Lanet olsun.

O adamdan gerçekten nefret etmek istedim.

"Aaliyah'la işleri zaten berbat ettim," dedim, tüm durum hakkında kasvetli ve karamsar hissederek. Kahretsin, onu özlemiştim. Onu o kadar çok özledim ki nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyordum. Kalbimin bunu yapabileceğini bilmiyordum.

-Her geçen gün bir milyon parçaya ayrılabileceğini bilmiyordum. Onu kendimden uzaklaştırmak da benim hatamdı. Mücadelelerim yüzünden. Korkularım yüzünden. Geçmişim yüzünden.

"Onu seviyor musun?" Danny sordu.

"Evet, onu seviyorum." Bunu ilk kez itiraf ediyordum. Haftalardır göğsümde ağır bir şekilde oturmalarına rağmen bu kelimelerin ağzımdan çıkmasına ilk kez izin verdim.

"Bu seni korkutuyor mu?" "Beni korkutuyor."

"Güzel." Başını salladı. "Bazen sevdiğin şeyleri bir daha kaybetmemek için onlardan korkman gerekir."

"O çoktan gitti. Onu suçlayamam bile. En çok zorlandığı anda onu iten pislik bendim."

"Sence o da seni seviyor mu?"

Yavaşça başımı salladım. "Sanırım öyle. Umarım öyledir."

"O zaman bitmedi. İki insan birbirini sevdiğinde, tuzakların üstesinden gelirsiniz. Birbiriniz için savaşırsınız. Vazgeçmezsiniz. Şimdi, ne olursa olsun, ne zaman zorlaşırsa zorlaşsın, artık kaçmayacağınızı ona kanıtlamanın bir yolunu bulun. Görünüşe bakılırsa bu zavallı kız hayatı boyunca terk edilmiş. Ona kalmak için burada olduğunu kanıtla."

ERTESİ SABAH uyandığımda bir önceki geceden daha da bitkin hissediyordum. Belki yeni arkadaşım Danny-boy ile yarım şişe viski içmek çok iyi bir fikir değildi ama en azından yalnız içmiyordum.

"Connor! Bir ziyaretçin var!" Annem evin içinde bağırarak beni inletti.

Kendimi yataktan kaldırıp oturma odasına yöneldiğimde başım çatlayacak gibiydi. Kafamı kaldırıp tanıdık bir yüz gördüğümde yüzümde küçük, kırık bir gülümseme belirdi.

"Hey, evlat," dedi Jax kaşlarını çatarak. Ellerini yağ lekeli kot pantolonunun içine soktu. "Şehirde olduğunu duydum."

"Seni annem mi aradı?"

"Evet." Boğazını temizledi. "Büyük bir sorun yaşadığını söyledi."

"Evet."

"Bildiğin gibi, duygularla ve diğer şeylerle başa çıkma konusunda pek iyi değilim... bunun yerine eski usule dönsek ve bu sabah tesisat işinde bana katılsan nasıl olur?"

"Eski güzel günlerdeki gibi mi?"

"Evet. Hadi. Sana protein karışımı
hazırladım." Yüzümü buruşturdum. "Biraz
çörek alabilir miyiz?"

"Asla. Çabuk giyin, olur mu? Geç kaldın."

Aceleyle çıktım ve hazırlanmaya başladım. Yaklaşık on beş dakika sonra Jax'in yolcu koltuğuna atladım ve bir anda on yedi yaşıma geri döndüm, onunla günlük sürüşlerimi yapıyordum. Bazen sırf bugün hissettiklerimi hissetmemek için o zaman dilimine geri dönebilmeyi diliyordum.

"Kennedy ve Elizabeth nasıl?" Karısı ve kızı hakkında sorular sordum.

"Güzel, güzel. Elizabeth bugünlerde jimnastikle ilgileniyor ve size söyleyeyim, bu hiç de ucuz bir hobi değil. Ama kıza hayır diyemem, her ne kadar şeytani bir çocuk olsa da. Kennedy yine hamile. Daha geçen hafta öğrendik. Henüz kimseye söylememem gerekiyor ama sen kimse değilsin, sensin."

"Ben, senin dünyadaki en iyi arkadaşın."

Gözlerini devirdi. Ben sırıttım.

Bazı şeyler hiç değişmedi.

İhtiyar Mike'ın evine gittik, iğrenç bir yerdi. Mike bir istifçiydi ve evinde en az on üç kedi dolaşıyordu. Kasabadaki herkes Mike'ın evine girme fikrinin cehennemden farksız olduğunu bilirdi. Ne zaman kasabanın festivalleri için turta yapsa, insanlar bir dilim alırken yüzüne gülümser, sonra da çöpe atarlardı.

Mike'ın tuvaletinde çalışıyorduk, sanki yıllardır tıkalıymış gibi görünüyordu. Suyun rengi ve kokusu neredeyse öğürmeme neden oluyordu.

"Bu işi özlemiyorum," diye itiraf ettim gömleğimi burnumun üzerine tutarak. Jax bundan etkilenmemiş görünüyordu.

"Çoğunlukla peyzaj işine odaklanıyorum ama arada sırada bir tesisat işi alıyorum. Beni köklerime bağlı tutuyor" diye açıkladı. "Gördüğünüz gibi Mike'ın boruları eski ve çok uzun süre çöp birikmesine izin vermiş. Hasarla hemen yüzleşmedi ve ondan uzak durdu. Bir gün taşmaya başlayana kadar yıllardır biriken pisliği asla kabul etmedi."

Konuşmaya devam ederken bir yandan da yılanı kanalizasyonda dolaştırırken homurdandı. "Ama uzun zamandır orada duran pisliği temizlemeye başlamak için asla geç değildir. Gözden kaçırdığı pislikler, yokmuş gibi davranmaya çalıştığı pislikler" - yılanla bir işarete vurdu ve tuvalet otomatik olarak sifonu çekerek atılımının sinyalini verdi- "hepsi zaman, bağışlama ve özenle düzeltilebilir."

Gözlerimi kısmıştım. "Bana kaka benzetmesi mi yapmaya çalışıyorsun, Jax?"

"Ben küçük bir kasaba adamıyım. Analojinin ne olduğunu bile bilmiyorum" diye şaka yaptı.

"Hayır. Ruhumun bokla dolu olduğunu ve annemden kaynaklanan duygusal travmamla başa çıkmam gerektiğini söylüyorsun, böylece bu şeyleri temizleyebilir ve Aaliyah için orada olabilirim."

Bir bez parçası aldı ve ellerini silmeye başladı. "Söylediklerimden bunu mu anladın?"

"Evet. Bana saçmaladığımı söylemiştin."

"Çünkü saçmalıyorsun." Omuz silkti. "Kennedy benim en iyi arkadaşım. Sadece bugünümüzün kaldığını öğrenseydim, son saniyemizi onunla geçirmek için elimden gelen her şeyi yapardım. O yüzden yap Con. Bokunu temizle."

"Bu şehirdeki tüm orta yaşlı erkeklerin kollarında güçlü bilgelik sözleri mi var?"

Ayağa kalktı ve sırtımı sıvazladı. "Bana bir daha orta yaşlı dersen dişlerini dökerim."

"Sen nasıl istersen, ihtiyar." Bir an durakladım. "Şu anda bana o boktan elinle mi dokunuyorsun?"

"Evet, öyleyim."

"İşte tam da bu yüzden bu işi özlemiyorum ama seni özlüyorum."

"Klişe olma, evlat."

"Ben de seni

seviyorum, Jax."

Tam o sırada telefonum Damian'dan gelen bir mesajla çaldı. Açtım ve sanki göğsümün çökmesine saniyeler kalmış gibi hissettim.

"Ne oldu?" Jax, okuduklarımdan dolayı yüzümde oluşan panik ifadesini fark ederek sordu.

"Ben Aaliyah. New York'a dönmem gerek."

40

Aaliyah

BIKKINLIK, son zamanlarda hissettiklerim için yeterince güçlü bir kelime değildi. Her sabah bir önceki günden daha kötü hissediyordum. Tek yapmak istediğim yatakta kalıp derin bir uykuya dalmaktı ama hâlâ yapacak bir işim vardı. Her ne kadar her geçen gün daha da imkânsız görünse de, her türlü normalliğe tutunmak için elimden geleni yapıyordum.

Connor'la ilgili makalemi onay için Maiv'e teslim etmiştim ki o ofisime geldi. Binaya girdiğinde Greta bana hemen mesaj atmıştı. Ofisime ulaştığında, sinirlerimden bayılacakmış gibi hissettim.

Kentucky'ye gittikten günler sonra "Merhaba," diye nefes verdi. Bunun hikâyemizin sonu olduğunu düşündüm. Hikâyemizin sonu olmalıydı. Ona daha fazla kendimi veremezdim. Bu bizim için sağlıklı değildi, doğru değildi.

"Burada olmamalısın," dedim, gerçek duygularımı saklamaya çalışarak. Onun yakınımda olmasının bende nasıl daha da yaklaşma isteği uyandırdığını görmesine izin veremezdim. Onu ne kadar özlediğimi, yanıma dönmesini ne kadar istediğimi ona gösteremezdim. Hala onunla ilgili her şeyi nasıl arzuladığımı.

"Seni incittim." İç çekti. "Özür dilerim, Aaliyah. Panikledim ve kendimi geri çektim."

"Bunu aştım."

Bana bakarken kaşlarını indirdi. Ona karşı soğukluğum muhtemelen onu şaşırtmıştı ama elimde değildi. Güçlü olabilmek için soğuk olmalıydım.

"Bana bir şans daha ver, Red. Lütfen."

Ağlamak istedim ama ağlamadım. "Çok geç kaldın."

"Seni seviyorum," diye nefes aldı, sesi çatlıyor ve acı çekiyordu.

Ona baktım ve gözlerimin duygularla parladığından emindim. Sonra ağzımı ayırdım ve "Ben de seni sevdim" diye fısıldadım.

"Sevdin mi?"

"Evet. Sevdim."

Geçmiş zaman. Bu bir yalandı ama ona söylemek zorundaydım. "Aaliyah-"

"Lütfen gidin," dedim sert bir şekilde.

"Ama ben... ben seni incittim," diye tekrar fısıldadı, sesi olan bitenin farkına varmaktan acı duyuyordu.

Başımı salladım.

"Evet." "Tekrar deneyeyim."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ilk seferinde bana zarar veren sendin. Eğer geri gelmene izin verirsem, ikinci seferde kendime zarar vermiş olurum."

"Aaliyah-"

"Bunun için zamanım yok Connor. Artık kaybedecek zamanım yok. Seninle bu gidip gelme olayını yapamam."

Konuşmak için ağzını açmadan önce hafifçe başını salladı. Yine de bunu yapmasına izin veremezdim. Bana tek bir kelime daha etmesine izin veremezdim çünkü çıkardığı sesler kalbimin hızlı hızlı atmasına neden oluyordu. Sesleri, içine düşüp onu affetme isteği uyandırıyordu. Sesleri beni güçsüzleştirdi.

Artık zayıf olamazdım. Yine de, onun sesi.

Benimle konuşma şekli.

Sadece biraz daha... Sadece biraz daha... zaman istedim.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum ve aptalın teki olduğumu da biliyorum ama sana bir şey söylemem gerek Aaliyah, gerçekten önemli bir şey," diye ısrar etti.

"Gidebilir misin?" Gitmesini istemediğim halde gitmesine ihtiyaç duyarak sordum.

"Yapacağım, ama şunu bilmeni istiyorum-" "Connor, ciddiyim, yapabilir misin-"

"O senin Anne." o ağzından kaçırdı Dışarı, yapmak Ben hala benim Vücudu tamamen.

"Ne için özür dilerim?" Bana doğru bir adım attı, ben de geriye doğru bir adım attım. Bir elimi kaldırdım. "Dur, ne demek istiyorsun? Annem kim?" "Marie. O senin annen. Ben..." Boğazını temizledi ve ensesini ovuşturdu. "Ofisime gelip deli gibi davrandıktan sonra Damian'a onu biraz araştırmasını söyledim. Bütün bunları senin Jason'dan başka biriyle birlikte olman için yapmadığını anlatıp duruyordu. Dürüst olmak gerekirse, düzensiz ve çılgıncaydı ve hiçbir anlamı yoktu. Damian bana kanıt getirene kadar."

"Kanıt," diye homurdandım, inanamayarak başımı salladım. Bunu neden yapıyordu? Neden bu sözleri söylüyordu? Marie'nin annem olmasına imkân yoktu. Annem olsaydı bilirdim. Onun kızı olsaydım bilirdim.

Mümkün değil.

Marie ile yaşadığım her durumu hatırlamaya çalışırken zihnim dönmeye başladığında başımın döndüğünü hissettim. Onunla barista işimde tanışmıştım. Bana karşı hep çok nazikti. Beni Jason'la tanıştırdı. Bana hep benim gibi bir kızı olmasını istediğini söylerdi. Ona ne zaman iyi bir anne desem ağlardı.

Hayır.

Bunun doğru olmasına imkân yoktu.

"Gitmeni istiyorum," diye bağırdım, sanki zihinsel bir çöküşün eşiğindeymişim gibi hissediyordum. Tüm bunlar benim için başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Zaten bir sorunlar havuzunda yüzüyordum ve bu yığına bu kadar büyük bir şey ekleyecek zihinsel güce sahip değildim.

"Aaliyah-"

"Lütfen," diye yalvardım, başımın dönmesini engellemek için gözlerimi kapattım. Gözlerimi yeniden açtığımda, mavilikleri üzerime sabitlenmişti. "Lütfen git Connor."

Sertçe yutkundu ve yavaşça başını salladı. "Özür dilerim, Aaliyah. Her şey için. Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ama bilmen gerektiğini düşündüm. Seni seviyorum, Aaliyah. Her zaman seveceğim ve umarım bunu gerçekten biliyorsundur." Ellerini pantolonunun içine sokup fısıldamadan önce gözleri kısa bir an benimkilerle kilitlendi. "Senden asla vazgeçmeyeceğim. Bizden. Sana göstermeye devam edeceğim

senin için. Seni seviyorum Aaliyah ve bundan vazgeçmeyeceğim, bizden vazgeçmeyeceğim." Arkasını döndü ve uzaklaştı.

Eğer beynim olmasaydı, kalbim kalması için ona yalvarırdı. Ondan nefret ettiğim için gitmesine izin vermedim. Gitmesine izin verdim çünkü onu seviyordum. Üzgün olduğunu biliyordum ve izin verirsem kalacağını da biliyordum. Ama ben onun için bunu istemedim. Hayatım sona ererken onun acı çekmesini istemedim.

Geçmiş travmalarını biliyordum. Ona daha fazlasını yaşatamazdım. Bu nedenle, gitmeme izin vermesi için ona yalan söyledim. Uzaklaşırken, benden bir parçayı da yanında götürdüğünün farkında bile değildi.

Koltuğuma gömüldüm ve duygularımı bastırmaya çalıştım. Aklım yine Marie'ye gitti. O zihnimi doldurdukça nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. Ben daha olanları sindiremeden Maiv yüzünde sert bir ifadeyle kapımın önünde duruyordu. Bu şaşırtıcı değildi, sert bir bakış Maiv'in varsayılan özelliğiydi.

"Aaliyah. Makaleyi okudum," dedi kaşlarını indirerek.

"Oh? Değiştirmemi istediğin bir şey varsa-"

"Terfi için tebrikler. Harika bir kıdemli editör olacaksın."

Kalbim ne yapacağını bilemiyordu. Connor'ı kaybettiğim için kırılmıştı ama kendimle gurur duyuyordum. O makaleyi çok iyi yazdığımı biliyordum, çünkü onu doğrudan kalbimden yazdım, kırık parçalar ve hepsi. Bu kelimeleri sayfaya akıttım ve Connor'ı bildiğim tek şekilde, en parlak ışıklarla vurguladım.

Onun gibi özel biri hakkında yazmak kolaydı.

"Sanırım adını Modern Günlerin Centilmeni koyacağız. Bu derginin şimdiye kadar okuduğu en iyi yazılardan biri. Sıkı çalışmanızla gurur duymalısınız. İleride bundan daha azını beklemiyorum."

"Söz veriyorum," dedim ona. Ben oturup başlık hakkında düşünürken o ofisimden ayrıldı. Günümüzün Centilmeni uygun bir başlıktı, Connor Roe'yu mükemmel bir şekilde tanımlıyordu.

İş günümün ardından hemen bir taksiye atlayıp Marie ve Walter'ın evine doğru yola çıktım. Onun gözlerinin içine bakana ve göğsümde ağır bir şekilde oturan soruyu sorana kadar başka bir şey yapamayacağımı biliyordum.

Geldiğimde evde değildi, ben de verandasında oturup bekledim.

Gün geceyi öperken saatler geçti ve ben beklemeye devam ettim. Arabası yanaştığında ve araçtan indiğinde, beni gördüğüne şaşırmış gibiydi

orada oturuyordu. Telaşlı bir bakışla bana doğru koştu. "Aaliyah, tatlım, iyi misin?" diye sordu, muhtemelen tenimdeki solgunluğu ve gözlerime oturan ağırlığı fark etmişti.

Merdivenlerden kalktım ve tüm vücudum titremeye başlarken gözlerinin içine baktım. "Sen benim annem misin?"

Bakışlarındaki bir anlık tereddüt ve suçluluk duygusu, bana söyleyeceği herhangi bir kelimeden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Aman Tanrım, hasta olacaktım.

"Ciddi olamazsın!" Ellerimi başımın üzerine koyarken sesim çatlayarak haykırdım. Panik atağın eşiğinde otururken kalbim göğsümde inanılmaz bir hızla çarpıyordu.

Bana doğru birkaç adım atarken Marie'nin gözleri yaşardı. "Tatlım -"

"Yapma," diye araya girdim, bir elimi ona doğru tutarak. "Sakın bana tatlım."

"Nasıl öğrendiniz bilmiyorum ama..." Elleri titrerken sertçe yutkundu. Avuçlarını dua eder gibi birleştirdi ve dudaklarına dayadı. Başını iki yana salladı. "Öğrenmemen gerekiyordu. Asla öğrenmemen için her şeyi ayarlamıştım ama biz bir aile olacaktık. Jason'la evlendiğinde her zaman ailemin bir parçası olacaktın. Kulağa çılgınca ve tuhaf geldiğini biliyorum ama seni hayatıma geri getirmenin, tüm bu suçluluk duygusu ve travma olmadan asla iyi bir yolu olmayacağını biliyordum."

"Beni terk ettin. Beni doğarken terk ettin."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ama ben benimkilerin de aynı şekilde süzülmesine izin vermedim. "O kadar basit değil."

"Basitleştirmeyin. Sadece bana gerçeği söyle."

"Ben de sizin gibi büyüdüm... Genç ve yalnızdım. Walter'la tanıştığımda ilk kez dünya için bir anlam ifade ettiğimi hissettim. Birileri beni istiyordu. İlk başta büyüleyiciydi. Sonra Walter çalışmaya başladı. Başarıyı takıntı haline getirdi ve basamakları tırmanmak için her şeyi ve herkesi yaptı. Bir ilişkisi olduğunu öğrendiğimde tüm dünyam yıkıldı. İhanete uğramış hissettim. Ondan ve kendimden iğrendim. Bu yüzden daha iyi bir eş olmam gerektiğini düşündüm. Onun için daha iyi bir kadın. Bu yüzden hamile kalmaya çalıştım. Hamile kalamadım. Aldatmaya devam etti, ben de gidip kendimi başka bir adama verdim. O aldattıysa ben de aldatmalıyım diye düşündüm."

Devam etmesini bekledim. Hayatım boyunca aradığım bulmacanın tüm parçalarına ihtiyacım vardı. Beni ne kadar yakarsa yaksın.

"Barda bir adamla tanıştım. Adı Cole Simms'ti. Tanıdığım herkesten daha yumuşak ve komikti. Bir caz sanatçısıydı ve her Cumartesi gecesi Queens'teki Ralph's'ta çalıyordu. Haftalarca onu dinlemeye gittim. Sonra onun yatağına düştüm. Senden hamile olarak çıktım. Walter'a her şeyi anlattım. Bebeği doğar doğmaz vermezsem beni asla geri almayacağını söyledi. Beni hiçbir şeysiz bırakacağını ve hayatımı mahvedeceğini söyledi. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama Aaliyah, hiçbir şeyim yoktu. Hiçbir şeyi olmayan zavallı bir kızdım ve hamile kalmayı beklemiyordum. Tek istediğim Walter'a onun bana hissettirdiklerinin bir gramını hissettirmekti."

"Yani sana sadakatsizlik eden bir adamla kalmak için beni terk ettin."

"Bunu açıklamak o kadar zor ki..." dedi ama bunun yalan olduğunu biliyordum. "Hayır. Öyle değil. Benden vazgeçtin, beni yalnız ve terk edilmiş bıraktın, sonra da
Oğlum diyebileceğin küçük bir çocuk evlat edindin."

Başını öne eğdi. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum..."

"Kulağa şeytanmışsın gibi geliyor," diye kabul ettim, nefesim daralmıştı. *Nefes alamıyorum.*

"Sanırım bu Walter'ın bana verdiği bir cezaydı. Seni doğurup bıraktıktan sonra, aslında ne kadar çok çocuk istediğinden bahsetmeye başladı. Bir oğlan. Ona sahip olabilirse benimle terapiye başlayacağını söyledi. Böylece Jason'ı evlat edindik... beş yaşında bir çocuktu, çünkü Walter bezlerle ve o ilk yıllarla uğraşmak istemiyordu."

"Benim yerime Jason'ı seçtin." "Anlaman gerek-"

Göğsümde bir ağrı hissederek, "Altına girecek bir şey yok," diye nefes verdim.

Geriye doğru bir adım attım ve Marie bana doğru ilerledi.

"Aaliyah, oturmalısın. Gerçekten solgun görünüyorsun," diye emretti. "Babama ne oldu?" Bayılacak gibi hissederek kendimi dışarı attım. Senkop.

İsim.

Tanım: Kan basıncındaki düşüşün neden olduğu geçici bilinç kaybı. Bayılmanın tıbbi terimi olarak da bilinir.

Görüşüm gidip gelirken bayılacağımı hissettim.

"Aaliyah, lütfen," diye ısrar etti.

"Anlat bana."

Gözlerinden daha fazla yaş akmaya devam ederken yüzünü buruşturdu. "Birkaç yıl önce Walter ve ben zor bir dönemden geçerken Cole'un hâlâ caz müziği çalıp çalmadığına bakmak için geri döndüm. Vefat ettiğini öğrendim."

"Nasıl?"

Sertçe yutkundu. "Kalp krizi geçirdi. Aileden gelen genetik bir özelliği vardı ve..." Başını bana doğru salladı ve elini ağzına götürdü. "Çok üzgünüm, Aaliyah. Çok üzgünüm. Durumunu öğrendiğim anda seni bulma görevine atıldım. Nerede çalıştığını öğrendim ve seninle tanıştıktan sonra hayatımda olmadan devam edemeyeceğimi biliyordum."

Kafama bir sürü düşünce üşüştü. Çok fazla his, çok fazla duygu, çok fazla acı.

Acı.

Acı içindeydim.

Geriye doğru düşmeye başladım ve Marie'nin verandasının basamağına çarptığımda kendimi yakaladım. Kendimi aşağıya bıraktım ve elimi göğsümün üzerine koyarak aldığım her nefes için savaştım.

"Marie?"

"Evet?"

"911'i ara."

41

Aaliyah

Marie'nin evinde kan basıncım hızla düştü. Acilen hastaneye götürüldüm ve oksijen verildi. Aldığım her nefes çok yorucu geliyordu. Dr. Erickson durumumu öğrendikten sonra beni kontrol etmek için hastaneye geldi. Yüzündeki solgunluk durumumun ne kadar vahim bir hal aldığını gösteriyordu. Yine de zaten bildiğim, bitkin kalbimin uzun zamandır bana söylediği şeyi söylemesine ihtiyacım yoktu.

Ölüyordum.

Marie beni ziyaret etmeye çalıştı, ancak onu görmesine izin vermeyi reddettim. Hayatımın sona erdiğinin farkına varmaya çalışırken onunla uğraşmaya hazır değildim.

Hastaneden ayrılmıyordum ve bunu kesinlikle biliyordum. Bu durumdayken olmaz. Gözetim altında tutulduğum tam bir gün geçti. Doktorlar ve hemşireler odaya girip çıktıkça oda çok soğuk geliyordu. Bana iğneler batırdılar ve hala stabil olduğumdan emin olmak için sayılarımı izlediler.

Sürekli yorgun hissediyordum.

Tek yapmak istediğim uyumaktı.

Tek yapmak istediğim gözlerimi kapatıp acının geçmesini sağlamaktı.

Sürpriz bir şekilde, hastanede kaldığımın ikinci gününde bir ziyaretçim oldu.

Kapımda durmasını hiç beklemediğim biri.

"Damian. Burada ne işin var?" Odama girdiğinde sordum. Her zamanki gibi çökmüş ve kasvetli görünüyordu. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Bir şeyleri bulma konusunda oldukça iyiyimdir. İçeri gelebilir miyim?"

"Elbette, ama... Neden burada olduğun konusunda kafam karıştı." Damian ve benim yakın olmadığımız bir sır değildi. Yollarımız sadece birkaç kez kesişmişti.

"Connor adına buradayım," dedi açıkça.

"Anlamıyorum."

"O seni seviyor. Muhtemelen seni incittiği için onu burada istemiyorsun. Ama ben buradayım çünkü o seni seviyor ve yalnız kalmanı istemezdi, o yüzden burada oturacağım."

"Bu çılgınlık," diye nefes aldım, yorulmuştum. Bitkin.

"Evet, aşkın durumları biraz çılgınlaştırabileceğini duydum." Çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. "Ona bir şans daha vermelisin."

"Damian-"

"Dinle, buraya seni strese sokmak için falan gelmedim. Belli ki ciddi şeyler yaşıyorsun. Ama bunu söylemem gerekiyordu. Anlıyorum. Ben de koruyucu aile sisteminde büyüdüm. İnsanlar ve güven sorunları hakkında çok fazla bıkkın düşüncelerim var. İfade etmeye bile başlayamadığım terk edilme sorunlarım var ama Connor kötü adam değil Aaliyah. Bu berbat dünyanın geri kalanı kötü."

"Bilmiyorum..."

"Anlıyorum. İncinmişsin. İncinmiş ol. Ama o zaman ona bir şans daha ver." "Bu o kadar kolay değil, Damian."

"Öyle olmak zorunda. Çünkü bu benim için kişisel bir mesele." "Nasıl yani?"

Ellerini birbirine kenetledi ve öne doğru eğildi. "Beni kurtardın."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne?"

"Sen benim hayatımı kurtardın. Neredeyse üç yıl önce, en dip noktamdaydım. Hayatıma son vermeyi düşünüyordum. Kendimi kaybolmuş ve yalnız hissediyordum. Beni umursayan kimse yoktu ve ben de kendimi umursamıyordum, o yüzden ne anlamı var ki diye düşündüm. Sonra birdenbire kötü esprileri olan bu şapşal adam hayatıma girdi ve ona açılmam için beni zorlamaya devam etti. O da pes etmedi. Onu içeri almam için güneş ışığı ve klişe kişiliğiyle beni zorlamaya devam etti. Onca uğraştan sonra

Bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu sordum. Bana Kırmızı Başlıklı Kız'la tanıştığını ve onun hayatını daha iyi bir hale getirdiğini söyledi.

"Aynı şeyi bir başkası için de yapabilmek istiyordu. Eğer sen hiç var olmasaydın... Connor'ın hayatını değiştirmeseydin, o da benimkini asla değiştiremezdi. Sen olmasaydın bugün hayatta olamazdım, Aaliyah. Hayatımın yaşamaya değer olduğuna inanan birini hayatıma soktun. Dünyanın geri kalanı beni görmezden gelirken bana bir şeyler yapma şansı veren birini. Bu yüzden, bunun benim için kişisel olduğunu söylediğimde beni anla."

Sözleri ruhumun derinliklerine işledi. Benimle paylaştığı şeye inanmakta güçlük çekiyordum ama yine de inanabiliyordum çünkü Connor böyle bir insandı - insanlara yardım ediyordu. Yine de onu tekrar içeri almaktan korkuyordum.

"Hiç aşık oldun mu Damian?"

"Hayır," diye hemen cevap verdi. "Ama bana geldiğinde ondan kaçarsam lanetlenirim. Bizim gibi insanlar mutlu başlangıçlara sahip değildir, ama bu mutlu sonlara sahip olmadığımız anlamına gelmez."

Damian'ın benimle konuşmaya gelmesinin büyük bir olay olduğunu biliyordum. Damian sık sık kimseyle konuşmazdı. Onunla ne zaman yollarımız kesişse, kendi işine bakmaya ve sadece düşüncelerinde yaşamaya geri dönmeden önce orada burada birkaç gülümsemeyle yetinirdi.

"Aaliyah," dedi Damian, bana biraz daha yaklaşarak. "Yapma bunu."

Her zaman çok sert, çok sert ve soğuk görünmesine rağmen, gözleri şu anda empatiyle yıkanıyordu. İlgiyle. O anda onun her bir parçası uzun zamandır görmediğim bir sıcaklık hissi veriyordu.

"Neyi yapmayayım?"

"İyi bir şeyden kaçarsınız çünkü bir gün o kişinin önce kaçacağından korkarsınız. Connor kaçan biri değil. Evet, çuvalladı ve tereddüt etti ama o da bir insan. Bütün çocukluğunu annesinin öleceğini düşünerek geçirdi. Sonra senin hasta olduğunu öğrendiğinde, yıllarca peşini bırakmayan o eski düşünce sürecine girdi. O korkuyor, Aaliyah. Adam seni kaybetmekten çok korkuyor ama kaçmayacaktı. Sadece biraz tökezledi."

"Onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum Damian. Gerçekten. Anlıyorum. Bu yüzden bunu ona yapamam."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Ne?"

"Ölüyorum Damian. Fazla zamanım kalmadığını biliyorum ve ona bunu yaşatmak istemiyorum. Benim acı çekmemi izlemek zorunda kalmasını istemiyorum, çünkü bu onun kalbini kıracak."

"Sen burada oturmuş onun kalbinin kırılmasından endişe ederken, seninki kelimenin tam anlamıyla parçalanıyor. Eğer bu aşk değilse, nedir bilmiyorum. O burada olmalı."

"Bunu ona yapamam... Üzgünüm Damian. Beni ölürken izlemesine izin veremem."

Damian burnunun kenarını sıkarken kaşları çatıldı. Sonra bir sandalyeye oturdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Oturuyorum."

"Neden?"

"Yani yalnız değilsin."

"Kahretsin-"

"Anlıyorum. Onu incinmekten korumak istiyorsun. Bu asilce. Bana sorarsan aptalca ama asilce. Ama bu yalnız kalmayı hak ettiğin anlamına gelmez. Eğer ölüyorsan, ölüyorsundur. Bu boktan, korkutucu ve berbat bir durum çünkü ölmeyi senden daha çok hak eden milyonlarca insan sayabilirim. Dünya berbat bir yer ve iyi insanların üzerine sıçıyor. Sana bunu yaptığı için üzgünüm Aaliyah, ama bunu tek başına yapmayacaksın. Tamam mı? Burada oturacağım ve," Elini arka cebine attı ve bir çizgi roman çıkardı. "Sana çizgi roman okuyacağım çünkü Connor böyle yapardı."

"Damian. Burada kalmak zorunda değilsin. Gerçekten. Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin ve bu sorun değil. İyi olmana ihtiyacım yok. Sadece şu anda sana kitap okumama izin vermeni istiyorum, böylece yalnız olmazsın."

"Loo-"

"Aaliyah," dedi kontrollü, derin bir ses tonuyla. "Sadece

dinle." İçimi çektim ve dediğini yaptım.

Yirmi beş gün.

Damian yirmi beş gün boyunca bana kitap okumak için geldi ve yalnız olmadığımdan emin oldu. Bazen ona Connor'ın nasıl olduğunu sormak istiyordum ama kelimeleri ağzımdan çıkaracak cesareti kendimde bulamıyordum. Onu, kendime sormaya izin veremeyecek kadar çok özlüyordum.

42

Connor

YIRMI BEŞ GÜN.

Damian bana Aaliyah'ın hastaneye yatırıldığını haber verdiğinden beri hastanenin lobisinde oturuyordum. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu, bu yüzden Damian her gün gelip onunla oturuyordu. Odasının hemen dışında beklediğime dair hiçbir fikri yoktu ama o bilmese bile yakın olmam gerekiyordu. Başka bir yerde olmayı hayal bile edemezdim.

Tek istediğim onun iyi olmasıydı. İyileşmesine, bana tekrar bütün olarak dönmesine ihtiyacım vardı.

Damian her gece gelip bana Aaliyah'ın durumu hakkında bilgi veriyordu ve ben de ona okuması için yeni çizgi romanlar veriyordum. Bana onun nasıl bir savaşçı olduğunu anlatırdı ve mücadele ettiği açık olsa da moralini yüksek tutmaya çalışırdı.

Bana beni özlediğini söylerdi, öyle demezdi ama belli ederdi.

Bunu bana doğru olduğu için değil, duymaya ihtiyacım olduğunu bildiği için söylediğini düşündüm. Ama, lanet olsun, doğru olmasını ummuştum.

Bir gece Aaliyah'tan haber beklerken Maiv Khang'dan bir e-posta aldım.

KİME: ConnorXRoe@roeenterprises.com
Kimden: maivkhang@passion.com
Konu: Makale Onayı

MERHABA CONNOR,

UMARIM İYİSİNİZDİR. Aaliyah Winters tarafından sizin adınıza kaleme alınan makale ektedir. Eylül sayısında yayınlamak üzere ilerlerken onayınızı almak üzere gözden geçirmeniz için gönderiyorum. Röportaj için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Passion tüm bu süreç boyunca gösterdiğiniz nezaket ve açıklık için minnettar.

Düşüncelerinizi ve herhangi bir endişeniz veya sorununuz varsa bana bildirin, ancak makaleyi kendim okuduktan sonra herhangi bir şikayet olacağından şüpheliyim.

-MAIV

Not: Fotoğraf çekiminden bazı resimleri ekledim. Sana baktığı fotoğraf favorim. Aramızda kalsın, erkeklerden nefret ediyorum. Bana ve Aaliyah'a bazı erkeklerin buna değdiğini kanıtladığın için teşekkürler.

E-postaya ekli resimleri açtım ve Aaliyah ile beni birlikte, birbirimizin kollarına sarılmış, gülümseyerek ve kahkahalar atarak gördüğümde kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. O görüntülerde dünya dondu ve tek istediğim bunun gibi daha fazla an yaratmaktı. Onunla daha fazla zamana ihtiyacım var. Bizimle daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Fotoğraflara çok uzun süre baktıktan sonra makaleyi açtım ve kendimi Aaliyah'ın benim için yarattığı kelimelerin derinliklerine bıraktım.

MODERN GÜN BEYEFENDISI:

Connor Roe ile Haftalarım, yazan Aaliyah Winters

CONNOR kahvesinden bir yudum alırken gülümser.

Bu röportajı yapmayı kabul ettikten sonraki üçüncü gün görüşüyoruz ve onunla ilgili her şey ne kadar güçlü olduğunun farkında olmadığını ifade ediyor - en iyi şekilde. Sağ bacağını sol dizinin üzerine koymuş, sandalyesinde arkasına yaslanmış oturuyor. Geniş omuzları rahatlığını gösterecek şekilde tamamen gevşemiş.

Kahvesinde bir fiske hindistan cevizi sütü ve üç küp şeker var - asla iki değil, asla dört değil.

Onun için ulaşılabilir olmaktan başka bir şey değil. Bir sonraki büyük şeye ulaşmak için her zaman ışık hızında hareket eden bir şehirde ne kadar sakin ve rahat olduğunu görmek ferahlatıcı. Connor Roe'nun acelesi yok. Ağırdan alıyor. Sanki şu andan daha önemli bir şey yokmuş gibi, zamanı görmek için asla saatine bakmıyor.

Connor'la geçirdiğim haftalardan çıkardığım en büyük sonuç bu oldu; o anı yaşayan bir adam. Ve onunla geçirilen her an, sonsuza kadar saklanacak bir hayal. Garson kız kahvaltılıklarımızı getirdiğinde biraz tökezliyor ve yulaf ezmesi kasesi neredeyse yere düşüyor. Connor hızla hareket ediyor, tetikte ve dikkatli, elindeki kaseyi rekor bir hızla yakalıyor. Bir damla bile dökmüyor ya da ellerini yakmıyor. Garson kız utancından kızarıyor, çekingenleşiyor ama Connor ona o ödüllü gülümsemesiyle karşılık veriyor ve endişesini gideriyor.

"Endişelenme," diyerek onun utancını yatıştırıyor. Kız biraz daha kızarıyor - bu adamın etrafında olmanın normal bir etkisi.

Endişeye mahal yok; bu sloganı günümüz beyefendilerinden çabucak kaptım.

Connor dünyaya geri vermenin büyüsüne inanıyor. Aldığından daha fazlasını veriyor, kendisi için savaştığından daha fazla başkaları için savaşıyor. Zenginlik ve ayrıcalık içinde doğmamış olanlar için daha iyi bir yaşam yaratmak için her gün kendini zorluyor. Yaşlılara adil davranıldığı, düşük gelirli bireylerin kiralarını nasıl ödeyecekleri konusunda asla endişelenmek zorunda kalmadığı ve koruyucu çocukların bir an bile yalnızlık hissetmediği bir dünya hayal ediyor.

Hiçbir çocuğun aç kalmadığı bir dünya hayal ediyor. Hiçbir bekar annenin elektriksiz kalmadığı. Hiçbir yaşlının istismar edilmediği ve yalnız bırakılmadığı.

Adopt a Grandparent, Twisted Food Trucks (yaz aylarında çocuklara ücretsiz öğle yemeği sunan bir program) ve A.C.T.L. (act, care, teach, love) gibi hayır işleriyle uğraşan Connor Roe, bugünün sorunlarına odaklanarak daha iyi bir yarın için çabalıyor.

Her gün iyi bir mücadele veriyor. O iyi bir adamın tanımıdır, bu yüzden söylemeliyim ki, o sadece New York'un Güneyli cazibesine sahip modern zaman beyefendisi değil, aynı zamanda bu neslin süper kahramanıdır. İyilik yapan biri. Umut veren. İnsan varoluşunun bir başyapıtı.

Muhtemelen ne düşündüğünüzü biliyorum, çünkü ilk başta ben de öyle düşünmüştüm. O gerçek olamayacak kadar iyi. İçinde bir yerlerde sakladığı bir kusur olmalı ve ben size bu konudaki gerçekleri söylemek için buradayım: hiçbir kusur tespit edilmedi.

Değil. Bir. Tek. Bir.

Connor Roe inançla inşa edilmiş, sevgiyle güçlendirilmiştir. Yarattığı her eylem gerçek bir özen ve nezaketten geliyor. Korktuğunda bile, korkusu kalbinin sevgiyle dolup taşmasından kaynaklanıyor. Bu hiçbir şekilde bir kusur değildir - bu Roe'nun süper gücüdür - onun gücü sevmektir.

Connor Roe ile karşılaşma şansınız olursa, size sevgisini gösterecektir. Sadece bir an için olsa bile. Bir anlık sevgi, eğer isterseniz. Kapıyı sizin için açık tutacak ve arkasındaki müşterinin kahve fincanını ödemeyi teklif edecektir. Sizi çok güldüren gerçekten kötü şakalar yapacaktır. Ona anlattığınız her hikayeyi dinleyecektir - tutarsız olsa bile. İhtiyacınız olduğunda ve hatta olmadığında bile size sarılır. Size sanki hem gün doğumu hem de gün batımıymışsınız gibi bakacaktır.

Konuşacak kimseniz olmadığında arkadaşınız olacak. Uçup gittiğinizi hissettiğinizde dayanağınız olacak. Sizi gülümsetecek.

Tanrım, gülümseyecek misin?

Bu dünyaya verdiği süper güç budur. Mücadeleler ve korkular üzerine kurulu bir toplumda milyonlarca gülümseme yaratıyor. O her bir

insan, her bir hayat ve ona sırılsıklam aşık olmamak imkansız.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın sonunda, onun güçlerinin kurbanı oluyorum. Düşüyorum ve kolaylıkla ve güvenle düşüyorum, çünkü günün sonunda ne olursa olsun beni yakalayacağını biliyorum.

Onun kollarında
güvendeyim. Onun
kollarında seviliyorum.
Ve onun kollarında
seviyorum.

Bu süper kahramanıma büyük bir aşkla bağlıyım.

Connor Roe pek çok şeydir: güçlü bir iş adamı, paçavradan zenginliğe uzanan bir Külkedisi hikâyesi ve emlak dünyasında hesaba katılması gereken bir güç. Yine de sahip olduğu en iyi şey?

Sevgiler.

Connor Roe aşktır.

Onun aşkıyla yolları kesişen herkes bir daha asla eskisi gibi olamayacak. Ben olmayacağımı biliyorum.

Connor kahvesinden bir yudum daha alırken gülümsüyor.

Ben de kendi yudumumu alırken gülümsemeden edemiyorum.

-AW, Kıdemli Editör

BENI SEVIYORDU.

Makale, ben ondan uzaklaştıktan sonra gönderilmişti ama o yine de beni seviyordu.

Beni seviyor.

Şimdiki zaman.

Söz konusu makaleyi okuduktan sonra, yapmam gerektiğini bildiğim bir yolculuğa çıktım. Eve gidip Aaliyah'ın artık olmadığı bir yatağa giremezdim. Benden daha büyük, doktorlardan daha büyük, hayattan daha büyük birinin yardımına ihtiyacım vardı.

"Merhaba," diye nefes aldım ve Grant'ın mezar taşının önünde kendimi yere bıraktım. "Kısa bir süre önce tanıştığımızı biliyorum, ama Aaliyah için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden bu konuşmaya bir şans vermem gerektiğini düşündüm. Hımm,

Durumu pek iyi değil Grant," dedim, kelimeler ağzımdan çıkarken burnumu çekiyordum. Bunları yüksek sesle söylemek Aaliyah'ın acı çektiğini daha da gerçek kıldı. "Kızımız iyi durumda değil. Ve ben çok korkuyorum. Beni yanında istemiyor. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor ve onu suçlayamam. İnsanların çekip gitmesinin onu ne kadar incittiğini biliyordum ve işler zorlaştığı anda bir korkak gibi davrandım. İşler zorlaştığı anda korkağın tekiydim. Bunu geri alamam ve davranış şeklimi değiştiremem ama bana inanmalısın Grant. Yaptıklarım için özür dilerim."

Başparmağımı burnumun köprüsüne sürttüm. "Bana iyilik yapmadığını biliyorum ve onun benden nefret ettiği kadar benden nefret etme hakkını sana veriyorum. Ama buradayım... çünkü yardımına ihtiyacım var. Aaliyah'ın sahip olduğu baba figürüne en yakın şey sensin, bu yüzden senden çok önemli bir şey istemek için buradayım. Bu iş bittiğinde, Aaliyah bu işten sıyrıldığında, ondan karım olmasını isteyeceğim. Bu gezegende geçireceğimiz zamanın geri kalanında yanımda olmasını istediğim kadının o olduğuna hiç şüphem yok. Ne kadar uzun olursa olsun. Bu da demek oluyor ki, onun bundan kurtulmasına ihtiyacım var Grant. Bir süreliğine benden nefret etse bile, bu işten vazgeçmeyeceğim, bizden vazgeçmeyeceğim. Kalacağım. Beni duyuyor musun? K o r k t u ğ u m zaman bile kalıyorum.

"Yardımına ihtiyacım var. Muhtemelen onu özlediğini biliyorum ama biraz beklemeni istiyorum, tamam mı? Onunla evlenmek için senden izin istiyorum. Onunla evlenmek istiyorum Grant, bu yüzden sana yalvarıyorum, lütfen..." Dua etmek için diz çöktüğümde derin bir nefes aldım. Elimi oyulmuş taşın üzerine koydum ve rüzgâr tenimi okşarken, gözlerimden yaşlar süzülürken, her yanım korkuyla titremeye başlarken fısıldadım. "Lütfen Grant... Lütfen..." Boğazımı temizledim ve usulca "Lütfen onu henüz almayın" dedim.

Grant ile konuşmamı bitirdikten sonra arabama yöneldim, Luis beni eve götürmek için bekliyordu.

"İyi misin Connor?" diye sordu

bana. "Hayır," diye yanıtladım.

O olmasaydı asla iyi olamazdım.

O cevap veremeden telefonum çalmaya başladı ve ekranda Damian'ın adı belirdi. Saniyeler içinde cevap verdim. "Hey, naber?"

"Hastaneye geri dönmen gerek Connor. Çabuk."

Luis'in daha hızlı sürebileceğine yemin edebilirdim ama elinden gelenin en iyisini yaptı. Aklım Aaliyah'a olanlardan dolayı yaşadığım paniğe engel olamıyordu. Damian

Telefonda sesi gergin geliyordu. İşler daha da kötüleşmiş miydi? Elimden kayıp gidiyor muydu? Onu kaybediyor muydum?

Lütfen, onu kaybetmeme izin verme. Bu şekilde değil. Şimdi olmaz.

Arabanın arka koltuğundan fırladım ve kapıyı arkamdan bile kapatmadan doğruca hastane binasına yöneldim. Aaliyah'ın durumunu bilmeden bir saniye daha harcayamazdım.

Lobiye indiğim anda Damian beni bekliyordu. Bir sandalyeden kalktı ve bana doğru yürüdü.

"Ne oldu? Neler oluyor? O iyi mi? O..." Gözlerimin arkasındaki yaşlar yanarken sertçe yutkundum. "O...?"

Öldü mü? Ölmüş müydü? Kahretsin, nefes alamıyordum. Eğer gittiyse... eğer daha uzun süre kaldıysa...

"Dostum. Sakin ol. Rahatla." Damian ellerini omuzlarıma koydu ve koyu renk gözlerini benimkilere kilitledi. Sonra ağzının köşesi seğirdi ve bir sırıtışa dönüştü. "Bir tane bulmuşlar."

"Ne?"

"Aaliyah'a bir kalp buldular."

43

Aaliyah

BIR KALP.

Benim için bir kalp.

Dr. Erickson bana haberi verdiğinde Damian da oradaydı. Ben de memnundum çünkü tutacak bir ele ihtiyacım vardı ve Damian hemen bana elini uzattı.

Her zaman benim için bir kalp olduğunu öğrendiğimde büyük bir sevinç duyacağımı düşünmüştüm ama tarif edilemez bir suçluluk hissettim. Benim hayatımın devam etmesi için birinin hayatını kaybetmesi gerektiği için suçluluk. Şu anda sevdiklerini kaybetmenin yasını tutan insanlar olduğu için. Onların umutsuzluğunun kaynağı benim zaferimdi.

Kendimi hasta hissediyordum. Sanki ölümü aldatıyormuşum gibi. Her şey adil görünmüyordu.

"Yaşam döngüsü," dedi Damian, hâlâ elimi tutarken. Bunu o kadar sakin söyledi ki sanki zihnimin döndüğü yerleri anlayabiliyordu. "Her başlangıcın bir sonu vardır ve her son yeniden başlar. Bu iyi bir şey, Aaliyah. Bu iyi bir şey."

Dr. Erickson bana olan biten her şeyi anlatırken başımı salladım. Ailenin son vedalarını nasıl yaptığını ve yaşam destek ünitesinden çıkarıldıktan sonra ekibinin

Beni ameliyata hazırlamak için son sürat ilerleyeceklerdi. Ve birkaç saat içinde yeni bir kalbim olacaktı.

Her şey gerçeküstü geliyordu, sanki bir rüyanın içinde yüzüyordum ve bu rüya beni bir şansım olacağından şüphe duymaya başladığım bir geleceğe götürüyordu.

Dr. Erickson bana sonraki adımları anlatmaya devam ederken Damian bir süreliğine izin istedi. Bitirdiğinde, oturup olan biten her şeyi düşünmek için bir süreliğine yalnız kaldım. Bu kalbi almanın benim için ne anlama geldiğini, başka bir ailenin bu kalbi kaybetmesinin ne anlama geldiğini düşündüm. Hayat asla anlayamayacağım kadar karmaşıktı.

Kapım çalındı ve başımı kaldırıp baktığımda Damian'ın yanında Connor'la dikildiğini görünce şaşırdım.

Yatağımda biraz doğruldum ve şaşkınlıkla başımı öne eğdim. "Burada ne yapıyorsun?" Connor'a sordum, sonra Damian'a baktım. "Ona söyledin mi?"

"Yapmak zorundaydım," diye itiraf etti. "O benim kardeşim." Connor'ın sırtını sıvazladı ve bir kez başını salladı. "Bırakayım da ikiniz konuşun."

Damian odadan çıkarken Connor içeri girdi.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba," diye cevap verdim, beni bu kadar rahat ettirmesinden rahatsız olmuştum. Ondan nefret etmeliydim. Ona gitmesini söylemeliydim. Onu uzaklaştırmalıydım ama bunun yerine sessiz kalıp konuşmasını bekledim. Ne söyleyeceğini görmek için bekledim.

Boğazını temizledi. "Yeni bir kalp alacaksın." "Evet."

"Bu inanılmaz."

Sessiz kaldım.

Yaklaştı.

Makineler daha fazla bip sesi

çıkardı. Bir adım geri çekildi.

"Dinle, hayatına daha fazla stres eklemek istemiyorum, Aaliyah. Anlıyorum, benden nefret ediyorsun. Seni suçlamıyorum. Son birkaç haftadır kendimden her zamankinden daha fazla nefret ediyorum ama lütfen Aaliyah... bu gece kalmama izin ver. Yakında ameliyata gireceksin ve ben buradan başka bir yerde olamam. Seninle konuşmak zorunda bile değilim. Eğer istemezsen sana bakmam bile. O köşeye bakmamı söylersen bütün gece bakarım ama seni bırakamam, tamam mı?

"Bir şeyler ters giderse, ameliyat işe yaramazsa ve Tanrı korusun, beni terk edersen diye seni bırakamam... bu yüzden lütfen,

Aaliyah. Lütfen mi? Lütfen bu gece kalmama izin ver, çünkü şimdi çekip gitme fikri tüm varlığımı yakıyor. Lütfen, Red... lütfen..." Bir an için gözlerini kapattı ve tekrar açtığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Vücudu titremeye başlarken dilini yanağına bastırdı. Tüm varlığı gözlerimin önünde parçalanmaya başlamıştı. "Lütfen kalmama izin ver."

Orada tamamen kırılmış bir şekilde duruyordu. Bana acılarını gösterdi ve açıkta kanamaları için onları oraya bıraktı. Korkusunu gördüm, paniğini gördüm ama en çok sevgisini gördüm. Aşk yüzünü sadece mutluluk anında göstermezdi. Sadece gün ışığında geçip gitmezdi. Hayır. Bazen -çoğu zaman- aşk savaşta bir fırtınaydı.

Aşk karanlıkta dünyayı keşfetti. Acı içinde süründü, savaşlarda mücadele etti ve milyonlarca savaş yarasıyla dibe vurdu. Aşk sadece gökkuşağı değildi. Aşk şimşekte parladı ve gök gürültüsü sırasında çığlık attı. Tam o anda, Connor'ın üzerine aşk yağdı ve aşkı doğrudan bana yöneldi. Ham. Serbest bırakılmış. Gerçekti.

Hastane yatağımda kıpırdandım ve ellerime baktım.

Ben de bunu düşündüm. Ameliyattan sağ çıkamazsam. Kalp nakli işe yaramazsa. Hayatımın kumu tükenirse. Onu bir daha göremezsem. Son konuşmamız benim ondan gitmesini istememle geçseydi.

Oysa tek istediğim onun kalmasıydı.

"Okuyacak mısın?" Ona doğru bakarak usulca konuştum. "Çizgi romanı bana okur musun?"

Bakışlarımı takip ederek Damian'ın benim için bıraktığı bir yığın çizgi romanın durduğu yan masaya gitti.

"Evet," dedi bir saniye bile tereddüt etmeden. "Sandalyemi sana yaklaştırabilir miyim?"

"Evet," dedim bir saniye bile tereddüt

etmeden. Onu yakınımda istiyordum.

Ona yakın olmalıydım.

Onun yakınlığını özledim.

Çizgi romanlardan birini aldı ve bir sandalye çekerek yanıma geldi. Bana kitap okumaya başladı ve ben de onun sözleriyle uykuya daldım. Gece uyandığımda başını yatağın kenarına yaslamış uyurken buldum. Kolunu kucağında dinlendirirken eli bir şeye sarılmıştı. Elindeki her neyse onu açmak için uzandım ve bir avuç dolusu çeyrekliğe bakarken duygularım beni ele geçirdi.

Çok geçmeden tekrar uykuya daldım. Tekrar uyandırıldım, bu sefer bir hemşire tarafından. Connor artık yanımda değildi ama çeyreklik kucağıma yaslanmıştı. Odaya bir göz attım ve uyandığımda odamın post-it notlarla kaplı olduğunu görünce afalladım. Tüm duvarları ve yatağın parmaklıklarını kaplamışlardı. Televizyonun her tarafı onlarla kaplıydı ve beni şaşkına çevirmişlerdi.

Yanımdakini elime aldım ve Connor'ın el yazısını hemen tanıdım.

Aaliyah ile daha fazla zaman geçirmek isterdim.

Bir tane daha okudum.

Red ile daha fazla zaman.
Keşke onunla
evlenebilseydim. Keşke
onu öpebilseydim.
Onunla bir dakika daha geçirmeyi
diliyorum. Onun iyileşmesini
diliyorum.

Odanın dört bir yanına dağılmış yüzlerce dilek tutmuş olmalıydı. Sözleri doğrudan kalbime giden yüzlerce küçük post-it.

"Günaydın, günışığım," dedi bir hemşire odaya girerken. "Görüyorum ki sizi bekleyen aşk mektuplarınızı görmüşsünüz. Her gün karşınıza çıkan bu çocuk sizi gerçekten çok seviyor olmalı."

Başımı salladım. "Hayır. Damian sadece bir arkadaş."

"Oh, hayır. Onu kastetmedim. Connor'ı kastediyorum. Her gün dışarıda lobide oturan adam. Personel ona günümüzün Romeo'su diyor. Muhtemelen onu görmek istemeyeceğini bildiğini söyledi ama hep dışarıda bekledi. Sonra geceleri uyuduğunuzda içeri gelip sessizce yanınıza oturuyormuş. Bana sorarsanız gerçekten çok tatlı."

Sözleri beni şaşkına çevirdi. Her gün orada mıydı? Hastanede geçirdiğim yirmi beş günden fazla olmuştu. Ona bir şans daha vereceğime dair hiçbir işaret vermeden nasıl bu kadar bekleyebilmişti?

Ameliyata götürülme zamanım geldiğinde, hemşireler koridorda beni uğurlamak için bekleyen bir ekibim olduğunu söylediler. Damian'a el sallamak için döndüğümde, aşağıya bakıp bana bakan mavi gözlerin en mavisini gördüğümde hasarlı kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kaldı.

Kırık kalplerin bile hala aşk için çarpabileceğini kim bilebilirdi?

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, doğrudan gözlerinin içine bakarak. Bu sözleri söylemek zorundaydım. Ne olursa olsun onu sevdiğimi bilmesini sağlamalıydım. Çünkü

Tüm saçmalıkların, insani dramlarımızın dışında, onun benim için ışık olduğunun doğru olduğunu biliyordum. O, kısa bir süreliğine üzerimde parlayan ve bana yalnız olmadığımı hatırlatan canlı bir doğu ışığıydı. O benim karanlığıma dokunan ışıktı ve bunun için sonsuza dek sürecek bir sevgiyle ödüllendirilecekti.

Ameliyattan önce dua ettim. Kime ettiğimi bilmiyordum. Tanrı'ya, evrene, uzaylılara. Orada her ne varsa ona dua ettim, tek yapmam gerekenin Connor için biraz daha uzun kalmak olduğunu biliyordum. Böylece savaşabilirdik. Böylece çığlık atabilirdik. Böylece barışabilirdik. Böylece keşfetmenin ucunda olduğumuz her neyse onun içine daha derin düşebilirdik.

Connor ağzını ayırıp "Seni daha çok seviyorum" diye fısıldadığında gözyaşları beni buldu.

44

Aaliyah

POMPA, pompa.

Pompa,

pompa.

Pompa,

pompa...

Göğsüm inip kalktı.

Onları hissettim. Kalp atışlarını hissettim. Benim olan ama tam olarak benim olmayan kalp atışlarını.

Ödünç alınmış zaman. Başka bir yarın için söz. Hak ettiğimden emin olmadığım bir nimet, ama bunu asla hafife almayacağımı biliyordum.

Teşekkür ederim, William.

Nakil son derece iyi geçti ve sonrasında ne kadar az ağrı hissettiğimi görünce hayrete düştüm.

Birkaç hafta hastanede kalmak zorunda kaldım ama kısa süre sonra taburcu oldum ve evime geri dönebildim. Damian her gün beni kontrol ediyordu. İyileşme sürecinde her şey yolunda gidiyordu ama yeni bir kalbim olsa ve atıyor olsa da bu içimdeki hüznü yok etmiyordu. İyileşme sürecinin dışında da atlatmam gereken çok fazla travma vardı - örneğin Marie.

Ayrıca Connor'ı özlemiştim ama henüz ona ulaşma zamanımın gelmediğini de biliyordum. Ona gelip tüm duygularımı anlatmadan önce tamamen iyileşmem ve iyi olacağımı bilmem gerekiyordu.

Bu yüzden, kapım çaldığında ve elinde bir buketle aşağıda durduğunu gördüğümde oldukça şaşırdım. Aşağıya indim ve ona kapıyı açtım.

"Merhaba," dedim, soğuk sonbahar havası yanımdan geçerken kollarımı vücudumda kavuşturarak.

"Merhaba," diye cevap verdi, sesi alçaktı. "Muhtemelen şu anda beni görmek istemediğini biliyorum ve bunu anlıyorum Aaliyah, ama seni görmem gerekiyordu. İyi olduğunu, iyileştiğini... burada olduğunu görmem gerekiyor. O yüzden üzgünüm ama uğramam gerekiyordu."

"Sorun yok."

Kaşlarını çattı. "Öyle değil. Aramızda olanların hiçbiri iyi değil. Milyonlarca hata yaptım. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordum, kalp kırıklığı hakkında hiçbir şey, hiçbir şey, Aaliyah. Seninle tanışana kadar aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sen her şeyi hak ediyorsun ve benim yüzümden mutsuz olmanı asla istemem. Ama... Sadece şunu söylemek istiyorum."

"Connor..."

"Lütfen, Aaliyah. Bundan sonra seni yalnız bırakacağım, yemin ederim, ama gerçeğimi bilmeni istiyorum."

Gözlerim bir an için yere düştü, sonra tekrar ona baktım ve başımı sallayarak devam etmesine izin verdim.

"Beni değiştirdin. Ruhumun uyuduğunu bilmediğim kısımlarını uyandırdın. Korktuğum şeyin aşk ya da bağlılık olmadığını fark ettim. Ölümden korkuyorum. Her şeyden çok değer verdiğim şeyleri kaybetmekten korkuyorum. Çocukluğumun büyük bir kısmını bir sabah uyandığımda annemi ölü bulma paranoyasıyla geçirdim. Bugün bile kanserin geri gelebileceği ve her zamankinden daha şiddetli olabileceği gerçeğiyle mücadele ediyorum. Onu kaybetmekten, seni kaybetmekten çok korkuyorum.

"Bilinmeyenden korkuyorum. Sevdiğim insanların acı çektiğine tanık olduğum ve bu acıyı dindirmek için hiçbir şey yapamadığım o yerde yaşamaya geri dönmekten korkuyorum. Korkuyorum, Lia... Korkuyorum."

"Bunların hepsini anlıyorum, gerçekten. Ama nakil olsam bile vücudumun kalbi reddetme ihtimali var. Hayatımın nasıl devam edeceği konusunda hala çok fazla bilinmeyen var ve senin korkunu ortadan kaldıramam Connor."

"Senden bunu yapmanı istemiyorum. Senden korkmama izin vermeni ama yine de kalmama izin vermeni istiyorum. Çünkü senin hayatımda hiç olmaman fikri her türlü ihtimalden daha korkutucu. Seninle yaşlanmak istiyor muyum? Evet, istiyorum. Yıllar sonra tüm beyaz saçlarını saymak ve seninle bu konuda alay etmek istiyor muyum? Kesinlikle istiyorum. Tüm kırışıklıklarına aşık olmak istiyor muyum? Yüzde yüz. Ama elimdeki tek şey şimdi ve burasıysa, bunu istiyorum Red. Bunu istiyorum, seni ve beni, tam şu anda. Tanrı'nın bana vereceği her anın senin olmasını istiyorum.

"Bu yüzden, bana bir şans daha vermeniz için yalvarıyorum. Mükemmel olmayacağım ama kaçmayacağım. Korktuğumda bile kalacağım. Dünyanın elimden kayıp gittiğini hissettiğimde bile kalacağım. Sonsuza kadar yaşamak zorunda olsaydım, sonsuza kadar seninle yaşamak isterdim. Ama sadece bugünüm olsaydı, bir çatının tepesinde oturup seninle doğu ışıklarını seyretmek isterdim. Kaç günümüz, haftamız ya da yılımız olduğu önemli değil, ben varım. Bugün ya da sonsuza dek, sadece seni istiyorum."

Alt dudağımı ısırdım, sözlerinden dolayı sinirlerim sarsıldı. "Yeni evimi görmek ister misin?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama daveti geri çevirmedi. Onu yukarı çıkardım ve kapıyı açtığımda etrafa bakarken gözleri parladı. Son birkaç haftadır doldurduğum yüzlerce Post-it Not vardı çünkü tam da bu anı bekliyordum. Bana geri döneceği günü umuyordum.

Bir post-it aldım ve ona uzattım.

Connor'ın bana geri dönmesini istiyorum.

"Gördün mü?" Ona yaklaşarak fısıldadım. Kollarını bana doladığında ve alnını alnıma yasladığında gözlerimi kapattım. "Ben de senin için diledim."

Hayatta bize sonsuza kadar garanti verilmedi. Bize sadece şimdi vaat edilmişti. Bu yüzden anı, şu anı yaşamaya özen gösterdim, çünkü başka bir şey yoktu. Dün yoktu, yarın yoktu, sadece o an vardı. Eğer sadece bir saatim, bir dakikam, bir saniyem varsa, bunu değerlendirecektim. Kalan zamanımı aşkla, onunla, bizimle, aşk parıltılarımızla geçirecektim.

45

Connor

Beni hayatına geri davet ettiğinden beri her anımı Aaliyah'ın dairesinde geçiriyordum. Aşkımızı asla hafife almayacağıma dair kendime ve ona söz verdim. Ne kadar korkmuş olursam olayım, gece gündüz orada olacağıma. Ve doğruyu söylemek gerekirse? Hâlâ korkuyordum ama bu korkularla yüzleşecek kadar cesursanız korkmanın sorun olmadığını çabucak öğreniyordum.

Aaliyah her gün bana korkularımla neden yüzleştiğimi hatırlattı. Onun gülüşü için onlarla mücadele ettim. Gülüşü için. Onun sevgisi için. Eğer onu sevebilirsem, bir daha hiçbir şey beni korkutamazdı.

"İşine git." Aaliyah dudaklarını alnıma bastırırken sırıttı. Başım, kesiklerinden kaçınarak hafifçe göğsüne yaslanmıştı. Her sabah onun kalp atışlarını dinlemeye bayılırdım. Her gece, ben de aynısını yapardım.

"Ama ben burayı daha çok seviyorum," diye mırıldandım ona sokularak.

"Bu Damian'ın seni beşinci arayışı," dedi kendini oturur pozisyona iterek. Biraz kasıldı ve ben daha uyanık hale geldim. Ameliyattan sonra hâlâ biraz ağrıyordu ama çok iyi bir askerdi. Ben ondan daha çok endişeleniyordum. Bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyordum. Belki de aşk bazen böyle bir şeydi - en çok sevdiğin şeyler için endişelenmek.

İnledim.

Güldü ve dudaklarımdan öptü. "Bir noktada gerçekliğe dönmek zorunda kalacaksın Connor. Her zaman burada benimle kalamazsın."

"Kim demiş?"

"Ben söylüyorum. Yakalaman gereken bir hayalin var."

"Onu çoktan yakaladım," dedim, onu kendime doğru çekerek şimdi kucağımda oturuyordu.

"Klişe olma," diye kıs kıs güldü ve çenemden aşağı öpücükler gönderdi. "Ciddiyim. Yönetmen gereken koca bir şirket var. Git duşunu al ve işe koyul. Eve döndüğünde ben burada olacağım."

Home.

Nerede olursa olsun.

İsteksizce onun taleplerini dinledim ve ofisime gitmek için kendimi toparladım. Damian yanımda olmadığı için beni azarlamakta gecikmedi ama içimden bir ses onun beni anladığını söylüyordu.

Damian masama bir paket bırakarak, "Dinleyin, az önce çok mutlu olduğunuzu biliyorum, bu arada ikinizi de tebrik ederim, kafanızı kıçınızdan çıkarmanıza sevindim, ama bunu daha fazla kendime saklayamazdım," dedi.

Anında huzursuz oldum. Masama son kez bir paket bıraktığında, Marie'nin Aaliyah'ın annesi olduğunu söylemişti ve söylemeye gerek yok, Aaliyah hala o felaketin üstesinden gelmeye çalışıyordu.

"Nedir bu?"

"Walter Rollsfield'ın mezar kazısı. Bana onu araştırmamı söylemediğini biliyorum ama karısı hakkında öğrendiklerimden sonra bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Bunu daha önce yapmadığım için kızgınım. Tüm bu saçmalıklardan kaçınabilirdik."

Dosyaları açtım ve üzerime çöken mide bulantısı dalgası neredeyse bayılmama neden oluyordu. Damian, Walter'ın diğer müşterilerine gönderdiği eski e-postaları toplamıştı. Kontratlar. Başka bir iş adı altında satın aldığı yeni mülkler.

Benim mülklerim.

Walter Rollsfield, tutku projem için ona götürdüğüm her mülkü satın aldı ve gizlice hepsini lüks apartman dairelerine dönüştürmeyi planlıyordu. Her birini. Her birini. Birini.

"Görünüşe göre tüm sıkı çalışmanızın önüne geçen o pislikmiş. Kendine kâr sağlamak için her yeri süpürdü. Dostum.

seni sattı. Queens'teki mülk de er ya da geç elden çıkarsa hiç şaşırmam."

Bunu bana neden yapsın ki? En başından beri Walter'a bir baba figürü olarak bakıyordum. Bana işin inceliklerini öğretti. Bana, hayallerime yatırım yaptı. Neden tüm bunları benden çalmak için yapsın ki? Yalan söylemek ve hile yapmak için. Sevdiğim, gerçekten inandığım bir şeyi alıp kendine mal etmek için.

Anlaşmaların sürekli suya düşmesi karşısında şaşkınlık ve öfkeyle yanımda durmuştu! Bunların hepsi bir oyun muydu? Oynadığı çarpık satranç oyununda bir tür piyon muydum?

Ona güvenmiştim.

Ona sektördeki herkese güvendiğimden daha fazla güveniyordum. Tüm bu zaman boyunca, nasıl böyle canavar bir oğul yetiştirebildiğine hayret ettim, oysa gerçekte Jason kendi babasını yansıtıyordu.

Her şeyi okuduktan hemen sonra Walter'ın ofisine gittim. Sekreteri bana hemen bir toplantının ortasında olduğunu söyledi ama umurumda bile değildi. Neyi böldüğümü umursamadan toplantı odasına d a l d ı m .

Kapıyı açtığım anda, yaklaşık on beyefendiden oluşan bir oda bana doğru bakmaya başladı. Masanın başında Walter oturuyordu. Şaşkınlıkla gözlerini bana dikti.

"Connor, burada ne yapıyorsun?"

"Bu doğru mu?" Yıllardır güvendiğim bir çift göze bakarken göğsüm sertçe inip kalkıyordu.

Walter sinirli bir şekilde gülerek başını salladı. "Şu anda bir toplantının ortasındayım. Belki daha sonra konuşmak için daha uygun bir zaman olur, evlat-"

"Bana oğlum deme," diye tısladım. "Benim için düştüğü söylenen apartmanların hepsini satın aldığın doğru mu?"

Walter'ın yüzü asıldı ve boğazını temizledi. Etrafında oturan beyefendilere baktı ve sahte bir gülümseme takındı. "Herkesten özür dilerim. Bana biraz izin verirseniz, bu konuşmayı ofisimde halletmem gerekiyor," dedi ve ayağa kalkıp yanımdan geçerken. "Hemen döneceğim."

Ofisine doğru yöneldi, ben de hemen arkasından takip ettim. İçeri girer girmez kapıyı çarparak kapattı ve öfkeyle bana döndü. "Delirdin mi sen evlat? Bu toplantının benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?"

"O binaların benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?!" Öfke tüm sistemime yayılırken yankılandım. Pisliğe baktıkça sinirim daha da artıyordu.

Barına doğru yürüdü ve kendine bir bardak viski doldurmaya başlarken en uzun iç çekişini yaptı. "Gerçekten Connor, bana bu saçmalıkla geldiğine inanamıyorum. Senin için yaptığım onca şeyden sonra."

"Ben de senin için çok şey yaptım Walter," dedim. "Örneğin Jason'ı almak gibi."

"Benim için bir şey yaptığını sanıyorsan, kendini kandırıyor olmalısın. Seni ben yarattım, küçük çocuk. Ben ve ilk yatırımlarım olmasaydı, Roe Emlakçılık var olamazdı. Bir uyarı, seni besleyen eli ısırma." Masasına doğru yürüdü, sandalyesini çekti ve oturdu. Sanki hayallerimi mahvetmemiş gibi sakin davranıyordu.

"Bana kazık attın ve başkasıymış gibi davrandın." "Aramızda kalsın, ne olduğunu anlamanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

devam ediyordu. Tüm ipuçları oradaydı. Ama ne derler bilirsiniz, bir atı suya götürebilirsiniz ama içmesini sağlayamazsınız."

"Bunu neden yaptın?"

"Belli değil mi? Çünkü parayı seviyorum. Beni yanlış anlamayın, keşfettiğiniz mülkler olağanüstü. İleride çok zengin insanlar için harika evler olacaklar. Bu da beni çok zengin yapacak. Bu bir kazan-kazan." Viskisini yudumladı ve sonra durakladı. "Sanırım bu senin için bir kaybet-kaybet. Ama ben mutluyum."

"Seni orospu çocuğu," diye dudak büktüm, yumruğumu suratına indirmekten başka bir şey istemiyordum. Kendini beğenmişliği beni çıldırtıyordu. "Bana her konuda yalan söyledin."

"Evet, gerçek dünyaya hoş geldiniz. İnsanlar istediklerini elde etmek için yalan söylerler. Hayatta bu kadar ilerlemeyi dürüstlükle mi başardığımı sanıyordun? Doğrusu, bana çok yardımcı oldun. Karım gelmeye başladıktan sonra sana bir teşekkür çeki göndereceğim."

"Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Senden başka bir şey istemiyorum. Seninle işim bitti. Beni duyuyor musun, Walter? Biz bittik."

"Evet, keşke o kadar kolay olsaydı, ama görüyorsunuz ki kontrat denen bir şey var ve sizi çekip gitmekten alıkoyuyor. Benimle çalışmak için imza attığında Roe Emlak'ın yüzde kırkını bana verdiler. Yani, kızgın olsan bile, biz hala iş ortağıyız."

"Hâlâ çoğunluğa sahibim. Senden kurtulmak için var gücümle çalışacağım."

"Oh hayır." Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Jason'ın sözleşmesindeki küçük yazıları okumadın, değil mi? Ah, genç ve saflar her zaman küçük yazıları okumayı unuturlar. Batı yakası mülkünü devrederken Jason'a şirketin yüzde yirmisini verdin. Bu da demek oluyor ki, sadece yüzde otuzun var. Yani Roe Emlak'ın çoğunluğu Rollfield'lara ait gibi görünüyor. Kötü şans, evlat. Gerçekten."

"Sözleşme ancak Jason bir yıl boyunca görevde kalırsa sağlam kalır," dedim.

"Evet, öyle de olacak. Orada bir yıl çalıştıktan sonra onu bekleyen yüklü bir çek var, sonra da hisselerini bana devredecek. Böylece şirketin çoğunluk sahibi ben olacağım. Ayrıca Jason, kız arkadaşını becerdiğini bildiği için kesinlikle işinde kalacaktır. O bu şekilde küçük. Seni canının yandığı yerden vuracaktır, cüzdanından. O yüzden kendi kulvarında kalmanı sağlayalım. Sonunda seni kovmak istemiyorum evlat ama kovmayacağımı da sanma."

"Başından beri planın buydu, değil mi? Yıllar önce işimi ele geçirmeyi planlamıştın. Beni kullanıyordun."

"Şimdi anlıyorsun. Küçük hayallerine gerçekten inandığımı düşünmedin, değil mi? İnsanların bayılacağını bildiğim çekici bir yüzün ve kişiliğin vardı. Sen bir kuklaydın ve iplerini çekmeyi bu kadar kolaylaştırdığın için teşekkür ederim. Hadi ama Connor. Düşük gelirli lüks mülklerin bir şey olacağını gerçekten düşünmedin, değil mi? Bu şaka gibi bir kavram. Kimse buna elini bile sürmez."

"Seni örnek alıyordum. Benim için bir baba figürü gibiydin," diye itiraf ettim, kendimi aptal gibi hissederek.

"Ding, ding, ding! İşte bu, millet! Tüm bu oyunun sırrı. Bana babanın seni nasıl terk ettiğini anlattığın an, bunun benim yolum olduğunu biliyordum. Kişisel algıladıysan özür dilerim evlat. Bu sadece iş."

Her parçam yenilmiş hissediyordu.

Bu adamın geçmişte benim için yaptığı her şey sadece kendi cebini doldurmak içindi. Kendimi istismar edilmiş, kullanılmış hissediyordum ve o hayatımı mahvetmekte hiçbir sakınca görmüyordu. İnşa ettiğim, inşa etmeyi umduğum her şey e t r a f ı m d a yıkılıyordu. Ve b u konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu çünkü ruhumu vasim olarak görünen şeytana teslim etmiştim Melek.

"Bunu YASAL OLARAK YAPAMAZ, değil mi? Bunun yasal olmasına imkân yok," dedi Aaliyah kanepesinde otururken. Walter'la yaptığım konuşmadan sonra doğruca onun evine gittim. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Gözümün önündeki gerçeği nasıl bu kadar görememiştim? Walter'ın genç bir çocuğu görüp ona ve aptal hayallerine inanan bir aziz olduğunu düşünerek o kadar çok zaman geçirmiştim ki. Gerçekte ise tek gördüğü, kâr elde etmenin bir yoluydu.

"Yasal olmasa bile, bundan paçayı sıyıracağına dair bir his var içimde. Yaptığı şey bu - bir pislikten paçayı kurtarıyor ve bundan kazanç sağlıyor. Bunu yaptığı ilk kişinin ben olduğumdan şüpheliyim ve son kişi olacağımdan da şüpheliyim."

"Ondan nefret ediyorum," diye iç geçirdi ve bana yaklaştı. Başını omzuma yasladı.

"Ben de," diye cevap verdim. "Beni bu kadar uzun süre kandırdığına inanamıyorum. Keşke Damian'a onu daha önce araştırtmış olsaydım..."

"Bu senin hatan değil Connor. Walter Rollsfield patolojik bir yalancı. Bilmene imkan yoktu. Marie'yi de bilmiyordum. İkisi de istediklerini elde etmek için kendilerini olmadıkları biri gibi gösterdiler. Dürüst olmak gerekirse, bence tüm ilişkileri yalanlar üzerine kurulu. Birbirlerine karşı dürüst olamıyorlar, çünkü kendilerine karşı dürüst olmaktan çok uzaklar. Yaşadıkları hayat gerçekten üzücü. Bunu öğrendiğimiz için şükretmeliyiz. Eminim hala bu şerefsizleri çok seven insanlar vardır."

İçimi çektim ve başımı onunkinin üzerine koydum. "Şimdi ne yapacağım ben? Onunla iş yapmaya bilinçli olarak devam edemem. Roe Emlak'ı ona devretmek zorunda kalacağım."

"Peki." Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve bana sarıldı. "Eğer her şeye yeniden başlamak gerekirse, birlikte başlayacağız. Bu işte yalnız değilsin Connor. Geçtiğimiz yıl boyunca kendine sıfırdan bir isim inşa ettin. Bunu tekrar yapacağız. Ama ne olursa olsun, seninle birlikte inşa etmek için buradayım."

"Teşekkür ederim Red," diye fısıldadım, dudaklarımı onunkilere değdirmek için hareket ettim. "Her zaman, Kaptan."

Daha sonra yatak odasına geçtik ve o benden önce uykuya daldı. Başımı göğsüne yasladım, kalp atışlarını dinledim. En sevdiğim şarkı, en sevdiğim ninni. Her şeyin nasıl yoluna gireceğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama kalbi atmaya devam ettiği sürece, ne olursa olsun, dünyayla birlikte nasıl yüzleşeceğimizi bulacağımızı biliyordum.

46

Aaliyah

"AALIYAH, BURADA NE YAPIYORSUN?" Marie ön merdivenlerinde dururken sordu. "İyi misin? Kalbin mi...?"

Biyolojik annem olduğu konusunda onunla yüzleştiğimden beri onu görmemiştim. Bu bilgiyi tam olarak sindirememiştim ama onun önünde kendim için durmuyordum. Connor için orada duruyordum.

"İyiyim," diyorum soğuk bir tavırla, kollarımı vücuduma sararak. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet, tabii ki."

Kenara çekilerek bana bir yol açtı ve ben de evine girdim. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca, o duvarların içinde çok zaman geçirmiştim. Söz konusu evde birlikte paylaşacağımız tüm aile toplantılarının hayalini kurdum. Birlikte geçireceğimiz tüm tatilleri düşündüm. Hayallerin gerçekleşmemesinin bazen en iyisi olması ne tuhaf.

Eğer Jason'la evlenmiş olsaydım, dünyam gerçek bir trajediye dönüşecekti.

"Sana içecek bir şey getireyim mi? Su? Çay?" diye teklif etti. Elleri titriyordu, belli ki sinirleri onu yiyip bitiriyordu. İçimden bir ses

suçluluk duyuyordum ama rahatsız olduğu için kendimi kötü hissedemezdim. Ondan isteyeceğim şey için rahatsız olmasına ihtiyacım vardı.

"Hayır. Ben iyiyim."

Parmaklarıyla oynadı ve gülümsedi. "Son seferden sonra seninle tekrar konuşup konuşamayacağımı bilmiyordum. Hastaneye kaldırıldığında da seninle iletişim kuramadım."

"Tabii ki değilsiniz. Sadece arkadaşlar ve aileye izin vardı." Bu ona acı verdi.

"Peki, ne hakkında konuşmak istiyordun? Konuşmamıza devam etmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Şimdi olmaz. Buraya kendim için gelmedim. Connor için buradayım." "Connor mı? Onun ne alakası var?"

"Onun bu işle çok ilgisi var. Walter, Roe Emlak'ı ele geçirmekle tehdit ediyor ve onu durdurmanı istiyorum."

"Ne?

"Aptal numarası yapma, Marie. Biz her şeyi biliyoruz. Walter Connor'a şirketi devralmayı ve Connor'ı satın almayı planladığını söyledi. Ona bunu yapmamasını söylemeni istiyorum."

"Özür dilerim Aaliyah, hiçbir fikrim yok-"

"Senden hiçbir şey istemedim," diye araya girdim. "Ben senden hiçbir şey istemedim ama sen son birkaç yıldır istediklerini elde etmek için beni kullandın. Yani bana borçlusun. Bunu benim için yapmanı istiyorum Marie."

"Bekle. Walter onun şirketini nasıl alabilir? Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor."

Bu durum karşısında tamamen afallamış görünüyordu ama sadece şaşırmış gibi mi yapıyordu anlayamadım. İnsanları yalan söylerken yakalamak böyle bir şeydi; doğruyu söylediklerinde her zaman şüphe duyardınız.

"Şu anda burada mı?" Ben sordum.

"Evet. Ofisinde. Yine de Connor'a bunu yaptığına inanamıyorum. Sen, Connor ve Jason arasında olanlara rağmen Walter'ın bunu yapabileceğine inanamıyorum."

"Kocanızı ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordum.

Ona soruyu sorarken gözlerinde bir tereddüt vardı. Konuşmak için dudaklarını araladı ve bir an duraksadıktan sonra boğazını temizleyerek, "Walter. Benimle oturma odasında buluşabilir misin?"

"Kadın, evin içinde böyle bağırmandan hoşlanmadığımı biliyorsun. Bu

da ne demek oluyor?" Walter homurdanarak oturma odasına doğru yürüdü. O sırada

Beni gördüğü an gözleri kısıldı. "Aaliyah. Burada ne işin var?"

"Bir sorunu çözmeye çalışıyorum," diye açıkladım.

Marie Walter'a döndü ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Connor'ın işini devralmaya çalıştığın doğru mu?"

Walter'ın kalın kaşları çatıldı. "Beni bu saçmalık için mi çağırdınız? Bunun için zamanım yok Marie."

Ağzı düşmüş, afallamıştı. "Bunu neden yaptın? Neden o çocuğun yarattığı bir şeyi almaya çalıştın?"

"Onu ben yarattım. Sahip olduğu her şey benim sayemde, bu da bana onları elinden alma hakkını veriyor."

"Onu sen yaratmadın," diye terslendim ona doğru. "Roe Real Estate ile ilgili her şeyi Connor yarattı. Siz sadece onun yaptığı işte iyi olmasından faydalandınız."

"O iyi olabilir ama ben daha iyiyim küçük kız. Ve dürüst olmak gerekirse, seninle hiçbir ilgisi olmadığı için neden burada bu konuşmayı yaptığını bile bilmiyorum."

"Her şeyin benimle ilgisi var. Onu seviyorum ve onun için savaşmaya geldim."

Walter gözlerini devirdi. "Onu şimdilik seviyorsun. Ben ondan her şeyi alana kadar bekle. Senin nasıl bir kadın olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen hayattan kolay bir çıkış yolu bulmak için zengin adamlara aşık olan fakir bir kızsın."

"Bu doğru değil Walter. Aaliyah'ın iyi bir kadın olduğunu biliyorsun," dedi Marie beni destekleyerek.

"Oğlumdan sonra başka bir adamla yatağa atlamakta bu kadar acele etmeden önce bunu düşünmüştüm," diye tükürdü.

"Düğün günümde beni ekti! Beni kim bilir kaç kez aldattıktan sonra. Ve bir şekilde bana doğru davranan bir adama aşık olduğum için beni kötü biri mi yapıyorsunuz?"

"Seni sadece yeni bir kalbin olduktan sonra isteseydi sana bu kadar iyi davranamazdı," dedi soğuk bir şekilde.

"Walter!" Marie ağladı ama onun sözlerinin duygularıma yaklaşmasına izin vermedim. Onun sadece zalim şeyler yapan ve söyleyen zalim bir adam olduğunu biliyordum.

Ona el salladı. "Oh, histeri krizlerini kendine sakla, Marie. Söylediğim hiçbir şey karşısında şok olmuş gibi davranmana gerek yok. Benimle evlendiğinde kim olduğumu biliyordun. Bu yüzden Aaliyah'ın kızın olduğu gerçeğini bir sır olarak saklaman gerektiğini düşündün."

Bir anda Marie'nin ciğerlerindeki hava boşaldı ve geriye doğru tökezledi. "Biliyor muydun?"

"Gerçekten aptal olduğumu ve iki ile ikiyi bir araya getiremediğimi mi düşünüyorsun? Buna izin verdim, çünkü mankafa oğlumuzu iyi bir şekilde göstermenin iyi olabileceğini ve Aaliyah ile evlenmenin bunu yapacağını düşündüm. Durumun artılarını ve eksilerini tarttım ve bunun doğru bir iş hamlesi olduğunu fark ettim."

"Sen kötü bir adamsın," dedim her geçen saniye ona olan nefretim artarken.

"Evet, en azından zengin kalmak için kızımı bir itfaiye istasyonunda bırakmadım," dedi kollarını sıvayarak. "Burada işimiz bitti mi?"

Marie'nin yanaklarından korku gözyaşları süzülüyordu ve bir parçam onu teselli etmek istedi. Ama yine de kiminle evlendiğini biliyordu. Her gece yatağa kimin yanında girdiğini biliyordu. Yatağını yapmıştı ve şimdi yatağında mı uyuyacağına yoksa kendi başına mı hareket edeceğine kendisi karar vermek zorundaydı.

"Henüz işimiz tam olarak bitmedi." Cep telefonumu çıkardım. Hızlı bir arama yaptım ve diğer hattaki kişi açtığında, "Hey, evet. İşler yolunda gitmedi, içeri gelebilirsin."

Birkaç saniye içinde Damian kapıyı çalmadan eve girdi ve elinde bir yığın evrakla yanıma geldi.

"Bunun anlamı ne?" Walter kaşlarını indirerek sordu. Dünyada gözünü korkutması gereken biri varsa, o da Damian'dı. Connor iyilik ve sevgiyle yıkanıyordu. Ama Damian? Bir insanı sadece bir bakışıyla öldürebilirdi.

"Sadece biraz iyi polis, kötü polis," diye açıkladım. "Gerçekten benimle çalışmalıydın, ben iyi polistim."

"Ve ben kötüyüm," dedi Damian, paketi sehpanın üzerine bırakarak.

"Gerçekten senden ve sert adam tavırlarından korkmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Sen bir çocuksun. Yapabileceğin hiçbir şey yok..." Walter dosyaları aldı ve açtığında sözlerine ara verdi. "Bunları nereden buldun?"

Damian sakince, "Ben mezar kazıcısıyım," dedi. "Bok kazıyorum."

"Senden Roe Gayrimenkul'ün tamamını Connor'a devretmeni istiyoruz. Her şeyin kontrolünü ona vereceksin ve onu hiçbir konuda kandırmaya çalışmayacaksın," dedim.

Damian, "Aksi takdirde, FBI'ın sizin kara para aklama meselenizle ilgileneceğinden eminim," dedi.

"Kara para aklama mı?!" Marie'nin nefesi kesildi. Walter'la neler olup bittiği ve onun arkasından yaşıyormuş gibi göründüğü hayat hakkında hiçbir şey bilmediği gittikçe daha açık hale geliyordu.

Walter, Damian'ın onu bir avuç skandalın içinde yakaladığı gerçeğiyle yıkılmış görünüyordu, bazıları onu kolayca çok uzun bir süre hapse atabilirdi. Neyse ki onu yok etmek istemedik, tek istediğimiz Connor'ın uğruna çok çalıştığı her şeye sahip olmasıydı.

Walter biraz homurdandı ve sayfaları çevirirken volta attı. Sonra bana doğru baktı. "Ekibime her şeyin Connor'a devredilmesi için gerekli sözleşmeleri hazırlamalarını söyleyeceğim."

Connor'ın hayalinin gerçekleşmesi için aşık olduğu yeri hak ettiğini bildiğimden, "Queens'teki mülk de dahil" dedim.

Walter hiç eğlenmeden, "İyi," diye mırıldandı.

Damian, "Ve söz konusu mülke yatırım yapması için yüz milyon dolar," dedi.

Walter'ın gözleri yuvalarından fırlarken bu kadar yüksek bir talebe tepki vermemeye çalıştım. "Bu çok saçma!" diye bağırdı.

"Beşinci sayfa. Bunun ortaya çıkmasını gerçekten istiyor musun Walty-Walt?" Damian kuru bir sesle sordu.

Walter beşinci sayfayı çevirdi. Paketi kapatırken yüzünde şok ifadesi belirdi. "Tamam. Anlaştık."

Damian gülümsedi. Gerçekten de büyük, cesur bir sırıtışla gülümsedi. "Seninle iş yapmak harikaydı, Rollsfield. Umarım iyi ve berbat bir hayatın olur. Hadi Aaliyah, gidelim."

Ayrılmak için döndüğümüzde, gözlerim bir an için Marie'ninkilere kilitlendi. Gözlerindeki hüznü gördüm. Kalbim biraz burkuldu ama bu burkulmanın ne anlama geldiğiyle uğraşmaya hazır değildim. Ben hala kendi yaralarımı sararken onun acılarıyla uğraşmaya hazır değildim.

Damian'la birlikte dışarı çıktık ve biraz kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Beşinci sayfada ne vardı?"

"Diyelim ki Hamptons'daki havuz çocuğu ve plastik sosislilerle ilgili."

Peki o zaman. Daha fazla detay bilmemeyi tercih ederim.

47

Connor

"VAY ANASINI. Aaliyah kucağında kendi bilgisayarıyla yanımda otururken ben bilgisayarıma bakıyordum. İkimiz de Cumartesi gününü pijamalarımızla geçirmiş, geride kaldığımız tüm işleri yetiştirmeye çalışıyorduk. Gelen kutuma belirli bir e-posta düştüğünde, sanki bir şeyler görüyormuşum gibi hissettim.

"Ne oldu?"

"Walter Rollsfield... Şirketteki hisselerini bana veriyor. Ayrıca batı kıyısındaki mülkleri Jason'dan geri alıyor ve benim adıma geçiriyor."

"Oh? Vay canına. Bu inanılmaz," dedi Aaliyah, dizüstü bilgisayarını kapatıp bana doğru ilerleyerek. "Tüm söylediği bu mu?"

"Hayır, aslında. Ayrıca Queens'teki mülkünü bana bırakıyor ve yatırım yapmam için bana yüz milyon dolar veriyor."

"Vay be! Bu çok vahşi!" Aaliyah biraz fazla
heyecanla söyledi. Gözlerimi kısmıştım. "Ne yaptın
sen?"

"Kim ben?"

"Evet, sen. Neden benden bir şey sakladığın hissine kapılıyorum? Dökül bakalım."

"Damian ve ben gidip Walter'ı biraz sarsmış ve tehdit etmiş olabiliriz."

"Salladın mı onu? Siz ikiniz nesiniz? Mafya liderleri mi?"

"Hayır aptal. Ben iyi polistim, Damian da kötü polisti. Bazı tüyleri diken diken ettik ve istediğimizi aldık - hak ettiğinizi."

Onun ve Damian'ın benim için yaptıkları karşısında biraz afallamış bir halde oturuyordum. Beline uzanıp onu kucağıma çekmeden önce dizüstü bilgisayarımı yere bıraktım. Sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi bana oturuşunu çok sevmiştim.

"Benim için fazla iyisin," diye fısıldadım, alnımı onunkine yaslayarak.

"Sanırım ben haklıyım," diye karşı çıktı.

"Bu benim için senin bilebileceğinden çok daha önemli, Aaliyah. Kariyerimi kurtardın. Ama bundan da öte, beni yalnız bir varoluştan kurtardın."

"Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum." Onu hafifçe öptüm, alt dudağına dişlerimi geçirdim. "Yine de bensiz polisçilik oynadığın için biraz üzgünüm."

"Walter yaramazlık yapar diye kelepçe bile aldım," diye şaka yaptı. "İstersen bu gece ikimiz iyi polis kötü polis oynayabiliriz."

"Öyle mi?"

"Evet." Parmaklarını bana doğru silahmış gibi doğrulttu. "Onları yukarı kaldır!" Kalçalarımı hafifçe onunkilere sürtüyorum ve utangaçlığın yanaklarına vuruşunu izliyorum. "Tam olarak bunu yapacağını düşünmemiştim."

"Beni suçlayabilir misin? Kendimi senin içinde hissetmeyi özledim," diye mırıldandım. Aaliyah'ın tamamen iyileşmesinin ne kadar önemli olduğunu ve bir süre yoğun aktivitelere katılamayacağını anlamıştım. Bu da seks hayatımızın askıya alındığı anlamına geliyordu. Ama onun tadına bakmayı, kendimi onun derinliklerine itmeyi, ismimi inleyişini dinlemeyi özlemiştim.

Alt dudağını ısırdı ve yavaşça sikime sürtünmeye başladı. "Beni ne kadar özlüyorsun?"

Zevkle inledim. Kahretsin, bu iyi hissettirdi. "Çok fazla."

Eğildi ve dilini yavaşça alt dudağımda gezdirdikten sonra hafifçe emdi. "Beni ne kadar istiyorsun?"

Kahretsin... "Çok fazla."

"Benimle ne kadar yavaş gidebilirsin? Kendimi aşırı zorlamadığımdan emin olmak için?"

"Bebeğim... güven bana, bütün işi ben yapacağım. Tek yapman gereken seninle birlikte olmama izin vermek. Tek yapman gereken git demek."

Parmaklarını tişörtünün etrafına doladı ve başının üzerine çekti. Güzel çıplak göğüsleri yüzümün önünde duruyordu ve sikimin daha da zonklamasına neden oluyordu. Gözlerim teninde gelişen güzel yara izine takıldı. O yara izi benim için her şey demekti. Şu anda paylaştığımız gibi daha fazla an anlamına geliyordu. Daha fazla aşk anı demekti. Daha fazla kahkaha anı. Biriktirilecek daha fazla favori anı demekti.

Biraz daha zaman.

Zaman çok tuhaf bir kavramdı, nasıl da gelip geçiyordu. Her saniye geçiyor, her dakika buharlaşıyordu. Eğer bir sihrim olsaydı, zamanı dondurabilmeyi çok isterdim, böylece en sevdiğim anların tadını biraz daha fazla çıkarabilirdim.

Ama zaman böyle işlemiyordu. Akıp gitmeye devam etti, ama bunun sorun olmadığını öğrendim. Geçen her an bir lütuftu, çünkü pek çok kişinin bu anlara tanık olma şansı yoktu. Aaliyah'la geçirebileceğim fazladan birkaç dakika verildiği için minnettardım. Her saniye önemliydi. Tek bir saniyeyi bile boşa harcamazdım.

O gece onu yatak odasına götürdüm ve yatırdım. Ellerim göğüslerinde gezinirken alt kısmını soydum. Her santimini öptüm, yavaşça ilerledim, her adımda nazik davrandım.

O gece en iyi arkadaşımla seviştim. Ve
acele etmekten korkmadım.

Ertesi sabah güneş doğmadan kalktık ve Pazar sabahları yapmaya alıştığımız şeyi yaptık. Pikniğimizi hazırladık ve Grant'i ziyarete gittik. Aaliyah'la tekrar bir araya geldiğimizden beri her Pazar günü Grant'la birlikte eğlenirdik. Güneş tenimizi öperken oturur, güler ve çizgi roman okurduk.

Aaliyah ile gün doğumunu izlemekten daha çok sevdiğim bir şey yoktu, kollarımda onunla gün batımını izlemekten başka.

Aaliyah'ı benden çok erken almadığı için Grant'e dünyayı borçlu olduğumu hissediyordum ve hayatımın geri kalanını bu gerçek için ona teşekkür ederek geçirecektim.

Kaptan Amerika'nın kitabını yüksek sesle okurken elimde tutuyordum, Aaliyah ise kendini tamamen hikâyeye kaptırmış bir şekilde oturuyordu. "İşte tam o anda

Kaptan, Kırmızı Başlıklı Kız onun dünyasına girdiğinde sonsuza dek keşfedeceğini biliyordu," dedim ve Aaliyah'ı güldürdüm.

"Ne?"

Okumaya devam ettim. "Çünkü Kaptan hayatın sırrının güçlere sahip olmak olmadığını fark etti. Hayatın sırrı sevgiye sahip olmaktı. Aşk, bir insanın sahip olabileceği en büyük süper güçtü. Böylece Kaptan tek dizinin üzerine çöktü." Çizgi romanı kapattım ve arka cebime uzanıp bir yüzük çıkarırken gülümsedim.

"Connor," diye fısıldadı Aaliyah, şaşkınlıkla elmasa bakarken.

"Sen dünyadaki iyi olan her şeysin, Aaliyah Winters. Sen yeryüzündeki cennetsin ve benim en iyi arkadaşımsın. Eğer bana bir iyilik yapıp karım olursan, gerçekten çok minnettar olurum. Çünkü anlık sevgiden daha fazlasına ihtiyacım var. Senin tam zamanlı sevgine ihtiyacım var, çünkü sen beni bir bütün yapıyorsun. Senin aşkın benim kaderim. Benimle evlenir misin, Red?"

Dudakları saniyeler içinde benimkilere değdi ama "Evet" diye fısıldamadan önce değil.

Tek bir kelimeyle hayatım çok daha parlak hale geldi.

Tek bir kelimeyle tamamlandım.

48

Aaliyah

Marie'yi arayacak cesareti bulduğumda Aralık ayıydı.

Kar taneleri usulca tepemize düştü ve Yukarı Doğu Yakası'nın sokaklarına düştükten saniyeler sonra eridi. Geçtiğimiz birkaç ay, iyileşme sürecinde olduğum ve Connor'a daha çok aşık olduğum bir bulanıklıktı. Kendime daha çok aşık oluyordum. Geçtiğimiz yıl boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da insanın kendini sevmesinin gerçekten de yapabileceği en iyi isyan eylemi olduğuydu.

Mükemmel değildim. Hâlâ kusurlarım vardı. Bazen başkalarını yargıladım, bazen kendimi yargıladım. Yara izlerime takıldım ve zaman zaman tartının karşısındaki rakamdan nefret ettim. Yine de, kendini sevmenin en büyük keşfi, sevgiye, saygıya ve her gün büyüme yeteneğine layık olmak için mükemmel olmak zorunda olmadığınızı fark etmekti.

Otantik sevginin en gerçek hali, kişinin aynaya bakabildiği, kusurlarını görebildiği ve yine de kendini en üst düzeyde mutluluğu hak eden tam bir varlık olarak kabul edebildiği zaman başladı.

Geçmişimle yüzleşmeden önce kendim üzerinde çalışmamın önemli olduğunu biliyordum. Başkalarının beni incitmesine izin vermemem için yeterince güçlü sınırlar oluşturmam gerekiyordu.

En sevdiğimiz kafede buluşmayı planladık.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?" Arabasının arkasında otururken Connor sordu.

Ona orantısız bir gülümseme verdim. "Evet. Bu kendi başıma yapmam gereken bir şey. Ama beni bekleyebilir misin? Bu konuşmanın nasıl gideceğinden ya da girip çıkacağımdan emin değilim. Ama..."

"Ben burada olacağım. Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim."

Dudaklarım onunkilere değdi ve öpücüğü bana ekstra bir cesaret verdi. Connor'ın sevgisinin bana yaptığı şey buydu. Beni her geçen gün daha da güçlendirdi.

Arabadan çıktım, yün paltomun kemerini sıkarken karın yanaklarımı süpürmesine izin verdim. Marie çoktan kafenin içinde oturmuş, bir fincan kahveye sarılmış ellerine bakıyordu.

Dükkânın kapısını iterek açtığımda, geldiğimi bildiren bir zil çaldı. Marie hemen bana doğru baktı, gözleri acıyla doluydu.

Şu gözler.

Benimkilere ne kadar benzediklerini daha önce nasıl fark etmedim? Gözleri, burnu ve çenesindeki hafif gamzesi.

Bir mide bulantısı dalgası beni vurdu ama kaçmadım. Rahatsızlığı hissetmek için kendime izin verdim, çünkü hiçbir duygu yersiz değildi.

"Merhaba," diye nefes aldı ve ayağa kalktı.

"Hayır, s o r u n değil. Oturmaya devam et," dedim, karşısındaki sandalyeye kayarak.

Onu.

Geri çekildi ve ellerini kahve fincanına götürdü. "Ben Size bir içki ısmarlayacaktım ama yine de geleceğinizden emin değildim."

"Sorun değil. Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Buluşmak için bana mesaj attığında şaşırdım." "Evet. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Zamana ihtiyacım vardı."

"Anlıyorum Aaliyah, gerçekten. Aradığın için mutluyum. Muhtemelen hakkımda en kötü şeyleri düşündüğünüzü biliyorum. Ve gerekçelerimin mantıklı görünmediğini de biliyorum ama-"

"Hâlâ onunla mısın? Walter ile mi?"

Gözleri suçlulukla parladı. Cevabı buydu, kelimelere gerek yoktu.

"Şimdi, muhtemelen acınası göründüğünü biliyorum..." diye açıklamaya başladı. "O bir canavar."

"Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum ama... Yani, o..." Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Gerçekten bildiğim tek şey o."

"Yeni bir hikaye yaratın. Başka bir şey

öğren." "O kadar kolay değil."

"Kolay olduğunu söylemedim ama her zaman buna değer." Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca ona ne soracağımı düşündüm. Aklımdaki soruları, cevaplarıyla dağıtabileceğine inandığım acıyı, ruhumun belki de doldurabileceği eksik parçalarını düşündüm. Ama karşısına oturduğumda, konuşmamızın benimle ilgili olmadığını fark ettim. Onunla ilgiliydi.

Kendimi nasıl seveceğimi çoktan çözmüştüm. Marie nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Kendini sevmenin her bireye belli bir yaşa kadar verilmediği ortaya çıktı. Bazı insanlar kendilerini hiç keşfedemeden ölmüşlerdi. Bazıları hiçbir zaman kendi yansımalarına bakıp sevildiklerini bilememişler.

Sadece bu düşünce bile beni üzüyordu, çünkü hayatımda birkaç farklı seçim yapsaydım onun yerinde olabileceğimi biliyordum. Bu ben olabilirdim. Kendini sevmeyi bilmeyen diğer insanlardan daha iyi değildim.

"Seni affediyorum," diye fısıldadım. "Yaptığın seçimler için. Benden vazgeçtiğin için. Beni hayatına geri getirmek için çevirdiğin dolaplar için. Yalanlar için, skandal için. Seni affediyorum."

Masanın öbür ucuna uzanıp ellerini benimkilerin üzerine koyarken gözleri umutla parlıyordu. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Aaliyah, işte bu. Bu senin ve benim için yeni bir başlangıç olabilir. Yapabiliriz-"

"Hayır." Ellerimi yavaşça ondan çektim. "Yanlış anladın. Seni affediyorum, Marie. Ama bu senin hayatımda olman için kendimi açabileceğim anlamına gelmiyor."

Birini affetmek, onu dünyanıza geri davet etmeniz gerektiği anlamına gelmiyordu. Bazen affetmek, sonunda gitmelerine izin vermek anlamına gelirdi. Affetmek, ruhunuzla olan bağlantısının son kordonunu kesmek anlamına geliyordu.

"Umarım mutluluğu bulursun, Marie. Ben bulurum. Umarım kendini sevme yolculuğuna başlarsın. Umarım iyi günlerin kötü günlerinden daha çok olur ve umarım gülersin. Umarım karanlığın içinde neşeyi bulursun. Ve umarım onu terk edersin, çünkü beni incitmiş olsan da, bu senin de incinmeyi hak ettiğin anlamına gelmez. Eğer izin verirsen, Walter ölene kadar sana zarar verecek."

"Belki de bunu hak ediyorumdur." Başını eğdi ve ellerine baktı. Ben de kendi ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Kimse bunu hak etmiyor."

Gözlerinde yaşlarla bana baktı. "Hayatımda çok fazla hata yaptım."

"Sorun değil. Şimdi tekrar başla. Onun gibi bir adamla neden birlikte olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Bir noktada o benim her şeyimdi. Sadece bana geri dönmesini bekliyordum... Her zaman olduğunu düşündüğüm adam olmasını. Muhtemelen hep yalan olduğunu bildiğim bir şeyi bekliyordum."

Connor'ın aylar önce benimle yaptığı konuşmayı düşünerek, "Çirkin gerçeklerini bul," dedim. "Güzel yalanlarla yıkanmaktansa çirkin gerçeklerle oturmak daha iyidir."

Gözlerindeki yaşları silmeden önce bana yarım yamalak bir sırıtış attı. "Her şey için özür dilerim Aaliyah. Seni incittiğim için. Seni terk ettiğim için. Yaptığım tüm kötü seçimler için."

Gülümsedim. "Bunun için teşekkür ederim." Connor'ın arabasının hâlâ beklediği ön cama doğru baktım. "Gitsem iyi olacak..."

Parmağımdaki yüzüğe bakarak, "Sana evlenme teklif etti," dedi.

"Evet. Birkaç ay önce." "Tebrikler. İyi

bir çocuk."

"Evet. Öyle." Masadan kalktım. "Senin için en iyisini diliyorum,

Marie." "Ben de sana aynısını dilerim."

Yürümeye başlamak için döndüm ve Marie'nin adımı seslendiğini duyunca durakladım. Arkama dönüp baktığımda elleri titreyerek durduğunu gördüm.

"Cole iyi bir adamdı. Yazılı kelimeleri seven güçlü bir müzisyendi. Güneş gibi gülümser, ay ışıkları gibi severdi. Senin gibi gülerdi, kıkırdayarak başını geriye atardı. Onun burnuna ve Eros'un yayına sahipsin. Yeni şeyler denemeyi severdi ve senin var olduğunu bilseydi, gitmene asla izin vermezdi." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başlarken dudakları aralandı. "En İyi Halinde Sevilirsin," dedi ve sözleriyle kafamı karıştırarak kaşımı kaldırmama neden oldu. "O ilk gece caz bara girdiğimde Cole'un çaldığı şarkıydı. The Isley Brothers'ın bir versiyonu da var ama benim bildiğim versiyonu-"

"Aaliyah," diye mırıldandım, bir duygu dalgası hissediyordum. Bu şarkıyı milyonlarca kez dinlemiştim, benim için yapılıp yapılmadığını merak ediyordum.

Sertçe yutkundu ve başını salladı. "En iyi halinle, Aaliyah, seviliyorsun."

Annem hakkında bildiğim gerçeklerin sayısını iki elimle sayabilirdim. Chanel No. 5 giyerdi ve kahvesini sade severdi. Okumayı severdi ve gülümsediğinde tüm dişleri görünürdü. Gözlerimi ve kulaklarımı ondan almıştım. Bana gençlik yıllarım boyunca dinlediğim, çok yakında aramızdan ayrılacak olan müzisyen Aaliyah'ın adını vermişti. "En İyi Halinde Seviliyorsun" şarkısını bana ithaf etmişti.

Annem brunch'ı severdi ve benim gibi bezelyeden nefret ederdi. Reklamlarda ağlardı ve her öğünde salata yerdi. Brüksel lahanasına dayanamazdı ve nasıl severdi? Muhtemelen canını acıtacak kadar çok severdi. Sevgisini hak etmeyen insanlara verirdi. Tüm insanlar gibi o da kusurluydu.

Siyah mürekkebe batırılmış sıkı saç tutamları vardı. Gülüşü bulaşıcıydı, öyle bir gülüştü ki başkaları sadece onun sesinden zevk alarak kıkırdardı. O da dans ederdi - benim gibi zayıf bir şekilde, ama vücudu nasıl da sallanırdı. Ve üzgündü. Belki çoğundan daha üzgündü. Belki de daha yalnızdı.

Ona sarıldım. Onu kendime çektim ve sıkıca tuttum. O da bana sarıldı ve omzumda ağlamaya başladığında ona biraz daha sarıldım. Onu bıraktığımda muhtemelen bir daha hiç konuşmayacağımızı biliyordum. Ben hayatıma devam edecektim ve o da umarım kendi hayatını keşfetmeye başlayacaktı.

Bu yüzden biraz daha dayandım çünkü onu bırakmaya tam olarak hazır değildim.

Git

. "Teşekkür ederim, Aaliyah," diye fısıldadı.

"Sen önemlisin," dedim usulca. "Sen önemlisin, Marie."

Küçükken birinin bana söylemesini dilediğim sözleri söyledim. Çocuk. Yalnızlık diyarında otururken arzuladığım kelimeleri söyledim. Onun bana asla söyleyemediği sözleri ona söyledim. Sonra onu bıraktım.

Connor'ın atlayıp benim için kapıyı açtığı arabaya doğru yürüdüm. Gözlerinde endişeyle bana baktı. Bana gösterdiği ilgi, ruhumun kırık parçalarının yeniden iyileşmeye başlamasını sağladı.

Tek kelime etmedi ama tepeme kar yağarken kollarını bana doladı. Teselliye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve bunu sorgusuz sualsiz yerine getirdi. Eve vardığımızda hâlâ biraz duygusal hissediyordum.

Connor'la Marie'yle yaptığım konuşma hakkında konuşmamıştım ve tüm ayrıntıları paylaşmam gerektiğini düşünmüyordum. En azından henüz değil. Biraz kendi başıma oturmam gerekiyordu. Ama oturma odasındaki hoparlörlere "At Your Best (You Are Loved)" şarkısını yerleştirdim. Müzik çatı katını doldurdu ve ben

koltuktan kalktım. Gözlerimi kapattım ve tek başıma ileri geri sallanmaya başladım.

Şarkıya eşlik ederken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. O günkü duygularım beni yakalamaya başlamıştı ve ben daha parçalanamadan. Göğsümdeki ağrı baş edemeyeceğim kadar büyümeden Connor beni yakaladı. Beni kollarına çekti ve benimle yavaşça dans etmeye başladı. Soru sormadı, sadece vücudunu benimkiyle birlikte salladı.

Arka planını bile bilmediği bir şarkıda yavaşça dans etti. Gözyaşlarım özgürce akarken başımı omzuna yasladım.

"Her şeyi hisset Aaliyah, burada güvendesin," dedi beni vücuduna yakın tutarak. Şarkı bir döngü halinde çaldı ve gece boyunca dans etmeye devam ettik. Dudakları alnıma düştü ve "En iyi halinle seviliyorsun" diye fısıldadı.

Sadece benim dünyamda var olarak beni iyileştirdi. O benim

insanımdı. Sevgilimdi.

Arkadaşım

.

Benim

ailem.

Ve en iyi zamanlarında seviliyordu.

EPİLOG

Connor
Bir Yıl Sonra

GERGINDI. Onu suçlayamazdım. Onun için büyük bir gündü ve endişesi haklıydı. Kahretsin, ben duygusal bir enkazdım. Aaliyah'ın nasıl hissettiğini hayal bile edemezdim.

Roe Real Estate'in konferans salonunda oturmuş grubun gelmesini bekliyorduk.

"Bunun aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?" Aaliyah kucağında kocaman bir oyuncak ayı tutarak sordu. "Tanrım, bu çok aptalca."

"Mükemmel," dedim ona elli milyonuncu kez.

Terli avuçlarını pantolonuma sürttü ve ben buna aldırış etmedim. Biraz.

"Hey, geldiler," dedi Damian kafasını odaya uzatırken.
Geldiğini duyurduktan sonra, yaklaşık on üç kişilik bir grup odaya girdi. Bir eş, altı yetişkin ve altı torun.

Aaliyah uzun süre donörün ailesiyle tanışma konusunda bir ileri bir geri gitti. Kendisine kızacaklarından ve sevdiklerini kaybederken onun yaşayabildiği için öfkeleneceklerinden korkuyordu, ancak donör programı aracılığıyla birbirlerine yazmanın uzun sürecinden geçtikten sonra,

Aaliyah ve bağışçının ailesi yüz yüze görüşmek istediklerine karar verdiler.

Bağışçının adı William Brick'ti ve çok seviliyordu.

Ailesi odaya girdiği anda, takdir duygularından başka bir şey yoktu.

William'ın eşi Addie anında ağladı ve Aaliyah'a sarılarak onu da ağlattı. Bu etkileşim yüzünden ben de gözyaşı dökmeye başladım. Hepimizin duygusal bir karmaşa içinde olması uzun sürmedi.

"Aman Tanrım, çok gençsin," dedi Addie, ellerini Aaliyah'ın yanaklarına koyarak. "Bu çok güzel. Bu çok güzel."

Aaliyah gülümsedi ve gergin bir şekilde güldü. "Sizinle tanışmaktan korkuyordum." "Anlıyorum ama bunu yaptığınız için size minnettarız.

Gerçek şu ki

Birinin sevdiğimiz kişi sayesinde hayatta kaldığını ve geliştiğini görmek sihir değilse nedir bilmiyorum."

"Lütfen herkes otursun," dedim ve masanın etrafındaki sandalyeleri işaret ettim. Hepimiz oturduk ve sinirlerimiz odada tavan yaparken gülüştük. Aaliyah kalp nakline nasıl ihtiyaç duyduğunu anlatmaya başladı, ardından Addie ve ailesi William'la ilgili hikâyelerini paylaştı.

Aaliyah ve ben de hepsini tanımak istedik. Bize onun ordudaki hizmetinden bahsettiler. Kötü müzik ve film zevkinden bahsettiler. Aptalca taklitlerini.

Kızı Becca, oğlunu kucağında tutarken, "Jim Carrey taklidini eşi benzeri olmayan bir şekilde mükemmel yapabiliyordu," dedi. Bu anı karşısında kıkırdadı. "Çocukluğumu hatırlıyorum da, ne zaman ona kızsam *Ace Ventura* taklidi yapar ve beni gülmeye zorlardı."

"Yine de o bizim Grant'ımızdı." Addie başını salladı. "O her odadaki ışıktı."

"Özür dilerim, ne dedin sen?" Aaliyah sandalyesinde biraz doğrulup sordu. "Grant mi dedin?"

"Oh, evet. William'ın göbek adıydı. Çoğu insan ona Will derdi ama ailesi ona Grant derdi. Tanıştığımız günden beri ona böyle sesleniyordum."

Aaliyah gözlerinde yıldızlarla bana doğru baktı ve ben de bunu hissettim. Grant'ımızın bize gönderdiği yoğun sevgiyi. Masanın altında onun elini sıktım, o da benimkini sıktı.

"Sizi çok fazla tutmak istemiyorum ama size bir hediyem var. Diğer odada tam olarak on üç tane var. Ama burada

Öyle," dedi Aaliyah, masadan kalkıp elinde oyuncak ayıyla Addie'ye doğru yürürken.

Onu uzattı ve Addie biraz şaşkın görünüyordu. "Teşekkür ederim, tatlım," dedi, hâlâ biraz şaşkındı.

Aaliyah ona doğru başını sallayarak, "Sık onu," dedi.

Addie kendisine söyleneni yaptı ve birkaç saniye içinde oyuncak ayıdan William'ın kalp atışlarının sesi duyulmaya başladığında gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

"Bu...?" Addie sesi çatlayarak sordu.

Aaliyah, "Evet. Hepinizin bir şekilde, biçimde veya formda onunla birlikte olmayı hak ettiğinizi düşündüm," diye açıkladı.

Kahretsin, soğanları kim kesiyordu?

Ziyaretin sonunda herkes gözyaşları içindeydi ama bunlar sevgi, minnettarlık ve huzur gözyaşlarıydı. Aile ayrıldıktan sonra ofiste durdum, aile ile sohbet sırasında her şeyin nasıl gittiğinden memnun kaldım.

Aaliyah bana doğru yürüdü ve kollarıma kapandı. "Adı Grant'ti," diye gülümsedi.

"Çünkü tabii ki öyleydi," diye güldüm. Saatime baktım ve ayağa kalktım. "Kahretsin, gitmeliyiz. Öğlen oldu bile ve geç kalamayız. Ne de olsa bugün bizim düğün günümüz."

Günümüze çoğu çiftin düğün gününde olduğu gibi başlamadık ve bu bizim için sorun değildi, çünkü biz çoğu çift gibi değildik. Biz kendi hikayemiz, kendi maceramız, kendi sonsuza dek mutlu sonumuzduk.

Ofisimden tüm büyünün başladığı yere, Oscar's Bar'a doğru yola çıktık. Birkaç yıl önce, ben bir süper kahramandım ve o da kırmızılar giymiş bir kadındı. O bir kaçış yolu arıyordu ve ben de farkında bile olmadan onu arıyordum.

Oscar's, Aaliyah ve beni kutlamak için New York'a gelen annem ve küçük kasaba köyüm sayesinde süslemelerle donatılmıştı. İçeri girer girmez Jax ve Damian beni kaptıkları gibi hazırlanmam için erkekler tuvaletine götürdüler, annem ve Kennedy de Aaliyah'ı kadınlar tuvaletine çektiler.

"Geç kaldın," dedi Jax, banyo tezgahlarından birinde asılı duran kıyafetimi bana uzatırken. "Bugün geç kalmamalıydın."

"Gösteri bensiz devam edecek gibi değil," dedim, pantolonumun kemerini çözdüm ve düğün kıyafetimi giymek için pantolonumdan kayarak çıktım. "Ama başlamadan önce bir şakaya ne dersiniz?"

Jax ve Damian birlikte inlediler.

Bana bak, iki huysuz en iyi arkadaş ediniyorum. Başka türlüsünü istemezdim.

"Bir süper kahraman bir bara giriyor ve kırmızı giysili bir kadınla evleniyor. Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar," dedim.

Jax gözlerini kıstı. "Şu anda son derece klişe mi davranıyorsun?" "Şu anda son derece klişe davranıyorum. Onu seviyorum, Jax."

"Kahretsin. Umarım öyledir, çünkü bu düğün için buraya uçmak için dünyanın parasını ödedim. Direkt uçuşların ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun? Bu çok çılgınca."

Güldüm. "Evet, uçuş için sana geri ödeme yapacağımı söylerdim ama yapmayacağım."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten bunu mu giyiyorsun?"

Damian kuru bir sesle, "Bunu gerçekten giymiş," dedi, ben kıyafetimi giyerken bana bakarak.

Kaptan Amerika kostümüm.

Hala eldiven gibi oturuyor.

Çok, çok sıkı bir eldiven, ama yine de bir eldiven.

"Ne? Bence iyi görünüyor mu? Cadılar Bayramı gecesi bir düğünde başka ne giyebilirim ki?"

"Taşaklarının tüm hatlarını görebiliyorum," dedi eğlenmeden.

"Onları ilk kez görmüyorsun, değil mi?" Onu kolundan dürterek şaka yaptım.

Jax Damian'a bir bakış fırlattı. "Bu adamın taşaklarını daha önce hiç görmemiştim." "Biliyorum. Connor çok garip biri."

"Ama nedense siz ikiniz beni hâlâ seviyorsunuz." Sırıttım.

"Senin ve akıl hastalığın için üzülüyoruz. Seni terk edersek kötü insanlar oluruz," dedi Jax sırtımı sıvazlayarak.

Derin bir nefes aldım, tüm bu durumun sinirime dokunduğunu hissediyordum. Bunu gerçekten yapmak üzereydim. En iyi arkadaşımla evlenmek üzereydim.

"Gergin bir damat için tavsiyen var mı?" Jax'e sordum. "Yani, yıllardır Kennedy ile birliktesin. Benim ve evliliğim için ne gibi akıllıca sözlerin var?"

"Yanılıyorsun," dedi hiç düşünmeden. "Durum ne olursa olsun, haklı olsan bile yanılıyorsun."

Ben cevap veremeden Kennedy kafasını banyoya attı. "Jax, bezlere ihtiyacım var ve söylediğin yerde değillerdi."

"Bahsettiğim gibi barın arkasını kontrol ettin mi?" diye sordu. Kadın iç çekti. "Barın arkasını demedin."

"Dedim ki..." Jax durakladı. Bana baktı ve sonra karısına dönüp kocaman, sahte bir gülümseme verdi. "Haklısın. Ben öyle bir şey demedim. Ben hatalıyım."

Başını salladı. "Tabii ki haklıyım. Ben her zaman haklıyım. Şimdi gel bana yardım et. Trevor'ın bezi her yere patladı."

Jax bana sırıttı ve omuz silkti. "Gördün mü evlat? Yanılıyorsun. Sadece bunu hatırla ve iyi olacaksın. Geri geleceğim."

Banyodan çıktı ve beni her zamankinden daha sessiz görünen Damian'la baş başa bıraktı. Elinde bir kâğıt parçası tutuyordu ve kaşları düşüktü.

"Neler oluyor, dostum? İyi misin?" Ona doğru yürürken sordum.

Yüzünü buruşturdu, kâğıt parçasını katladı ve tekrar cebine koydu. "Önemli bir şey değil."

"Düğün gününde kardeşine yalan söyleyemezsin," diye uyardım. "Havayı bozmaya çalışmıyorum."

"Havayı bir süreliğine düşürebiliriz, sonra tekrar yükseltiriz. Neler oluyor?"

İçini çekti ve mektubu bana uzattı. "Bu babamdan. Onun adına gönderilmiş. Bunca zamandır Kaliforniya'daymış. Hayatım boyunca nerede olduğumu biliyordu. Sanırım yakın zamanda nalları dikti. Ama ölmeden önce bana bu notu yazdı. Cenaze gelecek hafta."

"Vay anasını." Mektubu okudum, afallamıştım. Babasının adı Kevin Michaels'dı ve Damian'ın hayatı boyunca aradığı cevapları, hikâyesinin kayıp parçalarını bulması için onu Kaliforniya'ya davet etmişti.

"Oraya mı gidiyorsun?" Ben sordum.

"İhtiyacım olduğunu hissediyorum ama orada ne kadar kalacağımı bilmiyorum. İstediğim cevapları almamın ne kadar süreceğini bilmiyorum. Hak ettiğim cevapları."

"Evet. Anlıyorum."

"İş için ne yapacağımı bile bilmiyorum. Boktan hikayemin parçalarını aramak için dışarı çıkıp zaman ve para harcayamam."

"Batı yakasında bir emlak şirketiniz yoksa tabii." Bana doğru döndü ve bir kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Batı yakasındaki tesisimiz Jason ve Walter'ın durumundan beri kapalı durumdaydı. Orayı işletecek doğru kişiyi bulana kadar yeniden açmayı erteliyordum. Doğru kişinin her zaman sen olduğunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için kendimi aptal gibi hissediyorum."

Damian'ın kaşları birbirine çatıldı ve kaşlarını çattı. "Bana iyilik yapmak zorunda değilsin Connor."

"Evet, öyle. Aileler böyle yapar. Birbirimize göz kulak oluruz. Oraya git ve cevaplarını bul, Damian. Geçmişini bilmeyi hak ediyorsun."

Biraz burnunu çekti ve bu Damian'ın ağlamaya en çok yaklaştığı andı. "Tak, tak," dedi.

Sırıttım. "Kim var orada?"

"Sen." Omuz silkti. "Sen oradasın. Ortaya çıktığından beri yanımdasın ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğini sanmıyorum. Sen her zaman istediğim ağabeyimsin." Kendimi gözyaşlarının eşiğinde hissettim ve o da gözlerini devirdi. "Tuhaflaştırma Connor."

"Hayır, yani, ağlamayacağım."

"Zaten ağlıyorsun."

"Böyle şeyler söyleyip ağlamamamı bekleyemezsin Damian, lanet olsun! Sana sarılabilir miyim?"

"Hayır."

"Seni rahatsız etmeden seni sevdiğimi söyleyebilir miyim?"

"Muhtemelen hayır."

"Tamam o zaman, senden nefret ediyorum."

Sırıttı. "Ben de senden nefret ediyorum."

Sakalımı kaşıdım. "Ama bir ara bir araya gelip esprilerin üzerinde çalışmalıyız. Bu çok tuhaf bir şakaydı."

"Şaka yapma işini sana bırakıyorum, nasıl da şaka gibisin."

Kıkırdadım ve beni dürttüm. "Gördün mü? Bu komik bir şaka."

"Şaka yapmıyordum. Bence sen bir şakasın."

Gülümsedim ve sırtını sıvazladım. "Ben de seni seviyorum."

Duygularından sıyrılarak daha uzun boylu ayağa kalktı. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Hadi seni evlendirelim, ihtiyar."

Sert bir parmakla onu işaret ettim. "Bana ihtiyar d e m e ! Jax yaşlı bir adam, ben değil!"

"Evet. Nasıl istersen, ihtiyar."

Oscar's Bar'ın çatı katı konuklarımız için sandalyelerle donatılmıştı. Alanın her yerinde ayçiçekleri vardı - en sevdiği. M&M'ler vardı.

Herkesin hediye çantasında duran çantalar favorim.

Mihrapta duruyordum, en iyi arkadaşlarım yanımda duruyordu. Güneş arkamdan batmaya başlamıştı ve bu onun işaretiydi.

Bu, yıllar önce beni kendisine aşık eden o güzel kırmızı elbisesiyle alana giriş işaretiydi. Elinde ayçiçeklerinden bir buketle dimdik durdu ve üzerine çeyreklikler serpilmiş bir koridorda yürüdü. Işık ona vurdukça teni parlıyor, varlığının her güzel santimini vurguluyordu.

Bana ulaştığında elindeki buketi anneme uzattı ve ardından Aaliyah bana döndü.

Ellerini ellerime aldım, çünkü ona dokunmama fikri benim için çok fazlaydı.

"Merhaba," diye

fısıldadı. "Merhaba,"

diye cevap verdim.

"Hazır mısın?"

"Hazır."

Bana gülümsedi ve ben de ona gülümsedim, tüm varlığından yayılan sevgisinin sıcaklığını hissettim.

Benim başlangıcım, benim ortam, benim sonum.

O akşam soyadımı aldı ve sevdiklerimizle birlikte gece boyunca dans ettik. Hayatı kutladık, büyülü bir şeyin başlangıcını kutladık. Sonsuza dek sürecek bir şeyin.

Akşam sona erdikten sonra, Aaliyah ve ben saatlerce çatıda kalıp güneşin doğuşuna birlikte tanıklık etmeyi bekledik. Güneş tenimizi ısıttığında bu kez gitmesine izin vermedim. Bu sefer ona daha sıkı sarılacak kadar akıllıydım. Bu sefer, mümkün olduğunca uzun süre kalacaktım. Saatlerce, aylarca ya da yıllarca umurumda değildi. Ona, hikâyemize, henüz hak etmediğimiz her bir maceraya tamamen yatırım yapmıştım.

Her santimim Kırmızı Başlıklı Kız'ıma aitti ve onun her parçası benimdi.

İkimiz de yaşadığımız sürece.

İKİNCİ EPİLOG

Damian

Cenazelerden nefret ederdim; ölüm gibi kokarlardı.

Bir cesedi bir kutuya doldurup sonra da açık tabutun içinde ağlarken etrafında durmak bana hep garip gelmiştir. Bundan daha sefil bir şey düşünebilir misiniz? Bir zamanlar sevdiğiniz cansız bedene bakıp, onu hayata döndürmüş olmayı dilemek. Ölüleri hayata döndürmenin her zaman yanlış bir fikir olduğu filmlerden bilinen bir gerçekti, ama yine de... bir an için bunu düşündünüz.

Bu çok üzücüydü. Sanki insanlar kendi kendilerine acı çekmeyi seviyorlardı. Bazen gözyaşlarının ölen kişi için mi yoksa geride kalan ve sıradan bir yaşam günüyle daha yüzleşmek zorunda kalan insanlar için mi olduğunu merak ediyordum. Biz insanlar zamanımızın çoğunu hayatın anlamına ulaşmaya çalışarak geçirdik ve sonra *bam*! Bir kutunun içinde ölmüştünüz ve başınızda hıçkıra hıçkıra ağlayan bir insan vardı - muhtemelen yaşarken sizin hakkınızda ileri geri konuşan bir insan.

Ama bu insanlar senin içindi. Her gün ikiyüzlüler.

Ellerimi siyah takım elbisemin ve kömür rengi kravatımın üzerinde gezdirdim. Hayatımın her günü siyah giyerdim ama nedense o sabah neredeyse beyaz giyecektim. Bunun sevgili babama güzel bir "beni doğarken terk ettiğin için siktir git" mesajı olacağını düşündüm.

Kiliseye girerken nefesimi tuttum. Şaşırdığım şey, kiliseye adımımı attığımda yıldırım çarpmamış olmasıydı. Tanrı'ya, meleklere ya da bu tür şeylere inanmazdım ama yine de hayat dediğimiz bu boktan şeyin diğer tarafında ne beklediğini asla bilemezdiniz. Eğer bir Tanrı olsaydı, muhtemelen beni hemen o anda ortadan kaldırırdı.

Sanki sarhoş halimi bastıracakmış gibi ağzıma bir nane attım. Ucuz viskiyle yıkanmış gibiydim. Uçuştan beri sarhoştum ve bundan hiç pişmanlık duymuyordum. Babanızın cenazesinde onunla ilk kez karşılaşmak, içki içme ihtiyacını güçlü kılıyordu. İnsanların berbat durumda olduğumu bilmeleri yüzde doksan dokuzumun umurunda değildi, ama her zaman o kalan yüzde bir vardı...

"Aman Tanrım," diye kekeledi bir kadın, bana bakarak. Sanki az önce bir hayalete tanık olmuş gibi soldu.

Boo, kaltak.

Babamın gözlerini almış olmalıyım. Kesinlikle onun yüz ifadesi.

"Catherine, Catherine, bak!" dedi kadın, yanındaki kişinin siyah kolunu çekiştirerek. Bana doğru döndüğünde onun da yüzünün rengi solmuştu. Diğerinden biraz daha çabuk toparlandı ve bana doğru bir adım attı.

Minyon bedeniyle dimdik durdu ve rahatsız edici bir gülümseme yaydı. "Sen Damian olmalısın. Ben Catherine. Kevin'in karısıydım. Ve bu da" -panik halindeki kadını işaret etti- "Wilma. Kız kardeşim."

Onlarla tanıştığıma memnun olduğumu söylerdim ama yalan söyleyecek havada değildim. İyi davranmak için orada değildim; benim hakkımda, geçmişim hakkında bilgi edinmek için oradaydım. Bu yüzden doğrudan konuya girdim.

Başparmağımı burnumun kenarına sürttüm ve omuz silktim. "Geldiğimde bana başka bir mektup getireceğinizi söylemiştiniz."

"Oh, evet. Evet. Elbette. Ama önce gidip saygılarını sunmak ister misin?" diye sordu koridordan tabuta doğru bakarken.

"Hayır."

Wilma başını eğip beni incelerken kaşlarını çattı. "Bu olağanüstü. Gerçekten. Sen baştan aşağı Kevin'sın."

"Ben o değilim hanımefendi," diye soğuk bir şekilde karşılık verdim. Beni kızdırdığını zaten biliyordum ve onunla sadece beş saniye geçirmiştim. Bu konuda oldukça iyiydim -insanlardan ilk andan itibaren hoşlanmamak.

Tekrar Catherine'e baktım. "Mektup."

"Oh doğru, ben..." Havayı koklamaya başladığında kelimeleri ağzında geveledi. Evet. Sıçacak bir yer bulmaya çalışan lanet bir köpek gibi etrafı kokluyordu.

"Bu da ne?" diye sordu.

"Sigara dumanı gibi kokuyor!" Wilma aşırı tepkili bir ses tonuyla ifade etti. "Aman Tanrım, Stella!" diye bağırdı, dönüp benim yaşlarımda, bacak bacak üstüne atmış bir sandalyede oturan ve açıkça sigara içen bir kadına baktı.

Beyaz giyinmişti.

Eğer bu, o sabah sikimi uyandırmak için yeterli değilse, hiçbir şey uyandıramazdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen Stella?!" Catherine havlayarak kıza doğru koştu ve dudaklarının arasındaki sigarayı kaptı. Sigarayı çabucak söndürdü ve sonra asiyi aceleyle sandalyeden çekti. "Ne düşünüyorsun sen? Ve ne giyiyorsun? Bu sabah senin için bir elbise hazırladım!" diye azarladı.

Stella tek kelime etmedi. Sadece başını eğdi ve eğlenerek sırıttı.

Wilma duman kokusunu uzaklaştırmaya çalışırken Catherine telaşlı bir şekilde kadını bana doğru çekmeye devam etti. Yaptıklarına karşılık olarak ona bir nane şekeri vermeliydim.

"Kızım Stella'nın neden olduğu kesinti için özür dilerim. O Kevin'in üvey kızıydı. Stella, bu Kevin'in oğlu Damian," diye açıkladı Catherine. "O senin üvey kardeşin."

Cehennem gibi.

Stella'nın gözleri üzerime düştü ve lanet olsun, onları hissettim. Karanlık tarafından delinmiş gibi hissettim. Hem de çok güzel bir karanlık. Dolgun dudaklar. Uzun, düz siyah saçlar. Onları takip etmemi sağlayan kıvrımlar-adım-kardeş, millet. *Adım* kelimesine vurgu *yapıyorum*. Sonra gözleri vardı. İnsanın içine bakıyormuş gibi görünen karanlık, gölgeli gözler. Doğruca bana. Diğer tarafta ne gördüğünü merak ediyordum.

Konuşmadı ama bakarken meraklı görünüyordu. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibiydi.

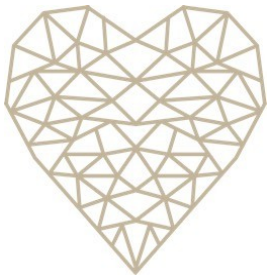
İyi şanslar.

Boğazımı temizledim ve ellerimi ceplerime soktum. Konuşmayacağı belliydi, bu yüzden sözü bana bıraktı. "Hey, abla."

Pusula Serisi'nin üçüncü kitabı Batı Dalgaları Ağustos 2021'de geliyor!
Bugün Ön Sipariş Verin!

PUSULA SERİSİ

HEPSI BAĞIMSIZ ROMANLAR! BUGÜNÜN KEYFİNİ ÇIKARIN!

Okuduğunuz için teşekkürler! Doğu Işıkları'nı beğendiyseniz, geri dönüp Jax ve Kennedy'nin aşk hikayesi Güney Fırtınaları'nı okuyabilirsiniz. Ayrıca onların kitabında daha genç bir Connor ile tanışacaksınız!

Ayrıca Western Waves için bugün ön sipariş verebilirsiniz! Damian'ın hikayesi. 26 Ağustos 2021'de geliyor.

ELEMENTLER SERİSİ

HEPSI BIRBIRINE BAĞLI KARAKTERLER IÇERMEYEN BAĞIMSIZ ROMANLAR!
BUGÜNÜN KEYFİNİ ÇIKARIN!

Biraz daha kızgınlık mı arıyorsunuz? Tam burada bulacak ve Element Serisinin erkeklerine aşık olacaksınız! Elements Serisi Koleksiyonunun tamamını Kindle Unlimited'ta ücretsiz olarak buradan indirebilirsiniz: Elements Serisinin Tamamı

Ya da kitapların her birine ayrı ayrı ulaşabilirsiniz (Hepsi tek başına ve Kindle Unlimited'ta ücretsiz): Soluduğu Hava

High & Lo Arasındaki Ateş

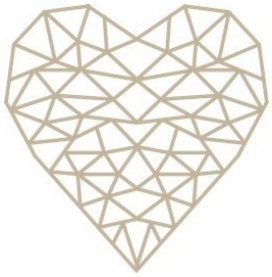
Sessiz Sular

Bizim Yerçekimimiz

AYRICA BRITTAINY C. TARAFINDAN CHERRY

Sanat ve Ruh:
Genç Yetişkin
Romantizmi
Tamamen Saçma, Uydurma Noel İlişkimiz: Bir Tatil
Romantizmi
Aradaki Boşluk: Çağdaş
Bir Romantizm
Bay Daniels'ı seviyorum:
Parmaklıklar Ardında Bir Öğrenci
Öğretmen Romantizmi :
Bir İkinci Şans Romantizmi
Rezalet:
Küçük Kasaba
Romantizmi Eleanor
& Grey:
İkinci Şans Romantizmi Landon &
Shay Birinci Bölüm:
Düşmanlardan Aşıklara Bir
Romans Landon & Shay İkinci
Bölüm:
Düşmanlardan Aşıklara Bir Romantizm

TEŞEKKÜRLER

Doğu Işıkları'nı yazmak birçok iniş ve çıkışla birlikte çok keyifliydi. Bu roman kendini bulmak, kendini sevmek ve daha fazla sevgiye izin vermek için kalbini açmakla ilgili bir hikaye - ki bu geçen yıl boyunca derinlemesine daldığım bir şeydi. Tüm bu deneyim boyunca yanımda yürüyen güç odakları olmadan bu dalışı yapamayacağımı biliyorum.

Zanaatıma daha çok aşık olmam için bana her gün ilham veren aileme -Teşekkür ederim. Köşemde her zaman dimdik durduğunuz için teşekkür ederim ve umarım köşelerinizde duran en büyük hayranınız olduğumu biliyorsunuzdur. Hepiniz beni her gün şaşırtıyorsunuz.

Aileme: Kendimi nasıl seveceğimi bilmediğim günlerde beni sevdiğiniz için teşekkür ederim. Sevginiz ruhumun sorunlu kısımlarını yatıştırdı.

Kız kardeşlerime: Siz ikiniz olmasaydınız, kalbim asla bütün olmazdı. Kalbimin atmasını sağladığınız için teşekkür ederim. Bana gücümün arkasında durmayı öğrettiğiniz için teşekkür ederim. Bir kızın hayal edebileceği en iyi kız kardeşler olduğunuz için teşekkür ederim. Üçün gücü bizi özgür kılacak. Daima ve sonsuza dek.

Kardeşlerime: İnsanlığın bildiği en sessiz ama en derin yollarla sevginizi gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Sizin sayenizde iyi insanlara inanıyorum.

Yeğenlerime: Benimle aynı âlemde var olduğunuz için çok şanslıyım. Dünya dönmeye devam ediyor çünkü sizin kalp atışlarınız var.

Koç Jen'e: Beni keşfetmeye ittiğiniz, benliğimin derinliklerine dalmaya zorladığınız ve gücümü ortaya koymaya ittiğiniz için teşekkür ederim. Geçen yıl boyunca,

Bana yüksek sesle tezahürat yaptınız ve sizi ve gücünüzü tanıdığım için kutsandım. Siz bir güç ve güzellik timsalisiniz.

Sevgili arkadaşım Bryanna'ya: Hayatımın en zor yıllarından birinde bana yol gösterdiğin, her yükselişimi kutladığın ve her düşüşümde bana cesaret verici sözler söylediğin için teşekkür ederim. Arkadaşlığın ve kardeşliğin benim için senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Seni tanımak benim için bir lütuf.

Ruh kardeşim Danielle'e: Beni her zaman güldürdüğün ve bana gerçek gücün içimden geldiğini hatırlattığın için teşekkür ederim. Sesin, gücün ve kuvvetin için teşekkür ederim. Her gün senden ilham alıyorum.

En sevdiğim komşum Samantha'ya: Her zaman iyi bir komşu olduğun için teşekkür ederim. Dünyanın senin gibi daha fazla harika komşuya ihtiyacı var ve benim komşum olduğun için çok mutluyum.

Tekrar tekrar ortaya çıkan muhteşem editör ekibime teşekkür ederim. Caitlin, Ellie, Jenny ve Virginia: hepiniz ilham verici kadınlarsınız. Yeteneğiniz karşısında hayran kaldım ve hepinizi tanımaktan onur duydum.

Beta okuyucum Kim Anderson Bias'a en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda olduğu için teşekkür ederim. Benim görüşüm bulanıkken senin görüşün çok netti. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

Kalbimi hızla çarptıran bu muhteşem kapak için Hang Le'ye teşekkür ederim. Bu kadar yetenekli olmanızın bir anlamı yok. Böyle bir güzellik yaratmak için yaratılmışsın.

Çarpıcı kapak görseli için fotoğrafçı Michelle Lancaster'a. Sana hayran kaldım.

Kapak modeli Heath Hutchins'e Connor'a hayat verdiği için. Teşekkür ederim.

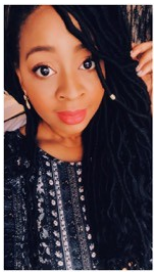
Bu kitap aynı zamanda ajanlarım Flavia ve Meire için. İtişiniz, sevginiz ve benden vazgeçmemeye olan bağlılığınız beni güçlü tutuyor. Yolun her adımında ellerimi tuttuğunuz için teşekkür ederim.

Benim için ortaya çıkmaya devam eden her okuyucuya ve blog yazarına: Size hayranlık duyuyorum. Sizden ilham alıyorum. Sizler tarafından alçaltıldım. Nezaketiniz, anlayışınız, benden vazgeçmeme yeteneğiniz beni her geçen gün daha da ileriye itiyor. Ruhumdan yazıyorum ve sayfalara akıtıyorum. Bazen yarattığım kelimelerden emin olamıyorum ama yine de siz geliyorsunuz. Benim için ortaya çıktığın için teşekkür ederim. Burada olduğun için teşekkür ederim. Köşemde durduğun için teşekkür ederim. Kaldığın için çok mutluyum.

Daha gelecek çok şey var.

Peşinden gidilecek daha çok hayal
var. Bir dahaki sefere kadar,
-BCherry

YAZAR HAKKINDA

Brittainy Cherry ilk nefesini aldığından beri kelimelere aşık. Carroll Üniversitesi'nden tiyatro sanatları alanında lisans ve yaratıcı yazarlık alanında yan dal derecesiyle mezun oldu. Senaryo yazmayı, oyunculuk yapmayı ve dans etmeyi seviyor - tabii ki kötü bir şekilde. Kahve, chai çayı ve şarap, her insanın katılması gerektiğini düşündüğü üç şeydir. Cherry ailesiyle birlikte Milwaukee, Wisconsin'de yaşıyor. Milyonlarca ayak işi yapmadığı ve hikayeler hazırlamadığı zamanlarda, muhtemelen sevimli evcil hayvanlarıyla oynuyordur.

BRITTAINY ILE BAĞLANTI KURUN:

BÜLTEN: BCherry Books Newsletter
FACEBOOK: facebook.com/brittainycherry
BOOKBUB: BookBub Güncellemeleri
INSTAGRAM: Instagram.com/bcherryauthor
TWITTER: twitter.com/brittainycherry WEB SİTESİ: www.bcherrybooks.com

YAZARDAN BIR NOT:

Doğu Işıkları'nı okuduğunuz için teşekkür ederim! Umarım bu romanı yazarken benim kadar keyif almışsınızdır.

Bir sonraki k i t a b ı n ı z ı arıyorsanız, favorilerimden birkaçı da aynı dönemde yeni romanlarını yayınlıyor!

Biraz endişe mi arıyorsunuz? Kandi Steiner'dan Close Quarters ve K.A. Linde'den Hold the Forevers kitaplarına göz atın.

İyi bir romantik komediye mi ihtiyacınız var? Staci Hart'ın yazdığı Bet the Farm tam size göre!

Poe'dan ilham **a l a n** , sayfaları çevirmenizi sağlayacak gerilim dolu bir esere ne dersiniz? Danielle Allen'dan Fıçı, işte burada!

Bazı Siyahi Romantik Yazarları desteklemek ister misiniz?

Bu kadınların Kara Kız Büyüsü ile dolu kitaplarına göz atın: Dylan Allen
Danielle Allen
Kennedy Ryan
Talia Hibbert
QB Tyler
Carmel Rhodes
AJ Alexander
Danielle James
Kenya Goree-Bell
Alexa Martin

İyi okumalar!

XoXo
-BCherry

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.